Raftul Denisei

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

FIONA DAVIS

PALATUL MAGNOLIA

„FICȚIUNE ISTORICĂ LA SUPERLATIV."
—*LIBRARY JOURNAL*—

TRADUCERE DE SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS fiction

FIONA DAVIS

PALATUL MAGNOLIA

Original: *THE MAGNOLIA PALACE* (2022)

Traducere din engleză și note de SÎNZIANA DRAGOȘ

virtual-project.eu

HUMANITAS fiction

– 2023 –

În amintirea lui Ed Berkeley

CAPITOLUL UNU

New York, 1919

Pe jumătate goală, cu o mână ridicată ca o balerină, cu cealaltă atârnându-i ușor pe lângă corp, Lillian Carter socotea în minte cât mai putea să amâne plata chiriei în timp ce proprietarul se afla la închisoare. Dacă domnul Watkins ar fi eliberat imediat, ar trebui să se ferească să dea ochii cu el până când reușea să strângă suficienți bani ca să-i plătească chiria pentru apartamentul de două camere din blocul dărăpănat, cu cinci etaj e, cu locuințe sărăcăcioase, de pe Sixty-Fifth Street. Ceea ce nu era deloc ușor, căci domnul Watkins și soția lui locuiau la etajul întâi. Partea bună era că, foarte devreme în dimineața aceea, cei doi soți se certaseră groaznic, țipetele lor potolindu-se abia după mai bine de trei sferturi de oră. Puțin mai târziu, când pleca la lucru, Lillian se întâlnise cu niște polițiști care urcau treptele de la intrare.

Poate că, de data aceasta, o să-l închidă pe nesuferitul acela vreo câteva zile, ca să se învețe minte. Nu că i-ar fi păsat câtuși de puțin de nevastă-sa aia îndesată și urâtă ca un buldog. Doamna Watkins o detestase de la bun început, mai ales după ce aflase cu ce se îndeletnicea Lillian.

— Angelica, ți-a căzut toga… din nou!

Domnul Rossi s-a oprit cu o daltă de lemn într-o mână și cu o cârpă în cealaltă. Deși poza de șase ani pentru artiști, Lillian nu se obișnuise încă să fie strigată cu pseudonimul ales de mama ei, Kitty, ca să apere reputația familiei, ceea ce era de tot râsul. De parcă ar fi provenit din familia Astor sau dintr-alt neam mare. Lillian și-a tras toga de mătase peste umăr în așa fel încât să lase la vedere doar un sân dezgolit. Materialul era lunecos și nu stătea cu nici un chip.

Domnul Rossi lucra repede, și torsul de lut din fața lui era aproape gata. Probabil că era ultima ei zi de lucru și poza doar de o oră. Până acum făcuse șaptezeci și cinci de cenți. Ceva mai mult de un cent pe minut. Îi venea să-și dea palme că nu ceruse mai mult. În februarie, pe patul de moarte, Kitty îi spusese să nu cumva să ceară mai puțin de un dolar pe oră –

aceasta fiind doar una dintre cele zece-douăsprezece îndrumări pe care abia i le-a putut rosti printre accesele de tuse, de parcă ar fi încercat să adune toate sfaturile părintești înainte de a se prăpădi. Lillian ar fi trebuit să și le fi notat, dar era prea prinsă să îi facă ceaiuri și să o înfășoare în pături, să cheme mereu doctorul, care era prea ocupat cu alți bolnavi de gripă spaniolă, ca să mai vină și la ele.

— Angelica, te-am rugat…

Toga alunecase din nou.

— E frig aici. Tremur toată și de aceea cade mereu. N-ați putea să faceți focul?

Ochii negri și bulbucați ai domnului Rossi erau accentuați de sprâncenele groase, dar prăpădita lui voce ascuțită îi risipea orice încercare de a fi amenințător.

— Nu am cu ce să-l aprind. E doar întâi octombrie, nu e frig deloc.

— Sigur că nu e… dumneavoastră sunteți îmbrăcat.

— Îmi pare rău, Angelica. Vrei să faci o pauză?

De o săptămână, când bătuse la ușa atelierului lui, întrebându-l dacă nu avea nevoie de un model, sculptorul fusese din cale afară de politicos. Rămăsese cu gura căscată, recunoscând-o pe dată, iar ea intrase dându-l la o parte și vorbind neîntrerupt, până când el a acceptat s-o lase să-i pozeze. Cum închinase de puțin timp studioul din cunoscuta clădire Lincoln Arcade din Upper West Side, nu apucase să afle de la chiriașii mai vechi că, la venerabila vârstă de douăzeci și unu de ani, Lillian era trecută de-a binelea.

— Nu, nu am nevoie de pauză. Mi-e bine, a răspuns ea, gândindu-se că avea noroc că găsise slujba aceasta, a doua pe care o primise din luna februarie, ceea ce reprezenta o veșnicie în lumea artistică a New York-ului.

Dar, în loc să-și vadă înainte de lucru, domnul Rossi și-a șters mâna pe șorț și s-a apropiat de podiumul pe care stătea modelul.

— Poți să te apleci un pic mai mult? a întrebat el, împingându-și șoldul drept puțin înainte, ca să-i arate cum să stea. Și să te răsucești așa?

Corpul ei s-a executat automat, așezându-se în poziția cerută.

— Da, așa e mai bine.

Însă pe chip nu i se vedea satisfacția. Și ea știa din ce pricină: șoldurile și picioarele nu mai semănau cu cele de când începuse să pozeze. Contururile pure, lăudate cândva ca întruchipare a perfecțiunii clasice, erau acum ceva mai curbate, ca să zicem așa. De când murise Kitty, simțise o foame

permanentă ce-i rodea stomacul și nu putea fi domolită decât cu caramele și tartă cu lămâie și bezea. La prima lor întâlnire, colăceii de grăsime fuseseră ascunși pe sub fuste.

— Ce-ar fi să lași toga mai jos, peste picioare?

Fața i s-a înroșit toată, stânjenită. Era paradoxal că o deranja că trebuia să-și acopere trupul, când majoritatea femeilor ar fi fost copleșite de rușine dacă erau nevoite să-l dezgolească, și asta a făcut-o să chicotească forțat.

— Nu te simți bine? a întrebat-o domnul Rossi, uitându-se spre ea.

— Ba da, doar că sunt puțin obosită. Proprietarii mei s-au certat groaznic azi-dimineață și n-am mai putut dormi.

— Îmi pare rău că ai pățit asta, a spus el, clipind de câteva ori, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar s-a apucat din nou de lucru la statuia de lut.

Liniștea din atelier, care de obicei o calma de parcă ar fi căzut în transă, o enerva de data aceasta.

Și-a dus o mână la cap. Resimțea oboseala din ultimele câteva luni.

— Știți… aș putea să fac o pauză, dacă nu vă deranjează?

Domnul Rossi a trântit zgomotos unealta pe masa de lângă el.

— Foarte bine.

Și-a aprins o țigară, dar nu s-a mișcat, de parcă ar fi fost gata să reia imediat lucrul.

— Credeți că aș putea să beau iute o cafea?

Sculptorul nu i-a răspuns, dar s-a dus în chicineta din spate. Toate atelierele artiștilor din Lincoln Arcade erau dotate cu cele mai moderne facilități, atrăgând spre centru pictorii și sculptorii din Greenwich Village, creând astfel o nouă lume artistică boemă denumită „Cartierul Atelierelor din Sixty-Seventh Street”. Kitty presimțise mai demult această tendință de migrare spre nord și închinase un apartament la vest de Broadway, dându-le posibilitatea de a da oricând peste un posibil angajator, în drum spre poștă sau spre băcănie. Lui Lillian i-ar fi plăcut un duplex în recent apăruta clădire Hotel des Artistes, de o măreție gotică, cu tavane înalte, dar Kitty se împotrivise pe motiv că era prea scump. Și acum era recunoscătoare că luaseră o astfel de decizie, căci contul din bancă al lui Lillian scăzuse dramatic în ultimele luni.

Dar, dacă nu ar fi locuit în clădirea dărăpănată a domnului Watkins, înțesată cu atâția chiriași, poate că mama ei nu s-ar fi îmbolnăvit.

Domnul Rossi s-a întors cu două cești de cafea, una i-a dat-o ei. Lillian s-a

dat jos de pe podium și s-a întins cu o mișcare studiată pe una dintre numeroasele sofale împrăștiate în diferite feluri prin atelier.

— Aveți asta de la Lukerman[1], nu-i așa? a întrebat ea, recunoscând canapeaua roz ponosită.

Domnul Rossi s-a uitat nedumerit la canapea.

— S-ar putea. Când m-am instalat prima dată aici, am găsit tot felul de vechituri în subsol. Lukerman are atelierul cu două etaje mai sus, așa că n-ar fi de mirare să fie de la el.

— Pe canapeaua asta am pozat pentru *In Memoriam*, a spus ea, așteptând să-i vadă reacția.

— De care vorbești?

Asta era bună!

— Monumentul pentru Titanic? în amintirea Idei și a lui Isidor Straus?

— A, desigur, a încuviințat domnul Rossi, clătinând din cap. Am auzit de el, dar nu l-am văzut niciodată. Știi, sunt multe locuri din oraș pe care nu le-am văzut încă.

Îi plăcuse să pozeze pentru Lukerman, deși poziția era dificilă, să stea întinsă de-a lungul canapelei, cu un picior atârnat peste margine, înainte de a începe lucrul, sculptorul a discutat cu Kitty despre importanța monumentului, care comemora cuplul de bogătași morți împreună pe Titanic după ce soția își cedase locul din barca de salvare pentru cameristă, preferând să sfârșească alături de soțul ei. Au fost văzuți pentru ultima dată așezați împreună pe șezlonguri pe punte, în timp ce vaporul se scufunda în apele înghețate. „Când va fi terminată", le-a explicat Lukerman, „statuia va privi la imaginea ei reflectată în apa bazinului". Și, în timp ce poza, Lillian își închipuia bucuria dragostei acelei perechi, tristețea morții lor îngrozitoare. Iar rezultatul a fost unul dintre portretele ei cele mai reușite, cu care se mândrea cel mai mult.

Iar domnul Rossi nici măcar nu o văzuse.

— E frumoasă, a spus ea, o adevărată operă de artă.

— Aș vrea să începem din nou… când ești gata.

Apucase să ia doar câteva înghițituri.

— Vă supărări dacă-mi termin mai întâi cafeaua?

— Uite ce-i, Angelica, am făcut deja două pauze!

— Ce vreți să spuneți, că trag de timp?

Bineînțeles că asta făcea. Fiecare sfert de ceas însemna câte optsprezece

cenți.

Mustața lui a început să-i zvâcnească în timp ce-și încrucișa brațele.

Fusese prevenit. Probabil că-i spuseseră ceilalți sculptori, după ce o angajase deja să-i pozeze, că îi trecuse vremea, că nu mai era răsfățata artiștilor boemi din New York.

Poate că dacă ar vedea *In Memoriam* s-ar mai îmblânzi și ar aprecia la adevărata valoare ceea ce a realizat ea.

— V-aș sugera, domnule Rossi, să vă faceți timp într-o dimineață să vă duceți să o vedeți, nu e prea departe, spre centru, la întretăierea West End cu 106th Street.

— N-am timp să pierd o dimineață întreagă. Trebuie să lucrez, am comenzi de terminat.

— Ei, cum așa? Eu lucrez de ani de zile și, credeți-mă, puteți să mai cereți câte o amânare. Clienții mai fac astfel de favoruri artiștilor.

— Așa e. Am auzit că ai experiență. De când faci munca asta?

— Am început la cincisprezece ani.

— Așa e. Sunt uimit de toate portretizările ce ți s-au făcut. Ai fost o mare inspirație pentru mulți artiști, a adăugat el, coborându-și privirea spre șoldurile ei.

Timpul trecut. Ai fost.

Sculptorul a oftat.

— Ce-ar fi să încheiem pentru astăzi? Pari obosită.

— Nu, n-am nimic, zău așa!

S-a îndreptat înapoi spre podium, împiedicându-se în togă. S-a îndreptat repede și a urcat, așteptând indicațiile. Nu-și putea permite să piardă slujba asta. Dacă ar pierde-o, nu i-ar ajunge banii nici pentru mâncare, darămite pentru chirie.

— Nu-mi iese bine! Pot să te plătesc pentru deranj, desigur, dar am nevoie să mă distanțez puțin și să gândesc altfel lucrarea asta.

— Vă rog, domnule Rossi, îmi cer scuze.

Se străduia să nu se milogească de el. Dacă ar fi fost acolo Kitty, s-ar fi amuzat cu toții, iar mama ei l-ar fi flatat, admirându-i mustața deasă și mâinile puternice, tachinându-l și făcându-l să se înroșească.

Câtă nevoie ar fi avut acum de mama ei! în săptămânile de după moartea lui Kitty, s-au ivit o mulțime de oferte de lucru, pe măsură ce se răspândea vestea, și artiștii săreau în ajutor, voind să se asigure că se descurcă. Dar, în

zilele acelea reci și întunecate, nu fusese în stare să iasă din casă decât ca să-și cumpere cele necesare. Zăcea pe canapeaua cu gloduri, înfășurată în plapumă, dormind sau privind tavanul crăpat, neluând în seamă rugămințile lor. Fără mama care să domolească asprimile vieții, Lillian s-a lăsat cuprinsă de tristețe, ceea ce Kitty nu ar fi suportat, și asta o făcea să fie și mai tristă. După atâția ani în care o învinuise că era prea strictă cu ea și că o proteja prea tare, după scandalul pe care-l avuseseră chiar înainte de a se îmbolnăvi, starea ei de permanentă lehamite dovedea că era pierdută fără mama ei.

Ce nu ar fi dat să mai poată fi martora nenumăratelor moduri în care mama o enerva la culme: râsul ușurel, fredonatul abia șoptit când ștergea vasele. Să-i mai vadă încă o dată ochii de culoarea migdalelor – identici cu ai ei înconjurați de un păienjeniș de riduri. Împreună, făcuseră o echipă formidabilă. Să vadă cum boala o putuse transforma pe femeia aceea puternică, de nestăvilit, într-o ființă fragilă ca un prunc, ce se ținea de mâinile lui Lillian, gemând de durere, o făcuse să se prăbușească de-a binelea.

Nereușind să-l forțeze pe domnul Rossi să o mai cheme încă o dată să-i pozeze, Lillian s-a îndreptat spre bufetul de peste drum de casă. Era lihnită de foame și poftea la o supă de cartofi cu o bucată de plăcintă. Mama nu i-ar fi îngăduit niciodată o astfel de destrăbălare.

Ei, o singură dată n-o să se întâmple nimic. O să aibă grijă mâine să mănânce doar o conservă de sardele. Astăzi însă, după felul cum se purtase domnul Rossi cu ea, merita un mic răsfăț.

Peste drum, pe treptele clădirii, se afla un grup de polițiști. Ciudat că mai erau acolo. Probabil că domnul Watkins se dăduse din nou la doamna Watkins. În acest caz, Lillian putea să-și mai economisească chiria cât avea el să stea în închisoare. Asta îi cădea foarte bine. Mama spunea mereu că Lillian era norocoasă că fusese descoperită în corpul de balet și devenise muza celor mai mari artiști ai secolului.

Și mama nu se înșela niciodată.

*

Cu stomacul plin și cu portofelul aproape gol, Lillian urca agale treptele imobilului, încercând să arunce o privire înăuntrul apartamentului domnului Watkins de la etajul întâi. A ridicat o sprânceană, făcându-i semn doamnei

Brown – bârfitoarea recunoscută a clădirii, care locuia lângă familia Watkins –, dar aceasta doar a dat din cap iute, strângând din buze.

Din apartamentul familiei Watkins a ieșit un polițist care a lăsat ușa deschisă în urma lui. La început, Lillian s-a mirat, neștiind de când aveau ei un covor de un roșu atât de intens, aproape stacojiu, dar și-a dat seama imediat că nu era vorba de un covor, ci de un fel de lichid uscat.

Sânge.

A apărut iute un alt polițist, care a închis ușa, dar nu înainte ca Lillian să zărească mâna însângerată a unei femei, cu degetele îndoite ușor, delicat aproape.

S-a tras înapoi, sprijinindu-se de balustradă, după care a urcat în fugă cele două etaje până la palierul ei. A intrat în casă, simțind cum i se învârte supa în stomac, și-a turnat un pahar de apă și s-a așezat la măsuța din bucătărie. Cu toată lăudăroșenia lui, domnul Watkins nu părea genul de om capabil să-și ucidă soția. Se certau ei, de bună seamă, dar de obicei doamna Watkins era cea care țipa mai tare, copleșindu-l cu vocea ei pițigăiată.

Ultima dată când domnul Watkins venise să ia chiria, îl invitase înăuntru, ca să poată vorbi fără să-i audă ceilalți chiriași. El privise îndelung în jur, ca și cum ar fi socotit cu cât ar putea crește chiria următorului chiriaș. Ea avea unul dintre cele mai mici apartamente din clădire, cu un singur dormitor, în care stătuse cu mama ei. Cele două ferestre dădeau spre o curte interioară urâtă, scara metalică a ieșirii de incendiu sclipind în lumina soarelui de vară. Bucătărioara era folosită și ca hol de intrare, cu masa și scaunele vârâte într-o nișă, iar camera de zi nu era nici ea cu mult mai mare. Domnul Watkins își îndreptase atenția în cele din urmă și spre ea, oftând înțelegător.

— Mama dumitale era plină de viață, nu-i așa?

Ce expresie ciudată: *plină de viață!* s-a gândit Lillian.

Vie.

Dar nu mai era. Și a început să plângă.

De îndată ce au podidit-o lacrimile, nu s-a străduit să le oprească, plângea, pe de o parte, pentru mama ei, dar și sperând, pe de altă parte, că prin asta ar putea să mai câștige câtva timp și puțină bunăvoință. El a mângâiat-o pe spate și și-a ridicat apoi mâna spre ceafă, strângând-o ușor.

— Îmi pare rău că te-am tulburat, a spus el. Dar aș putea să te ajut în vreun fel?

Și i-a spus să vină la el acasă peste o lună de zile, când soția lui avea să plece la sora ei. Era limpede ce voia. Îngrozită, Lillian nu știa ce să facă.

Cu câteva zile înainte de întâlnire, îi mai venise inima la loc după ce primise prima din cele două scrisori de la producătorul din Hollywood, care îi dăduse speranța că avea să-i schimbe viața și o încurajase să se mobilizeze. Acceptase prima ofertă de a poza pe care o primise – una cu care mama nu ar fi fost niciodată de acord –, și curând după aceea și-a aranjat sesiunea cu domnul Rossi. Cele două slujbe la un loc îi dădeau o brumă de speranță că nu va trece mult timp și va putea din nou să-și plătească chiria restantă. Așa că i-a scris domnului Watkins un bilet drăgălaș în care amâna „rendez-vous“-ul lor, până când termina ce avea de lucru, sperând astfel că îl va liniști și că nu o va da afară din casă.

Dar acum, dacă doamna Watkins era moartă, și ucigașul era domnul Watkins, ar putea să locuiască mai departe pe gratis până când se lămurea toată povestea asta. Kitty ar fi dojenit-o că se gândea doar la ea când o femeie fusese omorâtă, dar în sinea ei ar fi cugetat la fel. Gândurile i-au fost întrerupte de o bătaie în ușă. S-a ridicat să deschidă.

— Pot să intru?

Polițistul din fața ei avea părul roșu și mustața de aceeași culoare. Când și-a scos chipiul și l-a îndesat sub braț, câteva bucle i s-au zbârlit, ridicându-i-se în sus.

După ce a intrat și-a dres glasul.

— Niște chiriași mi-au spus că dumneavoastră sunteți Angelica, a început el, privind spre decolteul ei și înroșindu-se. Scuze, domnișoara Carter, am vrut să spun.

Cu câțiva ani în urmă, un reporter scrisese un articol despre trăsăturile grecești ale lui Lillian, râvnită de sculptori și pictori pentru formele clasice și simetrice, mai ales pentru sânii desăvârșiți și pentru gropițele de pe șale. Și-așa s-a dus vestea iute, iar polițistul reacționase la fel ca toată lumea care afla cine era, comparând-o pe Angelica din fața lor cu numeroasele statui din oraș reproduse în articolul respectiv, de la Cele trei Grații[2] aproape dezgolite de la hotelul Astor (ea reprezentându-le desigur pe toate trei) la *Civic Fame*, cea cu sfârcurile aurite, încununată cu lauri, din vârful Clădirii Municipale[3].

Atenția lui a încălzit-o puțin, mai ales după reacția atât de dezamăgitoare a domnului Rossi de mai devreme.

— Da, eu sunt Angelica.

El tocmai dădea să spună ceva, când s-a ivit în prag un polițist mai bătrân.

— Lasă că mă ocup eu, a spus el, neluând-o în seamă. Domnișoara Angelica Carter?

S-a uitat într-un carnet și a bifat ceva înainte ca ea să-i răspundă.

— Da, a zis Lillian, așezându-se la masa din bucătărie cu mâinile în poală.

În meseria ei de model avusese de-a face cu zeci de artiști capricioși și învățase să dis cearnă implicațiile celor mai tăioase comenzi. Polițistul voia să se impună atât în fața ei, cât și a colegului mai tânăr. Dacă mama ei ar fi fost acolo (ce n-ar fi dat ea să fie acolo!), ea ar fi vorbit, în timp ce Lillian l-ar fi potolit din priviri. Știa exact cum să-l privească. Cu bărbia lăsată, ochii ridicați, abordând o timiditate ușor strengărească ce făcea întotdeauna minuni când venea vorba să domolească capriciile artiștilor pentru care poza.

— Aveți ceva la gât? a întrebat-o polițistul mai vârstnic.

Era clar că nu-i mergea de data asta.

— Trebuie să vă pun niște întrebări, domnișoară Carter. Cât de bine ați cunoscut-o pe doamna Watkins?

Probabil că-i interogau pe toți locatarii. Avea să fie cât se poate de binevoitoare.

— La fel ca toți ceilalți chiriași, cred. Era soția proprietarului meu. Se certau de multe ori. Îmi pare rău că s-a ajuns la așa ceva.

— Adică la ce?

— Că e… știți… moartă.

— Dar noi nu am comunicat încă această informație. De unde știți?

— Am văzut, când urcam scările, s-a bâlbâit ea. Era ușa deschisă… și-am văzut o mână.

El a notat iute ceva în carnet. Ea a ridicat capul, să vadă ce-a scris.

— Și de altfel, domnule, ați vorbit despre dânsa la trecut… știți… Ați spus: Cât de b*ine ați cunoscut-o pe doamna Watkins?*

— Dar deșteaptă mai sunteți! s-a răstit el.

— Dar pe domnul Watkins cât de bine îl cunoașteți? Prin această întrebare puteți să deduceți că este în viață. Poate că o să vă bucurați să aflați asta.

— Să mă bucur? a întrebat ea nedumerită.

— Răspundeți la întrebare!

— E proprietarul meu.

— Și nimic mai mult?

— Nu. Ce vreți să spuneți?

— Am găsit în buzunarul capotului doamnei Watkins un bilet către domnul Watkins scris de dumneavoastră. Presupun că sunteți singura „Angelica” din casa asta.

Lillian a simtit că i se contractă stomacul, de parcă ar fi primit o izbitură puternică. N-ar fi trebuit să fi scris biletul acela, ar fi trebuit să-l descurajeze pe domnul Watkins, vorbindu-i drept în față. Probabil că soția lui găsise biletul și, furioasă, îi ceruse socoteala.

— Ce bilet? a întrebat Lillian, străduindu-se să nu-și trădeze panica în voce. Trebuia să plătesc chiria, poate de-asta i-am scris. Domnul Watkins mă păsuise până făceam rost de bani. Știți, mama mea a murit acum câteva luni, și de-atunci m-am descurcat greu.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus polițistul, dar chipul i-a rămas la fel de rece. Deci locuiți aici singură de când a murit mama dumneavoastră?

A aruncat o privire spre ușa dormitorului.

— Se pare că dumneavoastră și domnul Watkins stabiliserăți un rendez-vous în săptămânile viitoare. Aveați relații intime?

El răstălmăcea conținutul biletului – nu asta voise ea să spună acolo.

— Intime? a răbufnit ea oripilată, aproape izbucnind în râs, închipuindu-și-l pe îndesatul domn Watkins în pat, dar s-a abținut. Nu, nici vorbă!

— Și în sertarul lui s-a găsit asta, a urmat el, scoțând din buzunar o tăietură dintr-o revistă.

Lillian a recunoscut pe dată fotografia alb-negru. Purta un costum de baie negru și își ținea mâinile ridicate la ceafă ca și cum s-ar fi aflat pe plajă în Coney Island, chiar dacă fotografia era făcută pe acoperișul clădirii Lincoln Arcade. Avea brațele și picioarele dezgolite. Reclama care făcea publicitate unui costum de baie la modă apăruse pe ultima copertă a unei reviste. Kitty nu-i îngăduise niciodată să se lase fotografiată pentru publicitate – socotea că era ceva indecent dar, când fusese abordată în holul clădirii Lincoln Arcade de unul dintre fotografii mai puțin cunoscuți, chiar în prima zi când ieșise să-și caute de lucru, nu putuse să refuze tentația de a primi niște bani atât de repede.

Probabil că domnul Watkins văzuse reclama într-una dintre revistele soției sale și o decupase. I se făcu din nou greață numai la gândul că el o privise, cercetându-i conturul umerilor și rotunjimile genunchilor.

— Nu știu de ce-ar fi păstrat așa ceva.

— Dacă e vorba de vreun fel de triunghi conjugal, și dumneavoastră ați avut cunoștință că domnul Watkins avea de gând să-și omoare soția, e mai bine să-mi mărturisiți acum.

Triunghi conjugal? Cum ar fi putut să dovedească ceva ce nu exista?

— Dar nu a fost nimic…

Tăgăduirea suna neconvingător chiar și pentru ea.

— O să trebuiască să veniți cu noi, să vă mai punem și alte întrebări.

Bucuria resimțită mai devreme, că ar fi putut să aibă câteva luni fără să plătească chiria, i s-a risipit pe loc. Omul ăsta mergea pe o pistă complet greșită.

— Dar eu nu sunt decât chiriașă aici, ca toți ceilalți. Poate că domnul Watkins și-a închipuit altceva. Eu nu i-am dat niciodată de înțeles că m-ar interesa în vreun fel.

— Biletul ăsta dovedește altceva, a spus el, bătându-se ușor cu mâna peste buzunarul hainei.

— Nu făceam altceva decât să încerc să-l descurajez politicos, e pur și simplu o neînțelegere.

— Ceilalți chiriași mi-au spus că pozați pentru artiști. Îmi închipui că în meseria dumneavoastră dați peste destule neînțelegeri de felul ăsta.

— Dar meseria mea nu are nimic sordid, a sărit ea. Și eu, ca dumneavoastră, îmi câștig doar pâinea zilnică.

— Mă îndoiesc profund.

Trebuia să găsească o modalitate de a-l convinge, de a-i demonstra că nu era o hoață ordinară.

— Și sunt pe cale să devin actriță de film.

Polițistul a ridicat o sprânceană, impresionat, în ciuda voinței sale.

— La Hollywood?

— Chiar acolo. La anul pe vremea asta poate că am să joc în filme. Pot să vă dovedesc asta cu scrisori pe care le-am primit.

S-a sculat de pe scaun și a început să scotocească prin teancul de facturi și alte hârtii de pe bufet.

— Uitați! îmi scrie un producător care vrea să merg la o audiție pentru noul lui film. Așa că vă dați seama că n-am nevoie să mă încurc cu domnul Watkins. Eu vreau să-mi fac un nume!

El a cercetat scrisoarea cu antetul studioului cinematografic. Lillian știa

pe dinafară cea mai importantă propoziție: *Îmi va face plăcere să vorbim despre un rol în următorul meu film, dacă vă veți afla cândva în însorita Californie de Sud.*

— Vreți să vă duceți în California să deveniți faimoasă? a întrebat el, înapoindu-i scrisoarea. Ei bine, până atunci, să vă mulțumiți cu rușinea de a fi băgată într-un scandal ca ăsta. Scrisoarea dumneavoastră de la Hollywood nu dovedește altceva decât că aveți o mulțime de cunoscuți care vă scriu. Și tot o să trebuiască să mergeți la secție.

Avea nevoie de un răgaz ca să se gândească ce să facă.

— Aș putea să mă aranjez puțin mai înainte?

El a încuviințat din cap reticent, iar ea s-a dus în dormitor, închizând ușa în urma ei.

Ziarele aveau să vuiască de știrea despre omor. Dacă mai apărea și „Angelica" în povestea asta, se ducea de râpă tot bunul renume pe care se străduia să și-l construiască. Să nu mai pomenim că avea să dispară și orice interes al vreunui cineast.

Nu avea timp de pierdut. A înșfăcat niște haine și le-a îndesat într-o geantă mare de piele, punând la fund scrisorile producătorului, cu grijă, să nu le mototolească. A deschis încet fereastra – cerceveaua era veche și scârțâia – și s-a strecurat afară pe scara de incendiu. Într-o clipită s-a făcut nevăzută.

CAPITOLUL DOI

New York, 1966

Veronica a deschis ochii într-o cameră necunoscută, trezită dintr-un somn agitat de un țipăt. A sărit drept în sus, dar și-a dat seama că nu era un țipăt, ci o sirenă al cărei sunet nu-i era familiar. Mașinile de poliție din Londra scoteau niște sunete care semănau cu răgetul unui măgar, ca și cum și-ar fi cerut iertare că tulbură liniștea. La New York, sirenele străfulgerau aerul ca niște bocete.

Și-a mijit ochii adormiți să vadă ceasul de pe noptiera camerei de hotel.

Era ora nouă.

Nu era bine. Nu-i mai rămânea decât o jumătate de oră ca să se pregătească pentru ceea ce putea fi cea mai importantă ședință foto din cariera ei de manechin. Nu se putea să fi bătut atâta drum până aici ca s-o rateze de la bun început. Și-a scos iute cămașa de noapte și și-a tras pe ea pantalonii strâmți, negri și tricoul alb. S-a dus în baie și s-a curățat de rimelul și dermatograful pe care nu se sinchisise să și le șteargă cu o seară în urmă. Avea fața pătată și îi ieșea și un coș pe obrazul drept. Arăta ca naiba și era vina ei că nu plecase mai devreme de la petrecere. Fusese încântată când aflase că organizatorul sesiunii foto îi invitase pe toți în apartamentul său din Upper East Side la o petrecere de „împrietenire". Veronica era manechinul cel mai lipsit de experiență din grup și poate că dăduse peste cap mai multe pahare de vin ca să compenseze acest neajuns. După fiecare pahar se simțise puțin mai curajoasă, mai nostimă, deși în majoritatea timpului se retrăsese bucuroasă pe terasă, de unde privise orașul, uimită că se afla acolo. Înăuntru, petrecerea era în toi, iar fotograful și prietenii lui se gudurau pe lângă celelalte manechine în sufrageria cu mochetă moale. Câțiva băieți au început să danseze pe ritmurile ultimului hit al trupei Monkees, mișcându-se mecanic, zvâcnit, de parcă ar fi fost alimentați de niște circuite electrice nepuse la punct.

Asta era doar prima seară, și-a spus ea. Până la sfârșitul săptămânii avea să se integreze în grup și-o să se întoarcă la Londra cu o treabă bine făcută și cu promisiunea unor fotografii extraordinare, pe care să și le așeze pe prima pagină a portofoliului. Iar când vreun client potențial avea să se uite la ele, ea avea să ridice din umeri, spunând cu indiferență: „A, da, astea au fost făcute de Bamaby Stone iarna trecută, la New York. Pentru Vogue."

Cu patruzeci de dolari pe oră pentru două sesiuni, erau aproape patru sute de lire sterline pe care avea să le depună în cont. Pe lângă ceea ce economisise din ședințele de modelling din ultimele câteva luni, era de ajuns ca să o scoată pe sora ei, Polly, din sanatoriul ăla amărât din Kent House și s-o aducă acasă.

Și-a scos îngrozită bigudiurile pe care își rulase părul la întâmplare înainte de a se culca. Mai bine nu și-ar fi bătut capul, căci părul îi stătea cum trebuie doar pe jumătate. Și-a vârât capul sub robinet, și-a udat părul și l-a îndreptat apoi cu pieptănul. Mai bine nu se putea în aceste condiții.

Părul ei chiar atrăsese atenția la petrecerea din seara trecută, căci era atât

de diferit față de pletele lungi și drepte ale celorlalte fete. După cum decretase agenta ei din Londra, bretonul des, retezat în linie aproape dreaptă până în dreptul urechilor, reprezenta trăsătura distinctivă a Veronicăi, iar la spate venea ca o completare, părul ajungându-i până la mijlocul gâtului.

Nu asta era tunsoarea pe care voise să și-o facă atunci când decupase o fotografie din revista Rave și i-o arătase mamei ei.

— Doar n-o să plătești două lire cuiva ca să te facă așa?! a exclamat mama ei. Las' că te tund eu.

Veronica chiar se simțea vinovată să cheltuiască atâția bani pentru ea, așa că s-a așezat pe scaunul din bucătărie, lăsând-o pe Trish să-i pună un prosop de bucătărie în jurul gâtului ca să adune părul și a închis ochii, sperând că o să iasă bine.

Fata din fotografie avea un breton des pe frunte, restul părului fiind lung. Dar Trish i-a tuns bretonul prea mult pe laturi, și-apoi a ajustat-o greșit la spate, așa că până la urmă arăta ca și cum ar fi avut pe cap un pământuf de spălat pe jos, ca atunci când ea și Polly aveau cinci ani, și mama lor le tunsese ghidându-se după un castron pus pe cap.

Deși tunase și fulgerase că Trish îi distrusese părul, până la urmă tunsoarea aceea o atrăsese pe agenta din Londra, și-i adusese apoi și angajamentul pentru Vogue. Deși în fotografii arăta foarte modernă, în realitate, acea tunsoare tindea să-i domine celelalte trăsături.

— Arată ca o ciupercă! spusese una dintre fete aseară la petrecere.

Veronica era chiar după colț, uitându-se la cărțile de pe rafturile ce umpleau pereții holului. Heller, Capote, Pynchon. Numai bărbați. Nici măcar o Flannery O'Connor, așa mică… acolo… pentru varietate. Auzise comentariul și-și dăduse seama că la ea se refereau.

— Ba mie-mi place, a spus cineva cu o voce pițigăiată.

Veronica a recunoscut-o, era o fată pe nume Tangerine, pe care o cunoscuse în treacăt, anul trecut, la o sesiune foto la Londra. Foarte slabă, cu ochii mari, la vreun metru șaizeci și ceva de centimetri, Tangerine era mai scundă decât manechinele obișnuite.

— Mi-ar plăcea și mie să am curajul să-mi ciopârțesc tot părul ăsta. M-aș descurca mult mai ușor fără el.

Celelalte fete au rămas cu gura căscată.

— Nu cumva să îndrăznești să te atingi de el. Promite!

După ce au mai chicotit, și ea le-a promis, s-au îndepărtat. Veronica și-a

luat haina și a plecat. Afară, fulgi de zăpadă dansau în lumina felinarelor ca valuri de confetti.

Dacă a plecat prima, atunci spera că nu va ajunge ultima la locul unde urmau să aibă sesiunea foto în dimineața aceea. Celelalte aveau mai multe motive să întârzie, luând în considerare cantitatea de alcool consumată.

Și-a luat cele două valize mari – una plină cu lucrurile necesare pentru fotografii, iar cealaltă cu hainele ei obișnuite – și a făcut formalitățile de ieșire din hotel. Portarul a ajutat-o să se urce în taxi, și ea i-a dat șoferului adresa pe care o trecuse în agenda de lucru. Sesiunea foto urma să se desfășoare în două locuri, timp de trei zile, începeau în New York, într-un loc numit Frick Collection, un muzeu șic, care, în Epoca de Aur, fusese o reședință, după care aveau să meargă cu trenul la un conac din Newport, Rhode Island. Veronicăi i-ar fi plăcut să fi stat mai mult la New York, sau măcar să fi petrecut seara trecută la vreun spectacol de pe Broadway, ori plimbându-se pe străzi în loc să stea blocată în apartamentul plin de fum de țigară al lui Barnaby. Socotise că era bine să cunoască echipa, să se împrietenească un pic, dar data viitoare avea să se lipsească de așa ceva. Dacă va mai fi o dată viitoare.

Agenta ei, Sabrina, îi spusese că ședința foto din New York avea să se desfășoare într-un loc nemaipomenit, dar clădirea dinaintea căreia se oprise taxiul nu avea nimic deosebit, cel puțin după standardele englezești. Era joasă, albă, înconjurată de un gard de fier forjat și, dacă nu ar fi fost avertizată, ar fi crezut că era o bancă, nu o casă. Peste noapte ninsese mai mult, iar trotuarele erau pline de zăpadă pe jumătate topită, adunată în mici mormane pe la colțurile celor șase trepte care duceau la ușa dublă, cu inițialele HCF dăltuite pe arcada ce-o înconjura. Pe frontonul de deasupra, o femeie sculptată în piatră privea visătoare în jos spre cei care intrau în clădire.

A apăsat pe clanță, dar nu s-a mișcat. Trebuia oare să intre prin altă parte?

Totuși, o clipă mai târziu, un tânăr îmbrăcat în blugi și tricou galben a deschis ușa.

— Îmi pare rău, dar Muzeul Frick este închis lunea.

— Eu sunt Veronica Weber, am venit pentru ședința foto.

— Aha! a exclamat el, măsurând-o din cap până-n picioare.

Ea și-a dat seama ce gândea: că nu avea ce căuta acolo. Că nu arăta deloc a manechin. Mai ales fără machiaj și cu părul răvășit.

— Aha, bine atunci. Eu sunt Steve, unul din asistenți. Tocmai aranjăm lucrurile. Toate celelalte fete sunt sus, pot să vă arăt unde să vă pregătiți.

Holul de la intrare era dominat de un aranjament cu magnolii delicate, care țâșneau de pe ramuri groase, negre, așezat pe o masă centrală. Au mers mai departe, trecând pe lângă o orgă vârâtă într-o firidă arcuită aflată la picioarele unei scări impunătoare. A întrebat mirată dacă orga mai funcționa încă, iar băiatul a ridicat doar din umeri.

Ajunși la etajul al doilea, Steve a cotit-o brusc la dreapta, apoi la stânga spre o scară mai mică ce, pe vremuri, era folosită doar de servitori. La etajul al treilea, pe holul lung răsuna sporovăială celorlalte manechine. El s-a oprit și i-a arătat spre grupul sanitar pentru femei situat cam pe la mijlocul holului.

— Acolo.

Veronica și-a târât valizele pe cele câteva trepte care duceau la ușa băii și a deschis-o. Înăuntru, pardoseala era acoperită aproape complet de accesoriile necesare manechinelor din ziua de azi, de la pantofi la bigudiuri și farduri. Aplecate peste chiuvetele de porțelan, fetele se priveau în oglinzi, fără să o bage în seamă.

— Bună, a salutat ea. Mai e loc și pentru mine?

— Salut, Veronica, a răspuns pițigăiat Tangerine, ți-am dus lipsa aseară. Unde-ai dispărut?

— Am încercat să închid un pic ochii… știi… diferența de fus orar…

— Nu cred că mai încapi și tu aici, a spus cea mai înaltă dintre fete, pe nume Gigi, pe care Veronica a recunoscut-o, căci apăruse recent pe coperta revistei Mademoiselle. E deja destulă înghesuială.

Veronica și-a cerut scuze – un obicei atât de englezesc, din care americanii înțeleg greșit că într-adevăr ți-ar părea rău – și a mers mai departe de-a lungul culoarului.

A coborât pe scări un etaj, căutând o altă baie. Mai multe uși erau încuiate, iar cele descuiate dădeau în birouri administrative. Ultima ușă pe dreapta era întredeschisă și, când a intrat, Veronica a rămas fără suflare. Se afla într-un dormitor de pe vremuri, păstrat intact, cu un pat cu baldachin de mătase, mai ceva ca o scenă de teatru. Deasupra unui secreter se afla un portret al unei fetițe cu o expresie ciudat de precaută, de parcă nu ar fi avut încredere în nimeni din preajmă. Veronica s-a dus s-o privească mai îndeaproape. Nici șorțulețul de dantelă, nici buclele drăgălașe nu îndulceau

cu nimic imaginea acestei copile care părea mult îmbătrânită față de vârsta ei, de parcă dinapoia ochilor s-ar fi aflat sufletul unei femei bătrâne țintuite la pat. Veronica s-a cutremurat și s-a îndepărtat, privind împrejur. Sub fereastră se afla un divan, cam cât patul de lung, tocmai bun pentru citit sau lenevit ziua întreagă. Baia adiacentă avea tot ce-i trebuia, inclusiv o oglindă mare și lumină suficientă. Acolo era mai mult loc, și nu trebuia să se înghesuie cu celelalte manechine ca dincolo, și o să aibă grijă să o lase exact cum o găsise. Căci, la urma urmelor, se afla într-un muzeu.

Și-a deschis geamantanul cu echipamentul și a început să despacheteze pe îndelete. Chiar și la sesiunile foto pentru revistele spilcuite ca aceasta, manechinele erau obligate să-și aducă tot ce era necesar, inclusiv șase sau șapte perechi de pantofi, un sutien care să pună în valoare înzestrările naturale, și altul care să le micșoreze, corset, furouri, dresuri negre și de culoarea piciorului, eșarfe, mănuși și bijuterii. Fetele trebuiau să-și facă singure coafura și machiajul, ceea ce însemna că trebuia să-și aducă și o geantă grea cu farduri, bigudiuri, perii, piepteni și agrafe. Valiza cântărea o tonă și, după ce o căra ore în șir pe străzile Londrei, Veronica era nevoită să-și repete în minte să meargă dreaptă, să nu se aplece într-o parte.

A scotocit după trusa de machiaj și s-a pus pe treabă, și-a aplicat fondul de ten, și-a conturat ochii cu dermatograf, prelungind linia în sus dincolo de coada ochiului, și-a dat cu un ruj într-o nuanță tare, ca să contrasteze cu părul ei negru. Se afla doar la New York, cel mai sofisticat oraș din lume, cu excepția Parisului, așa că și-a colorat și pleoapele cu un fard albastru puternic. Și-a trecut peria prin păr, s-a îmbrăcat cu un halat și, după ce s-a mai privit încă o dată în oglindă, a pornit spre etajul principal.

Cum casa era în mare pare destul de întunecată și mohorâtă, s-a orientat după lumina care răzbătea din încăperea de lângă holul cel mare de la intrare. Ajunsă în fața ușii, a intrat și a privit uimită enormele panouri pictate, reprezentând scene romantice, exotice, cu doi îndrăgostiți, care acopereau pereții. Muzeul Frick chiar era plin de surprize. Când te gândești că aici se aduna zilnic o familie, trăind înconjurată de atâta frumusețe! Și din nou, în mijlocul încăperii se afla o vază plină de ramuri de magnolii cu petalele în degrade de la roz aprins la bază până la alb ca zăpada spre vârf.

Steve împreună cu alți doi asistenți instalau trepieduri și reflectoare. Pe Barnaby l-a zărit în colțul cel mai îndepărtat vorbind în șoaptă cu directorul de creație al revistei. Celelalte fete se îngrămădeau în jurul unui stativ cu

haine din care stilistul le dădea să se îmbrace pentru fotografii.

Toți cei prezenți s-au întors unul câte unul și au privit-o insistent.

Ea le-a făcut un semn prietenos cu mâna, și apoi și-a surprins imaginea într-o oglindă atârnată pe peretele din fundul camerei.

Celelalte fete aleseseră să poarte un machiaj natural, cu rujuri palide, linii subțiri de dermatograf, fără fard de pleoape, cu părul drept și neondulat. Iar ea arăta ca un clovn, cu buzele date cu ruj țipător care, în lumina strălucitoare, contrasta urât cu fardul de pleoape albastru. Dacă s-ar fi înghesuit cu ele în baie de la bun început, ar fi putut să-și corecteze greșeala înainte de a se spoi așa.

Barnaby, care continua să stea de vorbă cu directorul de creație, nu o observase încă. Veronica s-a dat înapoi, sperând să mai aibă timp să fugă să-și repare machiajul, dar el s-a răsucit și a bătut din palme, să le atragă atenția.

— Haideți să începem, doamnelor! E toată lumea aici?

S-a uitat mai întâi la grupul de fete din colț, apoi privirea i-a căzut pe Veronica. Ea și-a adunat curajul pentru ceea ce avea să urmeze.

— Doamne sfinte! a exclamat el, strâmbându-se și izbucnind în râs. Ce-mi place părul!

Instinctiv, și-a dus mâna la cap să-și atingă părul. Poate că nu era chiar atât de rău.

— Dar ce naiba e pe fața ta?

*

Veronica aranja marfa pe rafurile centrului de amanet al unchiului Donny când a fost „descoperită“. Era la câteva zile după ce-și făcuse tunsoarea aceea groaznică, și-i era recunoscătoare unchiului că o lăsase să plece câteva ore de la casă, departe de privirile clienților. Cu un an în urmă, după moartea subită a tatălui ei, unchiul îi oferise slujba de vânzătoare. În zilele cu mai putină activitate, se lăsa furată de gândurile pe care i le stârneau diferite obiecte din vitrine și de pe rafturi, întrebându-se cine oare o fi atins mașina de scris Imperial prăfuită sau cum o fi arătat femeia care a purtat cerceii Art Decó cu pandantiv. Cum ajunseseră oare obiectele acelea aici și cum o fi fost pentru cei care-au fost nevoiți să renunțe la ele?

Clienții centrului de amanet Chelsea erau foarte diferiți. Cei mai mulți erau dintr-aceia care, amanetau mai degrabă vechea haină de blană a bunicii

mirosind a tutun decât vreun ceas Cartier, dar mai apărea din când în când și câte un filfizon cu accent nobil, care azvârlea pe tejghea vreun colier cu pietre prețioase. Veronica stătea de-o parte și-l urmărea pe unchiul Danny cum cerceta bijuteria, ofta, apoi o mai răsucea de câteva ori până când respectivul client se bucura să încheie dubioasa afacere și ieșea cu niște bancnote mototolite, reprezentând mai puțin de jumătate din cât valora obiectul.

În ziua când a cunoscut-o pe Sabrina, a dat cu ochii de o femeie de vreo patruzeci și ceva de ani, cu un chip plăcut, care a întrebat-o dacă acel ukulele expus în vitrină funcționa. Unchiul Danny stătea aplecat peste registru, vorbind încet cu un tânăr costeliv despre o monedă de aur, așa că Veronica i-a răspuns cinstit.

— Nu merge, eu nu l-aș lua.

— Mulțumesc că mi-ați spus, a răspuns femeia, ar fi fost cadou pentru nepotul meu de ziua lui, dar cred ar fi mai bine să merg la un magazin de instrumente muzicale, apoi după o pauză a exclamat: Doamne, Dumnezeule!

Veronica și-a dus automat mâna la păr, așteptându-se la un comentariu sarcastic sau, mai rău, plin de îngrijorare.

Dar femeia zâmbea cu toată fața.

— Ai o coafură pe cinste. Cine ți-a făcut-o? Vidal[4]?

— Ăăă… nu, mama…

— Câți ani ai?

— Optsprezece.

— Ai pozat vreodată?

Veronica a râs la început, dar, văzând că femeia vorbește serios, a luat cartea de vizită și a promis că se va prezenta la agenția de modelling în prima ei zi liberă. Acolo a fost examinată de o comisie de agenți care au trimis-o să-și facă fotografii ca să-și completeze portofoliul. Au insistat să renunțe la slujba ei de la amanetul unchiului Danny, ca să aibă timp să meargă la vizionări, despre care Sabrina i-a explicat că sunt un fel de audiții pentru manechine. La început, mama ei s-a arătat bănuitoare, dar, după ce i-a răsfoit portofoliul cu fotografii în care arbora gene false, lungi, și fuste mini viu colorate, a exclamat încântată:

— Sunt convinsă că o să apari pe toate coperțile de reviste! Bravo, fata mea!

Veronica s-a prezentat conștiincioasă la toate vizionările la care era chemată și a primit câteva oferte. Majoritatea erau apariții modeste, ca pentru începutul carierei de manechin, precum fotografii pentru cataloage și reclame, dar, deși câștiga mai mult decât la centrul de amanet, prețul tuturor accesoriilor pe care era nevoită să și le cumpere îi iroseau mare parte din bani, făcând-o să se întrebe dacă merita toată cazna aceea. Apoi, în urmă cu o săptămână a sunat-o Sabrina și i-a spus că avea o vizionare pentru o ședință foto serioasă, în Statele Unite, pentru care revista Vogue căuta un manechin britanic ca să ilustreze articolul de fond. Veronica se prezentase devreme, sperând să termine repede, ca să aibă timp după aceea să se ducă să o vadă pe Polly, dar i s-a spus că erau în întârziere. Celelalte candidate erau de o frumusețe covârșitoare, naturală, dar ea, așezată pe banca tare de metal de pe culoar, nu se gândea la altceva decât la Polly, care o aștepta răbdătoare în sala de așteptare ponosită de la Kent House, cu privirea pierdută la linoleumul rupt de pe jos, până când avea să i se spună să se ducă înapoi în camera ei.

După vreo două ore de așteptare, Veronica era furioasă, gândindu-se cu câtă lipsă de considerație trata industria modei timpul manechinelor. Când și-a auzit numele strigat în cele din urmă, a intrat în sală călcând greu și trântindu-și portofoliul pe masă, după care s-a dat înapoi, privind disprețuitor cu brațele încrucișate.

— Deci… pe cine avem noi aici? a întrebat unul dintre bărbații așezați la masă.

— Veronica Weber.

— Grozav, grozav, a spus el, împingând portofoliul celor de lângă el. Poți să ne arăți cum mergi?

Sabrina îi spusese că, atunci când i se cere să arate cum merge, să-și închipuie că plutește: Închipuie-ți că ai o carte pe creștet, pe care să n-o lași cu nici un chip să cadă.

Dar acum ea nu-și putea imagina decât dezamăgirea din ochii lui Polly. Picioarele îi călcau grele pe podea, și-și ținea brațele încrucișate.

— Ohoo! a exclamat bărbatul, lăsându-se pe spătarul scaunului. Interesant! Nu cred că ne-am mai cunoscut. Sunt Barnaby, Barnaby Stone.

Apoi i-a prezentat și pe ceilalți de la masă, dar Veronica nu le-a reținut numele. Era uimită că nu o dăduseră afară încă.

— Bună, a fost tot ce a izbutit să spună.

Cei trei s-au uitat unul la celălalt fără să scoată o vorbă, de parcă s-ar fi înțeles din priviri că era vai de capul ei, o adevărată nenorocire. Veronica s-a dus înapoi la masă, și-a înșfăcat portofoliul, apoi și-a ridicat geanta de pe jos, unde o azvârlise.

— Stai așa!

Barnaby a bătut cu degetul în masă.

— Săptămâna viitoare ești liberă?

După cât tropăise și cât de urât se uitase la ei, tot mai erau interesați?

— Habar n-am, a răspuns ea, fără să zâmbească, fără să simtă altceva decât dispreț. Să-i întrebați pe cei de la agenție.

Mai târziu, Sabrina i-a telefonat să-i dea vestea: avea să zboare în SUA duminica aceea, stătea la New York luni, apoi marți și miercuri mergea la Newport, după care se întorcea acasă joi. Și mai spunea Sabrina că s-ar putea ca filiala din New York a agenției să o mai rețină acolo, după sesiunea foto de la Newport, și să o trimită să se întâlnească cu mai mulți fotografi și editori, așa că să aibă grijă să-și ia suficiente haine.

Și uite-așa a ajuns ea la o sesiune foto pentru revista Vogue cu cel mai cunoscut fotograf al vremii.

Și uite-așa o dăduse ea în bară sulemenindu-se prea de tot. Ei o angajaseră ca să arate detașată și stăpână pe sine, dar ea era ametită de diferența de fus orar, copleșită de-a binelea, și nu putea să gândească cum trebuie.

Și, cum rămăsese îngrozită în pragul acelei camere frumoase, a simțit că era cineva în spatele ei.

— Scuzați-mă, dar nu aveți voie să stați pe fotoliile acelea.

Un tânăr în blugi și cu o cămașă albă închisă până sus cu nasturi a ocolit-o, arătând cu degetul spre un fotoliu lângă peretele din fundul camerei, pe care se afla Gigi cu o floare de magnolie după ureche. Stătea tolănită, cu un picior trântit peste brațul fotoliului, pe care și l-a retras cu zgomot, după care s-a ridicat în picioare, dându-și ochii peste cap.

— Fotoliul acela e din secolul al XVII-lea, a adăugat el.

Băiatul purta niște ochelari cu rame dreptunghiulare, așezați pe pomeții ascuțiți ai obrajilor. Apoi a rămas în așteptare ca și cum presupunea că avea să urmeze o reacție la cele spuse de el.

— Vă rog să nu vă sprijiniți nici de pereți!

Fetele așezate pe podea au schimbat priviri ironice și s-au mutat puțin mai în față.

— Bine, mersi, omule! i s-a adresat Barnaby, arătând apoi spre o pungă de plastic plină cu cești goale de cafea de unică folosință. Dacă tot ești aici, nu poți să iei și gunoiul ăsta?

— Pardon? a ripostat tânărul, ridicându-și ușor capul.

— Păi ești omul de serviciu, nu?

El nu s-a clintit din prag, doar și-a încrucișat brațele. La înălțimea lui, cu trăsăturile acelea bine cizelate, ar fi putut să fie manechin și el, deși era cam slab, iar ochelarii îi dădeau un aer de tocilar. Veronica era convinsă că Barnaby îi văzuse doar culoarea pielii, care era neagră. Când a vorbit din nou, a rostit cuvintele răspicat de parcă le-ar fi repetat de nenumărate ori pentru fiecare vizitator de genul lui Barnaby care călcase pragul Muzeului Frick.

— Eu sunt arhivar al colecției Frick. Am fost rugat să vă supraveghez azi, căci muzeul este închis. Puteți să vă duceți gunoiul la subsol.

Și s-a uitat la Barnaby dezaprobator, de parcă ar fi fost un copil, și nu unul dintre cei mai vestiți fotografi de modă din lume.

Veronicăi i-a crăpat obrazul de rușine de această greșeală, dar Barnaby nu dădea nici un semn de părere de rău. S-a repezit să-i strângă mâna tânărului, zâmbindu-i cu multă căldură.

— Vă mulțumim că ne permiteți să fotografiem aici. Îmi place la nebunie. Fabulos loc!

— Îhmm…

— Promit că o să fim cuminți, Jim, băiatule!

— Numele meu e Joshua. Joshua Lawrence.

— Bine.

Apoi Barnaby a pocnit din degete spre cel mai apropiat asistent.

— Hei, tu… du gunoiul ăsta… acum!

Veronica s-a dat la o parte să-l lase să treacă pe asistentul care ieșea cu punga de plastic în mână.

Barnaby l-a cuprins pe Joshua cu brațul pe umăr.

— Dacă tot ești responsabil pe-aici, ce-ar fi să le spui ceva fetelor despre locul unde suntem?

Joshua s-a uitat spre grupul de manechine care priveau în gol, câtuși de puțin interesate de o lecție de istorie. Și-a dres glasul.

— Casa aceasta a fost reședința familiei Frick începând din anul 1919. Henry Clay Frick a fost un magnat care și-a făcut averea din oțel. Era mare

iubitor de artă și a construit această casă cu scopul precis de a o dona municipalității împreună cu uriașa lui colecție de artă, ca să se facă un muzeu.

Joshua își răsucea mâinile, descurajat de lipsa de interes a fetelor. Cum și ea avusese parte mai devreme de batjocura celor din jur, Veronica i-a făcut semn încurajator din cap când s-a uitat spre ea. El a înghițit în sec și a continuat, vorbind mai tare.

— După moartea domnului Frick, soția și fiica lui Helen au continuat să locuiască aici până în 1931, când s-a prăpădit doamna Frick. Atunci s-au făcut renovări și a devenit Muzeul Colecției Frick, inaugurat în 1935.

— Am o întrebare, a spus Tangerine. Ce e cu magnoliile astea peste tot aici?

— Magnoliile au avut întotdeauna o legătură cu casa aceasta. O vreme, domnul Frick a deținut vestitul diamant Magnolia, o nestemată perfectă, roz, de douăsprezece carate. Acum, Muzeul Colecției Frick este bine-cunoscut pentru magnoliile mari de pe peluza principală.

— Și cu diamantul ce s-a întâmplat?

Veronica nu intenționase să mai atragă atenția asupra sa, dar nu și-a putut stăpâni curiozitatea.

— A dispărut în 1919. S-a zvonit că familia a crezut că fusese furat, dar, ciudat, furtul nu a fost niciodată reclamat la poliție. Și de-atunci n-a mai fost văzut niciodată.

— Păcat, a spus Barnaby, bătându-l pe Joshua pe spate de câteva ori și conducându-l spre ușă, am fi putut să-l folosim la fotografiile de azi.

— Pot să vă mai povestesc și alte lucruri despre familie, dacă doriți.

— E de-ajuns… ne descurcăm noi mai departe.

După ce Joshua a plecat – aruncând îngrijorat o ultimă privire peste umăr –, Barnaby a strigat, arătând spre Veronica:

— Poate cineva s-o ajute pe fata asta să-și curețe fața? Trebuie să mă ocup eu de toate mărunțișurile? Nu puteți și voi să aveți vreo inițiativă?

Stânjenită, Veronica s-a răsucit pe călcâie și a fugit.

CAPITOLUL TREI

1919

Când era mai mică, în nopțile foarte calde de vară, Lillian se ridica deseori din pat transpirată și sâcâită, numai pentru a da cu ochii de mama ei, goală în dreptul ferestrei, privind cu ochii pierduți la străzile pustii ale orașului, în lumina felinarelor de-afară, ce i se revărsa pe corp. Trupul de femeie nu i se părea nici frumos, nici obscen. Reprezenta doar piele, sâni și alunițe împrăștiate pe brațele mamei, asemenea unei constelații pe care Lillian o mângâia cu degetele.

Tatăl ei le părăsise când ea abia se născuse. Ea și Kitty se mutaseră într-o pensiune din Providence, Rhode Island, unde Kitty era angajată la o fabrică de tacâmuri. Mama ei vorbea rar despre viața ei de dinaintea nașterii lui Lillian, dar știa că fusese crescută într-una dintre vilele mai mici din Newport – „nimic mai mult decât un fost garaj pentru trăsuri renovat", după cum mărturisise ea odată dar se îndrăgostise și fugise cu un bărbat care nu aparținea clasei ei sociale. Deși nu mai ținuse legătura cu familia și își pierduse dreptul la moștenire, ea ținuse morțiș să-și crească fiica cu un oarecare *soupçon* despre ce se cerea în societatea aleasă, de la folosirea corectă a tacâmurilor la masă la ținuta cu care pășeai într-o încăpere.

Avidă de cultură, Kitty obișnuia să o ducă pe Lillian să vadă orice spectacol se juca la unul dintre cele cinci teatre din oraș, ținând-o în poală până când plasatoarele i-au spus că fata era suficient de mare pentru a fi nevoită să achite un bilet separat. Cu prețul cerceilor mamei sale, Lillian a urmat cursurile școlii catolice pe care i-a ales-o nu atât pentru educația religioasă, cât pentru oferta variată de cursuri artistice. La școala aceea se predau lecții de canto, de muzică, pe care Lillian le-a îndrăgit imediat, distrându-și apoi colegele de internat în fiecare vineri seară. Și începea să atragă atenția, așa că i-a venit ideea să se mute la New York ca să încerce o carieră artistică. Kitty și-a dat imediat demisia de la fabrică, explicând oricui o întreba că Lillian avea să ajungă o actriță faimoasă.

S-au mutat când Lillian avea paisprezece ani. Un an mai târziu, Lillian a prins un loc în corpul de balet din spectacolul *Fete drăguțe* de la teatrul New Amsterdam[5] de pe Broadway. Reclamele din ziar o îngroziseră pe Kitty, care o amenința că avea să o retragă. *Fete drăguțe*, scria în reclamă, *sunt șaizeci cu toate. Nici una nu are încă douăzeci de ani. Nici una nu e măritată.*

— E revoltător, s-a stropșit Kitty, azvârlind ziarul.

— Dar e pe Broadway! a ripostat Lillian. Și pe deasupra, gândește-te că

aș fi plătită în fiecare săptămână.

Așa că i-a îngăduit să se ducă.

După fiecare spectacol, la ieșirea artiștilor se înghesuiau tot felul de tineri, sperând să agate vreo dansatoare și s-o ducă acasă. Kitty avea grijă ca așa ceva să nu i se întâmple fetei ei; stătea în cabină și croșeta cât dura spectacolul, după care o conducea acasă, cu o mână de fier în mănușă de catifea. Prezența ei le descuraja și pe celelalte dansatoare să se apropie de Lillian, așa că nu o invita nimeni să iasă în oraș după spectacol. Oricum nu s-a fi pus problema să aibă voie să se ducă.

Într-o seară, Lillian a găsit un bilet îndesat în rama oglinzii din cabina ei. Era de la un artist, sau cel puțin așa pretindea, care o întreba dacă nu voia să-i pozeze pentru bani.

Lillian și-a implorat mama să ia în seamă oferta, să nu o respingă din capul locului.

Se interesase și aflase că artistul, un oarecare Isidore Konti[6], era sculptor de-adevărat.

— Știm amândouă prea bine că spectacolul ăsta nu o să dureze prea mult timp, îi spusese ea lui Kitty. Și gândește-te la Mabel Normand[7]…

— Actrița? Ce e cu ea…?

— A pozat și ea la început pentru ilustratori cum ar fi James Montgomery Flagg[8], și acum e partenera de film a lui Charlie Chaplin. Ar putea fi o etapă folositoare în carieră și ar însemna și niște bani în plus, pe deasupra.

Salariul de dansatoare al lui Lillian se ducea în întregime pe notele de plată neachitate care se adunaseră în anul de când se mutaseră la oraș. Sărbătoriseră primul ei salariu cu un mic tort de la o patiserie de pe Columbus Avenue, dar în afară de asta erau încă destul de strânse la pungă.

— Or fi ei bani mai mulți, a încuviințat Kitty, dar ce altceva o mai pretinde el?

După ce Lillian a pisat-o o săptămână întreagă, a cedat în cele din urmă, cu condiția ca fata să tacă din gură și s-o lase pe ea să vorbească.

— O să afle el curând cu cine are de-a face.

Bărbatul care le-a deschis ușa atelierului său din West Side nu părea deloc libidinos, și Lillian a răsuflat ușurată că nu a avut nimic împotrivă ca mama ei să fie de față, ba chiar a avut amabilitatea să le ofere un ceai. În timp ce el pregătea ceaiul, Lillian s-a uitat prin atelier, unde se aflau de-a valma mese mânjite de lut și dulapuri cu unelte, sub lumina blândă ce se revărsa

prin ferestrele cu cadru metalic.

La vremea aceea nu știa că dezordinea dovedea că artistul chiar lucrează, spre deosebire de impostorii care încercau să ademenească fete prostuțe, gâdilându-le orgoliul. Dar mai apoi Lillian și Kitty au învățat și, dacă atelierul artistului era prea curat, cu covoare persane pe jos sau lumânări aprinse lângă canapele dichisite de catifea, se răsuceau pe călcâie și plecau pe dată.

— Arată mai degrabă a bordel decât a atelier, obișnuia să decreteze Kitty cu voce tare în timp ce ieșeau pe ușă.

Când s-a întors cu ceaiul, domnul Konti i s-a adresat lui Kitty, nu lui Lillian:

— De obicei nu merg la teatru.

Era trecut bine de cincizeci de ani, avea un ușor accent bavarez și o barbă căruntă.

— Acum m-a dus un prieten și-am fost uimit de chipul expresiv al fiicei dumneavoastră.

— Și ce anume sculptați dumneavoastră? a întrebat Kitty.

— O lucrare pentru hotelul Astor, intitulată *Cele trei grații*, toate trei reprezentate prin același model feminin.

Kitty și-a îndreptat spatele, iar lui Lillian i-a mai venit inima la loc. Hotelul Astor era o clădire elegantă în Times Square, cu o sută de camere.

— Și unde anume va fi plasată în hotel?

— În sala de bal.

Cu atât mai bine.

— Trebuie să știți că figurile vor fi sumar acoperite, a urmat Konti, ridicând din umeri când Kitty s-a arătat uimită; era un risc al meseriei. Și va fi plătită cu patruzeci de cenți pe oră. S-ar putea ca lucrul să dureze câteva luni.

— Sumar acoperită? a repetat Kitty, strângându-și poșeta la piept ca și cum avea de gând să-l pocnească pe Konti cu ea drept peste cap.

— Mă gândesc că două dintre grații vor avea pieptul dezgolit, iar cealaltă va fi acoperită. Puteți să vă convingeți și singură, dacă priviți în jur la lucrările mele, că nu e nimic de prost gust în arta mea.

Deși nu se simțea prea în largul ei să pozeze goală, Lillian își dădea seama – chiar cu ochiul ei de necunoscător – că studiile din atelier erau frumoase. Lucrările lui aveau o eleganță languroasă, iar chipurile aminteau

de unele dintre trăsăturile ei, nasul drept, maxilarul delicat. Și nu avea de unde să știe atunci că trupul ei reprezenta idealul epocii respective: umeri zvelți, talie subțire, șolduri arcuite și picioare lungi.

— Vă hotărâri dacă vreți sau nu, a adăugat domnul Konti, terminându-și ceaiul. Și putem începe să lucrăm chiar de azi. Sau nu.

— Nici vorbă! a ripostat Kitty, făcându-i semn lui Lillian să tacă. Fiica mea nu are decât cincisprezece ani, e mult prea tânără pentru dumneata.

— Pentru mine? s-a mirat domnul Konti amuzat mai degrabă decât supărat. Eu nu lucrez pentru propria mea plăcere. Ci pentru a dezvălui lumii întregi frumosul. Lumea aceea mizerabilă, a spus el mai departe, arătând cu degetul spre ușă, orașul de afară, care forfotește de oameni măcinări de muncă și de necazuri… dacă cineva trece pe lângă una dintre statuile mele, o privește și vede ceva frumos, o idee sau o siluetă care să-l însufletească, atunci mi-am făcut datoria. Eu nu fac asta pentru mine, ci pentru omenire.

— Măreț, n-am ce zice! a pufnit Kitty, apucând-o pe Lillian de mână. Hai să plecăm de-aici!

Afară, Broadway-ul forfotea într-adevăr de oameni care se îndreptau spre casă după o zi lungă de muncă. Kitty era roșie toată, dar Lillian nu era sigură dacă asta se datora propunerii lui Konti sau căldurii emanate de trotuarul încins.

— Mamă, nu ți-e bine?

Kitty s-a sprijinit de Lillian, gâfâind ușor. Fata a tras-o la umbra unei clădiri, ferită de valul de trecători.

— Nu am nimic.

Lillian s-a gândit un pic: mama ei nu mâncase de dimineață împreună cu ea, motivând că luase micul-dejun înainte să se trezească Lillian. La prânz, pe când fata mânca o porție zdravănă de fasole cu pâine prăjită, ea spusese că nu-i era foame.

Kitty a dat să pornească mai departe, dar Lillian a ținut-o pe loc.

— Tu n-ai mâncat nimic azi, nu-i așa? și a continuat fără să aștepte răspunsul. O oră de pozat pentru domnul Konti înseamnă o duzină de ouă, lapte și o pâine întreagă. De ce nu socotești așa? Eu pot să câștig banii de mic-dejun într-o singură oră.

Mama ei a înghițit în sec. Chiar îi era foame.

— Am cincisprezece ani. Nu mai sunt copil. Și ai să fii cu mine tot timpul. N-ai văzut lucrările lui? Sunt frumoase. Ia gândește-te, să fiu în sala de bal

a hotelului Astor! Închipuie-ți că lumea s-ar uita la mine și s-ar gândi că așa arată arta. Și de fapt m-ar vedea de trei ori!

— Da… adică ar vedea trei perechi de sâni! a replicat ea sec.

— Ei, doar două, că una din muze e îmbrăcată!

Mama a râs fără să vrea.

— Tare șmecheră mai ești, Lillian!

Calmul domn Konti nu a părut surprins când s-au întors. Nu a dojenit-o pe Kitty, și nici nu a făcut-o să se simtă prost că se răzgândise. Au căzut la învoială, Kitty vorbindu-i domol, cumpătat, de parcă ar fi stabilit detaliile pentru o petrecere în grădină. Lillian avea să pozeze patru ore pe zi, timp de șase zile pe săptămână, până se termina lucrarea.

Lillian își închipuise că a poza nu putea fi mai greu decât a învăța pași de dans și replici de teatru. În prima ședință, sculptorul a început să lucreze la silueta din mijloc și i-a cerut să-i pozeze cu privirea în pământ, către stânga, fiind acoperită de la bust în jos cu un văl subțire de mătase. După treizeci de minute, când i-a spus să facă o pauză, de-abia s-a ținut să nu cadă grămadă pe jos. Gâtul i-a pocnit când și l-a îndreptat și o dureau brațele de cât le ținuse întinse. O dureau până și degetele.

Curând a văzut că metoda cea mai bună de a-și abate atenția de la efortul fizic era să se scufunde în propriile gânduri, în timp ce sculptorul lucra. Așa că își ocupa mintea cu detaliile rochiei pe care mama îi promisese că i-o va cumpăra după ce termina prima slujbă: o rochie cu mânecile scurte de *crêpe Georgette* de la magazinul de lux Bonwit Teller. Își închipuia cum o îmbrăca, simțind pe piele atingerea moale a materialului, bucuria de a se răsuci ca să facă volanele să se umfle în aer.

Câteva săptămâni mai târziu, domnul Konti i-a cerut să pozeze pentru cea de a doua muză, al cărei veșmânt îi cădea sub sâni. Dar Lillian se obișnuise deja cu privirea lui pătrunzătoare. El îi studia musculatura, tendoanele și oasele: o privea în interior, nu se uita pur și simplu la ea. După câteva minute nu s-a mai simțit stânjenită să stea în fața lui pe jumătate goală. Îl ajuta și vârsta, căci s-a dovedit a se comporta mai degrabă ca un bunic morocănos decât ca un posibil curtezan. La prima ședință de acest fel, Kitty – care ședea într-un colț și croșeta – părea că-și mânuiește andrelele mai tare și mai zgomotos, dar încetul cu încetul până și ea s-a obișnuit să-și vadă fiica pozând dezbrăcată și încasa plata la sfârșitul fiecărei zile de lucru, încuviințând pragmatic din cap.

În timp ce poza pentru cea de a treia muză, cu vălul căzut riscant, mult mai jos de șolduri, a aflat una dintre regulile nespuse ale modelelor care pozează pentru opere de artă neoclasice. După ce s-a așezat pe postament a făcut greșeala să zâmbească dezgolindu-și dinții. Konti a certat-o, explicându-i că un model nud își păstrează demnitatea doar dacă buzele îi rămân strânse. Dacă voia să aibă succes, putea să schițeze un zâmbet, dar niciodată să nu zâmbească cu toată gura. Lillian nu reprezenta nici un produs comercial, o față Gibson sau una tip Ziegfeld[9]. Era întruchiparea perfecțiunii feminine, a frumuseții. Un înger.

— Angelica!

Chiar în timpul acelei sesiuni, mamei ei i-a venit ideea numelui pe care să-l poarte ca model.

— O să-ți spunem Angelica!

Lillian își dădea seama că mama ei venise cu ideea aceasta pentru ca nu cumva familia ei din Newport să afle de îndeletnicirea lor mai puțin ortodoxă. Și așa i-a rămas numele. Nici nu avea nevoie și de un nume de familie. Tot mai mulți sculptori au început să o caute întrebând de Angelica. Curând, singura persoană care o striga Lilly sau Lillian a rămas mama ei, și asta doar când erau ele două acasă.

Și uite-așa a devenit modelul mișcării Beaux-Arts, un curent artistic predominant în arhitectura și designul New York-ului din acea epocă.

A devenit Angelica.

*

— Aici nu e loc de dormit. Hai, pleacă!

Lillian a sărit în capul oaselor, frecându-și glezna unde polițistul aplecat deasupra ei o izbise cu piciorul. Soarele puternic îi intra în ochi, făcând-o să nu își dea seama unde se afla. De ce se găsea afară, și nu acasă, în pat? Unde era mama?

Și realitatea dură a năpădit-o ca un val de noroi. Ieri, după ce fugise din apartament pe scara de incendiu, se îndreptase spre Central Park, hălăduind prin Ramble, un crâng pe unde puțini se încumetau să umble, adăpostindu-se în frunzișul dens. Trebuia să se gândească ce avea să facă de acum încolo, dar, pe măsură ce soarele apunea, și stomacul îi dădea ghes, s-a aciuat în cele din urmă pe o bancă, unde a adormit pe dată.

— Scuze, domnule polițist, a spus ea iute, fără să-l privească drept în față,

căci nu voia să fie recunoscută, apoi a rupt-o la fugă pe colină și s-a ascuns după o tufă de forsiția, verificându-și poșeta din care nu lipsea nimic.

A despăturit scrisoarea recent primită de la producător, cea pe care i-o arătase polițistului, ținând-o strâns în mână, ca să nu i-o zboare vântul. Domnul Broderick ar fi încântat să o cunoască. Nu avea decât să se gândească cum să ajungă până la el.

De când se aflau în New York, Lillian și Kitty merseseră la cinematograf în weekend ori de câte ori puteau, așa cum merseseră regulat la teatru pe când erau în Providence. Filmele mute o vrăjeau, în întunericul și liniștea din sală, se lăsa prinsă de poveste, rămânând fără suflare când obiectivul se îndrepta, arătând în prim-plan vreo domnișoară neconsolată, sau râzând să se prăpădească de vreo căzătură intenționată. Pe lângă Mabel Norman, îi plăcea la nebunie cum jucau Mary Pickford și Lillian Gish și își închipuia că, dacă ele au reușit la Hollywood, așa va face și ea. Nu mai era mult până atunci.

Pe când era bolnavă, Kitty i-a arătat emoționată un articol dintr-un ziar despre un cineast pe nume Broderick, în căutarea unei actrițe care să aibă „frumusețea și înfățișarea maleabilă a Angelicăi, cel mai cunoscut model al zilelor noastre” pentru a o distribui într-un film. Lillian i-a trimis imediat o scrisoare spunându-i că ea era Angelica și a pus în plic și o fotografie. La câteva luni după moartea lui Kitty, a primit un răspuns călduros de la domnul Broderick, care spunea că, deși îi scriseseră multe femei pretinzând că sunt Angelica, de data aceasta vedea cu siguranță asemănarea. Lillian i-a răspuns în aceeași zi, jurând că ea era într-adevăr modelul Angelica, adăugând ca dovadă o listă cu statuile și artiștii pentru care pozase. Iar în scrisoarea următoare, pe care i-o arătase polițistului, o invita să vină să se cunoască.

Cu cât ar fi putut ajunge mai repede la domnul Broderick, cu atât ar fi fost mai bine, căci asocierea cu un mare studio cinematografic din Hollywood ar fi putut să o protejeze mai mult de necazurile din ultima vreme. Căci nu-i venea să creadă că domnul Watkins își omorâse soția și că ea era implicată în povestea aceasta atât de sordidă.

Dar mâna aceea, mâna doamnei Watkins… îi amintea de o sculptură, atât de vie, și totuși complet lipsită de viață. Artiștii mărturiseau mereu că mâinile și picioarele sunt părțile anatomiei trupului omenesc cel mai greu de reprodus, indiferent că este vorba de cerneală, vopsea, lut sau marmură.

Și-a coborât privirea la propria mână. Avea unghiile murdare și degetele pătate.

S-a dus la toaleta publică și s-a spălat cât a putut mai bine, aruncându-și apă rece pe față și frecându-și bine mâinile. Femeia de la chiuveta de lângă ea – care se vedea clar că-și are sălașul în parc – i-a zâmbit cu gura știrbă. Lillian nu i-a răspuns, ieșind de-acolo cât a putut de repede și luând-o spre est.

Dacă măcar ar fi avut vreo prietenă cu care să poată sta de vorbă. Strictețea lui Kitty îi risipise orice șansă de a se împrieteni cu colegele ei din corpul de balet al teatrului și, după ce a început să pozeze pentru artiști, nu prea a mai avut ocazia să se întâlnească cu alte tinere de vârsta ei.

Și cât de bine i-ar fi prins acum să aibă la cine da fuga să se adăpostească și să se confeseze. Domnul Watkins profitase de dispariția mamei ei și-i spusese cuvinte frumoase, mângâind-o pe gât în timp ce ea plângea. Ea și-a atins gâtul acum, amintindu-și de ziua aceea. Poate că se încordase la atingere, dar nu pentru că-i plăcuse. La început crezuse că era poate un gest patern, așa cum un tată își mângâie copilul. Ea nu știuse niciodată cum era o astfel de atingere, așa că nu avea cum să-și dea seama.

La ieșirea din parc, Lillian s-a oprit și a privit de-a lungul Fifth Avenue. În ultimii cincizeci de ani, familiile avute se mutaseră din partea mai comercială a capătului acestei șosele către zona mărginită de copaci de lângă Central Park. Prima fusese doamna Astor, care, în anii 1890, își schimbase vestita ei reședință din Thirty Fourth Street – cu faimoasa sală de bal în care încăpeau patru sute de oaspeți – cu un castel de inspirație franceză renascentistă în zona străzilor East Sixties. Și așa, toți cei din protipendada New York-ului – Canegie, Gould, Clark, Vaderbilt – i-au urmat exemplul unii după alții. Și toată nebuneala asta a dat chiar naștere și unui cuvânt, „vanderbuildizare“[10]: fiecare familie se străduia să-i depășească pe ceilalți prin clădirea unor reședințe cât mai opulente. Lillian aflase de toate acestea din ziare, lăsându-se prinsă de bârfele unei lumi din care nu avea să facă parte niciodată, dar de care nu se putea abține să nu se lase vrăjită.

— Angelica!

I-a stat inima-n loc auzindu-și numele. Lillian s-a întors și a văzut un băiat care vindea ziarul *The World*.

— Martorul principal al crimei din strada West Side a dispărut. Angelica,

cea mai frumoasă femeie din lume! Citiți totul în ziar!

Martorul principal? Lillian a privit în jur. Din fericire, trotuarele erau destul de goale la ora aceea.

— Pot să mă uit și eu la prima pagină?

— Nu, donșoară! Trebuie să-l cumpărați. Face doi cenți.

A scotocit după monede în poșetă, și apoi a smuls ziarul, s-a îndepărtat iute și s-a adăpostit în parc, unde s-a așezat pe o bancă și a început să citească. Articolul lăsa de înțeles că domnul Watkins avea o relație abjectă cu una dintre chiriașele lui, o boemă care poza pentru artiști, cunoscută drept Angelica, pe care poliția o căuta acum, ca să o interogheze despre moartea doamnei Watkins. Și pe deasupra era tipărită și o fotografie a unei sculpturi pentru care pozase cu câțiva ani în urmă, în care trupul îi era în mare parte dezgolit. Și nu mai conta că acea statuie câștigase multe premii importante pentru măiestria artistică. Reprodusă acolo, în ziar, părea de-a dreptul indecentă.

Așa cum i-a prezis polițistul, se alesese cu rușinea de a fi băgată într-un scandal ca acela. Era terminată. În ziar ziceau că e boemă. Asta lăsa să se înțeleagă că era o femeie ușoară, imorală. Presa o judecase deja și o declarase vinovată.

Dar se putea bizui pe un singur lucru: Angelica nu era numele ei legal, și Carter, numele ei de familie, era destul de obișnuit. Slavă Domnului că mama ei insistase să nu fie cunoscută sub numele de Lillian.

Trebuia să ajungă la producătorul de film din Los Angeles, și cât mai departe cu putință de New York. În California putea să înceapă o altă viață și o carieră nouă. De îndată ce va fi sprijinită de un studio cinematografic, va avea forța să țină piept acestor învinuiri prostești. Nu avea nevoie decât să facă rost de suficienți bani ca să-și cumpere un bilet de tren de la gara Grand Central.

Cu câțiva ani în urmă lucrase într-un atelier din apropiere, într-o clădire reconvertită din East Seventieth Street, dincolo de Madison. Sculptorul o plătise generos. O să treacă pe la el și o să-l roage să o împrumute, spunându-i că bunica ei era bolnavă și trebuia să plece imediat să o vadă. Și că îi va înapoia banii de îndată.

A recunoscut imediat casa, dar a fost dezamăgită să vadă că numele de pe plăcuța soneriei nu mai era cel al sculptorului cunoscut. Probabil că se mutase de acolo. Totuși, a apăsat pe buton și a așteptat. Nu a răspuns

nimeni.

Afară se încălzea tot mai tare, și ar fi dat orice pentru un pahar cu apă sau orice altceva de băut. La intrarea în parc, în locul de unde venea, se afla o fântână, dar, înainte de a intra pe Fifth Avenue, s-a oprit, căci a dat cu ochii de o siluetă sculptată pe frontonul de deasupra intrării unei clădiri cu trei etaje. Era un nud înclinat, sprijinit pe un braț, cu bărbia îndreptată în jos ca și cum ar fi cântărit cât de respectabili erau cei ce îndrăzneau să treacă pe dedesubt. Când îi pozase artistului Sherry Fry pentru acea sculptură, Lillian fusese nevoită să poarte un fel de coroană ridicolă cu două cozi groase. Abdomenul sculpturii era ondulat de mușchi care nu existau de-adevăratelea, iar brațele și umerii îi erau mult mai proeminente. Lui Kitty nu-i plăcuse deloc cum ieșise imaginea finală. „Dacă ar fi vrut să înfățișeze un bărbat, ar fi trebuit să-și găsească unul care să-i pozeze", a spus ea iritată, după care a recunoscut că sânii erau totuși bine redați.

— Ce stai așa acolo?

De sub arcada intrării apăruse o femeie cu o rochie simplă, neagră și cu o înfățișare dintr-acelea care nu lasă să i se ghicească vârsta, cu sprâncene groase și maxilare proeminente.

Lillian și-a adunat curajul, așteptându-se să fie alungată de acolo, dar femeia s-a apropiat și mai mult, ridicând o mână care-i tremura ușor, de parcă era cuprinsă de o oarecare emoție.

— Ai ajuns mai devreme, a continuat ea cu vădită neplăcere. Hai, intră pe ușa servitorilor, pe-acolo…

Și i-a arătat spre dreapta între gardul de fier și fațada casei un gang care se termina cu o scară.

— Du-te la subsol, bucătăreasa o să-ți dea o ceașcă de ceai cât mai aștepți. Nu e gata să te primească încă.

Niciodată nu i se păruse mai îmbietoare o ceașcă de ceai.

Nici nu a apucat să răspundă ceva, că femeia s-a întors și a dispărut pe sub arcada de la intrare.

Propria ei reprezentare în piatră de pe fronton îi zâmbea calmă, curioasă parcă și ea ce avea să i se întâmple mai departe.

Femeia aceea o luase drept altcineva. Crezuse poate că era un curier care venise să ia ceva, sau vreo servitoare. Totuși, Lillian se putea alege cu o ceașcă de ceai din toată confuzia asta, până când aveau să-și dea seama de greșeală. Iar ea avea să-și ceară iertare și să plece. Dar până atunci, de ce

să nu profite? Casele astea mari erau pline de servitori, așa că probabil nimeni n-ar fi băgat-o în seamă. Din fericire, foarte rar i se întâmpla să recunoască cineva în ea modelul atâtor statui. Fiecare artist cu care lucrase își lăsase amprenta asupra chipului ei, scoțând în evidență acea trăsătură care îi plăcea lui cel mai mult, făcând astfel să nu atragă atenția atunci când ieșea în lume.

Avea doar să-și bea ceaiul, și-apoi să se facă nevăzută, ieșind înapoi pe stradă.

CAPITOLUL PATRU

Treptele spre care o îndrumase femeia cu obrajii scofâlciți duceau către o ușă de la subsol, ce dădea într-o anticameră. La stânga se afla o bucătărie uriașă, unde a văzut șapte slujnice cocârjate peste cartofii pe care-i curățau sau peste oalele în care amestecau, sub atenta supraveghere a unui bărbat – bucătarul-șef, mai mult ca sigur –, care striga în gura mare în dreapta și-n stânga cu un accent franțuzesc. Mirosul amețitor de ceapă caramelizată aproape că i-a dat o senzație de leșin. Nu-și dăduse seama cât de flămândă era.

Femeia a apărut din nou și i-a spus uneia dintre slujnicele din bucătărie să-i aducă lui Lillian o ceașcă de ceai.

— Poți să aștepți acolo, a spus ea, arătându-i către sala de mese a servitorilor.

Câteva minute mai târziu, slujnica i-a adus ceaiul fără să-i arunce vreo privire și s-a întors la treburile ei.

Ceaiul i-a înmuiat gâtul uscat. Era plăcut acolo, sub nivelul străzii, la răcoarea din subsol. Nimănui nu-i păsa cine era ea, și senzația de invizibilitate i-a dat o stare minunată. Dar nu putea să stea prea mult. A sorbit ceaiul iute și, când s-a ridicat să plece, a dat cu ochii de niște brioșe lăsate să se răcească pe un bufet. A îndrăznit să strecoare una în buzunar tocmai când femeia a apărut din nou în cadrul ușii.

— Vino cu mine. Mergem sus, a spus ea, întorcându-se și ieșind pe ușă.

Lillian a încremenit, încolțită. Ce scuză putea găsi ca să scape de ceea ce o aștepta sus?

Dacă se întâmpla să o recunoască cineva – și nu ar fi fost de mirare, căci se afla în casa familiei care îi cumpărase chipul ca să-l privească ori de câte

ori treceau pe sub porticul intrării –, atunci ar fi putut chema poliția și dădea de necaz.

— Mi-e teamă că trebuie să plec.

Femeia mergea mai departe, arătând cu degetul în sus:

— Pe-aici, hai…

Lillian a urmat-o, hotărâtă să se scuze, și să plece apoi.

— Știți, nu mă simt prea bine. Trebuie să plec. O să-mi fac o altă programare când o să mă simt mai bine.

Cuvintele i s-au reverberat pe casa scării, dar femeia părea că nu o aude, urcând scările cu pasul greu.

— Ei, doamnă!

Nici un răspuns. Lillian era gata să o tragă de mânecă să o oprească, dar tocmai ajunseseră pe palierul de la etaj și a rămas cu gura căscată. După înfățișarea banală a subsolului, ce a văzut aici a uimit-o de-a binelea. Pereții placați cu marmură cu vinișoare fine se îmbinau perfect cu podeaua de marmură asemeni unei cascade strălucitoare de piatră. Prin ornamentele dantelate de fier forjat ale balustradei a zărit o orgă uriașă, cu piedestal aurit și patru rânduri de tuburi ca niște dinți albi strălucitori.

Lillian mai văzuse fotografii din marile case de pe Fifth Avenue, dar arătau foarte diferit, cu saloane întunecate și rigide, cu polițele șemineurilor înțesate de vaze și bibelouri delicate, fără nici un folos. Dar locul acesta era aerisit, luminat de ferestre largi. Pe peretele opus orgii a văzut un tablou de Renoir, pe care l-a recunoscut pentru că-l văzuse când frunzărise unul din albumele uriașe din atelierul lui Isidore Konti. Ar fi vrut să se oprească să-l privească mai de aproape, dar femeia a tras-o după ea, intrând brusc într-o cameră la stânga, și Lillian a rămas din nou cu gura căscată ca o netoată.

Ca și cum s-ar fi așteptat la o astfel de reacție, femeia a așteptat o clipă, aruncându-și ochii în jur cu o expresie aspră pe chip.

Din marginea tavanului se revărsau draperii de mătase prinse în părți cu șnururi pline de ciucuri, și totul era aurit, de la lambriuri la grilajul șemineului și la candelabrele de bronz cu modele complicate așezate pe polița șemineului.

Dar nu asta conferea măreție încăperii. Pereții erau acoperiți cu niște panouri pictate înfățișând niște cupluri care se hârjoneau. Femeia era învești mântată într-o rochie superbă din secolul al XVIII-lea, plină de

panglici și floricele, cu mâneci bufante și poalele umflate de jupoane. Era un peisaj de vis, atât de diferit de lumea ei, încât lui Lillian i-a venit să plângă gândindu-se la straiele ei jalnice.

Femeia a pufnit nemulțumită când a trecut pe lângă fereastră și a îndreptat o draperie care stătea foarte bine la locul ei.

— Străduiește-te să nu iei în seamă ornamentele provocatoare.

— Mi se par divine!

Și din nou vorbele ei nu au stârnit nici o reacție din partea femeii care continua să stea tot cu spatele spre ea.

Probabil că era cam surdă, și-a dat în fine seama Lillian.

— Trebuie să fii nebun de-a binelea să nu fii de acord.

Nici un răspuns. Avea dreptate.

Femeia s-a întors spre ea și i-a arătat un scaun.

— Poți să stai jos și să aștepți. Miss Helen vine îndată.

Cine era Miss Helen?

O femeie mai în vârstă, îmbrăcată cu o rochie lucioasă de mătase neagră, cu un piept atât de bogat, că Lillian se mira cum de nu o trage în jos, s-a ivit în pragul ușii din partea cealaltă a încăperii.

— Domnișoară Winnie? A… aici erai! a exclamat ea, bătând din picior, la care domnișoara Winnie s-a întors spre ea, simțind vibrația podelei.

Lillian s-a ridicat de pe scaun, dar femeia în negru i-a aruncat o privire lipsită de interes, de parcă ar fi fost un obiect neînsuflețit, una dintre vazele de porțelan de pe măsuțele din salon.

— Da, doamna Frick, a răspuns domnișoara Winnie.

— Am nevoie de dumneata.

Domnișoara Winnie a pornit-o după ea, uitând cu totul de Lillian.

Frick. A lor era deci casa în care se afla. Din rubricile mondene, Lillian aflase că familia Frick făcuse avere din oțel și că soții Frick aveau doi copii. Ziarele vuiseră când domnul Frick decisese să-și lase casa municipalității și să o facă muzeu.

Oricum, dispariția domnișoarei Winnie îi dădea ocazia să fugă de-acolo. Trebuia să dispară imediat. Dar, când a vrut să iasă, a dat buzna înăuntru o femeie ceva mai scundă decât Lillian, poate cu câțiva ani mai mare, ducând sub braț un cocker cu ochii triști. Purta o rochie simplă, dar bine croită, iar părul creț roșcat îi era prins într-un coc pompadour umflat, cam răvășit, care nu mai era la modă de câțiva ani buni. A întins brațul și i-a strâns

mâna lui Lillian cu puterea unui tăietor de lemne. Avea chipul plin de pistrui care deveneau tot mai întunecați pe lângă ochi, de parcă ar fi fost lacrimi de aramă.

— Sunt Helen Clay Frick. Poți să-mi spui Miss Helen, a început ea, lăsând cățelul pe podea. El e Fudgie. Îți plac tablourile astea?

Întrebarea a descumpănit-o pe Lillian. A răspuns cinstit.

— Foarte mult.

— *Progresul iubirii* de Jean Honore Fragonard[11]. Bietul om le-a pictat la cererea amantei de douăzeci și opt de ani a lui Ludovic al XV-lea, ca să fie puse în pavilionul plăcerilor făcut de ea lângă Versailles. Mamei nu-i place să folosesc expresia asta, *pavilionul plăcerilor*, a spus ea, oprindu-se o clipă, de parcă s-ar fi bucurat de neplăcerea produsă. Până la urmă, amanta le-a refuzat și-au ajuns în posesia lui J.P. Morgan[12], de la moștenitorii căruia le-a cumpărat tata.

Acea achiziție făcuse mare vâlvă în presă. Lillian își amintea de mama ei, care se mirase aflând suma: peste un milion de dolari.

Miss Helen și-a continuat expunerea:

— Tablourile sunt așezate în ordine: bărbatul curtează femeia, se întâlnesc în taină, se căsătoresc, și apoi citesc fericiți scrisorile pe și le-au scris înainte de căsătorie. E drumul firesc de la pasiunea începutului la prietenia de lungă durată.

Vorbea cu o voce aspră, insipidă, de parcă mai spusese aceste vorbe de nenumărate ori. Ceea ce probabil era adevărat, căci oricine intra în acea încăpere trebuie să fi admirat capodoperele acelea. Și impunea atenție.

— Când te uiți la ele, este esențial să studiezi sculpturile din fundal.

Sculpturile. Lillian s-a ridicat și a trecut de la un tablou la celălalt, fără să mai dea atenție frivolității personajelor principale. Una dintre statui reprezenta o femeie goală pe un piedestal plasat în centrul compoziției, surprinsă chiar când își răsucea capul spre Cupidon.

— Venus, a șoptit Lillian.

— Da, zeița dragostei. Vezi că ferește săgețile de Cupidon, zeul dragostei. El e nerăbdător, în timp ce Venus îl ține pe loc. De ce dorești slujba asta?

Schimbarea bruscă a subiectului a descumpănit-o. Lillian nu știa despre ce slujbă era vorba, dar ar fi vrut să rămână cât mai mult în salonul acela, înconjurată de atâta bogăție și de obiecte frumoase.

— Pentru că se potrivește cu firea mea.

— Și ce fire aveți, domnișoară… a șovăit ea, mi-am uitat notițele sus, în birou. Mai spuneți-mi încă o dată cum vă numiți.

— Lillian Carter.

De îndată ce a rostit numele adevărat, i-a părut rău. Cel puțin, cât era de uimită, bine că nu apucase să spună Angelica.

— Nu-mi place Lillian. Eu am să-ți spun Miss Lilly. Și trebuie să știi de la bun început că ești a opta candidată cu care am stat de vorbă săptămâna asta și că mai sunt încă trei la rând. Nu-ți spun asta ca să te descurajez, ci ca să știi că este mare bătălie pentru postul acesta de secretară particulară.

Secretară particulară! Lillian nu avea habar ce ar trebui să facă o astfel de secretară. S-a ridicat să plece.

— Atunci vă mulțumesc că m-ați primit. O să plec.

— Stai așa. Pleci? a întrebat Miss Helen uimită.

— Cred că așa se cuvine.

— Dar nu m-ai întrebat nimic despre slujbă, a spus ea mai departe dezamăgită.

Lillian și-a închipuit că celelalte candidate se grăbiseră să facă o impresie bună, nu dăduseră bir cu fugiții.

— Înțeleg și eu când nu este nevoie de serviciile mele.

— Salariul este de o sută patruzeci de dolari pe lună.

Lillian s-a străduit să nu reacționeze în nici un fel, știind că la asta se aștepta Miss Helen. O sută patruzeci de dolari. Treizeci și patru pe săptămână. Nu câștigase niciodată atât de mult ca model. Simbria pe o lună ar fi suficientă pentru biletul de tren spre California și i-ar mai fi rămas destul ca să se instaleze acolo.

— Știi să bați la mașină?

— Nu.

— Bine. Eu prefer scrisul de mână. Scrii lizibil?

— Nu prea.

— Și mai bine. Îmi place să complic lucrurile pentru alții. Dar trebuie să știi de la bun început: mi s-a dus vestea că sunt exigentă.

— Înțeleg.

Miss Helen avea o duritate care i se părea reconfortantă. Nu întâlnise prea multe femei care să vorbească cu atâta francheță.

— Domnișoara Winnie e secretara particulară a mamei mele, a sporovăit ea înainte, dar să știi că n-o să-ți fie de prea mare folos. E o drăguță, dar nu

aude nimic, decât dacă stai drept în fața ei. Îi ține de urât mamei, adică stă cu ea cât turuie, dar face parte din familie – a început să lucreze la noi ca doică iar mama o adoră. În casa asta eu fac totul, aș putea foarte bine să fiu considerată stăpâna casei.

— Trebuie să fie foarte greu.

— Nici nu-ți poți închipui! Ne-am mutat aici de cinci ani, dar parcă ar fi cincizeci. Mie nu-mi place de loc New Yorkul. Sunt mândră să mă socotesc o paria. Dar tata, a pufnit ea, e exact opusul. Azi, de pildă, Papsie dă o masă pentru colegii lui de afaceri, și eu a trebuit să stabilesc meniul și să trimit invitațiile. Sunt epuizată. Și de-a dreptul plictisită.

Poate că nu la fel de epuizată ca servitorii de la subsol care găteau, aranjau vesela și așterneau masa pentru prânz, a gândit Lillian, dar și-a ținut gura.

— Poate că o secretară particulară ar putea să vă mai ușureze din sarcini.

Miss Helen a privit-o cu luare-aminte. Lillian s-a străduit să nu lase să se vadă ce gândea, rămânând neclintită cât timp era studiată. Miss Helen a clătinat din cap.

— Ești prea frumoasă. Și n-aș vrea să fugi cu valetul după două săptămâni.

Femeia aceea era capricioasă ca un copilaș de doi ani. Lillian n-avea șanse să reziste nici două zile să lucreze pentru ea.

— Ei, vă mulțumesc atunci. Mă duc.

Dar, în timp ce se întorcea să iasă, a văzut cu coada ochiului un bust. S-a apropiat ca atrasă de un magnet.

Pentru a doua oară în ziua aceea se uita la propria înfățișare. Sculptorul Daniel Farthington o sculptase cu câțiva ani în urmă. Deschisese ferestrele mari ale atelierului și-o pusese să-și desfacă părul, ca să i se împrăștie pe față în timp ce-i poza. Iar părul îi gâdila nările, enervând-o. Nu văzuse niciodată lucrarea terminată. Și iat-o acolo. Buclele îi învăluiau chipul ca niște valuri înspumate, capul îi era răsucit ușor într-o parte, cu buzele arcuite într-un zâmbet. Părul sălbatic îi ascundea fața, așa că nu-și făcea griji că va fi descoperită. Și pe deasupra se zărise în oglinda din hol și arăta obosită și palidă după o noapte dormită în parc. Nu era nici pe departe nimfa aceea strălucitoare.

— Îți place? E de…

— Daniel Farthington, a întrerupt-o Lillian. A fost făcută acum câțiva ani, ca replică la bustul Comtesse du Cayla de Houdon[13]. Totul exprimă zborul,

vântul, mișcarea și lumina. Se potrivește perfect în încăperea aceasta.

Miss Helen s-a apropiat de ea.

— Ai dreptate. Mă impresionezi.

— A sosit candidata următoare, Miss Helen, a anunțat domnișoara Winnie, intrând.

— Spune-i să plece. Să plece toate care mai vin.

A privit-o țintă pe Lillian până când aceasta și-a ferit ochii și a adăugat:

— Mă mulțumesc cu aceasta.

*

— Cei din familia Frick sunt generoși și cumsecade, dacă te porți cuviincios.

Lillian mergea în urma domnișoarei Winnie de-a lungul unui coridor care străbătea clădirea, dând la dreapta spre aleea de la intrare. Au trecut printr-un hol unde se afla o canapea de catifea verde așezată în fața unui șemineu uriaș. Următoarea ușă deschisă lăsa să se vadă ceea ce părea a fi o bibliotecă plină cu rafturi joase pe toți pereții, deasupra cărora atârnau tablouri cu rame impunătoare.

Tulburarea produsă de cele întâmplate a năpădit-o ca un vânt rece. Ce făcuse? Căpătase o slujbă ca să facă ceva pentru care nu avea nici o pregătire, de la o femeie care părea cam țăcănită.

Dacă se purta cuviincios, așa o avertizase domnișoara Winnie. Lillian nu era foarte convinsă că a fi implicată într-o investigație pentru crimă ar putea fi socotită purtare cuviincioasă și mai era și asocierea cu îndeletnicirea ei de până atunci. Chiar dacă cei din familia Frick se mândreau să dețină statui reprezentând tinere atrăgătoare, a avea una vie, în carne și oase, pe ștatele lor de plată ar fi putut să stârnească oarece comentarii. Au intrat într-un vestibul mic și au urcat pe o scară de serviciu. La etajul al doilea, un alt coridor lung traversa casa de la nord la sud. Planul reședinței familiei Frick era destul de simplu, o literă „I“ ușor într-o parte, ca și cum domnul Frick ar fi preferat să-și etaleze operele de artă în loc să adune cât mai mulți metri pătrați construiți între hotarele proprietății sale.

— La etajul acesta se află dormitoarele familiei, împreună cu salonul lui Miss Helen, care e a treia ușă la stânga, i-a strigat domnișoara Winnie. Și-acolo ai să lucrezi și tu.

Nu au mers înainte pe culoar, ci au luat-o în sus pe scări până la etajul al

treilea.

— Aici locuiesc servitoarele, iar servitorii jos, la subsol. O să vezi că e o baie la stânga. Tu o să stai aici.

A deschis o ușă și s-a dat într-o parte, zâmbind ușor și lăsând-o pe Lillian să intre prima.

Camera era mai spațioasă decât dormitorul din apartamentul lui Lillian. Avea mobilă simplă, un pat de fier vopsit maro cu o noptieră, un mic șifonier cu o oglindă deasupra și pe jos un covor țesut. Într-un colț era un scaun cu șezutul de răchită. Aceste obiecte păreau și mai modeste după opulența extraordinară de la etaj ele inferioare.

Dar ce priveliște minunată! Mica fereastră pătrată dădea înspre Fifth Avenue și se vedea tot Central Park, până departe, înspre partea de vest a orașului. A recunoscut silueta crem a clădirii Dakota de pe Seventy-Second Street, care se ridica măreață deasupra coroanelor verzi ale copacilor. Se închipuia stând sprijinită de pervaz și privind norii plutind pe cer, asemenea unei prințese în tumul castelului său.

Slujba includea masă și casă. Neputând să-și stăpânească bucuria, i s-a luminat fața de încântare. Aici va putea să adune bani, fără să fie nevoită să se mai întoarcă în vechiul apartament. Nu o să treacă mult până când va avea suficienți ca să-și permită să cumpere un bilet spre California și să facă ceva cheltuieli ca să se pună din nou pe picioare și așa o să uite de toate necazurile.

Domnișoara Winnie o studia cu o privire ciudată.

— Ai pățit ceva?

— Nu, mi-e foarte bine. E tare frumos!

— Bine atunci. Instalează-te. Mă bucur că Miss Helen și-a găsit în fine pe cineva, că ne-a dat destulă bătaie de cap mie și doamnei Frick. Nu e ușor să lucrezi cu ea, să știi!

— Dumneavoastră sunteți secretara particulară a doamnei Frick, nu-i așa?

— Da.

— Ați putea să-mi spuneți ce faceți?

— Lucruri obișnuite.

— A, desigur.

Trebuia să afle mai mult, chiar dacă Miss Helen o prevenise că domnișoara Winnie nu se ridica chiar la înălțimea acelei slujbe.

— Mi-e teamă că foștii mei stăpâni nu erau chiar atât de avuți ca familia

Frick. Și nu aș vrea să fac vreo greșeală prostească.

Din experiența ei de model învățase să-și adapteze ținuta într-un fel în care oamenii obișnuiți nu erau capabili. Știa exact ce poziție a umerilor impunea putere, care arăta blândețe maternă. Dacă-și ridica doar un pic bărbia transmitea o măreție regală, dacă o cobora, o invitație romantică. Parte din reușita întrevederii cu Miss Helen se datora fără îndoială capacității ei de a sta nemișcată și dreaptă, fără să lase să i se vadă pe chip vreo umbră trecătoare de nesiguranță sau de teamă. Lillian și-a lăsat ochii în jos, așa cum făcuse când pozase pentru monumentul *In memoriam*, arborând o urmă de tristețe și stânjeneală.

Domnișoara Winnie s-a apropiat și i-a apucat mâna ca să o încurajeze.

— Slujba mea pentru doamna Frick e destul de simplă. Ei îi place să stea în salonul ei mai toată ziua și rareori primește oaspeți.

Lillian se întreba de ce oare, ce era în neregulă?

— De casă se ocupă Miss Helen, a continuat domnișoara Winnie. Deși, să-ți spun drept, nu-i prea place. Ea a lucrat la Crucea Roșie în război și îi vine greu să se adapteze la viața civilă. Deci rămâne în seama ta să conduci gospodăria, ceea ce va fi destul de asemănător cu ceea ce ai mai făcut și înainte, sunt convinsă, dar la un nivel mult mai ridicat.

— Să conduc toată gospodăria? a întrebat Lillian uimită.

De astfel de chestiuni se ocupase mama ei, care socotea ce bani aveau, o trezea pe Lillian la timp, ca să nu întârzie la sesiunile de pozat.

— O să trebuiască să comanzi ce e nevoie: ceai, șuncă de Virginia, săpunuri speciale preferate de femeile din familia Frick, lucruri de felul acesta. O să găsești tot ce vrei să știi despre ele pe chitanțele din urmă. O să ții evidențele angajaților, ale salariilor. A, și mai au alte două case, una în Pittsburg, și alta în Massachusetts, pe țărm, și o să te ocupi și de alea.

Lillian simțea că i se învârte capul. Nu era chip să se descurce cu toate astea.

— Așa cum ți-am mai spus, Miss Helen poate fi capricioasă. Când o apucă pandaliile, e mai bine să aștepți să-i treacă, își revine ea până la urmă. Se știe că azvârle cu lucruri, așa că trebuie să știi să te ferești la timp. Săptămâna trecută a pocnit-o pe o cameristă cu o agendă drept în cap. Apoi și-a cerut scuze, de bună seamă. Nu e rea de felul ei.

Lillian și-a pus bagajul pe pat, simțind că-i slăbește entuziasmul de mai devreme. Va trebui să se bucure de toate acestea cât va putea, căci nu se

îndoia că în câteva zile avea să ajungă din nou pe stradă, de îndată ce Miss Helen își va da seama că era o impostoare.

— Și pot să-ți mai spun ceva? a întrebat domnișoara Winnie pe un ton blând, cu milă, de parcă și-ar fi dat seama că Lillian era de-a dreptul speriată.

— Sigur că da.

— Fără nici un pic de sulimanuri pe față. Iar părul e mai bine să-l ții strâns, nu la vedere. Ăstora nu le plac modele astea noi. Despachetează-ți lucrurile și vino apoi jos, să mănânci cu personalul.

De îndată ce domnișoara Winnie a plecat, Lillian s-a dus la una din chiuvetele din baia comună și s-a spălat bine pe față. Fără urmele de fard de pe obraji și fără dârele de dermatograf din jurul ochilor arăta mult mai tânără și mai delicată. Și-a adunat părul într-un coc strâns pe ceafă. Spera că ceea ce îi asigurase până atunci succesul ca model – abilitatea de a lua diferite înfățișări – va funcționa și acum și o va face să nu fie recunoscută. Era bine că nimeni din casa asta impunătoare, de la slujnica din bucătărie până la domnul Frick însuși, nu-și închipuia că modelul Angelica trăiește printre ei. Angelica, cea cu părul negru căzându-i în valuri, cu buzele rujate și sprâncenele desenate, nu mai exista decât decorând piațetele și fântânile din oraș. Acum era Miss Lilly, modesta secretară privată a lui Miss Helen. O să se străduiască să facă față într-un fel. Era nevoită.

După ce și-a pus hainele în micul șifonier, și-a vârât sub pat sacul cu scrisorile în el. Moartă de foame, a coborât scările până la subsol și a luat-o după sunetul tacâmurilor și mirosului de tocană din bucătărie, deși, văzând toate întortochelile culoarelor de-acolo, nu mai era sigură că va ști cum să se întoarcă înapoi.

Când a apărut în sala de mese, personalul era de mult așezat la masa de prânz, iar domnișoara Winnie i-a făcut semn să ia loc la masa lungă de stejar din mijlocul încăperii. Majordomul – un englez numit Kearus – s-a prezentat, și-apoi i-a înșirat atât de iute numele celor douăzeci și ceva de angajați, încât cu greu a putut să le rețină funcțiile. Pe lângă majordom mai erau și un ajutor de majordom, trei lachei, un valet, o grămadă de cameriste, de îngrijitoare, o spălătoreasă. Familia Frick mai avea și un inginer, doi paznici și un șofer. În bucătărie mai erau un bucătar și trei ajutoare, dintre care unul se ocupa doar de pregătirea legumelor. Sigur că într-o casă atât de mare ca aceasta era nevoie de o armată de oameni care să facă treburile, iar

ea va trebui să știe cum îi cheamă și ce sarcini au, dacă urma să se ocupe de salarii. Indiferent ce o însemna asta. Un gând care o îngrozea de-a binelea.

Păcat că nu voiseră să angajeze pe cineva care să se ocupe de legume. Asta ar fi știut să facă, să curețe morcovi și să toace ceapa. Ar fi lucrat toată ziua în subsol, ferită de ochii lumii în general și de orice cunoștințe cu care s-ar fi putut întâlni întâmplător, și-apoi noaptea s-ar fi retras în dormitorul de sus, de la mansardă.

Totuși, ca secretară particulară a lui Miss Helen Frick avea să câștige mai mult decât un ajutor de bucătar. Trebuia să se gândească la planul ei de a pleca din oraș, și această slujbă era mijlocul prin care avea să-l împlinească. Cu leafa pe care o va primi va putea să-și permită să-și cumpere niște rochii în locul celor lăsate în apartament. Avea să se facă prezentabilă, și-apoi, de îndată ce va putea, își va lua tălpășița la Hollywood. Și nu se va simți cu adevărat în siguranță decât atunci când va ajunge în mâinile domnului Broderick și îl va uimi cu talentul ei. Dar deocamdată va trebui să se gândească cum să se adapteze în gospodăria aceasta ciudată.

Un bubuit puternic a făcut-o să scape lingura în farfurie, împrăștiind sosul pe gulerul de dantelă al rochiei. Fata de la bucătărie care stătea lângă ea a râs și i-a dat șervetul ei să se șteargă.

— Ăsta e minunatul nostru domn Graham cu orga lui. Cântă în fiecare zi pentru domnul Frick. Cu timpul, nici nu o să mai iei în seamă muzica asta.

Dar ce se auzea acolo nu i se părea că e muzică, ci un zid de sunete, uriaș ca un tsunami, ce ieșea din orga impunătoare din holul de la intrare. Cum de puteau să suporte așa ceva? Muzica a pus capăt oricărei discuții, și angajații s-au ridicat unul câte unul să-și vadă de îndatoririle lor.

Domnișoara Winnie îi spusese că Miss Helen nu avea nevoie de ea decât a doua zi dimineață, așa că putea să-și folosească timpul ca să se instaleze. Lillian s-a ascuns în dormitor, cu privirea pierdută pe fereastră, întrebându-se ce-ar fi zis acum mama ei despre ea. Era o fată respectabilă, cu o slujbă. Oare ar fi fost dezamăgită că nu mai era strălucitoarea Angelica? Sau ar fi fost încântată că Lillian folosea tot ce o învățase despre deprinderile și nebunia aristocrației, mai ales dacă asta ducea în cele din urmă la o încercare de a face o carieră în lumea filmului?

Era doar un mijloc de a atinge un scop.

Nu s-a mai dus să ia cina cu angajații, căci emoțiile îi tăiaseră pofta de

mâncare, dar cam pe la miezul nopții stomacul a început să-i dea ghes și s-a hotărât să vadă dacă putea găsi o bucată de pâine și niște brânză care să-i domolească foamea până dimineață. În casă era liniște și întuneric, dar în bucătărie se vedea o lumină slabă după care s-a ghidat. Paznicul de noapte stătea la masă cu un ziar deschis în față. S-a ridicat și a salutatei, spunându-i că tocmai își termina pauza.

Lillian și-a strâns capotul pe lângă ea. Nu se așteptase să fie cineva acolo la ora aceea. Dar, luând în considerare toate comorile aflate în casa aceea, era de la sine înțeles de ce se cerea un paznic de noapte. După ce el a plecat, Lillian a luat ziarul pe care bărbatul îl lăsase pe masă.

Crima nu mai era prezentă pe prima pagină, nici pe a doua, doar la pagina unsprezece, unde, alături de programul spectacolelor de pe Broadway, a dat de un articol intitulat: „Se caută martorul în cazul Watkins." Erau doar două paragrafe, dar i-a dat totuși fiori. *Modelul cunoscut sub numele de Angelica este căutată de Procuratura districtuală, pentru a da informații privind uciderea doamnei Eileen Watkins, de către soțul ei, domnul Walter Watkins, de pe West Sixty-Fifth Street, declară anchetatorii.*

După cum era formulat acolo, reieșea că ea ar fi locuit împreună cu ei. Dar era doar chiriașă în clădirea aceea, pentru numele lui Dumnezeu! Totuși, pagina unsprezece era mult mai bine decât prima pagină, iar faptul că nu dădeau nici o fotografie sau altfel de ilustrație era chiar și mai bine. Toată tâmpenia începea să se fâsâie, avea să fie dată uitării.

Și, cât timp putea să se ascundă în casa familiei Frick, avea să fie la adăpost.

CAPITOLUL CINCI

1966

Ajunsă sus, în cabina ei improvizată, Veronica a răsturnat pe birou conținutul genții, a luat niște șervețele și s-a șters pe față, lăsând în urmă pete de dermatograf care arătau ca niște vânătăi. Nu se simțea în largul ei în casa asta impunătoare, cu modelele și echipa aceea care aveau experiență și se pricepeau ce să facă, și spera să nu fie dată afară înainte de a avea șansa să o ia de la capăt și să le arate că și ea știa să pozeze și să se dichisească la

fel ca toate celelalte fete. Să le demonstreze că nu era o arătare ciudată, așa cum părea în clipa aceea. O arătare boită, cu o ciupercă pe cap.

Sabrina o avertizase că lumea modei era foarte capricioasă. Acum ești socotit o mare senzație, acum nu mai dă nimeni nici un ban pe tine. Barnaby probabil că uitase de ce ea îi atrăsese atenția la vizionare, pentru ce anume a vrut să o angajeze în primul rând. Dar trebuia să-și înfrângă temerile și frământările legate de ce credeau sau spuneau alții despre ea. Treaba ei era să se transforme în personajul cerut de sesiunea foto respectivă și așa avea de gând să facă, după ce-și va aranja fața.

— Ce faci? Te descurci?

Tangerine și-a băgat capul pe ușă.

Veronica a dat din cap că da, mișcată de compătimirea ce se citea pe fața fetei, Totuși avea măcar o prietenă acolo.

Tangerine a dus-o în baie și s-a așezat lângă ea în fața oglinzii.

— Să nu-l lași pe Barnaby să te bruftuluiască. E numai gura de el, să știi.

— Mi-e rușine, a recunoscut Veronica. Asta e de fapt prima mea apariție importantă. E *Vogue*, despre ce vorbim?

— Bravo ție! Mie mi-au trebuit trei ani să ajung la nivelul ăsta. Nu te lăsa. Nu-ți mai face atâtea probleme.

— Mulțumesc.

Veronica a pus mâna pe o pensulă mare de machiaj, dar s-a oprit, speriată să nu greșească din nou.

Tangerine i-a luat-o din mână.

— Lasă-mă pe mine.

Sigură pe sine, Tangerine a așezat-o pe marginea căzii cu picioare în formă de gheare de animal, și a început să-i aranjeze fața. Părul îi mirosea a lavandă, și Veronica s-a destins, ușurată că altcineva preluase comanda. Își arunca mereu privirea în oglindă să vadă ce făcea Tangerine, să știe și ea pentru alte sesiuni.

— Lasă-ți ochii în jos, i-a cerut Tangerine, în timp ce-i contura pleoapele cu o linie fină de dermatograf negru.

— Ai niște pantofi grozavi, a spus Veronica.

Spre deosebire de balerinii ei negri și ieftini, Tangerine purta niște pantofi cu toc înalt, roz, cu o urmă fină sidefie în vârf.

— Dior! Frumoși, nu?

S-a dat înapoi și și-a studiat opera, bătând dintr-un picior.

— Pot să-ți spun un secret?

— Sigur că da.

— I-am furat de la o ședință foto pentru colecția Dior de anul trecut.

— Cuuum?

— Toată lumea face la fel. Uită-te la toate hainele și lucrurile pe care le azvârl de colo-colo în timpul ședințelor foto. Nu ține nimeni nici o socoteală. Și așa mai poți face și tu un ban în plus. Le păstrezi pentru tine sau le vinzi la vreo consignație. Simplu de tot. Ca modele, avem o viață scurtă, așa că trebuie să profităm cât se poate de mult. Dacă te gândești și cât de mizerabil se poartă cu noi în majoritatea cazurilor.

Veronica nu credea că ar fi avut curajul să pună mâna pe ceva, dar, după toată batjocura la care fusese supusă de Barnaby azi, înțelegea tentația.

S-a privit în oglindă. Deși era machiată cu dermatograf și purta gene false, gura și obrajii aveau tonuri mai domoale.

— E perfect.

— Accentul cade unde trebuie: pe ochi, a spus Tangerine. Doamne, ce tare-mi place părul tău! Vidai ți l-a tuns?

Veronica și-a dus o mână la cap. De ce ar mărturisi că fusese o greșeală?

— Da.

Uite-așa învață.

— Te pricepi foarte bine, Tangerine, a spus ea, bucurându-se de mica dovadă de bunătate primită pe neașteptate, cum de-ai învățat?

— De la sora mea mai mare. Era mai frumoasă ca mine, dar a plecat de-acasă și s-a măritat în loc să se apuce să lucreze. De la ea am învățat de mică cum se face ochiul de pisică perfect. Nu-ți trebuie decât o soră.

— Am și eu o soră – geamănă.

— Extraordinar! Ar trebui să facă o ședință foto cu amândouă. Ați face mare vâlvă.

Veronica a clătinat din cap, iar Tangerine a luat un tub de fixativ și i-a aranjat părul ca un coif întărit cu lac. Polly nu o să apară niciodată într-o ședință foto. Chiar dacă erau gemene, nu le-a considerat nimeni vreodată ca o pereche potrivită, nici măcar pe când erau foarte mici. În timp ce Veronica venise pe lume perfect sănătoasă, Polly rămăsese prea mult timp fără oxigen. Deși înțelegea ce i se spune și comunica prin anumite gesturi și sunete, nu putea vorbi. Numai Veronica și părinții lor puteau să o înțeleagă. Pentru restul lumii, era doar o fată cu gura căscată, cu mers spasmodic,

ciudat. Cu ochi mari, căprui, care se fereau de privirile altora.

Trăiseră destul de fericiți toți patru într-una dintre casele tip, înșirate pe o stradă din cartierul londonez Notting Hill. Când tatăl Veronicăi s-a hotărât să renunțe la partea lui din centrul de amanet pe care-l înființase împreună cu fratele său și să se apuce de taximetrie, Veronica – la cei nouă ani ai ei – învățase alături de el manualul Knowledge, ghidul taximetriei, necesar pentru a obține licența de taximetrist. Promovarea acestui examen extrem de greu însemna să memorezi peste trei sute de trasee prin Londra, inclusiv atracțiile turistice adiacente. Un șofer de taxi trebuia să cunoască drumul cel mai scurt între două adrese, plus străzile lăturalnice, intersecțiile și semafoarele pe lângă care urma să treacă. Veronicăi tare îi mai plăcea să stea amândoi aplecați peste harta Londrei – un păienjeniș de drumuri întretăiate de conturul șerpuitor al Tamisei. Îi indica cu voce tare locul de pornire și destinația, și-i semnala bucuroasă orice greșeală. După ce tatăl ei absolvise în fine și ultimul dintre cele douăsprezece examene obligatorii, întreaga familie a ieșit în oraș să sărbătorească la un restaurant elegant cu șervete de pânză. Tata a închinat un pahar și pentru Veronica, lăudându-i talentul înnăscut de a-și aminti numele celor mai mărunte alei din Londra, spunând că nu ar fi reușit fără ajutorul ei.

Șapte ani mai târziu, ieșind într-o dimineață pe ușă să meargă la școală, Veronica a dat peste taxiul tatălui ei pe aleea din fața casei. Lucrase în tura de noapte, și ea a crezut la început că ațipise acolo. I-a bătut în geam și, când el nu i-a răspuns, a deschis portiera, salutându-l în gura mare. Dar el stătea nemișcat și tăcut, cu mâinile lipsite de vlagă împreunate în poală de parcă s-ar fi rugat.

Apoi a urmat o învălmășeală de imagini: ambulanța străbătând ca fulgerul strada lor, paloarea bolnăvicioasă a mamei, Polly în spatele ei, cu mâna căuș peste gură. Atac de cord, așa le-a spus doctorul.

O dată cu dispariția lui, mama Veronicăi și-a pierdut nu numai soțul, ci și venitul stabil. Și-a găsit de lucru la cabinetul unui avocat din Portobello Road și i-a dat de înțeles Veronicăi că visul ei de a studia istoria la universitate nu mai era posibil, deși nu s-a exprimat chiar așa. După absolvirea liceului s-a lăsat de învățătură și a început să lucreze multe ore pe zi în magazinul unchiului Donny. Din păcate, puse la un loc, salariile lor jalnice nu ajungeau să plătească pe cineva să stea cu Polly cât erau ele la lucru și să le mai ajungă și pentru cheltuielile casei. Deși Polly ajunsese la

o oarecare independență de mișcare, putea face oricând o criză și era exclus să fie lăsată ne supravegheată.

I-au împachetat lucrurile lui Polly și au pornit toate trei cu mașina la Kent House – un conac victorian transformat în sanatoriu. Era o zi mohorâtă, umedă, iar lucarnele ascuțite ce ieșeau din acoperișul de ardezie dădeau casei un aer sinistru. Veronica abia și-a putut stăpâni spaima că sora ei va trebui să locuiască acolo.

— O să-și facă tot felul de prieteni aici, a spus Trish, atingând-o ușor pe braț.

Au despachetat geamantanul lui Polly, i-au aranjat fotografiile pe pervazul ferestrei, au sărutat-o și au plecat. Polly a rămas în pragul noii ei camere, ținându-se cu o mână de cadrul ușii, forțându-se să zâmbească atunci când Veronica s-a întors să-i mai fac încă o dată cu mâna. În clipa aceea a simțit că i se frânge inima. Mai auzise vorba aceasta și altă dată, dar atunci a înțeles pe pielea ei ce înseamnă: simțea o durere în piept de parcă membranele și miezul acelui organ delicat i-ar fi fost despicate în două. Cât de bruscă și sfâșietoare fusese pierderea tatălui ei, tot acceptaseră până la urmă că era ceva fără întoarcere. Pierderea lui Polly era, într-o anumită privință, mai rea. Dacă Veronica ar fi avut o slujbă ca lumea, ar fi putut să o aducă înapoi acasă, dar ea nu avea nici o calificare pentru o slujbă bine plătită. Se gândise chiar să-și ia o licență de taximetrie ca tatăl ei, dar a renunțat când a aflat că la examen erau primiți doar bărbați.

Veronica mergea o dată pe săptămână la Kent House și vedea neputincioasă cum sora ei era tot mai rău. Când completau împreună câte un puzzle în camera de zi a sanatoriului, în loc să se bucure cu un aer poznaș ca altădată când găsea piesa mult căutată, Polly ridica nepăsătoare din umeri. Și-n acest răstimp, acasă, la cină, Trish nu mai contenea să sporovăiască despre toanele noului ei șef, căruia i se dusese vestea de pretențios ce era, dar aprecia etica ei profesională. Odată, Veronica a remarcat în bătaie de joc că ea nu făcuse altceva decât să schimbe o slujbă de îngrijitor cu alta, dar de data asta pentru un străin, iar Trish a izbucnit:

— Lasă că nici plata cu ora la centrul de amanet nu e de laudă. Ne-ar fi mai bine să o ținem pe Polly acasă și să murim cu toate de foame?

Și privirea îndurerată a mamei lăsa să se vadă ce însemna pentru ea că-și trimisese copila de acasă. O hotărâre pe care încerca să o prezinte în culori cât mai frumoase, ca să o poată duce la îndeplinire. Și în clipa aceea,

Veronica și-a pus în minte să facă tot posibilul s-o scoată pe Polly de la sanatoriu, iar la următoarea vizită i-a promis surorii ei că avea să găsească o soluție să o aducă acasă. Și atunci s-a întâmplat ca Sabrina să o „descopere” la centrul de amanet, și așa se ivise ocazia: ea era acum la New York, iar soluția era la-ndemână, atâta vreme cât nu o făcea praf și pulbere.

*

Când a coborât înapoi în muzeu, stilistul a încuviințat din cap, aprobând chipul machiat diferit al Veronicăi, și i-a dat să îmbrace o salopetă de crep Yves Saint Laurent evazată. Barnaby le-a pus pe fete să imite posturile personajelor din tablourile de pe perete, după care a declarat că nu se potrivește camera, așa că s-au dus toți în bibliotecă. Veronicăi i s-a dat o carte frumoasă, legată în piele maro, intitulată *Viețile reginelor Scoției*. Îi venea să o răsfoiască, dar a trebuit să se instaleze lângă șemineu cu ea sub braț, așa cum i s-a indicat. Barnaby a părut mulțumit, dar Veronica l-a zărit pe arhivarul muzeului Frick stând îngrijorat în pragul ușii dinspre hol și nu a dispărut decât după ce ea a pus cartea la loc în bibliotecă și au luat cu toții pauza de masă.

Jos, în subsol, manechinele au fost conduse într-o încăpere spațioasă cu mai multe mese. De-a lungul peretelui era întinsă o masă plină cu sendvișuri, fructe și răcoritoare. Flămândă, Veronica s-a repezit la mâncare, dar când a întins mâna să ia un sendviș, Tangerine a oprit-o.

— În America, primii la masă sunt fotografii.

— Adică Barnaby mănâncă primul? a întrebat Veronica.

Tangerine a încuviințat din cap.

— Nu știu de ce, dar așa stau lucrurile.

Și, într-adevăr, toți așteptau la mese – o adevărată ierarhie, cu stilistul și directorul editorial așezați la o masă, manechinele, la alta, și echipa, la ultima, iar restul pe unde au mai apucat, în picioare sau așezați pe trepte – până când Barnaby a intrat grațios, și-a trântit un sendviș pe farfurie și s-a dus la masa directorului editorial. Abia după aceea s-au apropiat și ceilalți.

Revenind la locul ei, Tangerine a ciugulit niște struguri.

— Doar asta mănânci? a întrebat Veronica.

— Trebuie să dau jos câteva kilograme, a răspuns ea, clătinând din cap. Agenta mea zice că arăt ca un camion.

— Ce prostie! Ești cât se poate de slabă.

— Ești tu drăguță.

Deși era moartă de foame, Veronica și-a lăsat jumătate de sendviș pe farfurie, ca să nu lase impresia că e lacomă.

După masă, s-au întors în încăperea cu tablouri și s-au schimbat în rochii Givenchy de seară, de mătase. Rochia Veronicăi era neagră și îi reflecta strălucirea părului, făcându-i pielea să pară mai palidă ca de obicei, o paloare sofisticată ce spera că îl va mulțumi pe Barnaby. Și-a pus în minte să se îmbrace mai des în negru când ieșea în oraș sau mergea la vizionări.

S-au adunat în salonul cel mare din centrul casei, cu uși de sticlă ce se deschideau spre ceea ce vara trebuia să fie o peluză vastă, dar acum era acoperită cu mormane tot mai mari de zăpadă.

— Așa… a început Barnaby, frecându-și palmele. Ieșiți toate afară.

— Cuum? s-a mirat Tangerine.

— Vreau să țopăiți prin zăpadă. Iar eu o să vă fotografiez din ușă.

Manechinele erau încălțate cu propriii lor pantofi cu toc care aveau să se distrugă în zăpadă. Veronica dăduse douăzeci și patru de lire sterline pe ai ei. Bani irosiți! Ca să nu mai pomenim de ținutele atât de scumpe.

— Dar cu hainele ce facem?

— Nu-mi pasă mie de haine!

Veronica a băgat de seamă chipul încruntat al directorului editorial. Sigur că lui îi păsa, deși nu voia să lase să i se vadă supărarea.

Una câte una, manechinele au coborât șovăind treptele de piatră. Zidul masiv și copacii cenușii de pe Fifth Avenue se profilau prin vălul fulgilor – un adevărat tablou de iarnă. Poate că Barnaby știa ce face la urma urmei. Sigur că nu o să stea prea mult afară.

În câteva clipe, Veronica a simțit că-i îngheață gleznele, fulgii de zăpadă îi înțepau obrajii și brațele goale, iar vântul, care se întețise, aproape că o dărâma de pe picioare.

S-au așezat cum li s-a spus, tremurând îngrămădite în timp ce asistenții schimbau filmele în aparate, și-au pozat din nou. Veronica nu-și mai simțea degetele nici de la mâini, nici de la picioare, iar pantofii ei de mătase erau uzi fleașcă.

— Mi-a venit o idee grozavă! a spus Barnaby, ridicându-și în aer brațul liber. Mă duc sus la etaj și vă fotografiez de acolo. Vreau să vă așezați toate pe spate și, când vă spun eu, să mișcați brațele ca și cum ați face îngeri de zăpadă.

— Cuum? a întrebat Tangerine. În zăpadă?

— Sigur că da.

— Dar n-am putea să mergem înăuntru să ne încălzim un pic cât te aranjezi tu? și-a încercat norocul Veronica.

— Nu, nu durează mult. Stați așa.

I-ar fi luat cel puțin zece minute să se instaleze la etaj. Și apoi ar fi trebuit să se tăvălească pe jos în zăpadă? Veronica și Tangerine s-au uitat una la cealaltă.

— Dar e frig tare, a spus Tangerine cu buzele vinete.

— Tangerine, s-a răstit Barnaby, arătând cu degetul spre ea, n-aș crede că ți-e atât de frig cu stratul ăla de grăsime pe tine.

Spre uimirea Veronicăi, nici una dintre fete nu a protestat în nici un fel, deși tuturor le clănțăneau dinții. Și-a amintit de proba aceea când, enervată de lipsa de considerație pentru efortul modelelor, își vără șase toată frustrarea, descoperind o forță pe care nu știa că o are. Și a procedat la fel și acum. Nu avea nici un drept să fie atât de dur cu ele.

— E inuman ce faci, i-a spus ea. O să ne îmbolnăvim toate. Și cum să-i spui ceva atât de urât lui Tangerine? Ar trebui să-ți ceri scuze.

— Termină, i-a șoptit Tangerine. Taci din gură!

Veronica s-a răsucit spre ea.

— Nu ar trebui să fim tratate în felul ăsta!

— Aveți de gând să ne țineți pe loc și mai mult? Avem de prins un tren și acum tu ești aia care ține fetele astea în frig.

— Așa e. Mai taci naibii din gură! s-a răstit Gigi.

— Și dacă nu mă asculți, a continuat el vădit nemulțumit, o să-ți fac zile fripte de-acum încolo. Ai înțeles, Veronica? Dacă ți-e atât de frig, du-te înăuntru. Ne descurcăm și fără tine.

Gândul i-a zburat la Polly, la banii pe care urma să-i câștige și și-a domolit curajul îmbufnată.

— N-o să pățesc nimic, a bombănit ea.

Peste zece minute stătea întinsă pe spate într-un morman de zăpadă, mișcându-și brațele și picioarele în timp ce Barnaby le mușteruia, strigând de la etajul întâi al Muzeului Frick. Rochia de seară i se lipise de corp, iar umezeala o ustura pe piele ca un acid.

— Veronica, nu te străduiești suficient, a mugit Barnaby, dă mai tare din brațe.

O pală puternică de vânt a scormonit zăpada, aruncând-o peste fete și făcându-le să țipe. Dacă o țineau tot așa, aveau să fie îngropate de vii. Veronica s-a ridicat în picioare.

— Eu nu mai pot. E prea frig.

Barnaby și-a lăsat aparatul în jos.

— Am terminat! Piei din ochii mei! Acum.

Nici nu a trebuit să-i spună de două ori.

Veronica a luat-o la fugă pe lângă tehnicieni și a dispărut în casă.

*

Ajunsă sus, și-a scos rochia udă, distrusă de tot, și a început să se șteargă cu eșarfa. Tremurând toată, și-a pus hainele de stradă, bucuroasă că-și luase cu ea și un pulover gros pe gât și niște blugi. Pe fereastră se vedea că afară ningea și mai tare. Privea fascinată, necăjită că nu fusese în stare să facă față, furioasă că îi luase apărarea lui Tangerine, ceea ce doar înrăutățise situația. Și-a strâns lucrurile în geamantan și s-a așezat o clipă, neștiind ce să facă mai departe. Să se ducă jos și să aștepte? Să plece și să prindă primul avion spre Londra?

A privit din nou pe fereastră. Oricât de mult și-ar dori să se întoarcă acasă, nu-și închipuia că pe o vreme ca aceea ar fi decolat vreun avion. De fapt, se întreba dacă și trenul va putea să ajungă până la Newport. Cum în Anglia nu erau viscole atât de mari, nu știa cum funcționau lucrurile aici. Se pare că americanii se luptau să facă față indiferent de vreme, așa cum făcuseră și manechinele mai devreme. Escapada aia prostească în zăpadă fusese de-a dreptul ridicolă.

Dar era ea oare dispusă să riște ceea ce-și propusese să facă pentru Polly din cauza unui fotograf nenorocit? Sabrina va fi și ea extrem de dezamăgită. Veronica a oftat adânc. Nu, mai bine se va duce jos și va vorbi cu Barnaby, încercând să-l împace și să-l convingă să o ia de la capăt la Newport. Să se comporte ca niște adulți.

A mai aruncat o privire la portretul tulburător al fetiței de pe perete și a ieșit din cameră.

Când a cotit pe culoar, casa scării răsuna de țipetele ascuțite ale celorlalte manechine. Se întorceau sus. Oricât se îmbărbătase ea mai înainte, nu era pregătită să dea ochii cu ele încă, să le vadă cum se uită la ea ca la o nebună. Așa că a intrat tiptil pe ușa cea mai apropiată și a închis-o ușurel

în urma ei.

S-a pomenit într-un mic vestibul care dădea la stânga într-o cameră mai mare, plină cu niște tuburi ciudate, lucioase. Și-a lăsat geamantanul jos și a înaintat.

Tuburile acelea trebuie să fie ale orgii de jos. În puținele dăți când fusese cu familia la biserica din cartier, Veronica se uitase curioasă la tuburile care se înălțau din orga bisericii, minunându-se cum ajungea sunetul din claviatură până acolo, dacă nu cumva stătea cineva în spatele lor să sufle în ele.

Prin labirintul de tuburi se deschidea o potecă îngustă, și ea s-a strecurat cu băgare de seamă spre o ferestruică de la capătul încăperii, dând spre nord, dar de la care nu se vedea mare lucru.

Vocile fetelor amuțiseră. Le lua câtva timp să-și schimbe rochiile și să-și strângă lucrurile, așa că pentru moment putea ieși fără să fie văzută. Veronica tocmai se întorcea în vestibul ca să-și ia geamantanul, când tocul pantofului i-a alunecat brusc pe podea și și-a pierdut echilibrul. A căzut cu o bufnitură pe spate, sprijinindu-se în mâini să atenueze lovitura. Ce jalnic! Cum putea să fie manechin dacă nu era în stare să facă doi pași fără să cadă grămadă?

A rămas așa o clipă, cu picioarele întinse în față, frecându-și palmele care o usturau. Pe când își lua inima în dinți să se ridice în picioare, ceva alb i-a atras privirea. Prin pădurea de tuburi, puțin mai departe, se vedea ceva ce arăta ca un mic teanc de hârtii. Erau ușor răsucite la margini, și-i aminteau de scrisorile de dragoste pe care mama ei le-a ascuns într-o cutie în fundul dulapului de pe hol după moartea tatălui ei. A întins mâna, vârându-și degetele printre tuburile reci de metal până când le-a apucat și le-a tras încet-încet.

Paginile erau pline de praf și a strănutat de două ori. Așezată cu picioarele încrucișate, le-a scuturat mai bine. Ce loc ciudat de păstrat hârtii vechi! Poate că era manualul cu instrucțiunile de utilizare a orgii.

Dar nu era asta. Fiecare pagină cuprindea un fel de poezioară ciudată, scrisă cu stiloul, cu o caligrafie demodată. Erau numerotate și cuprindeau referiri stranii la stâlpi de sare, casete de bijuterii de nuntă, peisaje marine. *Ai ajuns la jumătatea șirului de indicii.*

O serie de indicii. Primul avea trecută data: noiembrie 1919.

În copilărie, în zilele ploioase când nu puteau ieși în grădină, ea și cu

Polly se distrau jucându-se de-a vânătoarea de comori. Sau mai degrabă ea o distra pe Polly. Scotocea prin cutia cu jucării și le alegea pe cele mai mici, precum un fluier, sau vreo păpușică, desena apoi cum arătau – o păpușă care ținea un biscuit indica, de pildă, borcanul cu biscuiți. Apoi le ascundea prin casă și urmărea bucuroasă cum Polly încerca să le găsească. Atunci când sora ei descoperea câte una, își dădea capul pe spate și scotea țipătul acela vesel ce-o făcea și pe Veronica să izbucnească în râs.

Nu-și mai aducea aminte de când nu se mai jucaseră de-a vânătoarea de comori – îi părea că trecuseră multi ani de-atunci. Când au crescut mai mari, jucăriile au fost donate Armatei Salvării, și jocurile copilărești au încetat.

Veronica a început să citească indiciile unul câte unul, până când a fost smulsă din vraja lor de dangătul unei pendule care a răsunat undeva în casă. De când stătea oare acolo? Trebuia să coboare, să se alăture celorlalți și să încerce să-l împace pe Barnaby în timpul lungii călătorii spre nord.

S-ar putea ca arhivarul pe care-l întâlnise mai devreme să socotească că hârtiile acelea prezentau vreun interes, așa că avea să i le dea înainte de plecare. Le-a îndesat în buzunarul încăpător al puloverului ca să-și elibereze mâinile și s-a ridicat cu grijă, să nu mai cadă din nou. Geamantanele și geanta ei mică de antilopă se aflau acolo unde le lăsase, în vestibulul din fața camerei cu orga, și, înainte de a coborî la parter, a deschis poșeta să-și verifice biletul de tren.

Nu l-a găsit acolo. A simțit cum groaza o străbate ca veninul din mușcătura unui șarpe și a început să tremure, slăbită. În mintea ei îl vedea pe biroul din camera de sus, după ce își răsturnase toată geanta ca să caute șervețelele.

Sigur că nu a mai pus biletul la loc.

Trăgând geamantanele după ea, a pornit-o grăbită pe culoar, a luat-o din greșeală într-altă parte, neștiind încotro să se ducă. Tot încercând de la o ușă la alta, a găsit până la urmă camera aceea de la capătul unui culoar. Biletul se afla pe covor.

L-a ridicat și a dat să iasă din cameră, când brusc s-a stins lumina.

A învăluit-o întunericul, și o tăcere înfiorătoare a cuprins clădirea pe de-a întregul. A încremenit, străduindu-se să audă vocile celorlalți, dar nu auzea nimic.

A răsucit comutatorul, însă nu funcționa. Pe întuneric s-a dus spre

fereastră. Nici felinarele nu erau aprinse afară. Și nici clădirile din preajmă nu aveau lumină.

Părea că viscolul ștersese tot de pe fața pământului.

O pană de curent.

Mama îi povestise despre cum la Londra, în timpul războiului, se oprea curentul pentru a împiedica bombardierele germane să nimerească țintele, cât de înspăimântător era să nu știi ce se poate furișa pe cer în toiul nopții. Veronica a închis o clipă ochii, străduindu-se să respire adânc, repetându-și în gând că nu era în pericol și că trebuia doar să-i caute pe ceilalți.

A luat-o pe bâjbâite pe hol spre scară. Blestemând tocurile subțiri ale pantofilor cu care se încălțase în dimineața aceea, a coborât hodorogind geamantanele până la recepția de la parter, pe unde intrase la venire.

— Hei, e cineva aici? a strigat ea.

Nu se putea să nu fie nimeni pe-acolo. A ocolit ghișeul de la recepție și s-a îndreptat spre cele două rânduri de uși mari de sticlă ce dădeau spre stradă.

Cele dinspre interior erau încuiate și nu aveau decât o broască, fără nici un buton sau ivăr cu care să se deschidă. Și-a strâns palmele la ochi și s-a uitat prin sticlă în stradă. Șoseaua și trotuarele erau acoperite de un covor alb de zăpadă. Nu se vedeau nici oameni, nici mașini. Și chiar dacă ar fi trecut cineva pe-acolo, nu se afla suficient de aproape de ușile exterioare ca să i se audă strigătele și bătăile în geam. Oricum, pe-așa o vreme, noaptea, nu ar fi umblat prea multă lume pe afară.

S-a întors și a strigat cât o țineau puterile, fără să-i pese că părea nebună:

— E cineva aici? Ajutor!

Dar nu a răspuns nimeni.

CAPITOLUL ȘASE

1919

— Miss Helen o să te primească la ora nouă, domnișoară Lilly, s-a auzit vocea domnișoarei Winnie din capătul celălalt al sălii de mese a personalului.

Așezată la masa unde tocmai își termina de mâncat *porridge*-ul, Lillian s-a răsucit pe scaun în așa fel încât domnișoara Winnie să-i poată vedea gura

când îi răspundea.

— Și unde să mă duc? a întrebat ea.

— În salonul dumneaei de la etajul al doilea, în partea de est a casei, a doua ușă la dreapta.

— Mulțumesc.

Mai avea încă o jumătate de oră până atunci, așa că s-a hotărât să se uite prin casă mai pe îndelete. În aripa de sud, unde se afla intrarea cu arcadă, erau o garderobă, debaraua majordomului și o sufragerie ale cărei ferestre dădeau spre parc. Saloanele se înșiruiau apoi în unghi drept: salonul Fragonard, unde se întâlnise prima dată cu Miss Helen, salonul de zi, și apoi biblioteca. Ușa de la capătul culoarului era întredeschisă, și a dat să bage capul pe ușă, să arunce o privire.

— Nu intra!

S-a răsucit iute și a dat cu ochii de o servitoare care-i zâmbea stânjenită.

— Scuze, n-am vrut să te sperii, dar nu e bine să intri neanunțată acolo, crede-mă. Te plesnește peste buci de nu te vezi!

Fata avea fața lată și zâmbea cu toată gura. Lillian i-a zâmbit și ea fără să vrea.

— Mulțumesc, încercam și eu să văd unde mă aflu. E prima mea zi aici.

— Aaa, ești ultima victimă a lui Miss Helen, nu-i așa?

Lillian s-a cutremurat auzind una ca asta, dar servitoarea a râs din nou.

— Ce față ai făcut! Mori de frică, zău așa. Hai, că nu e chiar așa de rău. Pe mine mă cheamă Bertha, sunt camerista doamnei de vreo patru ani, așa că, dacă ai nevoie de ajutor, să vii la mine. Stai în camera de lângă mine, sus la mansardă. Sper că n-ai auzit cum sforăi noaptea.

Lillian nu a apucat să-i răspundă, că Bertha a luat-o de braț și a condus-o în sus pe scări.

— Hai să-ți arăt casa. Acolo unde voiai să intri sunt galeria de artă și biroul domnului Frick, unde stăpânul își petrece mai tot timpul. Așa că să nu te arăți pe-acolo, ai înțeles? E foarte țâfnos, chiar mai țâfnos decât Miss Helen.

„Țâfnos!?! Ce vorbă o mai fi și asta?“

Fata a pornit-o înainte, fără să mai aștepte vreun răspuns.

— Etajul al treilea îl știi deja. Acolo sunt dormitoarele pentru femei, baia și o cameră mică de zi. În aripa de sud, în colțul cel mai îndepărtat al casei, e o sală plină de cufere, să ai grijă dacă umbli pe-acolo, că tavanul e înclinat

și te poți alege cu un cucui. Și mai sunt o debara cu rufărie și alta cu blănuri, dar aia e mereu încuiată. Am încercat eu ușa, a continuat ea, făcându-i cu ochiul, d-aia știu.

Au ajuns pe palierul celui de al doilea etaj.

— În cealaltă parte a casei sunt două lifturi, unul pentru servitori și altul pentru boieri. În aripa de sud, un salon de mic-dejun, o cămară de serviciu și un mic birou pentru doamna Frick. Șșșșt… vino cu mine. Să-ți arăt unde doarme.

S-au strecurat amândouă într-o încăpere frumoasă cum Lillian nu mai văzuse până atunci, în care toți pereții erau acoperiți cu tapet de mătase în nuanțe pastelate de roz și gri. Dacă ar fi avut un astfel de dormitor, nu s-ar mai fi dat jos din pat. Deasupra unui secreter era agățat portretul unei copile. Să tot fi avut vreo patru-cinci ani, cu același păr roșu ca Miss Helen, dar în locul privirii ei sfidătoare și inteligente, fetița avea un aer trist. În partea cealaltă a antreului era un budoar cu panouri mari pictate, care semănau cu cele din salonul Fragonard.

Când au ieșit din nou pe culoar, Lillian s-a pomenit total dezorientată.

— Salonul lui Miss Helen e într-acolo, nu? a întrebat, arătând spre o ușă.

— Nu, a răspuns Bertha, deschizând totuși ușa aceea.

Se aflau în ceea ce trebuia să fie dormitorul principal, lambrisat cu lemn închis la culoare, după care urma un salon cu un pian mare de concert din lemn de mahon.

— Aici doarme domnul Frick. Știai că a câștigat primul milion pe când abia făcuse treizeci de ani? Asta înseamnă că e cam târziu pentru mine, că eu am împlinit treizeci și patru. Vai de capul meu!

— Cu ce se ocupă dumnealui?

Lillian știa că era ceva legat de oțel, dar nu era sigură ce anume. Dacă avea să lucreze aici, trebuia să știe astfel de chestiuni.

— Produce cocs, cu care se face otelul. Aici, la New York, lumea zice că e unul dintre cei mai bogați oameni din America, dar în Pennsylvania, de unde sunt eu, altfel umblă vorba.

— Cum adică? s-a mirat Lillian.

— I s-a dus buhul, a răspuns fata în șoaptă, că e nemilos cu cei care îndrăznesc să facă grevă. Și, să știi, cineva chiar a încercat să-l omoare. Un anarhist rus nebun a dat buzna peste el în birou, și domnul abia a scăpat cu viață. L-a împușcat și l-a și înjunghiat, a spus ea mai departe, arătând cu

mâna cum a fost atacat, imitând sunetele cumplite ale acestor isprăvi. Și tot n-a murit. Se zice că a fost o minune. Dar asta s-a întâmplat cu zeci de ani în urmă. Acum toată lumea-l știe de colecționar de artă mai degrabă decât de patron care se războiește cu sindicatele.

— Ce faceți acolo, fetelor?

La capătul culoarului apăruse Helen Frick, cu mâinile în șolduri, cu fața plină de pistrui năpădită de un val de roșeață.

— Iertare, Miss Helen, a spus Bertha, pălind la față.

Fiind singura persoană care se purtase atât de prietenos cu ea în ultima vreme, Lillian nu voia să o bage în vreun bucluc.

— Eu sunt de vină, s-a repezit ea să spună, pe măsură ce Miss Helen se apropia, am deschis ușa aceasta, crezând că este salonul dumneavoastră. Bertha tocmai mă conducea afară.

— Salonul meu se află în aripa de est a casei, într-acolo.

Bertha i-a aruncat o privire recunoscătoare lui Lillian, după care a luat-o la fugă prin spatele stăpânei ei. Lillian a urmat-o pe Miss Helen în salon, temându-se să nu fi fost auzite când sporovăiau. În salon erau câteva biblioteci cu uși de sticlă, și într-un colț, un birou așezat în diagonală, de unde se putea vedea afară printr-o fereastră înaltă din podea până aproape de tavan, pe care intra soarele de dimineață.

Bibliotecile erau înțesate cu operele complete ale lui Jane Austen, Victor Hugo, George Eliot, Edgar Allan Poe și ale altor scriitori, iar coperțile, frumos legate în piele, sclipeau în lumină. Deasupra șemineului atârna un alt portret al fetiței cu fața rumenă și părul roșcat – asemănător cu cel din salonul doamnei Frick iar Lillian era convinsă că trebuia să fie Miss Helen când era mică.

Pe peretele din spate se afla portretul uriaș al unui bătrân impunător: domnul Hemy Clay Frick, cel care construise palatul acesta, tatăl lui Helen. De fapt, chipul lui se regăsea peste tot: în ținută de gală într-o fotografie sprijinită de cărțile din bibliotecă, sau într-alta jucând golf. Pe birou se mai vedea un alt portret luat dintr-un unghi puțin diferit față de cel mare, pus într-o ramă de argint. Prezența lui domina întreaga încăpere, de parcă ar fi fost o sală a oglinzilor reflectând chipul lui Frick. În tablouri, favoriții albi și mustața deasă străluceau ca zăpada, ochii albaștri îi erau spălăciți și bănuitori, dar în fotografiile sepia arătau cenușii, fantomatici.

— Uite ce-i, Miss Lilly, eu trebuie să merg jos, la mama, așa că ți-am

lăsat pe birou un articol despre casa și familia noastră, ca să afli tot ce trebuie.

— Bine, Miss Helen, a răspuns ea, așezându-se la birou.

Articolul fusese scris în 1915, la un an după terminarea casei. Spunea că palatul familiei Frick fusese construit pe locul Bibliotecii Lenox, după ce aceasta fusese transferată la Biblioteca Publică de pe Forty-Second Street, în anul 1911. Domnul Frick îl angajase pe arhitectul Thomas Hastings să construiască o casă simplă, tradițională, care să-i adăpostească familia și colecția de artă. Se menționa că domnul Frick avea o concepție foarte clară asupra felului în care trebuia să arate noua lui casă, fără să vrea să se ia la întrecere cu vecinii săi în privința dimensiunii sau opulenței. *Domnul Frick își dorea să aibă o casă confortabilă, bine împărțită, simplă, de bun gust. Rezultatul fost o reședință lunguiață, ca un bungallow, cu o galerie frumoasă de tablouri, bine luminată și aerisită.*

Dacă palatul acesta impunător semăna cu un bungallow, atunci Lillian era Maria Antoaneta. A privit îndelung la cel ce trona deasupra ei în tabloul cu ramă aurită și i-a scos limba. Chiar dacă domnul Frick o poseda averi de milioane de dolari, nu avea de gând să-i permită nici lui, și nici fiicei lui să o intimideze.

— Ce faci acolo?

Miss Helen revenise fără zgomot.

— Nimic, domnișoară. Foarte interesant, a adăugat ea, arătând spre articol.

— Ai o expresie ciudată, domnișoară Lilly. E ceva ce-ai vrea să-mi spui?

— Nu, Miss Helen. De-abia aștept să mă apuc de lucru.

— Și eu la fel. Dac-aș putea să te deranjez să vii să stai la biroul meu, aș aprecia foarte mult.

Lillian a tresărit, iritată că îi permitea lui Miss Helen să îi dea ordine. Rareori i se întâmplase să accepte genul acesta de manifestări arogante din partea artiștilor cu care lucra. Dar nu avea să dureze mult. Să-și capete primul salariu și își va lua tălpășița cât ai clipi. Să se învețe minte Miss Helen să nu-și mai insulte angajații în felul acesta! Dar nu credea că își va da măcar seama, va angaja pur și simplu pe altcineva în locul lui Lillian.

O lună doar.

Miss Helen a început cu corespondența zilnică.

— Vei deschide toate scrisorile pentru mine înainte să vin eu și le vei

așeza pe protecția de sugativă în ordine, începând cu cele plăcute și terminând cu cele neplăcute. Le deschizi pe toate, chiar dacă scrie pe ele personal sau confidențial. De obicei se găsește câte un negustor sau arivist care să-și dea aere, încercând să-mi atragă atenția. Hai, dă-i drumul! a îndemnat-o ea, întinzându-i un teanc de scrisori și un coupe-papier greu de argint, care costa probabil mai mult decât chiria lui Lillian pe o lună. Începe!

Când tocmai dădea să înfigă cuțitul într-un colț al primului plic, Miss Helen a scos un țipăt:

— Nu, nu așa se face!

I-a smuls apoi plicurile din mână ca să-i arate.

— Mai întâi aduni toate plicurile nedesfăcute într-un teanc cu marginile aliniate și cu adresele spre tine. Apoi le bați ușor de masă pe latura îngustă din stânga, asta ca scrisorile să nu se taie când deschizi plicul. Așa m-a învățat Papsie.

Lillian abia s-a abținut să nu ia coupe-papier-ul și să i-l înfigă în gât. Ar putea oare să reziste o lună cu o supraveghere atât de exigentă?

În următoarele trei ore, au trecut de la sistemul complicat de îndosariere al scrisorilor menționate la metoda preferată de a introduce în agenda zilnică întâlnirile programate și la dedesubturile registrului contabil. Miss Helen tocmai deschisese carnetul de cecuri ca să-i arate cum să pregătească un cec pentru a fi semnat de către tatăl ei, când au fost întrerupte de o bătaie ușoară în ușă.

Ușa s-a deschis și a apărut în prag doamna Frick, ținându-se cu o mână de cap. Cu o voce moale i-a spus fiicei ei că nu putea în nici un fel să vină la prânz.

— Am o durere groaznică de cap.

— Dar ai promis, mamă. Papsie vrea să ne adunăm cu toții, chiar și cu Miss Lilly. Să putem vorbi despre dineul de ziua lui.

— Dar mai e până atunci. Și pe deasupra, acum, că ai un ajutor, a adăugat ea ceva mai veselă, înclinându-și capul spre Lillian, nu mai ai nevoie de mine.

— Am o secretară particulară, mamă. Nu un ajutor, a precizat ea, întorcându-se spre Lillian. Dânsa este Miss Lilly, mamă.

Doamna Frick i-a adresat un zâmbet scurt, chinuit, ca și când până și mișcarea buzelor ar fi fost dureroasă.

— Mă bucur să te văd din nou, Miss Lillian.

Înainte de a apuca Lillian să-i răspundă pe măsură, Miss Helen s-a pornit să turuie:

— Dineul de ziua tatei, domnișoară Lillian, este foarte important, vin oameni de vază. Noi nu facem petreceri prea des, așa că, atunci când le facem, se scrie despre ele în rubricile mondene. Dumneata ai să te ocupi de meniuri, de așezarea oaspeților, chestii de-astea. Presupun că ai mai făcut așa ceva până acum, pe unde ai mai lucrat.

— Desigur, a răspuns Lillian, înghițind în sec. De multe ori. Când e programat dineul?

— Pe nouăsprezece decembrie.

La vremea aceea va fi de mult plecată. Așa că, în mintea ei, a trecut problema la rubrica: *De neluat în seamă.*

Și, în timp ce Miss Helen și mama ei continuau să discute despre complicațiile neparticipării doamnei Frick la prânzul din ziua aceea, Lillian a cercetat carnetul de cecuri. În partea stângă a fiecărui cec se afla un desen reprezentând o fată cu o rochie cu volane. Fruntea înaltă a lui Miss Helen era ușor de recunoscut. Femeia din fața lui Lillian trebuia să aibă vreo treizeci de ani, dar portretul ei de fetiță se găsea peste tot. Nu e de mirare că ajunsese atât de răsfățată.

Lillian și-a ridicat ochii spre Miss Helen, cercetând-o, și s-a uitat din nou la desen.

— Ce e? a întrebat-o Miss Helen aspru.

— Mă iertați, am observat cât de mult semănați cu fetița de pe carnetul de cecuri. Ce copil frumos, a adăugat ea, căci un pic de lingușeală nu strica. Tatăl dumneavoastră trebuie să se bucure tare mult să vă vadă portretul.

Doamna Frick s-a sprijinit cu mâna de cadrul ușii.

— Trebuie să plec.

Se îngălbenise de parcă era gata să i se facă rău și a dispărut.

— Ei, vezi ce-ai făcut?

— Ce-am făcut?

— E ora mesei, Papsie vrea să te cunoască și a cerut să vii și dumneata. Dar, datorită dumitale, probabil că n-o s-o mai vedem pe mama câteva zile.

— De ce? Ce am spus greșit?

Chiar nu înțelegea.

Dar Miss Helen a trecut mai departe, și Lillian era conștientă că nu avea

rost să insiste cu întrebările.

*

Chiar în mijlocul sufrageriei spațioase a familie Frick se afla o masă de mahon surprinzător de mică. În locul rămas liber puteau valsa ușor câteva zeci de perechi. Probabil că masa se putea întinde și mai mult pentru un dineu, dar acum, aranjată doar cu patru tacâmuri, aerul degajat al încăperii părea rece și intimidant.

Miss Helen îi precizase că a lua masa împreună cu familia era o excepție, să nu creadă că se va întâmpla mereu.

— Papsie a insistat, pentru că e prima zi a dumitale aici.

Spre surprinderea și ușurarea lui Lillian, a venit și doamna Frick, fiind întâmpinată cu multă căldură de fiica ei. Domnul Frick și-a făcut apariția tocmai când valetul servea supa-cremă la felul întâi.

Tablourile și fotografiile împrăștiate prin toată casa nu-i redau adevărata înfățișare. La cei aproape șaptezeci de ani, era impozant și atrăgător, solid, cu ochi albaștri aprigi și o barbă îngrijită. Pășea cu forța unui bărbat mult mai tânăr, cercetând încăperea cu privirea, observând că jiletca valetului nu era corect încheiată. S-a uitat scurt la Lillian când i-a fost prezentată.

— Aud că ați rezistat o jumătate de zi în serviciul fiicei mele. Se cuvine să vă felicit.

Lillian nu știa ce să-i răspundă, dar din fericire nici nu a trebuit, căci el își îndreptase deja atenția spre soția și fiica lui.

— Childs unde e?

— A rămas cu Dixie în Long Island, a răspuns Miss Helen, întorcându-se apoi spre Lillian să-i explice: E vorba despre fratele meu mai mare și de soția lui. Au trei copii și îl așteaptă și pe al patrulea luna viitoare. Nu ne vizitează foarte des, căci fratele meu are alte preocupări, diferite de ale mele și de ale lui Papsie.

— Fosile, băiatului meu îi plac fosilele. Noi stăm aici, înconjurați de cele mai frumoase opere de artă ale trecutului, a continuat el, gesticulând cu lingura, și el preferă oasele vechi și dezgustătoare.

— Dar se pricepe destul de bine la științe, a intervenit doamna Frick cu o voce atât de firavă, că Lillian de-abia a auzit-o.

Nimeni altcineva nu părea să o bage în seamă, așa că Lillian a încuviințat din cap să-i arate că a înțeles-o.

— Și nepoții dumneavoastră sunt băieți sau fete?

— Trei fete până acum, a răspuns domnul Frick. Să sperăm că următorul o să fie băiat. Și dacă așa o să fie, au promis că o să-i dea numele meu.

— Hai, Papsie, că nu ai nevoie de un nepot ca să ducă mai departe numele familiei, a protestat Miss Helen îmbufnată. Nu m-am ocupat eu bucuroasă de toate? Nu-i țin eu locul mamei când nu se simte bine? Chiar nu înțeleg de ce numai Childs și băiatul lui, dacă o fi băiat, sunt preferați.

Domnul Frick s-a șters ușor colțurile gurii cu șervetul.

— Știi prea bine că tu ești preferata mea. Chiar apreciez tot ce faci pentru mine, Trandafiraș.

Lillian și-a întors privirile spre mama lui Miss Helen, care își concentra atenția asupra supei, în timp ce fiica ei s-a înroșit toată, mai ceva decât o pasăre cardinal.

— Vai, Papsie!

Ca la un semn, amândoi au râs cu o veselie prefăcută, iar doamna Frick s-a străduit să li se alăture și ea până la urmă. Lui Lillian i se părea că, dată fiind prezența cuiva străin, jucau cu toții ca într-o pantomimă, căci, dacă nu ar fi fost ea de față, era convinsă că doamna Frick ar fi luat masa în camera ei, Miss Helen ar fi vorbit mai tot timpul, iar tatăl ei ar fi rămas posac și tăcut.

— Miss Lilly, vă simțiți bine aici, până acum? a întrebat-o domnul Frick, sfredelind-o cu ochii lui albaștri.

— Sigur că da. Îmi face plăcere să mă aflu aici.

Asta era puțin spus! Cu două nopți în urmă dormise în parc, pe o bancă de piatră, iar noaptea trecută și-o petrecuse în casa unuia dintre cei mai bogați oameni din America.

— Unde ați mai lucrat înainte de a fi angajată la noi?

Lillian a scăpat din mână lingura, care a zăngănit pe marginea farfuriei de supă. Miss Helen fusese atât de preocupată de sine în prima lor discuție, că nu apucase să-i pună nici cea mai elementară întrebare, și Lillian crezuse că scăpase să fie descusută mai departe. Se pare că se înșelase.

— Am lucrat pentru familia Jones din Albany, și-a încercat ea norocul, alegând un nume cât mai obișnuit cu putință.

— Nu am auzit de ei, a răspuns domnul Frick, încruntându-se.

— Sunt convinsă că nu fac parte din lumea dumneavoastră, a răspuns Lillian, deși am învățat multe de la dânșii.

— Miss Lilly are cunoștințe și despre artă, tată, a intervenit Miss Helen.

— Da? Ei bine, atunci, scumpo, se pare că noua ta angajată e o alegere bună. I-ai verificat referințele, nu-i așa?

Avea o sclipire în ochi, dar Lillian nu era sigură dacă doar o tachina pe fiica lui sau vorbea serios.

— Referințele…? a șovăit Miss Helen.

Tocmai când dădea să-i răspundă domnului Frick, a izbucnit o muzică foarte puternică. Organistul începuse să cânte, și Lillian a mulțumit în sinea ei că intervenise la momentul potrivit, iar restul prânzului s-a desfășurat în tăcere, înconjurați de tonurile solemne ale muzicii.

Când muzica și masa s-au terminat, Lillian se pregătea să continue discuția despre referințele ei inexistente care nu fuseseră verificate. Dar totul a fost dat uitării când în sufragerie a dat buzna un tânăr cu un teanc de hârtii sub braț. Să tot fi avut vreo douăzeci de ani, după câte și-a dat ea seama, și chipul lui de băiat frumos și cuminte era încadrat de o claie de bucle rebele. Purta ochelari rotunzi, iar sprâncenele i se arcuiau, dându-i un aer autoritar.

Lillian s-a mirat de curajul lui, așteptându-se ca domnul Frick să izbucnească, mâniat de atâta obrăznicie, dar el a zâmbit cu toată fața, posomoreala lui preschimbându-se pe dată în încântare absolută.

— Archer, ne umpli casa cu muzica îngerilor, a exclamat el, apucând mâna tânărului și strângându-i-o cu putere.

— Mi-am închipuit că s-ar putea să vă placă să auziți astăzi *Largo*[14] de Händel.

— Sigur că mi-a plăcut. Și cum ai cântat *Ave Maria*, absolut spectaculos.

Tânărul a zâmbit fericit, dar a aruncat o privire spre Lillian.

— Scuză-mi impolitețea, a spus domnul Frick, să ți-o prezint pe noua angajată a familiei noastre, domnișoara Lilly, secretara particulară a lui Miss Helen. Domnișoară Lilly, dânsul este domnul Graham, muzicianul nostru.

Domnul Graham i-a făcut cu ochiul lui Lillian, căreia i s-a urcat tot sângele la cap, făcând-o să se clatine ușurel. Nu mai avusese vreodată o reacție fizică de felul acesta; poate că asta explica și încântarea domnului Frick. Cu degetele lui lungi și subțiri și cu claia aceea neîmblânzită de păr, domnul Graham răspândea în jur un aer de eleganță și impetuozitate. Un muzician atât de fermecător ar fi trebuit să se afle pe scenă, se gândea ea, nu

ascuns în cămăruța cu orga domnului Frick.

— Aveți vreo preferință, domnișoară Lilly? a întrebat domnul Frick.

Singurele melodii pe care le cunoștea Lillian erau cele cântate pe Broadway, dar era convinsă că ar fi fost primite cu profund dispreț în casa aceea. În timp ce își căznea mintea să găsească un răspuns potrivit, i-a străfulgerat prin minte imaginea unei partituri aflate pe pianul din salonul domnului Frick, pe care o văzuse când ea și Berta intraseră în apartamentul lui.

— *Rosariul*[15] este foarte frumos, a răspuns ea cu nonșalanță, sperând că își aminte corect titlul.

— Una dintre piesele mele preferate, a izbucnit aprobator domnul Frick. Asta să fie, dragul meu! Poți să mi-o cânți data viitoare?

Domnul Graham și-a ridicat sprâncenele, aruncându-i o privire lui Lillian, care a înfiorat-o din nou, după care a răspuns:

— Plăcerea e de partea mea.

După plecarea domnului Graham, domnul Frick a cerut ca automobilul să fie tras la scară.

— Dar nu am apucat să vorbim despre dineul de ziua ta, a protestat Miss Helen.

— Mai este destul timp pentru asta, a răspuns domnul Frick, ridicându-se, în timp ce valetul s-a apropiat ca să-l ajute să-și tragă scaunul. Plec la club.

— O să plouă, Papsie, ia-ți pardesiul. Știi că nu te-a lăsat tușea aia sâcâitoare de câteva săptămâni.

— Mă simt foarte bine, a spus el, trecând pe lângă doamna Frick fără să ia în seamă gestul ei timid de a-i face cu mâna.

Miss Helen s-a întors spre Lillian:

— Hai, spune-i valetului să-i aducă iute pardesiul la intrarea din față.

La îndemnul lui Lillian, valetul Kearns îl aștepta la ușa de la intrare cu o haină neagră de lână pe braț tocmai când domnul Frick se pregătea să plece, urmat îndeaproape de Miss Helen.

— Nu am nevoie de asta, sunt treizeci și șapte de grade afară, a protestat domnul Frick.

Miss Helen a luat haina din mâna valetului și i-a întins-o tatălui ei, vorbindu-i de parcă ar fi fost un copil îndărătnic:

— Hai, ascultă-mă! Nu se poate să te îmbolnăvești din nou, nu-i așa?

— Ajunge, ține-o tu, nu vreau să o iau, s-a răstit el, fără nici o urmă din

blândețea cu care i se adresase mai devreme fiicei lui în sufragerie.

Șoferul i-a deschis portiera mașinii elegante Pierce-Arrow. Domnul Frick s-a urcat fără să-i mai arunce nici o privire lui Miss Helen.

Lillian s-a dat înapoi câțiva pași, vrând să nu se lase prinsă în disputa ciudată a celor doi.

Dar, în timp ce șoferul se așeza și el în mașină să pornească, Miss Helen s-a repezit și a azvârlit haina în automobil, pe geamul din spate, care era deschis.

— Ține-o cel puțin în mașină, s-ar putea să-ți trebuiască mai târziu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, mai lasă-mă naibii în pace!

Și, în timp ce mașina pornea, Miss Helen s-a uitat spre Lillian, zâmbind victorioasă.

— Uite, am făcut-o și pe asta!

Dar când mașina a cotit pe Seventy-First Street, domnul Frick a scos brațul pe fereastră și a aruncat haina în șanț.

Miss Helen a pufnit mânioasă, gata să explodeze.

— Du-te și ia-o de-acolo! i-a poruncit ea lui Lillian, arătându-i haina cu degetul. Ia-o imediat de-acolo!

Lillian a dat fuga în stradă și a ridicat haina. Căzuse într-o baltă și, întorcându-se spre casă, o ținea în așa fel încât să nu-și murdărească rochia. O haină atât de frumoasă să fie azvârlită așa, ca o foaie de ziar! Se gândea la spălătoreasă de la subsol, căreia i se va cere acum să o curețe, știind că va fi pedepsită dacă stăpânul ar găsi-o murdară data viitoare când va avea nevoie de ea.

Până când a ajuns înapoi în casă și i-a dat haina valetului abătut, Miss Helen dispăruse cu totul.

*

Mai târziu, după-amiază, Miss Helen era în toane proaste, ba se răstea la Lillian că nu ascultă cu atenția cuvenită vreuna dintre procedurile lipsite de sens pe care i le prezenta, ba se trântea brusc pe fotoliu ca o demoazelă leșinată, abia respirând printre suspine. Lillian nu i-a pomenit nimic despre întâmplarea cu haina, și nici Miss Helen nu a mai spus nimic despre asta.

— Doamne, ce plictiseală! a oftat Miss Helen de pe fotoliu.

Lillian era cu totul de acord. Chiar dacă din afară acea casă impunătoare părea mirifică, fără îndoială, gospodărirea ei nu putea fi diferită de cea a

oricărei alte case: hârtie igienică și săpun de rufe de comandat, hrană de asigurat pentru toată lumea. Din fericire, Miss Helen nu primea foarte multe invitații, și chiar și pe acelea puține care îi parveneau prefera să le refuze, ceea ce însemna că Lillian nu trebuia să se ocupe de grămezi de scrisori.

— Și asta faceți în fiecare zi? a întrebat Lillian în timp ce ceasul arăta că se apropia ora cinei.

Spera, în sinea ei, că ar mai fi existat și alte părți ale muncii ei de secretară particulară care să-i facă plăcere. Ceva, indiferent de ce natură, care să facă mai interesantă toată hârțogăria aceea.

— Da. De ce? Nu-ți place?

Călcase strâmb.

— Ba da, Miss Helen, îmi place.

— Ba nu, e o mare plictiseală. Sigurul lucru care îmi dă forță să fac față acum este un proiect secret la care lucrez de ceva vreme.

— Un proiect secret? s-a înviorat Lillian. Care?

Deși era „secret“, lui Miss Helen nu i-a trebuit nici un alt îndemn. S-a ridicat și a condus-o pe Lillian pe scara de serviciu, trecând pe lângă ușa închisă a biroului domnului Frick. Abia trecuse un ceas de când auziseră amândouă automobilul oprindu-se la ușa din față. Miss Helen alergase la fereastră de parcă i se întorcea drăguțul de la război, revenind apoi la birou cu o expresie greu de deslușit pe chip.

Dar acum deborda de entuziasm. Au coborât mai departe la subsol, până la o ușă care dădea într-o cameră de jocuri cu o masă frumoasă de biliard. Încăperea continua cu un fel de coridor lung. Lillian a izbucnit emoționată în râs când Miss Helen a răsucit un întrerupător electric și și-a dat seama ce era.

— Aveți o sală de popice?

— Da, a răspuns Miss Helen, arătând în jur cu mâna. Dar n-o folosește aproape nimeni.

Pardosită cu dale roșii, cu lambriuri de lemn pe pereți și cu tavanul boltit, sala aceea nu semăna cu nici o popicărie văzută vreodată de Lillian.

— Ai vrea cumva să vezi cum se joacă? Bilele sunt grozav de grele.

Cu amândouă mâinile a ridicat o bilă dintr-un suport curbat de la capătul pistei, și-a arcuit spatele ca o pisică gata să sară, a făcut un pas înainte, iar bila a pornit stângace, zăngănind pe pista lucioasă de lemn de arțar și pin. A doborât cu zgomot trei popice. Lillian a aplaudat entuziasmată.

— De obicei la capătul celălalt e un băiat care trimite bila înapoi. Va trebui să faci tu asta. Hai, du-te!

Lillian a pornit-o pe lângă pistă, a ridicat cu grijă bila din locul în care se oprise într-o adâncitură nu prea mare. A dat să se întoarcă, ținând-o strâns în brațe, dar Miss Helen a oprit-o.

— Are un sistem de întoarcere a bilei acționat prin gravitație. Vezi rampa aceea? Pune-o acolo și așteaptă să vezi ce se întâmplă.

Lillian a așezat bila cu mare grijă pe un șanț îngust de lemn ridicat la nivelul șoldului și i-a dat drumul. Bila a început să se rostogolească tot mai repede și a străbătut așa toată lungimea pistei, de parcă ar fi fost împinsă de un motor nevăzut. Efectul era de-a dreptul magic, și Lillian a tresărit încântată când bila a ajuns înapoi chiar în locul de unde o ridicase Miss Helen.

Poate că, dacă s-ar arăta mai entuziasmată, ar putea să o convingă pe stăpâna ei să joace câteva partide cu ea în fiecare zi, ca să mai alunge plictiseala.

— Ce distractiv! Deci vă place să jucați popice?

— Nici vorbă! s-a strâmbat Miss Helen. Nu de-asta am venit aici.

Mai bine tăcea!

— Atunci de ce am venit aici?

— Pentru asta!

În stânga pistei, pe sub câteva arcade, se deschidea un alt culoar îngust. Lângă peretele din fundul încăperii erau așezate câteva cufere și cutii, lângă o masă de lemn cu un scaun. Pe masă, printre teancuri de hârtii și fotografii, se afla un registru cu coperți frumoase de piele.

— Acesta este proiectul meu secret! a spus Miss Helen, îndreptându-se spre masă și deschizând registrul cu mare băgare de seamă, de parcă ar fi fost sfânt.

— În cutii se află materiale documentare despre unele dintre operele de artă preferate ale tatălui meu. Iar eu le adun la un loc în acest registru, ca să aibă la îndemână întreaga istorie a proveniențeiachizițiilor sale. Nu e așa că e minunat?

Lillian s-a uitat peste umărul ei cum frunzărea tomul. Fiecare pagină începea cu titlul lucrării și numele artistului, data, urmate de lista posesorilor anteriori, și apoi de câte o descriere a valorii sau de povestea lucrării.

Cândva, poate cineva va alcătui o carte asemănătoare cu toate statuile pentru care pozase Lillian. Simplul fapt că îi trecuse acest gând prin minte a făcut-o să-și îndrepte spatele mai tare, chiar dacă trăise una dintre cele mai grele zile din viața ei. Cartea ar povesti cum și-a început cariera, pozând pentru *Cele trei grații* ale faimosului sculptor Konti, cum a dispărut o vreme, ca să reapară mai târziu ca vedetă de cinema.

— Dar nici n-asculți ce spun eu, Miss Lilly! a exclamat Miss Helen, ridicându-și exasperată brațele.

— Îmi cer scuze. Spuneați că faceți un registru cu operele de artă ale tatălui dumneavoastră.

— E cadoul meu pentru ziua lui de naștere din decembrie, a încuviințat ea.

— E absolut minunat. O să-i placă foarte mult.

— Așa crezi? a întrebat Miss Helen, zâmbind ca un copil.

În multe privințe, Miss Helen era nesuferită, dar uneori, dintr-odată, îi dispărea orice încruntare de pe chip, și Lillian își închipuia cum fusese în copilărie, când încerca să-i risipească tristețea mamei sau să-i intre în voie tatălui cu inteligența și umorul ei. Câtă responsabilitate pentru o fetiță atât de mică! Fratele ei apucase o altă cale, găsindu-și o preocupare total diferită de a familiei și întemeindu-și propria familie. Cât de ușor trebuie să-i fi fost lui, ca bărbat, în timp ce Miss Helen locuia încă acasă, cu părinții, necăsătorită, ducând o viață care reflecta, asemeni unei prisme, nevoile altora.

— Sunt convinsă că o să-i placă foarte mult.

Miss Helen părea atât de mulțumită de sine cum Lillian nu o mai văzuse până atunci.

— Dar ar trebui să faceți asta pentru toate operele sale de artă, a spus Lillian. După moartea sa, casa aceasta va deveni muzeu, nu-i așa? O astfel de lucrare ar fi o comoară pentru orice fel de muzeu.

— Să știi că aș putea să fac asta! a exclamat Miss Helen, bătând din palme. Sigur, am tot materialul documentar.

— Ar fi un fel de bibliotecă despre lucrările lui de artă.

— Stai așa! Am o idee grozavă! a continuat Miss Helen, străbătând camera în sus și în jos, cu mâinile în șold. Ce-ar fi dacă aș face o bibliotecă de istoria artei?

— Păi eu tocmai asta v-am…

— Mai e o astfel de bibliotecă în Anglia, i-a tăiat ea vorba, am vizitat-o când am fost acolo. O bibliotecă plină cu cărți de artă, un proiect gândit de mine, care să dăinuie după moartea tatei și chiar a mea. Sunt sigură că am notat ceva în jurnalul meu despre biblioteca aceea din Anglia. E sus. Mă duc să-l caut. O bibliotecă de istoria artei! Minunat, nu-i așa?

— Minunat, Miss Helen.

S-a ridicat de pe scaun, oferindu-i pe neașteptate locul lui Lillian.

— Stai tu aici. Registrul pentru Papsie trebuie terminat imediat, ca să mă pot concentra pe ideea bibliotecii. Au mai rămas trei tablouri, sunt trecute pe ultimele trei pagini. Uită-te prin cufere și prin cutii și caută orice informație despre ele și trece-o în registru, așa cum am făcut eu cu celelalte lucrări. Și încearcă să-mi imiți scrisul cât poți mai bine. Să nu faci nici o greșeală. Eu mă duc sus.

Lui Lillian i-a pierit orice urmă de milă față de Miss Helen. Femeia nu-și putea concentra atenția prea mult asupra unui anumit lucru, așa că trecuse deja la altceva, ca un cățel care aleargă după o veveriță.

Lillian s-a așezat fără chef, iritată că trebuia să rămână închisă acolo, în subsol, toată seara, fără masa de seară.

— Sigur, Miss Helen, a spus ea printre dinți. Cum doriți.

CAPITOLUL ȘAPTE

Aproape în fiecare noapte, Lillian se trezea în puterea nopții și hălăduia prin casa familiei Frick. Dacă nu s-ar fi dat jos din pat, s-ar fi răsucit și s-ar fi perpelit, gândindu-se cum își dăduse maică-sa ultima suflare, încercând să tragă aer în piept, cu ochii bulbucați, delirând măcinată de fierbințeală. Amintirea aceea se împletea apoi cu cea a mâinii lipsite de viață a doamnei Watkins. Ziarele mai relatau încă despre desfășurarea procesului, dar, slavă Domnului, nu mai apăruseră și alte imagini cu Lillian.

Lipsa de somn nu îi ușura situația. În cele două săptămâni de când lucra pentru Miss Helen, fusese mustrată zilnic pentru vreo greșeală sau scăpare. Miss Helen începea să-și piardă răbdarea, căci Lillian era mereu cu un pas în urmă, uitând să încheie socotelile cheltuielilor zilnice sau înregistrând vreo scrisoare de la florărie la rubrica *Acceptabil* în loc de *Inacceptabil*. La sfârșitul zilei de lucru o apuca o durere de cap care o trezea și la trei dimineața, mintea i se umplea cu cifre și lucruri pe care trebuia să le rețină,

ca apoi să fie șterse de imagini ale morții.

Pe când trecea pe lângă scara principală, lângă care tuburile orgii sclipeau în lumina lunii, ca zăbrelele unei închisori aurite, Lillian s-a gândit că peste numai două săptămâni își va primi plata și va avea suficienți bani pentru biletul de tren. Ceva mai îmbărbătată, a pornit-o în jos pe scări, trecându-și degetul peste balustradă ca și cum ar fi fost stăpâna casei și cerceta dacă mai e vreun fir de praf, apoi a luat-o pe coridorul principal. Dacă ar fi fost casa ei, ar fi schimbat locul tablourilor, punând uriașul peisaj marin al lui Turner în salon, unde putea fi văzut mai de departe. Da, i-ar fi stat mult mai bine acolo. Iar tabloul de Vermeer cu fata care râde, îmbrăcată în rochie cu corsaj auriu, l-ar duce în camera ei și l-ar pune în așa fel încât să fie primul lucru de care să dea cu ochii dimineața și ultimul pe care să-l vadă înainte de a adormi. Tare îi mai plăcea să treacă mereu pe lângă tablourile preferate, să observe cât de diferit arătau în lumina dimineții față de cea de amiază, să surprindă detalii nebănuite ce ieșeau de fiecare dată la iveală. Și se gândea că mama ei crescuse într-o casă ca aceasta, cu pereții împodobiți de opere de artă. La cât de multe renunțase din pricina dragostei!

Lillian se gândea adesea la tatăl ei, ultima dată chiar înainte ca mama ei să se îmbolnăvească. Treceau pe Fifth Avenue, pe lângă Biblioteca Publică din New York, unde Angelica înfățișa Frumusețea într-o statuie așezată în partea de sud a intrării principale. Se oprise admirând-o. Era așezată într-o parte pe un cal cam disproporționat, dar asta nu avea importanță. Contau netezimea piciorului ei dezgolit, seninătatea ce i se răsfrângea pe chip.

— Am vrut mereu să învăț să călăresc, i-a spus atunci lui Kitty. Lui tata i-au plăcut caii?

Kitty a încremenit.

— Nu-mi amintesc. E mult de atunci.

— Crezi că m-ar recunoaște? Vreau să spun că apar probabil în câteva zeci de locuri prin tot orașul. Poate că le-ar băga de seamă, dacă le-ar vedea.

— Cine știe pe unde o mai fi omul acela acum? Și, orice-ai de gând să faci, să nu repeți greșelile mele, să nu te măriți din dragoste. Să găsești pe cineva care să te tragă în sus, nu să-ți împuie capul cu tâmpenii. Sau și mai bine… să nu te măriți deloc.

Lillian știa că nu ar trebui să insiste, dar nu s-a putut abține. Era ca o mâncărime care o apuca adesea – trebuia să se scarpine, altfel înnebunea.

— Semăn cu el?

Kitty și-a strâns buzele batjocoritor.

— Nicidecum. Tu cu mine semeni. Și gândurile astea nu-ți fac nici un bine. Ar trebui să-ți fie rușine, de fapt.

— De ce?

— Uită-te la tine acolo! N-ai decât un picior acoperit și nici ăla cum trebuie. Nu așa vrea un tată să-și vadă fata. Bine că s-a dus, altminteri n-ai fi avut voie să faci asta. Să devii Angelica.

— Da, dar aș fi avut un tată.

— Adică ce vrei să spui? a întrebat Kitty, oprindu-se.

— Nimic.

Dar era prea târziu.

— Aha, înțeleg! Ai prefera să nu fi muza celor mai vestiți artiști din New York și din toată țara? Ce, ai vrea mai bine să trudim în fabrica de tacâmuri din Providence, cot la cot, zi de zi, să împachetăm linguri pentru bogătani? Tu n-ai muncit nici o zi în viața ta, zău așa!

Câtă îndrăzneală!

— Ce fac eu e muncă grea, să nu mai zici vreodată că nu e!

— Ba o să zic ce vreau. Ce, stai acolo, privind în gol, fără să faci nimic. Asta nu e muncă!

— Dar tu, că stai într-un colț și croșetezi? N-a trebuit să miști un deget de când am început eu să lucrez, tine cont de asta!

Toată mânia lui Kitty s-a risipit.

— Crezi că mă folosesc de tine? Mi-am închipuit că tot timpul ăsta am făcut totul împreună. Poate m-am înșelat.

Ochii i se umpluseră de lacrimi. Kitty ar fi trebuit să se facă actriță, nu Lillian. Ea era cea care putea plânge la comandă – Lillian o văzuse făcând asta când un sculptor încercase să le păcălească cu plata iar emoțiile sale erau destul de imprevizibile. Dacă cineva o călca pe bătături, călca și ea ceva mai tare.

Lillian nu ar fi trebuit să pomenească de tatăl ei.

— Iartă-mă, mamă, sigur că am făcut totul împreună.

Kitty zâmbise și o cuprinsese pe Lillian cu brațul pe după mijloc. Apoi a cumpărat caramele și s-au îndreptat spre casă.

Asta se întâmplase în ianuarie, chiar înainte ca mama ei să înceapă să tușească și să cadă la pat. Chiar înainte de a-și da sufletul.

De-acum, Lillian ajunsese în dreptul galeriei de artă și biroului domnului Frick, unde Berta dăduse peste ea prima dată și îi spusese să nu calce pe-acolo. Berta începuse să se așeze lângă ea la masa personalului de serviciu, și zâmbetul ei vesel îi făcea un pic mai suportabilă viața în casa familiei Frick. Noaptea, îi bătea de două ori în peretele ce despărțea camerele lor, însemnând că îi ura noapte bună, iar Lillian îi răspundea bătând la fel. Lillian se gândea că era pe cale să-și facă o prietenă.

Ușa era întredeschisă și nu putea să treacă pe lângă ea fără să arunce o privire înăuntru. Din câte văzuse din stradă, își dădea seama că era o încăpere uriașă, asemeni unei săli de bal enorme. Era păcat să nu știe cum era înăuntru acum, când cunoștea restul casei. S-a apropiat cât a putut, ca să arunce o privire fără să atingă ușa.

De-a lungul pereților lungi, acoperiți cu tapet de catifea, atârnau cel puțin treizeci de tablouri în rame bogat sculptate. Încăperea avea puțină mobilă, câteva canapele și măsuțe cu sculpturi, dar accentul cădea pe lucrările de artă. Lumina lunii pline pătrundea blând prin lucarnele generoase.

Nu se auzea nici o mișcare, nici un semn de viață. Atrasă de atâta frumusețe, a pășit înăuntru.

— Miss Lilly!

A tresărit, întorcându-se înspre locul de unde răzbătea vocea inimitabilă de bariton a domnului Frick.

Stătea pe una dintre canapelele de lângă peretele cel mai apropiat, îmbrăcat în costum negru, cu picioarele depărtate, să lase loc pântecelui proeminent.

— Nu poți nici dumneata să dormi?

— Scuzați-mă, domnule. Nu, domnule.

— Mie-mi place să-mi văd frumusețile noaptea târziu, când nu e nimeni în jur să mă deranjeze.

— Vă las singur, a spus ea, dându-se înapoi.

— Ba nu, ce-ar fi să stai cu mine? a răspuns el, arătându-i pernuța de lângă el.

Abia atunci a observat ce ținea în poală: catalogul de artă al lui Miss Helen. I s-a oprit răsuflarea. Ar fi trebuit să fie cadou lui de Crăciun, când Lillian ar fi fost de mult plecată.

— Dar aprinde lumina înainte să te așezi. Nu se cuvine să stau pe întuneric cu o domnișoară atât de frumoasă ca dumneata, nu-i așa?

Ea a apăsat comutatorul. Fiecare pictură era luminată separat, în așa fel încât peisajele păreau a fi ferestre către lumea de afară, iar portretele vibrau de viață. Lillian s-a așezat pe sofa, la o distanță respectabilă de domnul Frick. Acesta a atins cartea din poală cu mâna, și privirea lui Lillian s-a oprit pe-o cicatrice albă, o salbă de urme mici, albe, ca de de dinți, care se întindea pe pielea dintre degetul arătător și cel mare.

— Anul acesta, fiica mea mi-a dat mai devreme cadoul de ziua mea. Am acuzat-o c-ar crede că n-o să apuc să trăiesc până atunci – am glumit, desigur și biata de ea s-a pornit pe plâns. Spunea că a făcut așa pentru că nu a mai avut răbdare să nu îmi arate mai repede.

Dar Lillian știa motivul adevărat. Cu câteva zile mai înainte, soția lui Child născuse un băiat, și Miss Lilly voia să arate că înseamnă și ea ceva în familia aceea, să contribuie și ea cu ceva.

— E o persoană bună, a încercat să explice ea.

Domnul Frick a râs.

— Nu știu cine ar mai spune așa ceva. Miss Helen seamănă cu mine, plină de toane, uneori. Când o cer împrejurările.

A privit-o îndelung din nou.

— Ce crezi despre pictura aceea? a întrebat, arătând spre dreapta, la tabloul de lângă ușă.

— E destul de impunător.

— Hai mai aproape să-l studiem, vrei?

S-a ridicat răsuflând din greu, luând catalogul cu el. Avea cam aceeași înălțime ca ea, dar cântărea probabil de două ori mai mult.

— Știi cum se numește?

Bineînțeles că știa. Era unul dintre tablourile despre care Miss Helen îi ceruse să scrie în noaptea aceea petrecută în sala de popice. Ultimul din carte.

— *Alegerea între virtute și viciu*, a răspuns ea.

— Așa e. Pictat de Veronese în 1565. Atât de demult. Fiica mea a scris despre el în cartea pe care mi-a dăruit-o, vrei să-ți citesc?

— Nu e nevoie, domnule. E foarte târziu, ar trebui să merg la culcare.

— Ba nu, Aș vrea să auzi.

Tabloul era mare, lat cam de un metru și jumătate și înalt de peste doi metri și înfățișa o îmbinare de culori strălucitoare și mișcare îndrăzneață. Reprezenta un bărbat care întorcea spatele unei femei învești mântate în

mătăsuri albastre, îndreptându-se spre o alta îmbrăcată în verde, care îl cuprindea cu amândouă mâinile. În timp ce domnul Frick citea cu voce tare, Lillian se foia stânjenită lângă el, iar vocea îi răsuna în încăpere – era un om învățat să i se arate ascultare și supunere.

„Un tânăr este ademenit chiar în ziua nunții în brațele unei femei îmbrăcate în verde, ceea ce semnifică invidia, este îndepărtat de frumoasa sa mireasă, care poartă în păr flori albe, simboluri ale purității. Mireasa ține în mâna stângă o bucată din tortul de nuntă și pare că vrea s-o arunce spre el.“

Ce ar fi putut spune? După ce Miss Helen plecase din sala de popice, ea rămăsese acolo toată noaptea. Nu voia altceva decât să meargă la culcare, așa că, în loc să facă o descriere corectă a ultimului tablou, născocise ceva la repezeală, fiind convinsă că nu se va mai afla acolo când va avea loc inaugurarea.

— Am băgat de seamă ceva curios despre pagina aceasta și despre cele două dinaintea ei, a continuat domnul Frick.

— Cum așa? s-a mirat ea, înălțându-și umerii de parcă urma să fie atacată.

— Scrisul e diferit de celelalte pagini, unde recunosc mâna fiicei mele.

— Așa e.

Mai bine să recunoască cinstit.

— M-a rugat să o ajut și mi-e teamă că…

— Ai născocit… i-a tăiat el vorba. Un dar atât de frumos, distrus de un măscărici.

Fusese atât de aproape de țintă, ca apoi aceasta să dispară, stricând totul din lene. Cu siguranță că a doua zi dimineață primul lucru pe care-l va face va fi să-i arate lui Miss Helen descrierea ei jalnică și va fi aruncată înapoi pe stradă.

— Îmi pare atât de rău, domnule Frick. Când am ajuns la descrierea acestui tablou era trecut de miezul nopții și mă mai aștepta o zi întreagă de lucru. Știu cât de mult prețuiri arta și dumneavoastră, și fiica dumneavoastră, și eu o apreciez la fel de mult, chiar mai mult decât vă pot mărturisi. Dar eram pur și simplu istovită și nu mai puteam gândi deloc.

Se aștepta să o mustruluiască, dar el a privit-o blând, grijuliu chiar, cu ochii săi albaștri ușor înlăcrimați.

— Miss Helen este o stăpână exigentă, ca și tatăl ei. Dar are și alte

calități.

Lillian nu a scos nici o vorbă.

— Știai că în timpul războiului fiica mea a fost pe front în Franța?

Parcă își aducea aminte că, în prima ei seară petrecută în casa familiei Frick, domnișoara Winnie îi pomenise ceva despre participarea lui Miss Helen la Primul Război Mondial. La drept vorbind, ideea că Miss Helen, cu coafura ei voluminoasă, ar fi putut bântui prin tranșeele din Franța i se părea de-a dreptul ridicolă, chiar imposibilă.

— A lucrat acolo șapte luni, la Crucea Roșie, ajutând femeile și copiii refugiați. Și după ce s-a întors acasă a înființat un magazin cu vânzări pentru scopuri caritabile ale cărui câștiguri mergeau la veterani și a adunat peste cincizeci de mii de dolari. E o fată remarcabilă, deși eu nu o laud suficient, a spus el, după care a tușit de câteva ori. A afectat-o mult ce a văzut în Europa, și mă întreb adesea dacă asta a fost o alegere înțeleaptă. Are o fire delicată, leșină ușor. În gara Grand Central nu poate păși decât în holul principal, altminteri face o criză.

Asta explica de ce Miss Helen ieșea rar să facă vizite sau să meargă la întâlniri de afaceri, deși primea destule invitații.

— Nu am știut.

— Înainte de război, era un copil ieșit din comun, dar tot avea prieteni și preocupări, mergea la săniuș cu fetele de la școală, lua lecții de dans, știi, lucruri de genul ăsta. În prima lună după ce s-a întors din Europa, se scula țipând noapte de noapte la trei dimineața. Iar eu îmi puneam ceasul să sune la două și jumătate și stăteam pe un scaun lângă patul ei, ca să o liniștesc și să o ajut să adoarmă la loc. Și-apoi mă strecuram înapoi în dormitorul meu. Cred că eu am stofă mai bună de afacerist, a oftat el, decât de părinte. Nici unul din copiii mei nu mă iubește.

Sinceritatea lui brutală a impresionat-o, dar trebuia să-l contrazică, cel puțin dintr-un motiv.

— Miss Helen vă este foarte loială.

— Și servitorii mei îmi sunt loiali, dar asta nu înseamnă că mă iubesc.

Au rămas așa o vreme, fără să mai scoată vreo vorbă.

— Te superi dacă îți spun povestea adevărată a acestui tablou? a întrebat domnul Frick pe un ton baritonal, care lăsa să se înțeleagă că nu încăpea loc de refuz. Vezi, eu socotesc că povestea scenelor din tablouri este la fel de valoroasă ca picturile. Iar tablourile, după cum știi, sunt foarte prețioase.

— Desigur, domnule Frick.

— Ai înțeles greșit. Femeia în verde este Virtutea și îl trage pe Hercule din brațele Viciului, femeia cu rochia desfăcută pe jumătate. Degetele ei se termină cu gheare ascuțite care i-au sfâșiat picioarele până la sânge. Tabloul înfățișează confruntarea dintre plăcerile ademenitoare și drumul greu spre dobândirea adevăratei fericiri.

— A, așa e.

În mica reproduce a tabloului pe care o avusese la îndemână în sala de bowling, ea nici nu băgase de seamă sângele de pe piciorul bărbatului. Și nici ghearele Viciului, care în tabloul original arătau destul de înspăimântătoare.

— Dar interpretarea dumneavoastră nu e amuzantă deloc.

Avea oare să capete ce i se datora – plata pe două săptămâni – dacă o dădeau afară pe loc? Nici nu avea cui să se plângă dacă n-o plăteau. N- avea cine să o apere.

— Ei, poate un pic amuzantă… a continuat el, după o pauză. Ai ceva imaginație! Mai ales în partea aia cu tortul de nuntă.

— Lucrasem atât de mult toată ziua, s-a repezit ea să spună, profitând de compliment, și dumneaei voia să termin mai repede cartea, căci se hotărâse să deschidă mai bine o bibliotecă.

— Așa e, biblioteca… zice că dumneata i-ai dat ideea.

Lillian era uimită că Miss Helen găsise de cuviință să recunoască asta. Nu-i stătea în fire așa ceva.

— I-a plăcut atât de mult să se documenteze pentru cartea dumneavoastră. I-a dat multă satisfacție.

— N-aș vrea să înființeze o bibliotecă, a spus domnul Frick, încruntându-se, e prea multă muncă pentru ea. Trebuie s-o ocrotim. Te iert că ai născocit explicația tabloului din cartea mea. Înțeleg că nu pentru asta ai fost angajată, nu ține de domeniul dumitale. Helen a mea nu e o femeie obișnuită, și aș vrea s-o văd fericită.

— Cred că crearea unei biblioteci ar putea s-o facă foarte fericită.

— Ar putea s-o consume prea mult. Știți, la fel ca soția mea, și ea are o constituție firavă. Nu ne dorim nimic altceva decât să ne vedem fiica măritată, așa cum e fratele ei.

Discuția lua o întorsură neașteptată.

— Pot să vă întreb câți ani are?

Lillian nu îndrăznise să-i pună întrebarea asta lui Miss Helen.

— Treizeci și unu de ani.

Majoritatea fetelor se măritau la douăzeci de ani cel puțin. Probabil că Lillian se arătase surprinsă.

— E drept că fiica mea nu a avut prea multe cereri în căsătorie, dar nici faptul că am dezrădăcinat-o și am mutat-o la New York nu a ajutat-o. Nu s-a simțit bine niciodată aici. Poate că un soț ar face-o să-și găsească locul, să-și facă un nou cerc de cunoștințe. Nu am să-i pomenesc fiicei mele de greșeala, de născocirea dumitale, dacă obțin ceva în schimb de la dumneata.

— Ce anume, domnule?

— Am nevoie de ajutorul dumitale. Fiica mea are anumite trăsături care trebuie șlefuite. Am răsfățat-o și m-am bizuit pe ea prea mult în toți acești ani, și nu are capacitatea înnăscută de a atrage un bărbat. O să-i prezentăm curând pe cineva și aș vrea ca dumneata s-o îndrumi cum să se descurce.

Ce ciudat era că Miss Helen conducea treburile casei cu o mână de fier, dar dădea dovadă de atâta fragilitate în lumea largă. Lui Lillian nu-i era chiar milă de ea, dar discuția aceasta a făcut-o să o înțeleagă ceva mai bine pe stăpâna ei.

— Am să fac tot ce pot, dar de cele mai multe ori fiica dumneavoastră face totul numai pe voia ei.

— Eu sunt om de afaceri și gândesc ca atare, așa că am să-ți fac o propunere: o răsplată, dacă vrei.

O răsplată. Devenea interesant.

— Cum adică?

— Dacă fiica mea se logodește până la Crăciun, am să-ți dau, să zicem, o mie de dolari.

O mie de dolari! O sumă uriașă, pe lângă salariul ei. Dar ca să o determine pe Miss Helen să se logodească și să se căsătorească avea să ceară mai mult timp.

Până acum fusese bine că se ținuse la adăpost în casa familie Frick, așa că poate merita să riște să mai rămână o vreme. Măcar pentru suma de bani în plus. Așa ar putea să-și permită un bilet la clasa întâi și oricâte haine noi și-ar dori. Și ar putea să-și facă apariția în biroul unui producător arătând ca o vedetă în devenire, nu ca o secretară particulară ștearsă.

În meseria ei de model, Lillian învățase să aibă răbdare și va fi nevoită să se bizuie pe asta în săptămânile care urmau, dacă avea să-și ducă la

îndeplinire planul. Era important să aștepte să se ivească împrejurările favorabile ca să dispară, nici prea devreme, nici prea târziu.

— Vă promit că o să mă străduiesc din răsputeri. Vă mulțumesc, domnule Frick.

O s-o convingă pe Miss Helen să se logodească, o să ia banii și-o să-și vadă de drum.

*

— Vai, nu, nu se poate să mă îmbrac cu așa ceva!

Miss Helen a smuls rochia pe care Berta i-o întindea ca pe un scut și a azvârlit-o pe jos. După mormanul de rochii de pe podea, se părea că se îndeletniceau cu asta de ceva vreme.

— Ei, Miss Helen! a dojenit-o Lillian, abordând înfățișarea ei de profesoară dezamăgită, în timp ce căuta loc să calce prin marea de mătăsuri și dantele; tonul acesta reușea de multe ori să o determine pe stăpâna ei să facă o criză de nervi. Dar de ce n-ar merge rochia asta? E așa de frumoasă!

— N-are culoarea potrivită. Nu pot să port nici mov, nici roz, s-a plâns ea, apucându-și o șuviță groasă de păr. Eu sunt atât de blondă, și rochia asta m-ar face să arăt ca o vânătă roșie uriașă.

Miss Helen se îmbrăca deseori în mov sau roz, dar Lillian nu și-a mai pierdut vremea să îi amintească.

— Dar de asta liliachie ce ziceți? V-ar scoate talia în evidență.

De obicei Miss Helen nu dădea doi bani pe haine. Era o trăsătură de caracter pe care Lillian i-o admira în taină, faptul că își concentra toată energia pe ceea ce făcea și nu se sinchisea să-și ascundă pistruii, asemeni majorității femeilor, sau să acorde atenție coafurii, care o făcea să arate cam neîngrijită. Câte ceasuri nu petrecuse Lillian îmbăindu-se în lapte sau ungându-și pielea cu uleiuri? Aceasta făcea, desigur, parte din meseria de model al artiștilor, dar obsesia de a arăta în cea mai bună formă o apăsase mereu din greu. Dar Miss Helen nu-și bătea capul cu așa ceva. De aceea rămăsese fată bătrână la treizeci și unu de ani, dar, cu ajutorul lui Lillian și al tatălui ei, această situație avea să se schimbe destul de repede.

În săptămâna care a urmat, Lillian s-a concentrat asupra pregătirilor pentru dineul din seara aceasta, o presupusă adunare „întâmplătoare” a prietenilor și a partenerilor de afaceri ai domnului Frick, care era de fapt un pretext ca Miss Helen să îl întâlnească pe cel ales de tatăl ei, un tânăr pe nume Richard

Danforth. La drept vorbind, asta o făcuse să-și ia gândul de la crima din familia Watkins. În ultima vreme se înmulțiseră știrile despre acest caz, căci avocatul domnului Watkins începuse să dea interviuri reporterilor, în speranța că avea să îmbuneze opinia publică înaintea procesului. Angelica era deseori pomenită în aceste articole, și Lillian mulțumea în sinea ei că Miss Helen trăia atât de izolată de lume. Rareori era nevoită să iasă din casă. De fapt, Miss Helen voia să o aibă lângă ea mai toată ziua, să se ocupe de corespondența cu biblioteca de artă din Anglia. În dimineața aceea, pentru prima dată după atâta timp, Lillian se trezise fără să se întrebe ce se va alege de ea, dacă nu se va trezi la ușă cu poliția, ca să o ducă la închisoare. Se gândea, în schimb, la trandafirii pe care îi alesese pentru decorațiile de pe masă și pe care-i aștepta să sosească în ziua aceea, și și-a adus aminte să verifice la bucătărie cum va arăta prăjitura de caramel servită la desert.

La început, organizarea unui dineu pentru treizeci și două de persoane părea la fel cu ceea ce ar trebui să facă un general când plănuia un atac în vreme de război. Meniul final, pe care-l gândise bucătarul și se luptase apoi din răsputeri să respingă orice modificări sugerate de Miss Helen, începea cu pepene, urmat de supă *petite marmite*, file de calcan, jambon de Virginia și sparanghel cu sos olandez. A acceptat prăjitura de caramel la desert doar pentru că Lillian petrecuse mai bine de un ceas să-i aline orgoliul rănit după ce Miss Helen respinsese cu cruzime prăjitura cu ananas, pe care o numise „primitivă și tropicală”.

Lista oaspeților fusese alcătuită și trimisă spre aprobare celor trei membri ai familiei Frick, ca să fie schimbată apoi de trei ori. La fel și așezarea oaspeților. Mai toți invitații fuseseră mutați de mai multe ori pe schema mare desenată de Lillian, în afară de două scaune pe care urmau să stea Miss Helen Frick și domnul Richard Danforth.

Iar acum s-o vadă pe Miss Helen atât de tulburată în dormitor chiar înainte de începerea dineului, după toată strădania ei, Lillian s-a simțit direct afectată. Ea avea nevoie ca această căsătorie să aibă loc. Începuse deja să-și închipuie viața luxoasă potrivită unei vedete californiene, finanțată de oferta generoasă a domnului Frick. În visurile ei, închiria o vilă cu piscină, unde avea să se odihnească după zilele istovitoare de filmări alături de Douglas Fairbanks și Rudolph Valentino. Și dacă pentru alte tinere acesta putea fi doar un vis nerealizabil, pentru Lillian era foarte posibil. De îndată

ce-și punea ceva în minte – să joace pe Broadway sau să devină modelul Angelica –, reușea să-l obțină. Cel puțin până acum.

Oaspeții se adunau deja la parter, judecând după vocile care răzbăteau din galeria principală până la etajul al doilea. Petrecerea începea cu servirea cocktailurilor și admirarea operelor de artă, după care urma dineul în sufrageria cu patru mese încărcate de trandafiri și crini așezați în vase grele de cristal. Conform programului, pe care Lillian îl prinsese pe tăblița cu care umblase toată ziua în mână – de parcă îi devenise o parte integrantă a corpului după masă domnii urmau să se retragă în bibliotecă, iar doamnele în Salonul Fragonard, ambele încăperi fiind dereticate și măturate, cercetate apoi cu atenție de Lillian, înainte ca treaba să fie tăiată de pe lista de sarcini de îndeplinit.

A tăia ceva de pe lista de treburi îi dădea o mare satisfacție, ca și cum ar fi gândit un plan și l-ar fi detaliat în etape. După ce a încetat să mai considere că munca aceasta era sub demnitatea ei, Lillian s-a avântat cu tot sufletul în îndeplinirea acestei îndeletniciri, nu numai datorită răsplății promise, ci pentru că o făcea să se simtă capabilă. Și își dădea seama că îi plăcea să organizeze. Calitățile de care se folosise ca model – răbdarea, priceperea de a aștepta momentul potrivit și de a interveni cu o sugestie când artistul era în dispoziția potrivită – îi fuseseră de mare folos până atunci pentru slujba de secretară particulară.

— Ei, drăcia naibii! striga Miss Helen. Arăt ca o cucoană demodată! Ce-aș putea face?

Istericalele întreceau orice măsură. Lillian i-a făcut semn Berthei să iasă și a închis ușa care dădea spre culoar.

— Pot să vă ajut eu, dacă doriți. Vreți?

— Ar trebui să fiu jos deja, dar nici măcar nu sunt îmbrăcată.

— Haideți să încercăm rochia liliachie.

După ce Lillian i-a încheiat nasturii micuți de sidef, s-au uitat amândouă în oglindă. Culoarea rochiei îmblânzea trăsăturile aspre ale lui Miss Helen și, cu talia ei joasă, părea chiar destul de modernă, în ciuda gulerului de dantelă care s-ar fi potrivit mai degrabă unei tinere decât unei femei mature. Miss Helen trăgea enervată de mâneci, gata să izbucnească în lacrimi.

Ce-ar fi putut să-i mai spună?

— Ultima dată când ați îmbrăcat-o, i-a venit iute în gând, tatăl dumneavoastră a avut cuvinte de laudă.

A fost de ajuns cât să-i potolească toanele.

— Așa e, nu? a exclamat ea, rotindu-se și admirându-se în fine în oglindă.

— Și-acum, ce-ar fi să vă aranjez părul? Ce-ar fi să încercăm ceva nou?

— Ba nu, lui Papsie îi place cum îmi stă așa.

Cel puțin reușise s-o îmbrace. Lillian nu voia să riște să strice tot ce izbutise până atunci.

— Bine, atunci să coborâm.

— Nu vreau. Nu-mi trebuie așa ceva, a răbufnit ea, mușcându-și buza, cu bărbia tremurândă, trântindu-se cu zgomot pe scaunul din fața măsuței de toaletă.

— E doar un dineu, sigur că ați mai fost la atâtea până acum.

— Da, dar nici unul nu era ca acum, unde toți o să se uite la mine și la el și-o să se întrebe de ce naiba și-ar pierde vremea un om ca Richard Danforth.

— Pentru că sunteți o partidă bună, Miss Helen. Sunteți brici de deșteaptă, sunteți o fiică devotată și să nu uităm că ați fost pe front în Franța în timpul războiului. Deci nu se pune problema de curaj…

— De unde știi asta?

— Tatăl dumneavoastră mi-a spus.

Miss Helen s-a liniștit.

— A fost prima dată când am simțit că pot contribui cu ceva, că sunt un membru vrednic al societății.

— Ce fel de misiune ați îndeplinit?

— Divizia Frick se ocupa de refugiații din peste șaptezeci de orașe din Franța. Înregistram fiecare familie, cu datele și poveștile lor, le dădeam cartele de cărbuni, le arătam cum să-și caute rudele pierdute și îi ajutam să se pună pe picioare. Am văzut o tânără cu fața sfâșiată de mușcături de câini. Povestea că, atunci când a fost prinsă împreună cu alte patru persoane și condamnate la deportare în Germania pentru activitate subversivă, sătenii francezi s-au adunat să le aducă un omagiu în tăcere. Înfuriați, nemții au pus câinii pe cei cinci și se amuzau să-i vadă mutilați. Fusese o femeie frumoasă, mi-a arătat fotografii, iar ei au măcelărit-o. Imaginea ei mă bântuie și acum.

Admirația lui Lillian a sporit peste măsură. Miss Helen dăduse dovadă de mult curaj să se ducă pe front în Europa în vremurile acelea cumplite. Până și călătoria peste Atlantic trebuie să fi fost periculoasă, când nu aveai de

unde să știi dacă nu te lovește vreun submarin german.

— Am făcut tot ce am putut să-i ajut pe toți, dar asta m-a costat, a spus Miss Helen. După zile și nopți nenumărate de bombardamente neîncetate am început să fac crize cu leșinuri. Și nu-mi ies din minte sirenele, ca bufniturile de târnăcoape; îmi răsună și-acum în cap. După șase luni a trebuit să mă întorc acasă. Dar să fii sigură: sălbăticiile comise de nemți n-o să fie uitate, eu cel puțin n-am s-o pot face vreodată. Nu pot să trec prin saloanele acestea pline cu portrete de contese și ducese cu chipuri fără cusur și să nu-mi amintesc ce mai rămăsese din fața acelei biete fete.

— Sigur că v-a fost tare greu. Dar tatăl dumneavoastră este foarte mândru de ceea ce ați făcut acolo.

Auzind numele domnului Frick, Miss Helen a început să se frământe și mai tare.

— Dacă îl dezamăgesc, o să mă simt îngrozitor. De fiecare dată când se întâmplă așa ceva, când devin centrul atenției, nu pot să nu mă gândesc că, dacă ar fi trăit, sora mea mai mare s-ar fi comportat mult mai bine într-o situație ca asta.

— Sora mai mare?

— Martha. Ar fi putut fi măritată cu copii până acum, și eu n-ar mai fi trebuit să fac toată dănțuiala asta prostească. Dacă-ți spun ceva, a continuat ea, punându-și mâna cu mare grijă pe caseta cu bijuterii, ești în stare să nu spui la nimeni?

— Desigur.

Miss Helen a deschis capacul casetei de lemn prețios și a apăsat pe ceva înăuntru, făcând să se deschidă un sertăraș ascuns din partea de jos. Pe catifeaua roșie se afla un medalion cu un portret.

— Asta e Martha. Aveam trei ani când a murit, iar ea abia împlinise șase ani.

Lillian s-a aplecat peste umărul ei. Chipul de pe medalion era același cu al copilei de pe carnetul de cecuri și din numeroasele portrete răspândite prin casă. Miss Helen arăta cam la fel, dar avea fruntea mai pătrată. Deci, Martha, și nu Miss Helen era înfățișată în salonul doamnei Frick și pe cecurile domnului Frick. Ce îngrozitor trebuie să fie ca imaginea surorii moarte să te urmărească oriunde te-ai afla.

— Era drăgălașă.

— Martha a fost preferata lui tata, a continuat Miss Helen tristă. Eu n-o să

mă pot compara niciodată cu ea.

— Sunt convinsă că nu e adevărat.

— Ba da. Și pot să-ți dovedesc.

Miss Helen a răsucit medalionul și l-a deschis, înăuntru se afla un diamant roz, cam cât o pietricică mai mare, strălucind în lumina lămpii de gaz în culori minunate, de la nuanțele cele mai pastelate la roșu aprins.

— Tata l-a cumpărat când s-a născut Marta. E o piatră rară, cunoscută sub numele de Diamantul Magnolia. Când m-am născut eu, nu s-au mai sinchisit cu extravaganțe dintr-astea, a spus ea, punând la loc diamantul în medalion și așezându-l ușor în sertărașul cutiei de bijuterii pe care l-a închis.

— Nu mă simt bine. Poți să-i spui tatei că nu sunt în stare să cobor?

În sufletul lui Lillian mila se războia cu dezamăgirea; știa prea bine cum e să nu poți fi pe placul unui părinte, dar avea nevoie nu numai ca Miss Helen să meargă la dineu, ci și să strălucească acolo, dacă era să-și îndeplinească înțelegerea cu domnul Frick. Dar, dacă lăsa să i se vadă supărarea, Miss Helen ar fi profitat din plin. Așa că a tras adânc aer în piept.

— Pot să vă spun un secret?

— Ce secret? a întrebat Miss Helen, ridicându-și ochii spre ea, uimită de întorsătura neașteptată a discuției.

— Nici eu nu mă simt bine în lume. Ori de câte ori îmi este greu, îmi închipui că toată lumea din jurul meu nu e îmbrăcată cu absolut nimic.

— Cum adică? a exclamat Miss Helen, ducându-și mâna la gură. Fără nici o haină?

Era ceva ce Lillian făcea ori de câte ori poza goală pentru vreun artist pe care nu-l cunoștea. Își închipuia cum arată el sub halat, toate acele mădulare atârnătoare pe care le văzuse doar la statui, și asta o făcea să nu se mai gândească la sine, ajutând-o să se concentreze și să stea nemișcată, deși de cele mai multe ori se pomenea că-i venea să pufnească în râs.

Dar Miss Helen nu trebuia să afle aceste detalii.

— Așa e. Ei sunt ridicoli, nu tu, a exclamat ea, izbucnind în hohote de râs. Ce îndrăzneț! Mama ar fi îngrozită să audă așa ceva. Și spui că funcționează?

— Vă asigur că da.

— Foarte bine! Vreau să mă duc jos, să pun la încercare metoda asta a ta. Dar să știi că vin înapoi dacă nu merge.

După plecarea ei, Lillian a chemat-o pe Bertha să orânduiască dormitorul. Tare ar mai fi întrebat-o despre povestea Marthei – Bertha știa cu siguranță ce se întâmplase, ea știa toate clevetelile dar nu mai avea timp, așa că s-a repezit să coboare scările și ea, cu inima bătându-i cu putere. Mai erau cinci minute până începea dineul. În odaia majordomului de la capătul culoarului a zărit trei valeți care așezau felii de pepene pe tăvi de argint. S-a întors și s-a uitat pe furiș printr-o crăpătură a ușii dinspre salonul principal.

Acolo crema societății din New York era absorbită în discuții deliberat elevate, în timp ce sorbeau șampanie. Rochiile de seară ale femeilor mai tinere aveau croieli moderne mai îndrăznețe, sclipind din pricina mărgelelor delicate, cu talii schițate vag sau căzând lejer, abia prinse cu cordon. O femeie îmbrăcată în turcoaz și negru îi șoptea ceva alteia învești mântate într-o rochie șemizetă îndrăzneață, portocalie, iar deasupra lor, dintr-un tablou de Van Dyck[16], o aristocrată cu un guler cu volane proeminente zâmbea înțepată privindu-le, de parcă asculta ce-și spuneau.

Reușise! Plănuise și organizase o petrecere a înaltei societăți în reședința familiei Frick. Dacă ar mai fi trăit Kitty să vadă unde ajunsese fiica ei!

— Scuzați-mă!

Lillian s-a întors și a dat cu ochii de o doamnă cu o față prelungă, palidă, cu sprâncene întunecate și păr bogat, negru ca smoala. A recunoscut-o pe dată: era doamna Gertrude Varderbilt Whitney, bine-cunoscută susținătoare a artelor, artistă ea însăși. Se mai întâlniseră de câteva ori până atunci, când doamna Whitney trecuse pe la studioul sculptorului Karl Bitter, care executa o lucrare având-o pe Lillian drept model, ce se afla acum în fața hotelului Piaza. Doamna Whitney își exprimase dorința ca Lillian să îi pozeze, dar nu ajunseseră la nici o înțelegere.

Doamna Whitney și-a mijit ochii, ridicând loruionul sclipitor de aur.

— Angelica? Dumneata ești?

CAPITOLUL OPT

1966

Veronica s-a uitat la ceas. Pierduse mai mult timp decât crezuse în încăperea aceea cu tuburile de orgă, citind foile cu indicii, iar trenul pe care

trebuia să-l ia Barnaby și celelalte modele plecase deja din gara Penn. Pana de curent nu avea cum să dureze mult. Dacă ar putea ajunge cumva în oraș, ar putea să ia trenul următor până nu se înăsprea viscolul și mai tare.

A încercat să deschidă ușile mari cu geam de la parter, din holul cu recepția, din salon, dar erau toate încuiate.

Ce-o fi fost în capul lor să plece fără ea? Poate au crezut cu toții că plecase deja, renunțând la sesiunea foto. Ceea ce n-ar fi făcut nici în ruptul capului. Își imagina cum cei de la Vogue ar fi sunat-o mânioși pe Sabrina, jurând că nu vor mai lucra niciodată cu Veronica. Și cariera ei ar fi distrusă. Cheltuise cea mai mare parte din salariul ultimelor luni pe pantofi, eșarfe, cordoane și conta pe plata ce urma să o primească pentru a începe să pună bani deoparte pentru Polly. Avea biletul de întoarcere acasă, dar nimic altceva pentru toată strădania ei. Și dacă agenția i-ar cere să dea banii înapoi pentru camera de hotel? Sau pentru biletul de avion? Ar fi într-o situație mult mai disperată decât la început.

Umbrele începeau să capete contururi tot mai alungite, și curând avea să se întunece. Veronica și-a amintit că văzuse niște lumânări în camera unde se îmbrăcase și a pornit-o în sus pe scări. În dormitorul elegant a luat o cutie de chibrituri de pe polița șemineului și a aprins o lumânare țuguiată, înfiptă într-un suport, iar încăperea s-a umplut de o lumină aurie, tremurătoare, reflectată de scânteierile candelabrului de cristal care dănțuiau pe tavan.

În birourile administrative peste care dăduse din întâmplare mai devreme existau cu siguranță telefoane, s-a gândit ea. Dar, din păcate, doar câteva încăperi erau descuiate, iar telefoanele nu aveau ton. A apăsat de mai multe ori tasta pentru centralistă, după care a trântit receptorul la loc. Nu avea cum să cheme pe nimeni în ajutor, cel puțin până când se reluau legăturile telefonice.

Dar trebuia să mai fie și altcineva acolo, vreun paznic măcar. A pornit înainte pe culoar.

— Hei, a strigat ea. E cineva aici? Sunt sus, la etajul al doilea! Mă aude cineva?

Vocea i-a răsunat pe coridor, dar nu a răspuns nimeni.

Liniștea o scotea din fire. De când sosise la New York, se simțise copleșită de vacarmul neîncetat al claxoanelor, sirenelor și strigătelor oamenilor. Acum, cu pana aceea de curent și cu viscolul, era o liniște

mormântală, de parcă impunătoarea reședință a familie Frick ar fi fost înfofolită într-o plapumă groasă de lână.

Oricum, dintr-un moment într-altul trebuia să se reaprindă lumina și să înceapă să funcționeze telefoanele. Nu se putea altfel. Atunci o să sune la poliție și să-i cheme s-o scape de-acolo. Până atunci s-a retras în dormitor, simțindu-se mai la adăpost într-o încăpere cunoscută.

A pus lumânarea pe măsuța de lângă fotoliu și s-a așezat cuprinzându-și genunchii cu brațele. Hârtiile din buzunar au foșnit, așa că le-a scos și a început să le cerceteze la lumina tremurătoare a lumânării. Era mai bine să le citească, dacă tot trebuia să aștepte, decât să-și bată capul că era încuiată singură în casă.

Fiecare filă avea niște numere scrise sus, în colțul din dreapta: 1/20, 2/20 până la 11/20. Le-a pus în ordine pe măsuță și a citit primul rând de pe prima filă: *Pregătește-te să pornești în căutarea minunatei comori Magnolia.*

Comoara Magnolia.

Arhivarul pomenise ceva despre un diamant roz prețios, care dispăruse demult, dar despre care nu fusese niciodată făcută vreo plângere la poliție. Diamantul Magnolia, așa spusese el.

Ce-ar fi fost dacă persoana care scrisese acele indicații ascunsese diamantul undeva în casă, și apoi totul fusese dat uitării, sau persoana aceea murise, și nimeni n-a mai putut găsi diamantul? Dacă erau douăzeci de indicii cu totul, și acolo se mai găseau doar unsprezece, asta însemna că „minunata comoară Magnolia” nu fusese găsită niciodată. Se vedea, după praful așternut pe ele atâta amar de ani, că foile cu indicații nu fuseseră mișcate din locul acela.

Ei, se lăsa purtată de valurile imaginației și-i treceau prin minte tot felul de idei despre diamante roz!

Totuși, a luat ultima filă din teanc, cea cu numărul unsprezece:

O frumusețe înnăscută
De niciunde apărută
Fecioară-mbujorată
De toți curtată
Ale lui Horațiu poezii iubitoare
Cu un cățel ținut în strânsoare

Hai, caut-o în ascunzătoare

Groaznică poezie, dar parcă-i aducea aminte de un tablou cu o fată care ținea un câine în brațe. Era sigură că văzuse ceva asemănător în timpul sesiunii foto din ziua aceea. A îndesat foile în buzunarul puloverului și și-a luat inima în dinți, curioasă să vadă dacă își amintea bine.

Ținând lumânarea ca să vadă mai bine, s-a uitat atent pe rând la tablourile de pe pereți, apoi a coborât la parter, în salonul cu tablourile romantice. Într-unul dintre ele, era un cocker la picioarele celor doi îndrăgostiți, care își țineau capul întors spre privitor. Dar femeia din tablou nu-l ținea în brațe, deci nu despre acesta era vorba. Veronica a pornit-o din cameră în cameră la etajul întâi. Nu era nici un tablou cu vreun câine.

Se auzea vântul șuierând afară, dar și-a dat seama că, dacă se concentra pe ceea ce-și pusese în gând, își stăpânea claustrofobia. Cel puțin deocamdată.

Ajunsă în bibliotecă, a rămas în mijlocul încăperii, rotindu-și privirile încet în jur. A văzut un portret al lui George Washington foarte îmbujorat la față, ca și cum băuse un păhărel în plus, un tablou în ulei cu un vapor pe o mare agitată și o serie de portrete de femei uimitor de frumoase, cu peruci voluminoase. Deasupra șemineului era înfățișat un bărbat aspru, cu părul cărunt și rar, privind într-o parte, de parcă era gata să dea o poruncă unui subaltern nevăzut. Era chiar domnul Henry Clay Frick, după cum scria pe plăcuța de pe ramă.

Tot acolo, într-un colț se afla și tabloul pe care și-l amintea. Reprezenta o tânără îmbrăcată într-o rochie roșie simplă, cu obrajii feciorelnici îmbujorați, care ținea în brațe un cocker. Ăsta trebuia să fie!

Dar unde era indiciul următor? Atunci când se jucase ea de-a vânătoarea de comori cu Polly, indiciul era plasat întotdeauna în apropiere, să fie ușor de găsit. Casa familiei Frick fusese prezervată impecabil, deci acesta poate că nu dispăruse.

Deși știa că nu trebuia să atingă nimic – căci se afla într-un muzeu, la urma urmei –, a tras cu mare grijă de un colț al ramei și s-a uitat în spate, să nu cumva să fi fost ascuns acolo. Dar nu era nimic.

Tabloul se găsea chiar deasupra unei mici biblioteci pe care era o vază. Nu era nimic nici în vază, nici sub ea. S-a așezat pe podea cu picioarele încrucișate, a scos o carte de pe raft și a început să o frunzărească cu mare

grijă. Nimic. Și nici în volumul următor. Tocmai era gata să se lase păgubașă, când a zărit un capăt de hârtie ieșind din coperta celei de a cincea cărți de pe acel raft.

Avusese dreptate.

Mintea i-a luat-o razna, plină de scenarii posibile. Tatăl ei spunea mereu că mintea ei era mai ceva ca o capcană de oțel, că avea o memorie ieșită din comun. Ce-ar fi dacă ar putea să găsească și restul indiciilor și să descopere comoara? Diamantul Magnolia cel pierdut.

Și dacă l-ar găsi, sigur că ar exista și o recompensă.

Sau, pe de altă parte, conducerea Muzeului Frick ar putea să se ofenseze că și-a băgat nasul unde nu se cuvenea. Legile americane ar putea pedepsi aspru astfel de fapte și ar ajunge la închisoare.

Poliția însă nu a fost niciodată anunțată despre dispariția diamantului, așa că nimeni nu știa cu siguranță ce se întâmplase cu el. Dacă chiar l-ar găsi, cine ar ști? S-a simțit năpădită de o bucurie răutăcioasă la gândul acesta, oricât de nerealist ar fi fost. Nimeni nu avea să-i ducă lipsa. Era furtul perfect, desigur. Iar ea dispunea de toate legăturile necesare, dacă cumva i-ar fi picat din cer vreo piatră prețioasă. Unchiul Donny se îndeletnicea cu discreție de comercializarea obiectelor cu proveniență îndoielnică – acesta era unul dintre motivele pentru care tatăl ei ieșise din afacere și se apucase de taximetrie, nefiind de acord cu asta. Unchiul Donny n-ar fi pus întrebări atât timp cât își primea partea cuvenită. Un diamant roz, nu se știe cât de valoros, ar putea foarte bine s-o scoată pe Polly din sanatoriul Kent House.

Veronica s-a cutremurat. Pentru numele lui Dumnezeu, o ajunseseră frigul și întunericul, împăienjenindu-i judecata. Era uimită că putuse să-i treacă prin cap un astfel de gând. Doar nu era hoață.

— Ce naiba cauți aici?

Veronica a slobozit un țipăt, închizând cartea cu zgomot, lovindu-se de bibliotecă în timp ce se căznea să se ridice. Vaza de pe raftul de sus s-a clătinat, dar nu a căzut, slavă Domnului!

Speriată, și-a ridicat ochii și a văzut în cadrul ușii silueta unui bărbat. Era Joshua, arhivarul pe care-l jignise Barnaby.

Bucuria că fusese găsită în fine a fost iute înlocuită cu groaza că era cât pe ce să răstoarne o vază care era probabil foarte scumpă.

— Joshua! Vai, Doamne, ce tare m-ai speriat!

— Ai fost mai devreme la sesiunea foto, nu-i așa? a întrebat el,

apropiindu-se de ea.

— Da, sunt Veronica, unul dintre modele, a spus ea, împingând cartea la loc pe raft și ridicându-se în picioare. Nici n-ai idee cât de mult mă bucur…

— Și ce mai cauți aici?

— Au plecat fără mine și am rămas încuiată aici.

Deci mai era o speranță. Imediat ce Joshua o să-i dea drumul afară o să ia primul tren și-o să îl găsească pe Barnaby la Newport a doua zi dimineață.

— Uite ce-i: trebuie să plec imediat, am bagajele sus. Mă duc să le iau și ne întâlnim la intrare.

El s-a îndreptat spre o măsuță dintr-un colț pe care se afla o lampă veche cu petrol, a scăpărat un chibrit și a aprins-o, pierzând o groază de vreme să-i regleze flacăra, fără să dea vreun semn că s-ar fi grăbit. Apoi, după ce s-a uitat cu atenție la ea, a cercetat încăperea cu privirea, să se asigure, s-a gândit ea, că nu stricase sau furase ceva.

— Cât e ceasul?

Ea s-a uitat la cel de la mână.

— E un pic trecut de opt.

— N-avem noroc atunci.

— Cum adică, n-avem noroc?

— Nu am chei.

— Dar lucrezi aici, nu?

— Nu lucrez cu normă întreagă, și ăstora ca noi nu li se dau chei.

— Păi nu ziceai că ești arhivar?

— Da, sunt arhivar cu jumătate de normă. Dar oficial… sunt stagiar.

Precizarea aceasta atât de specifică a enervat-o de-a binelea.

— Eu trebuie să plec de-aici. Nu pot să ies pe vreo fereastră?

— Dacă faci asta, a răspuns el, scuturând din cap, se pornește sistemul de alarmă. Paznicul Tommy îl pune în funcțiune pe timpul nopții, și nu ai cum ieși de-aici fără să te simtă.

— Dar tu cum aveai de gând să ieși?

— Tocmai asta mă întrebam și eu.

Omul ăsta vorbea prostii, iar timpul trecea.

— Adică ce vrei să spui?

— Am încercat să recuperez ce n-am lucrat cât timp s-a făcut sesiunea foto și am adormit în birou, a răspuns el, ridicând jenat din umeri.

Și într-adevăr avea cămașa boțită și ochii roșii.

— Sunt și eu blocat aici la fel ca și tine.

— Bine, atunci să declanșăm alarma. O să explic polițiștilor ce s-a întâmplat. Nu pot să stau aici toată noaptea, ajung prea târziu.

Tânărul a tras adânc aer în piept.

— Am trei obiecții la propunerea ta.

Părea că nu-și dă seama în ce situație disperată se afla ea.

— S-auzim!

— În primul rând, dacă deschidem un geam, dă năvală înăuntru aerul rece și umed și deteriorează operele de artă. În al doilea rând, dacă în oraș e pană de curent produsă de viscol, așa cum se pare că este cazul acum, nu o să poți ajunge în nici un fel la gară, mai ales cum ești tu încălțată.

Veronica și-a plecat privirile la pantofii ei cu toc. Avea dreptate… în ambele privințe.

— Și în al treilea rând?

Era convinsă că tânărului acela tare îi mai plăcea să se audă vorbind.

— În al treilea rând, dacă mă găsește poliția aici, pot să-mi anulez orice planuri pentru următoarele trei zile, până o să poată părinții să mă scoată de la închisoare.

— De ce?

Dar și-a dat seama imediat ce voia el să spună. Un tânăr negru găsit lângă un geam spart într-un muzeu de pe Fifth Avenue… nu putea să se termine bine.

În timp ce aflase doar din ziare despre protestele din America, văzuse cu ochii ei efectele ciocnirilor dintre negri și albi din Marea Britanie. Cu șapte ani în urmă, în cartierul Notting Hill, niște adolescenți albi atacaseră un cuplu de mulatri, ceea ce s-a soldat cu violențe care au durat o săptămână întreagă. De la fereastra dormitorului lor, ea și cu Polly au urmărit cu lacrimi în ochi cum, după lăsarea întunericului, se adunau în stradă sute de albi și atacau bărbați de culoare, și uneori chiar femei, bătându-i până la sânge, în timp ce poliția privea nepăsătoare și-i ațâța pe huligani. Și în Statele Unite situația era la fel de încordată, dacă nu și mai rea.

I-a venit însă o altă idee:

— Dacă e întrerupt curentul, atunci nu funcționează nici alarma, nu-i așa?

— Alarma are propriul ei generator de rezervă. Aici, la Muzeul Frick, avem cel mai tare sistem de securitate. A fost instalat chiar săptămâna trecută. Pentru nu vrem să intre oricine și să jefuiască după bunul plac, a

adăugat el, uitându-se spre vaza de pe bibliotecă. Și tu ce făceai aici?

— Încercam să fac ceva să-mi treacă timpul.

Și nu mințea.

— Aha… te rog să nu mai pui mâna pe nimic altceva. Eu mă duceam la bucătărie ca să văd dacă a mai rămas ceva de mâncare. Ar trebui poate să stăm împreună. Vii și tu?

Și cu asta, i-a dispărut orice speranță de a ieși de acolo. Era blocată în casa aceea rece și întunecată, cu un tinerel care nu-i era de nici un folos și care nu era nici măcar un angajat propriu-zis al muzeului. Fără nici o posibilitate de a scăpa de-acolo.

A mai aruncat o privire spre bibliotecă și a ieșit după Joshua.

*

Pe o tavă de plastic, în bucătăria de la subsol, se aflau două sendvișuri cam fleșcăite, restul mâncării fiind îndesat în coșul de gunoi. Joshua a scos două farfurii din bufet, punând câte un sendviș pe fiecare.

— Ăsta pare să fie cu friptură de vită, și celălalt cu șuncă. Care-ți place?

— Ăsta, cred, a spus ea, arătând spre cel cu șuncă.

— Vrei și niște apă?

— Doamne, ce n-aș da pentru o ceașcă de ceai!

Tânărul a privit în jur, cu mâinile în șold.

— E și o bucătărie pentru evenimente pe aici, mă duc să văd ce găsesc. Rămâi aici.

Și s-a făcut nevăzut înainte ca ea să spună ceva. După câteva minute, timp în care ea înfulecase jumătate din sendviș, nemaiputând să mai aștepte, el a revenit aducând o tavă cu două căni aburinde de ceai.

— Bucătăria e plină cu tot felul de provizii, așa că n-o să murim de foame.

— E bine de știut, mulțumesc.

Ceaiul era cald și i-a mai venit inima la loc, uitând pentru o clipă în ce încurcătură se băgase. Pe masă a văzut o carte de dimensiuni considerabile și a tras-o spre ea. Pe copertă era imaginea grădinii de pe latura clădirii unde ea și celelalte modele se tăvăliseră în zăpadă, doar că era primăvară. În locul mormanelor de zăpadă se vedea o peluză mare cu iarbă verde, și cele trei uși de sticlă ce dădeau spre salon erau încadrate de două magnolii uriașe, pline de flori.

— Este o istorie a Muzeului Frick, i-a spus Joshua. Am pus câte una pe toate mesele unde se făceau sesiunile foto, poate interesa pe cineva.

Veronica s-a simțit jenată că nu aruncase nici o privire cât mâncase acolo cu Tangerine și era sigură că și celelalte fete făcuseră la fel.

— Pomii ăia sunt splendizi.

— Sunt unele dintre cele mai mari magnolii din New York. Au fost plantate de Comitetul de conducere în 1939, fiind alese tocmai pentru că reprezintă efemerul – florile lor înfloresc și dispar imediat primăvara.

Băiatul ăsta e o enciclopedie ambulantă.

— Așa cum și clădirea a devenit muzeu dintr-o reședință particulară, cum familia a trăit aici și-acum nu mai e.

— Așa e!

„Tot așa s-a întâmplat și cu diamantul: un giuvaier prețios al familiei a devenit apoi un mister nedeslușit”, dar nu a spus nimic cu voce tare, și și-au mâncat în continuare sendvișurile într-o tăcere stânjenitoare.

După ce a terminat de mâncat, Joshua s-a lăsat pe spătarul scaunului, sprijinindu-și mâinile pe coapse.

— Și dacă tot nu putem să ieșim de aici, ar fi ceva de făcut – știu asta pentru că s-a mai făcut la o petrecere în decembrie –, să aprindem focul în șemineul din salon. Nu știu câte lemne mai sunt, dar cel puțin așa nu o să murim de frig până dimineață.

Sus, în salon, Joshua a așezat niște scândurele și bușteni din stativul de lângă șemineu, în timp ce Veronica, în picioare, îl privea.

— N-ai vrea să stai jos? a întrebat-o el, întors pe jumătate spre ea, în timp ce așeza un buștean în foc.

— Păi nu eram sigură că pot… adică dacă e permis.

— Dacă nu strici nimic, cred că se poate. Azi-dimineață, prietenele tale nu păreau că au habar cum se stă pe un fotoliu.

Se referea la Gigi, care își întinsese picioarele peste brațele fotoliului.

— Nici nu sunt prietenele mele.

S-a așezat cu mare grijă pe o canapea, ale cărei perne erau extrem de moi după anii îndelungați de folosință.

— Când te gândești că astea au fost cândva la modă! Catifea verde cu ciucuri!

— Stilul ăsta nu e pe gustul tău?

— Nu prea.

Focul s-a întețit, încălzindu-i degetele de la picioare. S-a lăsat cu spatele pe spătar și a început să privească atent cele trei portrete de pe perete.

— Nu că aș avea un stil anume. Adică, locuiesc încă acasă, cu părinții. Dar nu cred că mi-ar plăcea să-i văd pe oamenii ăștia trei atârnați pe perete în salonul meu, dacă aș avea unul.

— Sir Thomas More, Sfântul Ieronim și Thomas Cromwell, i-a explicat el, arătând cu degetul de la stânga la dreapta.

— Ce nostim sunt aranjați, pare că More și Cromwell se împung din priviri. Și chiar așa și este, având în vedere că s-au dușmănit în realitate. Domnul Frick ăsta al tău trebuie că avea umor, nu glumă.

— Îmi place să cred că avea. Mie îmi place mai ales More, cu mânecile alea mari de catifea și barba care începe să-i crească.

Veronica trebuia să recunoască că îi plăcea și ei, mai ales după ce el îi atrăsese atenția asupra măiestriei artistice a pictorului.

— Dar tu cum ai ajuns să lucrezi aici?

— Mama e pictoriță, și când eram mic veneam des la Muzeul Frick. Ei i-a venit ideea să mă înscriu să fac practică aici, spunând că îmi va folosi la masteratul în istoria artei, ca să nu mai vorbim de un pas înainte, dacă vreau o carieră în domeniul artelor.

— Și la ce universitate înveți?

— Sunt în ultimul an la Brooklyn College, unde tata predă istorie. Părinții mei glumesc spunând că stagiul ăsta de practică al meu e o îmbinare perfectă a meseriilor lor.

— Aha…

— Adică ce?

— Adică, dacă gândim așa, eu ar trebui să fiu un șofer de taxi care să ia cursuri de steno dactilo graf ie.

— N-aș vrea să merg cu taxiul condus de tine.

— Ai dreptate. S-ar putea să te cam zgâlțâi.

*

Când a deschis ochii, Veronica era întinsă pe canapea, acoperită cu o pătură groasă pe care o văzuse în dormitorul de la etaj. Doborâtă de diferența de fus orar și de ziua obositoare de muncă, adormise buștean în salonul muzeului.

S-a ridicat în capul oaselor și a privit în jur. Nu mai era noapte, dar în loc

să se reverse soarele strălucitor prin ferestre, ele erau zgâlțâite de un vânt aprig în timp ce lapovița, ca mii de unghii, lovea geamurile fără încetare. Viscolul se întețise mai mult decât în seara precedentă. Ceasul de la mâna ei arăta ora nouă.

Apoi a intrat Joshua cu două căni de cafea și i-a dat și ei una.

— Am auzit la radioul din bucătărie că primarul a declarat stare de urgență din pricina viscolului. Tot orașul este închis până mâine-dimineață.

— Vrei să spui că suntem blocați aici până miercuri?

— Cred că da.

În cazul acesta, cariera ei de model era definitiv terminată. Nu era chip să anunțe pe cineva despre locul unde se afla sau despre ce i se întâmplase. Avusese ocazia să schimbe soarta familiei sale și iată că stricase totul. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la centrul de amanet al unchiului și la viața ei de dinainte, plină de griji și nevoi. Biata Polly merita mai mult. Dacă alți pacienți din Kent House habar nu aveau unde se aflau, Polly știa exact despre ce era vorba, că fusese internată acolo pentru că nu puteau să-și permită să o mai țină acasă, de parcă ar fi fost un ponei cumpărat unui copil dintr-o toană.

Trebuia să facă ceva.

Giuvaierul se afla încă acolo. Chiar dacă seara trecută ideea de a-și însuși ceva ce nu-i aparținea părea mai degrabă de domeniul fanteziei decât al realității, acum ceva se schimbase. Nu se putea întoarce în Anglia fără nimic după toată isprava asta. Polly conta pe ea.

Poate că ziua aceasta căpătată în plus era un semn, un fel de dar. Și nu avea să irosească următoarele douăzeci și patru de ore.

— Ziceai că ai adormit aseară înainte de a ne întâlni, nu? Unde lucrezi?

— Jos, în subsol, în vechea popicărie. Acolo nu sunt nici ferestre, nici lumină de vreun fel, așa că uneori mai pierd noțiunea timpului.

— Aveți și o popicărie?

— A fost făcută în 1914 de familia Frick cu dotările cele mai moderne. Și funcționează încă perfect. Dacă o să ne plictisim, o să te duc jos și-ai să vezi și tu cum merge.

Părea mai puțin neîncrezător decât fusese seara trecută sau poate că, știind că erau blocați acolo mai mult decât se așteptau, i se domoliseră bănuielile.

— Dacă e vorba de distracție… mi-ar plăcea. Și pe tine de ce te-au pus în popicărie?

— Când au instalat sistemul de alarmă, muncitorii au descoperit acolo câteva cutii cu dosare și scrisori. Fuseseră vârâte într-un dulap și date uitării în tot acest timp, așa că eu le iau la mână și le cataloghez, căutând tot felul de legături.

Când vorbea, ochii i se luminau; se vedea clar că îi plăcea nespus ceea ce făcea. Și ea simțise uneori această plăcere la centrul de amanet, ca în ziua aceea când desfăcea niște cutii primite de la vânzarea unei case și dăduse peste un teanc de scrisori. Unchiul Donny i-a spus să le azvârle la lada de gunoi, dar ea le-a păstrat să le citească atunci când nu avea prea mult de lucru. Le-a parcurs pe fiecare în parte, închipuindu-și cum arătau cei ce le scriseseră, unde locuiau și pe cine iubeau.

— Interesant! Și ce-ai descoperit până acum?

— O mulțime de lucruri, inclusiv corespondența dintre copiii lui Henry Clay Frick, Childs și Helen.

— Și ei ce părere au despre descoperirile tale?

— Childs a murit anul trecut. Nu știu dacă Helen Frick, sau Miss Helen, cum îi spune personalul de-aici, știe ceva despre asta. Cred că tocmai ăsta e motivul pentru care mă țin să lucrez la subsol, în secret. E o persoană cam țâfnoasă, să știi.

— Câți ani are?

— Vreo optzeci cred.

— Îmi închipui că trebuie să fie greu să vezi cum casa îți este smulsă și deschisă publicului, ca muzeu. Scoasă în stradă, cum s-ar zice.

— Păi s-a mutat la o fermă de câteva miii de metri pătrați mai spre nord, așa că n-aș zice că a fost scoasă chiar în stradă. Cât despre țâfnoșenia ei, e… are resentimentele ei față de anumiți oameni.

Veronica a tăcut, încercând să-și dea seama ce voia să spună.

— Vrei să spui că este rasistă?

— Nu chiar, a râs el. Dar urăște nemții. Ani de-a rândul nu a permis nimănui cu nume de familie german să lucreze pentru ea, indiferent pe ce post, și nici măcar să pășească în biblioteca de artă de lângă muzeu, pe care o conduce. A refuzat până și unelte de fabricație germană la ferma ei. Se pare că i se trage de la Primul Război Mondial.

— Mare scorpie!

— Nu cred că se sinchisește de ce crede lumea.

— Dar numele tău de familie care e?

— Lawrence. Deci sunt la adăpost de mânia ei. Pe tine cum te cheamă?

— Weber, a răspuns ea, înghițind cu greu.

— Vai de mine, fetițo! Asta nu e bine. Trebuie să recunosc că e plăcut să privesc de pe cealaltă parte a baricadei.

La lumina focului din șemineu, pe chip i se citea îngâmfarea.

— Probabil așa se simt cei albi!

Ea s-a abținut să nu râdă, nefiind sigură dacă se cuvenea sau nu.

— Am glumit, să știi!

— Scuze, așa am crezut și eu. Dar apoi m-am gândit că nu s-ar cuveni să gândesc așa.

— *Nu s-ar cuveni*?!? Ce expresie ridicolă, tipic britanică!

Înțelegea de glumă.

— De ce e ridicolă?

— Nu știu. Că e foarte aleasă, aristocratică.

Era amuzant ce gândea, având în vedere că el avea studii universitare și îndeplinea un stagiu într-o instituție de elită.

— Adică n-ar face parte din vocabularul unui manechin?

— Nu, nu asta am vrut să zic.

Lemnele din foc au trosnit cu zgomot, producând o întrerupere binevenită. Joshua s-a ridicat și a împins bușteni cu un vătrai aflat la îndemână.

Veronica nu intenționase să replice cu atâta asprime. Scăpată de această discuție, și-a reamintit de ce adusese vorba despre munca lui.

— Dacă vrei, poți să continui să lucrezi ce aveai de făcut astăzi. De ce să-ți pierzi timpul, dacă tot te afli aici oricum?

— Ești sigură? a întrebat el, privind-o neîncrezător.

— Cum să nu? Mă descurc, hai, du-te!

A așteptat vreo cinci minute după plecarea lui, apoi s-a îndreptat către biblioteca de alături și a deschis cartea care cuprindea foaia cu indiciul următor. Se afla tot acolo unde o lăsase.

Ani cincizeci și doi parc-aș avea
Dar nu mă simt în firea mea
Deși regală-mi e înfățișarea
Nimic să fie al meu
Nu am.

Dacă prima indicație o făcuse să-și amintească imaginea tabloului la care se referea, aceasta nu-i sugera nimic. Dezamăgită, și-a dat seama că avea să fie mult mai greu decât se așteptase.

Tocmai atunci l-a auzit pe Joshua urcând scările. Repede și-a mai terminat treaba! A închis iute cartea cu foaia în ea, a îndesat-o la loc pe raft și a fugit înapoi pe canapeaua din salonul cu șemineu, tocmai când Joshua intra aducând două pateuri.

— Am dat de astea prin frigider. Nu e mare lucru, dar o să ne țină de foame.

Nu era cu putință ca Veronica să dezlege misterul giuvaierului Magnolia, chiar dacă avea încă o zi întreagă la dispoziție, mai ales cu Joshua, care venea din cinci în cinci minute să vadă ce face. Casa era enormă. Dacă voia să rezolve misterul, avea nevoie de ajutorul lui.

O posibilă recompensă făcea să merite riscul. Și, dacă ar fi lucrat împreună cu Joshua, nu ar fi putut fi învinuită de furt sau că-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Așa că a tras adânc aer în piept și a început:

— Motivul pentru care nu am plecat cu toți ceilalți mai devreme e că am găsit ceva în încăperea aia ciudată cu tuburi din spatele scării principale.

— Ai intrat în sala cu orga? Ce naiba ai căutat acolo?

— M-am ascuns. Sesiunea foto nu a ieșit chiar așa cum mi-aș fi dorit și căutam să scap puțin de toți.

Nu voia să recunoască ce zi dezastroasă avusese și, din fericire, nici el nu a întrebat-o mai mult.

Joshua și-a șters pe îndelete degetele cu șervețelul, fără să o slăbească din ochi.

— Și ce zici c-ai găsit? Partituri sau ce altceva?

— Nu.

A scos foile din buzunarul puloverului și i le-a dat.

— Știi despre ce poate fi vorba?

El s-a tras mai aproape de fereastră și le-a cercetat cu atenție.

— Cred că descriu niște lucrări de artă din casă. Le-ai găsit în camera cu orga?

— Am vrut să-ți spun de aseară, dar am adormit. Îmi pare rău.

El a rămas o clipă pe gânduri, după care s-a uitat din nou la foi. Era evident că nu știa dacă să o creadă sau nu.

— Cred că e un joc de-a căutatul comorii, și-a dat ea cu părerea. Și eu mă jucam așa cu sora mea, când eram mici.

— Și-astea erau acolo, în camera cu orgă?

— Erau pe jos, a răspuns ea, ridicând din umeri, printre tuburi, ca și cum ar fi căzut.

— Sunt incredibile, a exclamat Joshua, apucându-le cu mare grijă de margini și citindu-le încă o dată. Absolut incredibile. Și cred că știu cine le-a scris, a continuat el emoționat.

CAPITOLUL NOUĂ

1919

— Angelica! a exclamat din nou doamna Whitney. Nu-i așa?

Lillian și-a strâns carnetul la piept și a privit-o mirată pe doamna Whitney, care s-a apropiat și mai tare de ea. În galerie a sunat un clopoțel, anunțându-i pe oaspeți să se îndrepte spre sufragerie. S-au îngrămădit cu toții, și Lillian s-a dat la o parte din prag să-i lase să treacă.

Spre dezamăgirea ei, doamna Whitney s-a tras lângă ea, în spațiul acela îngust.

— Semeni exact cu un model al unui artist, o fată pe care am întâlnit-o de câteva ori în oraș. O chema Angelica.

— Cred că vă înșelați. Eu lucrez pentru Miss Helen, a spus ea, verificând în carnet și bifând ceva. Vă rog să o luați pe aici, masa va fi servită.

Dar femeia nu s-a lăsat intimidată.

— E ceva nemaipomenit, parcă ați fi gemene.

Și în clipa aceea a observat un bărbat care tocmai coborâse pe scara de serviciu; nimeni altul decât domnul Graham, organistul. Era încolțită de-a binelea.

— N-am auzit niciodată de ea, a răspuns Lillian, care simțea că-i curgeau sudorile pe sub rochie.

Nu se putea să aibă așa un ghinion!

Domnul Graham s-a apropiat și a apucat-o ușor de braț, spunându-i:

— Domnișoară Lilly, puteți veni o clipă sus, vă rog?

Apoi a luat-o înapoi spre scara de serviciu, iar Lillian, ușurată, i-a cerut iute scuze doamnei Whitney, și a pornit-o după el. La etajul al doilea, s-a

îndreptat spre aripa de sud cu un pas mai domol, ducând un teanc de partituri sub braț. O auzise oare pe doamna Whitney numind-o Angelica? Nu-și putea da seama.

— Femeia aceea a fost îngrozitor de nepoliticoasă, a spus el, aruncându-i o privire în fugă, dar mergând mai departe. Nu mi-a plăcut cum te privea, de parcă ai fi fost unul din emailurile domnului Frick.

— Vă mulțumesc că spuneți asta. Cred că i-am amintit de cineva. Mi se întâmplă adesea.

El a luat-o la stânga spre scara principală, și au început să coboare unul lângă celălalt. Era îmbrăcat cu un costum de tweed, cu o cravată cu dungi, cu batistă asortată în buzunarul de la piept, iar haina era croită după ultima modă. Ajuns pe palierul de jos, și-a așezat partiturile pe pupitrul orgii.

Ea ar fi trebuit să fie în sufragerie să verifice dacă era gata de servit primul fel, dar mai întâi avea nevoie să-și dea seama ce auzise el.

— De când lucrați aici, domnule Graham?

— De vreo patru ani. Și acum, spune-mi adevărul…

A simțit că se învârte pământul cu ea, dar și-a revenit.

— Adevărul?

— Da, cum ți-a plăcut?

— Ce să-mi placă? s-a mirat ea, clipind derutată.

— *Rosariul*. L-am cântat zilele trecute, și domnul Frick a fost încântat. Speram că și dumitale ți-a plăcut la fel de mult.

Bărbatul zâmbea, încercând să fie curtenitor, înfățișarea lui și încrețiturile din jurul ochilor au făcut-o să-i zâmbească.

— A, da… a fost minunat.

Dar nu avea, desigur, nici cea mai vagă idee cum sunase melodia aceea. Spera doar că răspunsul va fi convingător.

— Sunt încântat să aud asta, nu prea aud multe comentarii despre muzica mea, ascuns cum sunt acolo sub scară.

Ea și-a concentrat privirea asupra orgii, stânjenită de atenția pe care i-o acorda bărbatul.

— Ce instrument grozav!

— Nu vezi prea des așa ceva într-o casă particulară, a spus el cu o undă de mândrie în glas, asemeni unui jocheu care se laudă cu calul lui cel mai rapid. E o frumusețe!

Lillian a arătat spre tuburile de alamă care se înălțau deasupra palierului.

— Ele înseși sunt o adevărată operă de artă.

— N-ai să mă crezi dacă-ți spun că sunt puse acolo doar de frumusețe.

— De frumusețe? Și-atunci unde sunt tuburile adevărate?

— În spatele celor false, acolo, a spus el, arătând spre o ușă de la primul etaj. Nici mai mult, nici mai puțin de patru mii șapte sute în total.

Domnul Graham se așezase, dar Lillian a rămas în picioare, foindu-se stânjenită. Dacă auzise ceva despre Angelica, se prefăcea bine. Se ruga în sinea ei ca el să nu fi prins partea aceea din discuție sau, dacă nu, să nu-și fi dat seama despre ce era vorba.

El s-a așezat, a verificat registrele orgii, a tras aer adânc în piept înainte să apese una dintre clape, care a răsunat atât de tare, încât ea, speriată, mai că a căzut de pe ultimele două trepte care duceau spre orgă.

— Domnule Graham!

— Hai, că glumesc! a exclamat el, zâmbindu-i.

A ajustat registrul, și-a întors ochii spre partitură și a început să cânte o sonată de Bach.

Ea s-a încruntat și-a pornit-o spre sufragerie, sperând că oaspeții nu au vărsat nimic pe fața de masă, speriați de sunetul orgii. Când s-a uitat înăuntru, a văzut-o mai întâi pe doamna Whitney, cu spatele spre ușă, absorbită într-o discuție cu domnul Frick. La masa de lângă șemineu, stătea bosumflată Miss Helen, iar scaunul de lângă ea era gol.

Dar unde era oaspetele principal?

Chiar atunci ușa de la intrare s-a deschis, lăsând să intre o pală de aer rece. Un domn îmbrăcat de gală tocmai îi întindea haina și pălăria valetului. A făcut apoi câțiva pași nesiguri, de parcă pardoseala de marmură de sub picioare s-ar fi putut preface în nisipuri mișcătoare, dar, când a dat cu ochii de Lillian, care se uita la el, i-a zâmbit cu toată fața.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, a spus el, arătând spre carnetul lui Lillian. Domnul Richard Danforth, prezent, notat!

Ultima piesă lipsă a puzzle-ului.

— Vă mulțumesc, domnul Danforth, a spus ea, ștergând numele de pe listă cu o mișcare exagerată a creionului. Suntem încântați că ați venit.

— Pot să știu cine anume își exprimă încântarea?

— Sunt Miss Lilly, secretara particulară a lui Miss Helen.

Când a pronunțat cu voce tare cuvintele *secretară particulară* a simțit un fior de mândrie, și-a îndreptat mai bine spatele, grăbindu-se să-l conducă la

locul lui, lângă Miss Helen. Era un bărbat cu înfățișare plăcută, cu o gropiță în bărbie și ochi blânzi, albaștri. Oare o să o socotească șleampătă pe Miss Helen? Sau va fi în stare să descopere femeia sensibilă, desăvârșită, ascunsă sub poleiala de îngâmfare?

L-a încredințat pe domnul Danforth unui valet, căci nu voia să-i atragă din nou atenția doamnei Whitney intrând în sufragerie, dar a urmărit prin ușa întredeschisă cum e condus la locul lui și cum i-a luat elegant mâna lui Miss Helen. Aceasta a întors capul și a surprins-o pe Lillian privindu-i, i-a făcut cu ochiul și s-a întors din nou spre oaspetele ei, cu toată grația gazdei, de parcă asta ar fi făcut de mai multe ori pe săptămână.

Cât a durat dineul, Lillian a rămas în holul cel mare, ascultând muzica de orgă. În fața ei era atârnat un tablou mare în ulei de Turner, reprezentând Rinul care curgea prin orașul german Köln. În stânga se vedea plutind măreață, pe ape liniștite, o ambarcațiune plină de călători, dar privirea i-a fost atrasă de un câine jigărit din dreapta, care bea apă pe mal de lângă o gură neagră de scurgere, în timp ce niște salahori trudeau pe malurile nisipoase. New Yorkul avea și el același amestec de frumusețe și urâțenie, cu palatele de pe Fifth Avenue și mahalalele din Lower East Side.

Râsul strident al lui Miss Helen a făcut-o să sară în picioare. Suna aproape isteric, așa cum se întâmpla ori de câte ori era emoționată sau obosită peste măsură. Lillian s-a apropiat de ușă și a privit în sufragerie. Miss Helen chicotea fără să se mai poată opri la ceva ce spusese domnul Danforth, în timp ce el, amuzat de veselia ei, își întorsese capul într-o parte, stânjenit poate de situația neplăcută. De la celălalt capăt la încăperii, domnul Frick îi arunca priviri încruntate fiicei sale.

Lillian a dat fuga în cămăruța majordomului și i-a spus:

— Mergi în sufragerie și amintește-i domnului Frick că domnii ar trebui să se retragă în salon.

— Dar nu așa se face, a protestat Kearus.

Doamna Frick sau Miss Helen sunt cele care trebuie să se ridice primele, să invite doamnele în salonul Fragonard.

Doamna Frick era prea timidă să aibă o inițiativă atât de curajoasă și se vedea că Miss Helen pierduse noțiunea timpului și a bunelor maniere.

— Ba trebuie să te duci. O să-i explic eu după aceea domnului Frick, dacă se supără.

Kearns a intrat șovăind, și Lillian l-a văzut cum îi spune ceva în șoaptă

domnului Frick, arătând spre ea.

Domnul Frick s-a uitat spre Lillian și, înțelegând, a încuviințat din cap și s-a ridicat.

Miss Helen nu avea să fie de mare ajutor.

*

A doua zi, Miss Helen era binedispusă, fredonând încetișor, așezată într-un fotoliu în salonul ei, frunzărind un album uriaș despre Renaștere, în timp ce Lillian sorta scrisorile de mulțumire ale oaspeților din seara trecută. Petrecerea fusese reușită din toate privințele, iar domnul și doamna Frick chiar coborâseră în sala de mese a personalului în timpul micului dejun, să le mulțumească. Doamna Frick a tras-o pe Lillian de-o parte și, strângându-i mâna, i-a spus:

— Ai avut atâta grijă de fiica mea, a exclamat ea, iar domnișoara Winnie zâmbea fericită în spatele ei.

Miss Helen nu povestise nimic despre discuția apropiată din seara trecută, iar Lillian s-a abținut să o întrebe ceva. Tocmai desfăcea un alt plic, când a recunoscut imediat numele.

— Aceasta este de la domnul Danforth, doriți să v-o citesc eu cu voce tare?

— Nu, dă-mi-o mie, a răspuns ea, închizând albumul cu zgomot. O s-o citesc singură.

Și, în timp ce Miss Helen parcurgea scrisoarea, Lillian le aranja pe celelalte în teancuri ordonate, așa cum fusese învățată în prima zi. De-acum se descurca de minune și nu mai era corectată sau dojenită.

— A, vai de mine! a exclamat Miss Helen, ducându-și o mână la gură, în așa fel încât Lillian nu și-a putut da seama dacă zâmbea sau era supărată.

— Ce s-a întâmplat? Ce scrie?

— Spune că ar dori să îmi facă o vizită, a răspuns ea, încruntată. Și eu ce să-i răspund?

— Ar trebui să-l încurajați. De fapt, ce-ar fi să-l invitați mâine la ceai?

— Nu pot, nu se cuvine, a răspuns ea, lăsând scrisoarea să-i cadă în poală.

— Ce-ar fi poate să-l invitați peste o săptămână să vină la ceai?

— Poate să-i răspund peste o săptămână.

Nu era bine. Dacă era după Miss Helen, ar curta-o ani de zile.

— Dar v-ați simțit atât de bine împreună.

— N-aș ști ce să vorbesc cu el la ceai.

— Dar la dineu ce-ați vorbit?

— M-a întrebat despre câini, și eu i-am povestit despre fiecare câine pe care l-am avut până acum, începând cu Charlie și până la Fudgie, prezentându-le pe rând personalitățile atât de diferite. Știi, a spus că-i plac câinii…

Lillian abia a schițat un zâmbet.

— Și câți ați avut până acum?

— Doisprezece.

Doamne Sfinte!

— Sunt convinsă că a fost fermecat.

— Nu mi-am dat seama, să spun drept.

— Ei… dacă l-ați invita la ceai, ați putea să-l întrebați dacă a avut și dânsul câini și ați vedea ce vă spune.

Miss Helen a căzut pe gânduri.

— Cred că aș putea. Uită-te și tu la ce mi-a scris.

Era mai mult decât un bilet de mulțumire.

Domnul Danforth pomenea amabilitatea domnișoarei Helen de a-l invita la dineu la reședința familiei, neuitând să vorbească despre zâmbetul ei cuceritor și inteligența-i sclipitoare.

— A, Miss Helen, sigur că vă place. Eu asta înțeleg.

— Crezi? a întrebat ea, privind cu jind spre albumul de artă, de parcă ar fi preferat să se cufunde din nou în lectură în loc să se ocupe de capriciile cuceririi unui partener. N-ai vrea să-i răspunzi tu în locul meu? Ai să știi mult mai bine decât mine ce să-i spui.

Lillian a profitat de ocazie, căci putea astfel să o facă pe Miss Helen să pară mai puțin excentrică decât era, creând o bază mai solidă pentru această relație. Dacă rămânea în seama lui Miss Helen, Dumnezeu știe ce-ar mai fi spus. Ceva legat de răsuflarea puturoasă a cățelului Fudgie, te pomenești.

Și-a adunat gândurile o vreme, înainte de a începe să scrie răspunsul. În numele lui Miss Helen, i-a mulțumit pentru cuvintele amabile, care îi dovedeau neîndoios sufletul nespus de bun, și îl invita la ceai a doua zi, când spera că va putea afla mai multe despre aspirațiile și dorințele sale. Cuvântul *dorințe* era cam tare, dar era imperios necesar ca lucrurile să se întâmple repede. A semnat-o și a lipit-o înainte ca Miss Helen să apuce să o vadă.

— O să trimit valetul să i-o ducă după masă, a spus Lillian, împreună cu toate celelalte scrisori.

— Ba nu, a protestat Miss Helen, netezindu-și rochia. Du-i-o tu chiar acum! Așa am să pot să-i spun lui Papsie la prânz ce a răspuns.

Lillian s-a uitat să vadă unde era adresa. Domnul Danforth locuia în East Fifties, ușor de ajuns pe jos, și nu-i strica să mai ia o gură de aer proaspăt. Avea să-și tragă voaleta pălăriei pe față, ca să nu fie recunoscută dacă trecea pe lângă vreo cunoștință sau pe lângă doamna Whitney.

— Să știi că sfatul dumitale de aseară mi-a prins extraordinar de bine, domnișoară Lilly. La început, când am intrat în galerie, și toată lumea aceea s-a întors să se uite la mine, mi-a venit să o iau la fugă, să mă întorc în camera mea. Dar atunci mi i-am închipuit pe toți în pielea goală, și asta m-a făcut să zâmbesc, și atunci au zâmbit și ei.

— Foarte bine!

— Totuși, nu am putut face la fel cu domnul Danforth. În primul rând, nu s-ar fi cuvenit și, în al doilea rând, nici nu a fost nevoie. Până când am dat cu ochii de el, mă simțeam foarte stăpână pe mine.

Bravo! era cât pe ce să exclame Lillian, dar s-a corectat repede:

— Eram convinsă că așa veți fi, Miss Helen.

Lillian și-a luat pălăria și poșeta și a ieșit. Era neobișnuit de cald, și soarele de octombrie înveselea fațadele magazinelor de pe Madison Avenue. În dreptul unei florării s-a oprit să admire niște crizanteme ruginii și și-a pus în minte să se oprească la întoarcere să-și cumpere un buchet să-l pună în camera ei. Până atunci economisise fiecare bănuț din salariu și merita și ea să-și facă o mică bucurie după atâta muncă.

Domnul Danforth locuia în cartierul Turtle Bay, într-una dintre casele cu fațadă cărămizie înșirate de-a lungul străzii. Lillian a intrat pe poarta de fier forjat și a sunat la ușă.

I-a deschis un servitor cocârjat de bătrânețe. Ea a explicat motivul venirii sale și a întrebat dacă ar putea să aștepte să-i ducă stăpânei răspunsul. El a șovăit o clipă, după care a invitat-o să intre într-un salon cu pereții panotați cu lemn maroniu, plin de scaune și fotolii cu tapițeria rigidă. După ce valetul a ieșit, Lillian s-a întors încetișor să privească în jur. Era cu totul diferit de casa familiei Frick, aranjat după moda victoriană, cu vaze, fotografii înrămate și șervețele de dantelă îngrămădite peste tot. Nici nu aveai cum să te miști fără să răstorni o măsuță cu o lampă rotundă cu petrol

sau să te împiedici de vreun taburet acoperit cu dantelă cam ponosită.

Domnul Danforth a dat buzna în cameră cu scrisoarea în mână. Văzând-o pe Lillian, i s-a luminat fața de ușurare.

— Bună ziua, domnișoară Lilly. Sunteți secretara particulară, nu-i așa?

— Da.

— Când mi-a spus valetul că avem o vizitatoare, am crezut pentru o clipă că poate e chiar Miss Helen, care a trecut să-mi aducă personal invitația.

Lillian nu-și dădea seama dacă se simțea ușurat pentru că n-ar fi vrut ca Miss Helen să vadă cum arăta casa lui sau pentru că el nu ar fi vrut să o vadă pe Miss Helen.

— Stăpâna mea are alt program în dimineața aceasta.

— Sigur, este o persoană foarte ocupată, fără îndoială.

— Are destul de multe întâlniri, a mințit Lillian.

— O, vă mulțumesc. Văd că mi-a trimis o invitație la ceai.

— Mi-a cerut să aștept răspunsul, dacă nu vă deranjează.

— Cred că nu, a spus el, arătând în jur. Sper că înfățișarea casei mele nu vă deranjează prea tare. Îmi închipui cum este să vii de la reședința familiei Frick în modestul meu sălaș. Un adevărat exemplu al contrastelor.

Deci înfățișarea casei îl deranja, nu prezența lui Miss Helen.

— Aceasta este casa mea părintească, aici am crescut eu și aici au locuit părinții mei până la începutul anului acesta, când s-au prăpădit de gripă spaniolă.

Probabil că mai suferea încă din pricina dispariției lor, nefiind în stare să arunce nimic, înțelegea de ce păstra totul așa cum fusese. Și după moartea lui Kitty, Lillian nu aruncase nimic din rochiile sau pantofii ei. Ori de câte ori deschidea șifonierul, o năpădea tristețea. Dar apoi, pe măsură ce se uita la fiecare lucru pe rând, amintirile începeau să o umple de bucurie, ca atunci când mama ei dansa prin casă în pantofii ei de piele de aligator, cu tocuri Ludovic XV, pe care Lillian îi făcuse surpriza să îi cumpere după ce avusese o lucrare foarte bine plătită.

Dar acum, probabil că toate lucrurile lor fuseseră scoase în stradă, să fie luate de măturători. Îi venea să plângă, gândindu-se la furourile și ciorapii mamei ei, toate aruncate la gunoi, ca să curețe apartamentul pentru următorul chiriaș.

— Domnișoară Lilly, nu vă simțiți bine? a întrebat el, arătând spre o canapea. N-ați vrea să stați jos? E cam cald aici, știu…

Ea s-a așezat în timp ce el i-a turnat apă dintr-o carafă. A sorbit de câteva ori din pahar, iar lichidul rece a înviorat-o, readucând-o în prezent.

— Vă mulțumesc, mi-a prins bine.

A pus paharul pe măsuța de alături, lângă o fotografie a unui cuplu arătos. Bărbatul avea aceeași bărbie ascuțită ca a domnului Danforth.

— Sunt părinții dumneavoastră?

— Da, fotografiați acum câțiva ani, a răspuns el, ferindu-se să privească fotografia.

— Și mama mea a murit în februarie de gripă spaniolă. Începuse să se simtă mai bine, așa credeam, dar apoi s-a stins atât de repede.

— Îmi pare rău.

— Așa că înțelegeți…

Ea a încuviințat din cap.

— Oricum, vă asigur că am de gând să schimb totul, de îndată ce o să-mi fac timp. Nu intenționez să locuiesc pe vecie într-o casă decorată ca în secolul trecut.

— Nu putem grăbi ieșirea din doliu.

El a privit-o atent în lumina slabă.

— Sunteți foarte înțeleaptă. De cât timp sunteți secretara lui Miss Helen?

— Ieri s-a împlinit o lună de zile.

— Ați făcut o treabă foarte reușită cu petrecerea de aseară.

— Vă mulțumesc. De fapt, Miss Helen e cea care decide totul, eu duc doar la îndeplinire hotărârile dânsei.

— Se pare că-i plac câinii foarte mult.

Chipul lui nu lăsa să se întrevadă nimic, iar ea nu-și dădea seama dacă își bătea joc de Miss Helen sau nu. Răspunsul său la invitație nu fusese clar, iar acum Lillian putea prinde ultima ocazie de a-l convinge să accepte, mai ales dacă discuția de aseară nu fusese atât de reușită cum credea Miss Helen.

— Da, e adevărat că își iubește mult câinii. Dar a și călătorit foarte mult, cunoaște bine arta. Miss Helen are o personalitate mai puternică decât alte doamne din societate. Iar eu cred că asta e ceva foarte reconfortant. Știați că a fost pe front în Franța în timpul războiului?

— Cine? Miss Helen?

— Da. S-a înrolat voluntară la Crucea Roșie și a mers practic în linia întâi cu soldații.

Lui Lillian nu-i venea să creadă că ea trebuia să-i spună aceste lucruri

importante, căci ar fi trebuit să i le povestească ea însăși; nu ar fi fost prea dificil să le strecoare în conversație.

— Ei bine, asta mă face să o admir și mai mult. Ce vremuri groaznice pentru noi toți!

— Cred că dumneavoastră și Miss Helen ați putea descoperi că aveți multe în comun, dacă îi acordați o șansă. O să o faceți?

— Sunteți o mare susținătoare a stăpânei dumneavoastră.

O mie de dolari puteau cumpăra destulă susținere. Dar mai bine să nu-i dezvăluie acest mic amănunt.

— O să veniți?

A privit-o intens o clipă înainte de a se îndrepta spre masa de scris din dreptul ferestrei.

— Da, o să vin. O să-i scriu un bilet ca să i-l duceți acum. Dacă doriți, pot să poruncesc să vi se aducă niște cafea cât așteptați.

— Sunteți foarte amabil, a spus ea, privindu-l cum scoate din sertar un stilou și o coală de hârtie.

Era destul de chipeș, cu o înfățișare copilărească totuși, iar mișcările îi erau șovăitoare, amintindu-i de pasul nesigur cu care ea însăși intrase în casa familiei Frick. De parcă se străduia să se strunească, fără să se entuziasmeze sau să se întristeze prea tare, căutând o cale de mijloc ca să nu strice echilibrul momentului.

Sorbind din cafeaua pe care i-o adusese valetul, a început să se uite mai atent prin încăpere, observând tapetul care se umfla în unele locuri pe sub petele de mucegai și covoarele destul de ponosite. Averea lui Miss Helen avea desigur să fie foarte folositoare, dacă înfățișarea precară a casei oglindea situația lui financiară. Orologiul cel mare a bătut ora unsprezece, dar domnul Danforth nu mâzgălise decât câteva cuvinte și rămăsese apoi cu privirile pierdute pe fereastră, cu gândul aiurea.

— Domnule Danforth, a început ea, făcându-l să tresară de parcă rupsese tăcerea cu un strigăt puternic.

— Da, scuzați-mă!

— N-am vrut să vă sperii, dar chiar ar trebui să plec.

— Aveți dreptate, a spus el, trecându-și degetele prin păr. Pot să vă mărturisesc ceva?

— Desigur.

— Scrisoarea lui Miss Helen a fost încântătoare. Presimt că răspunsul va

fi foarte plicticos prin comparație, a șovăit el, uitându-se la coala de hârtie. Ce credeți că s-ar cuveni să-i scriu? Aș vrea să-i arăt că sunt interesat, fără să par însă că întrec măsura.

Lillian s-a ridicat și s-a dus lângă el să se uite la scrisoare. Nu scrisese decât numele lui Miss Helen și data. Trebuia oare să facă ea singură totul? Pentru numele lui Dumnezeu, să ajungă un dublu Cyrano de Bergerac, scriindu-și scrisori de dragoste sie însăși?

— Aș fi bucuroasă să fiu de ajutor.

Așa că a însăilat câteva propoziții drăguțe, după care a cerut să folosească această ocazie pentru a întâlni câinele Fudgie.

— Asta o să fie de ajuns.

El, vizibil ușurat, a semnat scrisoarea și a pus-o în plicul pa care apoi l-a sigilat.

— Am rezolvat, prin urmare! Vă întoarceți pe jos, sau luați o mașină?

— E frumos afară, aveam de gând să merg pe jos.

— Vă supărați dacă vă însoțesc o parte din drum? Merg la un prânz la Plazza și este în drum. Aș fi bucuros să vă conduc.

— Desigur.

*

Aerul proaspăt și soarele strălucitor l-au înviorat pe domnul Danforth, care s-a pus pe sporovăit nestânjenit, dezvăluindu-i lui Lillian detalii picante despre oaspeții de la dineu. I-a povestit și despre copilăria lui, când urmase o școală selectă de băieți din Manhattan, după care a studiat patru ani la Harvard. Mama lui provenea din sud, iar familia ei avea niște fabrici de bumbac. Iar tatăl lui s-a ocupat toată viața de afacerile familiei.

— Și dumneavoastră ați preluat afacerile familiei?

— Deocamdată, da. Din păcate, producția și veniturile au început să scadă încă înainte de moartea tatălui meu. Astăzi ar fi trebuit să mă duc la birou, dar pur și simplu nu am fost în stare. Mă bucur totuși că am stat acasă, căci apariția dumneavoastră m-a înseninat.

— Dar dumneavoastră ce v-ar plăcea să faceți în loc să vă ocupați de afacerile familiei?

El a pregetat să răspundă, de parcă ar fi cumpănit dacă e sau nu prudent să i se confeseze.

— Eu cred că veacul acesta va aduce lucruri extraordinare, mai ales în

privința medicinei. Mi-ar plăcea să devin doctor. Să ajut oamenii bolnavi.

— Și e prea târziu să vă schimbați profesia acum?

— Așa se pare.

Asta însemna că, dacă se ajungea la o căsătorie, el avea să fie implicat în afacerile familiei Frick. Dar și Miss Helen se străduia să-și croiască propria viață prin crearea bibliotecii, să devină independentă de familie, în ciuda opoziției tatălui ei. Ar fi putut să-i placă să aibă un soț care să lucreze în domeniul medical. Lillian s-a gândit că trebuia să pomenească asta ca subiect de discuție pentru a doua zi.

Tot vorbind, au ajuns la fântâna din Plazza[17], pe care Lillian o asemăna întotdeauna cu un tort de mireasă făcut din apă, cu două niveluri de țâșnitoare azvârlind apele unele peste altele, iar sus, în vârf, trona statuia de bronz a zeiței Pomona.

— Mereu mă întreb de ce au ales zeița 9 roadelor pomilor să stea tocmai în locul acesta, a spus domnul Danforth cu privirile ațintite la ea.

— Mă surprinde că știți cine este! a exclamat Lillian.

— Păi nu ține în brațe un coș cu fructe…?

Lillian a râs. Își amintea cât de greu îi fusese, cum trebuise să-l țină într-o parte și să stea ușor aplecată, ceea ce-i produsese mari dureri de spate. Ce minunat era să o vadă acolo, în aer liber, unde putea trece oricine voia pe lângă ea să o admire. De aceea îi plăcea atât de mult că trupul ei reprodus în marmură împodobea clădirile și podurile orașului, că operele de artă nu erau ascunse în case particulare sau în muzee simandicoase, erau lăsate afară, ca toată lumea să se poată bucura de ele.

— Statuia a fost concepută de Thomas Hastings, același arhitect care a proiectat și casa familiei Frick. Statuia a sculptat-o Karl Bitter. Zeița Pomona reprezintă abundența.

— E rândul meu să fiu surprins! a spus domnul Danforth, întorcându-se spre ea. Văd că vă ridicați la înălțimea familiei Frick, apoi a adăugat, uitându-se în sus la statuie, și apoi la Lillian: Pomona! Ia te uită… incredibil!

Nu ar fi trebuit să-i atragă atenția asupra statuii. Ce o fi fost în capul ei?

— Știți… chiar trebuie să plec.

— Ba nu, ia stați! a oprit-o el, apucând-o de braț și arătând în sus. Aveți același profil ca zeița aia. Nu vedeți?

Pe de altă parte, s-a simțit năpădită de un val de mândrie la gândul că o

recunoscuse. Era aceeași senzație ca atunci când fusese la apogeul carierei ei de model, slăvită ca muză a marilor artiști, aproape la fel de cunoscută ca artiștii înșiși. Își închipuise că avea să meargă în Europa, să pozeze pentru Degas și Picasso, și cu faima aceasta să se lanseze ca actriță de cinema. Avusese posibilități nenumărate.

Dar domnul Danforth înainta pe un teren periculos. Lillian nu a răspuns, dar s-a străduit să roșească. Nici nu era prea greu. La urma urmei, el o compara pe secretara particulară a lui Miss Helen cu o femeie goală. În văzul tuturor.

— A, vai de mine! îmi cer scuze. Ce îndrăzneală pe mine! Dar să știți că nu mă refeream la… ei bine… nu la restul corpului ei, ci doar la trăsăturile feței. Vai, Doamne, o dau din lac în puț!

Ar fi trebuit să se comporte ca o fecioară rușinoasă și să plece imediat, dar nu putea să-l lase așa pe bietul om, nu merita. L-a privit așadar drept în ochi cu un zâmbet liniștitor pe chip.

— Nu-i nimic, domnule Danforth. Miss Helen urmează să vă întâlnească mâine, nu-i așa?

— O să vin negreșit, promit!

După care ea a pornit-o spre centrul orașului, bucuroasă că scăpase să fie cercetată mai departe.

CAPITOLUL ZECE

— Doamna Frick vă cheamă în salonul de mic-dejun.

Servitorii adunați în jurul mesei de la subsol s-au uitat mai întâi la domnișoara Winnie, care stătea în prag, și apoi la Lillian.

— Ehei, altceva! a exclamat Bertha, care ședea lângă Lillian. Probabil că o să bei cafea dintr-aia bună acolo sus!

Lillian s-a ridicat și a urmat-o pe domnișoara Winnie pe culoar. Felul cum aceasta își mișca șoldurile o făcea să se gândească la caii de povară Clydesdale, care trăgeau căruțe pline de butoaie prin tot orașul.

După cum îi povestise cu sufletul la gură ieri, întâlnirea de la ceai cu domnul Danforth fusese foarte reușită – ea își amintise să-i pună câte două întrebări pentru fiecare întrebare pe care i-o adresa el – și plănuiseră să facă o plimbare în Central Park, împreună cu doamna Frick, mai târziu în aceeași zi. Miss Helen nu-și mai încăpea în piele de bucurie când îi

povestise cum decursese vizita, iar Lillian înțelesese că nu va trece mult până când își vor anunța logodna, și ea va putea să-și primească banii ca să pornească spre California.

În salonul unde se servea micul-dejun, lumina untoasă a soarelui se revărsa prin ferestre. Deasupra bufetului atârna un tablou de Millet, reprezentând o țărancă cosând la lumina lămpii[18]. Rochia ei simplă și încăperea întunecată nu se potriveau deloc cu salonul acela, împodobit cu un șemineu cu două feluri diferite de marmură italiană, cu tapiserii de mătase pe pereți și cu un paravan mobil, frumos ornamentat, aflat într-un colț.

Doamna Frick a băgat de seamă că se uita la tablou.

— Domnul Frick a ținut cu tot dinadinsul ca tabloul acesta de Millet să fie pus în salonul de mic-dejun, să-i aducă mereu aminte că a pornit fără nimic în viață. Stai jos, te rog.

Lillian și domnișoara Winnie și-au ocupat locurile la masă. În ultimele săptămâni, doamna Frick nu fusese văzută mai deloc, făcându-și apariția doar când era absolut necesar. Acum, când începuse să priceapă cum era condusă gospodăria aceea, Lillian nu putea să se abțină să nu îi ia în nume de rău lipsa de participare. Totul cădea pe umerii lui Miss Helen – și implicit ai lui Lillian când ar fi fost de fapt treaba doamnei Frick.

— Domnul Frick a realizat desigur multe în viață, a spus Lillian despăturind șervetul din dreptul ei, dar nu am știut că a pornit de la zero.

— A mers la școală doar iarna și, cu toate acestea, a avut prima companie la vârsta de douăzeci și doi de ani. Și cred că tocmai de aceea se necăjește pe copiii lui, care se dondănesc fără rost.

Servitoarea a turnat cafea în cești așezate pe farfurioare decorate cu flori de magnolie.

— Fiica mea spune că te pricepi la artă.

— Nu chiar așa de mult. Cunoștințele dumneaei sunt mult mai bogate decât ale mele.

— Ei bine, trebuie să recunosc că ai făcut minuni cu ea în mai multe privințe. Am auzit că întâlnirea de la ceai cu domnul Danforth a decurs bine, a continuat ea, uitându-se spre domnișoara Winnie, care a încuviințat atotștiutoare din cap.

— Sper să fie așa, a răspuns Lillian, stăpânindu-se să nu bată în lemn.

— Soțul meu se va bucura să audă asta.

Lillian a luat o gură de cafea, era într-adevăr mult mai bună decât cea servită jos. Sau poate porțelanul fin o făcea să aibă gust mai bun.

— Sunt curioasă să aflu ce crezi despre domnul Danforth, domnișoară Lilly, a întrebat-o doamna Frick după ce a ieșit servitoarea.

— Pare să fie un pretendent foarte potrivit.

Domnișoara Winnie a chicotit, dar s-a stăpânit când a văzut că doamna Frick nu schițează nici măcar un zâmbet.

— Un pretendent potrivit, a repetat doamna Frick. Glumești poate. Consideri că nu ar fi un pretendent potrivit?

— Nicidecum! a protestat Lillian repede, neștiind ce să înțeleagă de la doamna Frick. Cred că ar fi un cuplu potrivit. Desigur că nu lucrez aici de prea mult timp, dar Miss Helen pare a fi la fel de entuziasmată de domnul Danforth pe cât este de bibliotecă.

— Biblioteca… s-a strâmbat doamna Frick, punând jos ceașca. Și eu, și domnul Frick suntem de părere că astfel de preocupări să fie lăsate pe seama învățaților și a universităților, nu a prostuței noastre de Helen. Mai ales după ce se mărită. Nu putem accepta așa ceva.

— În vremurile de azi, lucrurile nu mai stau chiar așa, a spus Lillian, sperând să o facă să gândească altfel. Femeile sunt încurajate să aibă și alte preocupări, la fel ca bărbații. La urma urmei, avem dreptul să votăm. De ce ne-am opri doar la asta?

— O femeie ar trebui să fie preocupată doar de soțul și de copiii ei.

Ce ciudat să o audă spunând așa ceva, mai ales că doamna Frick ieșea rareori din camera ei și nu părea să o intereseze ceva, lăsând-o pe fiica ei să joace rolul de pereche a tatălui ei.

Doamna Frick stătea cu spatele sprijinit pe spătarul scaunului, ținându-și mâinile în poală.

— Știu la ce te gândești, că nu sunt nici pe departe un exemplu bun a ceea ce susțin, dar… știi… eu sunt bolnavă.

După câte vedea Lillian, fața ei avea o culoare rozalie, sănătoasă, iar trupul îi era îndesat și vânjos.

— Când copiii erau foarte mici eram altfel, a continuat ea, uitându-se spre domnișoara Winnie. Îți mai aduci aminte? Ce subțire și ce veselă eram…

— Ce veselă și tânără… a repetat domnișoara Winnie.

— Când Helen era mică, și-a luat sarcina imposibil de grea de a încerca să ne înveselească pe mine și pe tatăl ei după o perioadă istovitoare. Și a

reușit doar cu unul din noi… a continuat ea, abia putând rosti cuvintele.

— Ei, lăsați… doamnă Frick, a spus domnișoara Winnie. Să nu ne mai întoarcem în trecut.

Dar Lillian ar fi vrut să afle mai mult. Familia aceasta fusese zguduită din temelii de ceva îngrozitor, și curiozitatea i se stârnise deja. Întruna dintre serile trecute o întrebase pe Bertha despre sora care murise de mult, dar ea nu putuse să-i spună mai mult decât știa deja, că fusese vorba de o boală de lungă durată.

— Îmi pare rău, doamnă Frick. Miss Helen vorbește foarte frumos despre Martha.

Doamnei Frick i s-au înroșit ochii, și-a scos iute o batistă din mânecă și și-a acoperit gura.

— Nu pot!

Și-a împins scaunul și-a pornit-o spre ușă, făcând să foșnească poalele rochiei. Domnișoara Winnie a dat să o urmeze, dar doamna Frick i-a făcut semn cu mâna liberă, cu cealaltă apăsându-și încă gura.

— Lasă-mă acum, a mormăit ea pe sub palmă, oprindu-se în pragul ușii. Dar peste o jumătate de oră să-mi aduci apa de trandafiri.

Lillian a rămas așezată la masă, uimită de-a binelea.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să o tulbur pe doamna Frick.

— O mai apucă uneori… dar îi trece, a spus domnișoara Winnie, turnându-și cafea.

Tragedia se petrecuse cu zeci de ani în urmă, dar numele copilului nu putea fi pronunțat fără să o facă pe doamna Frick să fugă din cameră. Lillian cunoscuse și alte familii care pierduseră copii din cauza unor accidente, de scarlatină, oreion – erau atâtea pericole pentru copiii mici și vulnerabili dar rudele care supraviețuiseră găsiseră o cale de a-și duce viața mai departe. Dar poate că Lillian nu putea să înțeleagă, neavând ea însăși copii sau frați. Nu avusese niciodată pornirea să se căsătorească și să fie la casa ei, când erau atâtea de lucruri de făcut, iar părerea amară a lui Kitty despre acest subiect avusese o înrâurire hotărâtoare asupra ei.

— Înainte de a se îmbolnăvi, Martha era o minunăție de copil cu buze rumene, cu bucle, mereu veselă, a început domnișoara Winnie după o pauză. Când te gândești că și eu eram doar o copilă când m-am angajat la ei. N-aveam decât treisprezece ani, îți închipui? Din păcate, primii trei ani de viață ai lui Miss Helen au fost ultimii trei ani de viață ai surorii sale,

ceea ce înseamnă că Miss Helen a trăit zi de zi doar înconjurată de durere și boală. Poate că ai văzut chipul Marthei peste tot prin casă.

Asta era puțin spus!

— Era un copil frumos. Pot să vă întreb ce i s-a întâmplat?

Domnișoara Winnie a aruncat o privire spre ușă de parcă ar fi vrut să se asigure că doamna Frick plecase cu adevărat.

— Când familia a plecat în voiaj în Europa, au angajat o doică străină. Doi ani după nenorocita aia de călătorie, Martha a noastră a avut dureri cumplite, și nimeni nu a știut de la ce. O apucau și o lăsau… o zi credeau că e bine, pentru ca apoi să o apuce din nou. Familia a adus doctor după doctor, și ei le-au spus ba că îi ieșeau dinții, ba că are indigestie gravă și nici un leac nu a fost de folos. Într-o dimineață i-a apărut pe șold o umflătură ciudată. Era plină de puroi și, spre uimirea doctorului, din ea a ieșit un bold de croitorie. Cum nu avusese supravegherea cea mai bună acolo, în Europa, Martha înghițise bucățica aia mică de metal, care i-a străpuns încet trupul și a ieșit afară în cele din urmă. Dar a fost prea târziu. Infecția a mai durat încă vreo doi ani, și s-a stins în dureri cumplite. În fiecare an, în ziua morții ei, domnul Frick mă cheamă la el în birou, scoate o buclă de păr de-a ei și toarnă câte un pahar cu tărie pentru amândoi. Și închinăm în memoria ei, a continuat ea în șoaptă, deși nu era nimeni în jur să o audă. Dar nu-i spui doamnei Frick despre asta, că n-o să-i placă.

Cât de greu trebuie să le fi fost domnului și doamnei Frick să o vadă pe Martha în dureri fără că nimeni să știe din ce pricină și să descopere apoi cu groază boldul? Era de neconceput. Abia acum înțelegea Lillian de ce Miss Helen încerca să dovedească că nu era mai prejos. Ea era copilul care supraviețuise, iar asemănarea izbitoare cu Martha nu făcea decât să le amintească părinților de pierderea suferită.

— Îmi pare rău.

Domnișoara Winnie a oftat zgomotos.

— Asta a fost cu mulți, mulți ani în urmă.

Deși nu s-ar spune.

Lillian s-a gândit la medalion și la carnetul de cecuri, la toate acele portrete împrăștiate prin casă. I se rupea sufletul de mila lui Miss Helen, pentru rolul neînsemnat pe care-l deținea în familie. Nu era vina ei că Martha murise. Ar trebui să plece și să-și construiască biblioteca, așa cum și domnul Danforth ar trebui să urmeze o carieră medicală – de ce să le

pese de părerea celorlalți?

Chiar dacă viitorul ei depindea din punct de vedere financiar de banii proveniți de pe urma logodnei între domnul Danforth și Miss Helen, Lillian îl plăcea pe domnul Danforth, nutrea un respect profund pentru Miss Helen și nu ar fi vrut cu nici un preț ca iluziile cu care îi amăgea pe amândoi să ducă la o căsătorie dezastroasă.

— Credeți că această căsătorie este o idee bună?

— Probabil că nu, a răspuns domnișoara Winnie fără să clipească. Dar uite, domnul și doamna Frick au reușit să trăiască împreună.

Lillian spera că domnul Danforth și Miss Helen se vor descurca mai bine.

— Să nu te lași indusă în eroare de domnul și doamna Frick, totuși mai există o scânteie între ei, după atâția ani, a continuat ea, arătând spre o floare de magnolie roz așezată lângă farfuria doamnei Frick. În fiecare dimineață, domnul Frick alege o floare din buchetul din holul de la intrare și o duce în bucătărie, ca să îi fie oferită doamnei Frick împreună cu micul-dejun.

Lillian nu s-a putut abține să nu se emoționeze la gândul că domnul Frick putea să stea pe lângă o vază cu flori ca să aleagă una cât mai frumoasă. Și-l închipuia și pe domnul Danforth făcând un gest asemănător. Totuși, ar putea ei să formeze un cuplu reușit?

— Domnul Danforth nu e bogat, să știi, a spus Lillian, sperând ca vorbele ei să sune a îngrijorare, nu a bârfă.

— Asta se știe. În înalta societate din New York nu se poate ascunde nimic. Dar nu cred că lor le pasă. Miss Helen are peste treizeci de ani, la urma urmelor!

— Și-atunci de ce le mai pasă? își vede de drumul ei.

— Domnul Frick vrea asta cu tot dinadinsul. Cred că și el simte apăsarea vârstei în ultima vreme. Vrea să se asigure că nu rămâne de izbeliște.

Domnișoara Winnie s-a oprit, uitându-se atentă la Lillian.

— Dar de ce mă întrebi toate astea? Crezi că nu se potrivesc?

Dacă nu se comporta cu băgare de seamă, avea să distrugă tot ce realizase. Avea fără îndoială nevoie ca această căsătorie să se întâmple și, așa cum lăsa de înțeles și domnișoara Winnie, Miss Helen și domnul Danforth se potriveau destul de bine.

Acum, când se afla sub aripa familiei Frick, îi era ușor să dea uitării cât de vulnerabilă fusese înainte. Nu trebuia să scape din vedere care era miza: un

întreg păienjeniș de scandaluri și poate chiar închisoare, sau salvarea cu prețul banilor promiși de domnul Frick dacă se face logodna.

— Ba mă bucur mult pentru dânsa, a adăugat Lillian, terminând de băut cafeaua și ridicându-se. Așa cum ați spus și dumneavoastră, se vor obișnui unul cu altul și se vor descurca ei… până la urmă.

*

Mai târziu, în salonul lui Miss Helen, Lillian termina de scris biletul de amor al stăpânei ei către domnul Danforth, când a apărut domnul Frick.

— Fiica mea e aici?

Lillian știa că nu e bine să dezvăluie că Miss Helen lucra în subsol în dimineața aceea.

— A ieșit cu o treabă, cred. Pot să vă fiu de folos cu ceva? a întrebat ea, ridicând scrisoarea la piept, atrăgând astfel atenția domnului Frick.

— Ce scrii acolo? a întrebat el, apropiindu-se și uitându-se peste umărul ei.

Mirosea a mentă și a pomadă de ras. A oftat adânc și a ocolit biroul, așezându-și trupul masiv în scaunul de lemn din fața ei. Lillian spera că nu se va rupe sub greutatea lui.

— Scrii o scrisoare de dragoste în locul fiicei mele, nu-i așa?

Cum putea să-i explice?

— Miss Helen mi-a cerut.

— Ba cred că a fost ideea dumitale de la bun început, a spus el, arătând cu degetul spre ea. Am dreptate, nu-i așa?

Se pare că-i era sortit să-i supere pe ambii stăpâni în decursul aceleiași jumătăți de oră. Fie ce-o fi!

— Ca secretară a dânsei, e treaba mea să îi aștern gândurile pe hârtie.

— Ale ei, sau ale dumitale?

Ea a așteptat să termine fără să mai spună nimic.

— Ei, dar nici nu-mi pasă, a continuat el, fluturând din mână. De fapt, asta ne-a fost și învoiala. Chiar îmi place inițiativa dumitale. Dumneata semeni cu mine, amândurora ne place să tragem sforile, să-i convingem pe alții să facă ce vrem noi. Ești un adevărat cameleon, așa cum am fost și eu la început, când eram mic funcționar, făcând pe placul oricărui șef, dar având grijă să îl mulțumesc și mai mult pe șeful șefului. Îmi place că nu ne este frică să fim creativi atunci când ne croim drumul către reușită.

Unul dintre cei mai bogați oameni din America îi admira calitățile, tocmai spusese că se asemănau. Gândul acesta a făcut-o să zâmbească ușor. Totuși nu ar fi vrut să semene prea tare cu domnul Frick. Nu-i plăcea deloc cum își întărâta membrii familiei unul împotriva altuia. Și, pe deasupra, motivul pentru care ea îi influența pe Miss Helen și pe domnul Danforth era dictat de situația ei disperată, pe când domnul Frick era rău intenționat, găsindu-și bucurie în asta.

— Îți place să locuiești aici, domnișoară Lilly?

— Sigur că da, a răspuns ea, ușurată că schimbase subiectul. Să pot vedea zi de zi un portret de Gainsborough[19] sau un tablou diafan de Hoppner[20] este cea mai divină experiență a vieții mele.

— Și mie îmi place să mă înconjor de femei frumoase, a adăugat el, zâmbind cu toată fața, chiar dacă unele sunt bidimensionale.

Era limpede că domnul Frick prefera misterul femeilor din portrete față de complicațiile concrete ale soției și fiicei sale.

— Poate că tocmai de aceea sunt atât de atrăgătoare.

Nu-i venea să creadă că fusese atât de îndrăzneață. El a rămas cu privirea pe fereastră și, când a vorbit în cele din urmă, avea vocea șovăitoare.

— Ești isteață, așa cum ți-am mai spus. Se pare că n-am avut prea mult succes la femei în viața mea, li se pare că sunt un boșorog bătrân și respingător. Și totuși, eu le iubesc, a spus el, ridicându-se cu greu în picioare și scoțând o batistă. Trebuie să plec acum, am pierdut destul timp. Spune-i lui Helen că am căutat-o.

Și, până să apuce ea să spună ceva, s-a făcut nevăzut.

*

Lillian o supraveghea pe Bertha să îi facă bagajul lui Miss Helen, când aceasta a dat năvală în cameră cu un teanc de cărți în brațe.

— Trebuie să faci loc și pentru astea, Bertha.

Bertha a rămas cu ochii la cărți, uitându-se apoi la cufărul care era deja plin ochi cu lenjerie și rochii.

— Păi nu încap.

— Atunci du-te în cămara cu cufere și mai adu unul.

După ce s-a strâmbat, dându-și ochii peste cap pe la spatele stăpânei, Bertha a ieșit. Lillian a luat cărțile din brațele lui Miss Helen și le-a pus

încetișor pe pat.

— Tot pentru bibliotecă?

— Sigur că da. Nu-mi permit să pierd o săptămână întreagă.

Domnul Frick nu se simțise bine, și doctorul îi recomandase să facă o cură de aer la mare, așa că familia pornea către Eagle Rock, moșia lor de pe malul mării, în Massachusetts. Lillian avea să rămână acasă și abia aștepta cele șapte zile de libertate relativă. O să aibă timp să se ocupe de toate problemele contabile, să îndosarieze chitanțele și să rezolve alte treburi. Gândul că nu avea să o întrerupă nimeni o făcea să simtă o emoție ciudată. Încheierea bilanțului contabil pe o lună sau refuzarea unei invitații cu o scrisoare frumoasă deveniseră calități prețioase, după cum se vedea. Deocamdată.

— Cum a fost aseară? a întrebat-o Lillian pe Miss Helen, fără să o privească.

— Minunat. Am ascultat Rahmaninov, și după aceea domnul Danforth m-a condus acasă.

Totul decurgea bine, și grijile lui Lillian despre potrivirea lor se dovedeau, slavă Domnului, nefondate.

— Când te gândești că în curând o să mergeți la altar.

Aici se cam grăbea, dar nu avea timp de pierdut.

— L-ați invitat pe domnul Danforth la Eagle Rock?

— Nu poate veni, are nu știu ce tâmpenie de făcut. Poate că e mai bine să nu apuce să-i cunoască prea bine pe mama și pe Papsie de la început, o să aibă destul timp după nuntă, când se mută la noi.

— Să se mute? Aici?

Lillian nu-și putea închipui un început mai rău pentru o căsnicie decât a locui în casa familiei Frick, sub stricta supraveghere a tatălui lui Miss Helen.

— Bineînțeles că o să se mute. Aici îmi fac toată munca de cercetare. Și aici e și Papsie. Oricum, l-am întrebat dacă o să-i fie dor de mine, și a spus că îi va fi cu siguranță. Și apoi mi-a sărutat mâna. Apoi i-am spus că am o surpriză pentru el, a continuat ea după o pauză.

— Ce anume?

Obrajii îi ardeau de emoție. S-a dus la noptieră, de unde a luat un plic adresat domnului Danforth.

— Am conceput o vânătoare de comori pe care s-o dezlege cât sunt eu

plecată.

— Vânătoare de comori? Unde?

— Aici, unde altundeva, prin toată casa! Am pus douăzeci de indicii ascunse peste tot, și uite care e primul. Când vine, să-i dai plicul și să-l lași să cutreiere prin casă. Așa o să învețe care sunt obiectele pe care Papsie și cu mine le îndrăgim cel mai mult. Dacă tot urmează să intre în familia noastră, trebuie să ne asigurăm că cunoaște bine toată colecția. Uite, aici e primul indiciu.

Lillian s-a străduit să zâmbească, ca să nu trădeze cât de puțin își dorea să-l dădăcească pe domnul Danforth săptămâna care urma.

— Ce frumos că v-ați gândit! Știți cumva când o să vină?

— Nu, dar a spus că-și va face timp. Iar dumneata o să fii aici, bineînțeles, să-l primești. Și o să mai ai de organizat și masa pentru Ziua Recunoștinței. Ți-am lăsat câteva notițe cu sugestii pentru meniu, a adăugat ea, arătând spre un morman de hârtii. Undeva pe-acolo. Iar cu ocazia asta, poți să-mi și faci ordine pe birou.

S-a dus timpul ei liber! Lillian abia și-a stăpânit un suspin și a continuat să-i împacheteze lucrurile.

*

După ce au plecat, casa s-a liniștit de parcă ar fi intrat în hibernare odată cu dispariția stăpânilor. Nu se mai auzea sunetul orgii, nu se mai servea mâncarea, servitorilor le era îngăduit să-și ia câte o dimineață sau o după-amiază liberă, atât timp cât se făceau treburile esențiale ale casei. Lillian chiar a reușit să iasă într-o după-masă, sustrăgându-se de la îndatoririle sale și petrecându-și câteva ore într-o sală întunecată de cinema. Văzuse *Daddy Long Legs*[21] și îi plăcuse totul: costumele, ochii strălucitori ai lui Mary Pickford, decorurile detaliate. Se și vedea printre ele. Nu Angelica, o ființă dăltuită în piatră, ci o femeie vie, care gândește, și simte, și rostește replici cu glas tare, chiar dacă publicul nu putea să-i audă vocea. Era convinsă că ea era capabilă să facă toate acestea.

De multe ori, atunci când poza sub numele de Angelica, artiștii obișnuiau să îi ceară uneori să coboare de pe piedestal și să o întrebe ce părere are despre lucrarea lor, ascultându-i părerea cu atenție. Tare îi mai plăcea să participe la actul de creație. De fapt, cu cât se gândea mai bine, cu atât își dădea seama că tot ce știa despre artă îi e de folos nu numai pentru cariera

ei de starletă în devenire, ci și ca angajată a familiei Frick. Știa instinctiv ce rol ar trebui să joace în orice împrejurare: de confidentă atunci când vorbea cu doamna Frick, de soră mai mare atunci când vorbea cu Miss Helen despre cum se curtează un pretendent, de secretară de încredere atunci când se ocupa de treburile stăpânei. Se comporta întotdeauna ca o actriță în multe privințe.

După film, a mers la Central Station și a întrebat un funcționar de la biroul de informații cum se ajungea cel mai bine de la New York la Los Angeles. Acesta i-a dat orarul trenului expres 20th Century Limited, care mergea până la Chicago de unde trebuia să ia alt tren către San Francisco. Își și imagina cum ar arăta ținuturile americane care s-ar perinda prin fața ferestrei trenului, lăsând în urmă toată familia Frick.

În drum spre casă a cumpărat un ziar și l-a răsfoit, după care l-a aruncat în lada de gunoi. Se pomenea doar o singură dată despre Angelica, în legătură cu crima Watkins, și asta doar la sfârșitul unui articol. Procesul urma să aibă loc în ianuarie, dar până atunci ea va fi fost de mult plecată.

A doua zi, domnul Danforth s-a prezentat punctual la ora patru, arătând foarte îngrijorat. Lillian l-a primit în bibliotecă și i-a înmânat plicul sigilat, dându-i instrucțiunile lăsate de Miss Helen, printre care era și mențiunea că Lillian nu trebuia să-l ajute în nici un fel.

— Scuzați-mă? Ce trebuie ss… să fac? s-a bâlbâit el.

— E o vânătoare de comori. Nu știu exact la ce anume s-a gândit. Nu mi-a destăinuit nimic din planul ei. Trebuie să citiți ce scrie acolo și să urmați indicațiile care vă vor îndruma spre următorul indiciu. Și așa mai departe.

— Și câte indicii sunt?

— Douăzeci.

— Știe Miss Helen cum să îmi ocupe timpul cât e plecată! Și eu, care am asigurat-o că o săptămână nu e deloc o povară și am îndemnat-o să se ducă, să aibă grijă de tatăl ei și să se simtă bine la mare.

— Nu cred că intenționează să vă ocupe timpul. Dorește să cunoașteți comorile acestei case, să puteți înțelege pasiunea pe care ea și tatăl ei o au pentru colecția lor de artă.

— Bine, dați-mi-le! Să mă apuc de treabă!

Ea a făcut întocmai și l-a urmărit cum deschide plicul.

— Vă doresc succes!

O jumătate de oră mai târziu, una dintre servitoare a bătut la ușa salonului

lui Miss Helen unde Lillian își vedea de treburile ei.

— Domnul Danforth întreabă de dumneavoastră. E în galeria cu tablouri.

— N-ați rezistat prea mult, a glumit ea.

— Ăsta e un fel de a mă pune la încercare și mi-e teamă că nu am să mă descurc, a spus domnul Danforth cu o voce speriată. Nu știu prea multe despre artă și nu am descoperit nici măcar primul indiciu. Mi-ar părea rău să o dezamăgesc pe Miss Helen. Știu că vi s-au dat ordine stricte, dar n-ați vrea să mă ajutați?

Foaia purta data de noiembrie 1919, și în colțul din dreapta sus era notat 1/20.

După minunata comoară Magnolia pornești în căutare,
Plăcut mai e să te pun la încercare,
O cutiuță ascunde primul semn,
Ca să-l găsești, îngerașul îl cată
Acolo unde datoria și-o face-al meu tată.

Lillian nu se prea pricepea la poezie, dar își dădea seama ce rime groaznice erau.

— O cutiuță? Păi casa asta e uriașă! Dacă toate indiciile sunt așa, n-o să termin de căutat până se întorc ei.

— Să mă gândesc, a spus Lillian, privind în jur. Biroul domnului Frick e la capătul galeriei, unde presupun că își îndeplinește datoria. Îmi aduc aminte că Miss Helen mi-a spus că, mai demult, înainte de a cumpăra emailurile de Limoges de la J.P.Morgan[22], se afla în cealaltă parte.

S-au dus împreună la sala cu emailuri, care niciodată nu-i plăcuse lui Lillian. Arăta ca o peșteră, cu pereții acoperiți cu panouri grele de lemn, spre deosebire de liniile simple și drepte ale celorlalte încăperi de la etajul întâi, de parcă arhitectul și-ar fi concentrat toate capriciile întruna dintre cele mai mici încăperi.

— Nu o fi asta? a întrebat el, arătând spre o cutiuță viu colorată.

Lillian a recunoscut-o pe dată din catalogul lui Miss Helen.

— Cred că aveți dreptate. După câte știu eu, e o casetă matrimonială[23] împodobită cu îngerași sau amorași.

— Casetă matrimonială? Ce combinație ciudată de cuvinte!

— Aveți dreptate. Este pictată cu email, de la mijlocul secolului al

șaisprezecelea, a adăugat ea, uimită de câte amănunte reținuse.

Domnul Danforth a fluierat uimit.

— Par a cânta la un instrument sau își fac curte.

— Nu știu ce scrie, dumneavoastră cum stați cu limba franceză?

— Destul de bine, dar aici e în franceza veche: *Dragostea oferă bucurie. Înfrânt din dragoste.* Credeți că următorul indiciu se află înăuntru?

Lillian a ridicat cu grijă capacul casetei și a scos o hârtie împăturită pe care i-a dat-o domnului Danforth. El a refuzat să o ia.

— Nu puteți să lăsați totul în seama mea. Promit că n-am să-i spun lui Miss Helen că m-ați ajutat, dar trebuie s-o faceți.

— Nu sunt convinsă că se cuvine.

— Vă rog. Și înainte de a spune da sau nu, a adăugat el după o pauză, vă rog să acceptați scuzele mele pentru ceea ce s-a întâmplat ultima dată. La fântână. Nu am avut nici o intenție să spun ceva necuviincios.

Dacă ar fi știut el! S-a străduit să se îmbujoreze feciorelnic și și-a mușcat buza așa cum făcea Mary Pickford în film.

— Desigur, domnule Danforth, nu m-am supărat deloc, vă asigur.

— Vă mulțumesc, a spus el, citind apoi cu voce tare indicația numerotată 2/20: *„Stai pe loc/Oprește-te/Și uită-te după stâlpul de sare.“*

— Hm, e oare vreo solniță pe-aici? a întrebat el, uitându-se în jur.

— Se referă la povestea biblică a lui Lot și a soției sale, a explicat Lillian, întorcându-se și dând cu ochii de ceea căuta: o cupă mare de cupru. Uitați-vă aici!

S-au apropiat să cerceteze o cupă de email de un albastru intens. Lillian i-a explicat semnificația ornamentelor:

— Uitați-l pe Lot, și mai încolo pe soția lui prefăcută în stâlp de sare.

Educația ei catolică dădea în fine roade.

— Așa! Ea s-a uitat înapoi spre Sodoma, deși îngerii îi spuseseră să nu întoarcă ochii într-acolo. Ceea ce nu a fost o idee bună.

Scena era plină de mișcare. Într-un colț, flăcările cuprindeau orașul, într-altul se vedeau copaci cu rădăcini ca niște gheare, dar privirea luneca iute spre sânul dezgolit al uneia din fiicele lui Lot, spre pielea strălucind ca o rază pe fundalul în tonuri de verde și albastru. După cum își amintea ea, povestea se termina cu cele două fiice ale lui Lot care îl îmbată și îl seduc pe tatăl lor.

Doamne sfinte! Doar Miss Helen putea să găsească așa o poveste sordidă

pentru șarada ei. Dar Lillian și-a dat seama de ce a făcut-o. Miss Helen nu vedea altceva decât frumusețea obiectului, nu și senzația stânjenitoare a scenei de seducție, ca să nu mai pomenim și de felul în care aceasta ar fi putut descuraja un posibil pretendent.

Domnul Danforth și-a dres vocea.

— Hmmm, bine…

Înainte ca el să o rupă la fugă, Lillian a ridicat suportul pe care se afla cupa, scoțând la iveală un alt indiciu, care i-a trimis la un bust de bronz din secolul al XVIII-lea. De acolo, mai departe în salonul din aripa de nord, la o pictură în ulei a lui Degas, reprezentând niște balerine. Nu era o sarcină ușoară, și, pentru a descoperi la ce lucrări se referea Miss Helen, era nevoie să cerceteze de mai multe ori fiecare încăpere. Curând soarele a ajuns la apus.

Domnul Danforth arăta destul de istovit.

— Ar trebui să stau aici toată săptămâna în loc să-mi văd de treabă.

Lillian trebuia să facă ceva, dacă voia ca această logodnă să se încheie cu bine.

— De ce nu ați veni în fiecare zi, și eu am să vă ajut până le găsiți pe toate? O să ne ia ceva timp.

— Vreți să faceți asta?

— Desigur. Și ar mai trebui să știți că Miss Helen intenționează să creeze o bibliotecă de artă, un motiv în plus să ajungeți să cunoașteți bine întreaga colecție.

— O femeie să conducă o bibliotecă? Dar o să îngăduie tatăl ei așa ceva? Mă surprinde!

Nu i-a plăcut reacția lui, dar nu a vrut să-l descurajeze.

— Dacă vreți să o cuceriți, vă sugerez să nu luați în râs această idee.

— Sigur, aveți perfectă dreptate. Căci vreau să-i fiu pe plac. Și dacă nu vă deranjează, aș vrea să vă mărturisesc ceva: intenționez să o cer în căsătorie de Ziua Recunoștinței.

Asta însemna peste două săptămâni. Destul de repede.

De îndată ce domnul Frick i-ar fi dat plata, Lillian ar fi găsit o scuză, pretinzând că are o mătușă bolnavă în California, și ar fi plecat cu primul tren. Iar aranjamentele pentru nuntă ar intra în sarcina următoarei secretare particulare pe care aveau să o angajeze. Și, oricine ar fi această persoană, Lillian spera că va fi în stare să o îndrume pe Miss Helen să-și aleagă o

rochie de mireasă potrivită, căci, dacă era lăsată de capul ei, aceasta ar putea apărea îmbrăcată într-o urâțenie cu crinolină.

— Minunat! Dar i-ați cerut domnului Frick permisiunea să-i cereți mâna domnișoarei?

— Da, chiar înainte de a pleca la Eagle Rock.

Totul e aranjat. A, mi-am adus aminte, domnul Frick m-a rugat să vă dau această scrisoare, a spus el, vârându-și mâna în buzunarul hainei și scoțând o hârtie.

În scrisoare i se cerea lui Lillian să îi dea domnului Danforth un cec aflat pe biroul din salon, a cărui valoare să fie folosită pentru cumpărarea inelului de logodnă pentru Miss Helen.

— Să vă spun cinstit, e destul de stânjenitor, a spus domnul Danforth, ferindu-și privirea, eu aș fi folosit inelul mamei mele, dar nu este nici pe departe potrivit pentru Miss Helen. Domnul Frick îmi cunoaște situația financiară precară, despre care sunt convins că v-ați dat și dumneavoastră seama când ați fost la mine. Știu că nu așa se procedează de obicei, și că dumneavoastră, ca secretară particulară, cunoașteți pe dinafară regulile curtării unei femei. Sper că nu sunteți prea uimită.

— Cel mai important este ca Miss Helen să fie fericită, a spus ea, atingându-l ușor pe braț, să-l liniștească. Și sunt convinsă că orice îi veți alege îi va face mare plăcere. Mă duc să vă aduc cecul imediat.

Pe când trecea pe lângă dormitorul lui Miss Helen de la etajul al doilea, Lillian și-a amintit de diamantul Magnolia din medalionul Marthei din cutia de bijuterii. Ar fi tocmai nimerit pentru un inel de logodnă, dar a-l folosi în acest scop ar fi cu siguranță considerat de domnul și doamna Frick drept o pângărire a memoriei copilei. Câtă nedreptate pentru Miss Helen!

Cecul se afla pe biroul domnului Frick, cu chipul Marthei care privea în sus spre Lillian. A coborât apoi și i l-a dat domnului Danforth, care o aștepta afară, sub portalul de la intrare.

— Sunteți o comoară, domnișoară Lilly. Vă mulțumesc că sunteți atât de bună și înțelegătoare. Nu o să uit asta, promit.

Zâmbind, ea l-a urmărit cum se îndepărta. Mai erau doar două săptămâni.

*

După trei zile de căutări, Lillian și domnul Danforth descoperiseră doar zece din cele douăzeci de obiecte. Biletele cu indicații scrise de Miss Helen

erau ascunse după tablouri, sub statuete de bronz și în sertarele meselor. Unul fusese descoperit sub covorul din salon, unde stăteau amândoi să privească portretul aspru al lui Thomas Cromwell, pictat de Holbein. Când ea și domnul Danforth s-au repezit să se aplece deodată să scoată biletul, și-au lovit capetele destul de tare. Au căzut amândoi pe spate, iar Lillian nu s-a sinchisit că se afla în cea mai nepotrivită poziție în care se găsise vreodată, îmbrăcată fiind, desigur.

— Vă doare capul? a întrebat el.

— Acum mă doare la fel de tare și pe afară cum mă durea pe dinăuntru după descifrarea acestor indicii absurde.

Domnul Danforth a încremenit, rămânând cu gura căscată, după care a izbucnit în râs.

— Nu sunteți deloc cum m-am așteptat să fie secretara particulară a lui Miss Helen!

— Îmi închipui. Dar și Miss Helen e o persoană unică în felul ei.

El s-a ridicat și i-a întins amândouă mâinile să o ajute. După ce s-a ridicat și ea, el nu i-a lăsat mâinile.

— Vreau să vă mulțumesc, sincer vă spun! Eu nu dovedesc aceeași apreciere a artei ca familia Frick, iar dumneata mi-ai dat ocazia să nu par atât de netot cum sunt de fapt.

Cu toată neplăcerea pe care o simțise la început să se ocupe de domnul Danforth, în ultimele zile ajunsese să aștepte cu plăcere întâlnirile lor de după-amiază. Se pomenea nerăbdătoare să vadă ce aveau să mai descopere și se bucura să găsească răspunsurile. Îi urmărea cu bucurie uimirea la descoperirea fiecărei poezii groaznice, pe care o recita cu un accent prețios, european. Devotamentul desăvârșit cu care îndeplinea aceste sarcini ridicole o amuza de fiecare dată.

Ea s-a așezat pe canapea, frecându-și capul acolo unde se lovise.

— Mai întâi, să știți că membrii familiei Frick nu doar apreciază arta, ci sunt și extrem de pasionați de ea, într-un mod mai puțin obișnuit. Domnul Frick și fiica lui tratează toate aceste capodopere ca pe o colecție de timbre ilustrate. Cumpără tablouri de mii de dolari, așa, dintr-un capriciu. Nu mii, ci milioane de dolari. Tablourile acelea mari de Fragonard au costat un milion și două sute cincizeci de dolari. Vă puteți închipui? a întrebat ea, dar apoi și-a dat seama că mersese prea departe, să sporovăiască așa despre cheltuielile familiei. Mă scuzați, nu a fost prea frumos din partea mea să

spun așa ceva.

El s-a așezat pe canapea lângă ea.

— Acesta e încă un motiv pentru care cred că sunteți diferită. Nu e nevoie să vă cereți scuze. Banii dați pe tablourile alea de Fragonard mi-ar fi ajuns să fac toate reparațiile de care are atâta nevoie casa mea. Și-ar fi ajuns și s-o mobilez după ultima modă.

— Înțeleg că vă veți muta aici după nuntă.

— Da, așa s-a decis, a spus el, căzând pe gânduri.

— Sunteți îngrijorat? Vă asigur că nu aveți de ce, personalul este foarte amabil și este un loc divin în care se poate locui.

— A, nu! Desigur. Aveți dreptate. Dar cred că e mai degrabă vorba de despărțirea de obiectele părinților mei, căci va trebui să le dau pe toate. E ca și când mi-aș lua la revedere din nou de la ei. Dacă i-aș fi văzut înainte de a muri, poate că nu m-ar fi afectat atât de mult, dar ultima oară când ne-am întâlnit a fost cu doi ani în urmă, după care eu am plecat în Europa. Și mi-am închipuit că am să-i găsesc tot acolo când am să mă întorc. E greu să treci mai departe.

Lillian s-a gândit la hainele mamei ei.

— Știu. Și eu a trebuit să las toate lucrurile mamei în urmă când am fugit…

— Ce-ți făcut?

— Când am plecat, adică…

Nu a părut îngrijorat de bâlbâială ei.

— Ei, bine! Abia aștept să lucrăm împreună când o să mă instalez aici definitiv. Eu și Helen s-ar putea să avem nevoie de un mediator. E cam ciudată, trebuie să recunosc. Dar nici eu nu sunt altfel. Poate că o să facem o pereche potrivită.

Lillian s-a simțit vinovată, știind că nu va mai fi acolo atunci când el se va muta în casa familiei Frick. Va trebui să se descurce singur cu noua lui soție și cu părinții ei. Totuși, voia să-l ajute.

— Doamna Frick nu vorbește prea mult și rareori iese din camera ei, dar Miss Helen compensează cu asupra de măsură absența ei. Când se pornește pe vorbit, e bine să o lăsați să-și verse năduful până la capăt. Dacă o întreruperi, poate să-și piardă cumpătul. Iar despre domnul Frick, nu poți să-ți dai niciodată seama ce gândește, așa că să nu presupuneți că, dacă tace și ascultă, nu are să izbucnească supărat, de obicei din pricina vreunei

plăți întârziate sau a unei facturi neașteptate. Dacă însă consideră că cineva își bate joc de el, atunci să vă așteptați să tune și să fulgere.

Domnul Danforth a pălit, spusese prea mult.

— Așa văd eu, ca angajat, desigur. Dumneavoastră fiind ginere, veți fi tratat altfel.

Când și-a ridicat ochii spre ea, avea privirea pierdută.

— Nu cred că o să pot face față.

— Atunci putem face o pauză, să veniri mâine dis-de-dimineață. Dumnealor se întorc cu trenul de după-amiază.

— Nu, nu la asta mă referem. Ci la toată povestea.

Voia să spună că nu ar fi fost la înălțimea acestei căsătorii? Lillian stricase ceva vorbind atât de deschis. Dacă o ținea tot așa, domnul Danforth avea să dea bir cu fugiții, și logodna nu va mai avea loc niciodată. Și era atât de aproape de tintă.

— Nu spuneți asta, vă rog.

El și-a scos batista și și-a șters fața.

— E înăbușitor de cald aici, nu credeți?

— Știți ceva? Haideți să facem o mică plimbare în Central Park. Aerul proaspăt ne va face bine amândurora.

Spre ușurarea ei, domnul Danforth a fost de acord. Pe măsură ce se îndepărtau de reședința familiei Frick, îi dispărea paloarea din obraji și își mai venea în fire, în aerul rece de toamnă.

— Mi-a venit o idee. Haideți să o luăm pe aici, a spus el.

Au apucat-o pe o alee spre East Drive și, pe măsură ce înaintau pe malul de sud al lacului Turtle Pond, Lillian și-a dat seama încotro se îndreptau.

— Mergem la castel?

— Chiar acolo.

Castelul Belvedere se zărea în fața lor. Prima dată când Lillian și mama ei trecuseră pe lângă el – Kitty nu fusese niciodată amatoare de plimbări lungi –, Lillian fusese de-a dreptul fermecată. Castelul fusese construit pe unul din cele mai înalte locuri din parc, o ridicătură uriașă de piatră de șist care se înălța din lac, înconjurat de ulmi și platani, ca o fortăreață din poveste, chiar în inima unui oraș american atât de aglomerat.

— M-am întrebat întotdeauna pentru ce anume o fi fost construit, a spus ea în timp ce urcau treptele spre una din terase. Mi-am închipuit că s-au gândit ca aici să locuiască primarul New York-ului, ca un rege care

domnește peste regatul său.

— De fapt, a fost construit în 1870, ca un moft, o simplă structură decorativă fără nici o utilitate concretă. Ceva frumos de admirat, a explicat domnul Danforth, luând-o ușor de braț ca să o conducă spre marginea terasei ce dădea spre nord, unde sclipea în soare apa dintr-un mare bazin dreptunghiular aflat dincolo de Turtle Pond. Dar acum servește de stație meteorologică.

— Mă bucur că e folosit la ceva. Orice pe lumea asta trebuie să aibă o utilitate.

— Chiar și oamenii?

— Mai ales.

— Miss Helen spune că vă faceți treaba foarte bine, deci puteți considera că faceți parte dintre oamenii utili.

A fost uimită să audă că Miss Helen vorbise de bine despre ea.

— A spus ea asta?

— Da, și a mai spus că vă pricepeți destul de bine la artă, ceea ce am descoperit și eu în timpul căutărilor noastre. Unde ați învățat atât de multe lucruri?

— Am citit, a răspuns ea rece. Presupun că asta înseamnă că reședința familiei Frick nu este nicidecum o fantezie, căci domnul Frick a hotărât deja că va deveni muzeu al orașului.

Domnul Danforth nu a răspuns imediat.

— „Să sufli aurul, să faci alb crinul/ Să torni mireasmă peste viorea/ Risipă este ori trufie goală“[24], a recitat el.

— Din ce este asta?

— Shakespeare, *Regele Ioan*.

Cuvintele erau frumoase, dar creau o senzație neplăcută, fiind rostite de cel care urma să se căsătorească cu Miss Helen.

— Vreți să spuneți că întreaga colecție de artă a domnului Frick este trufie goală?

— Cu prețul unui singur tablou de-al lui, s-ar putea hrăni ani de-a rândul toți oamenii dintr-un bloc sărac din Lower East Side. Și-aș zice că se pune întrebarea dacă nu cumva hotărârea de a-și dona orașului picturile și casa se trage dintr-un sentiment de vinovăție.

— Vinovăție? Pentru ce anume?

— Pentru ceva ce s-a întâmplat demult, cu vreo treizeci de ani în urmă,

multă lume a uitat… dar poate că nu toți!

Ea nu a spus nimic și, după o vreme, el a continuat:

— Domnul Frick și alți prieteni bogați de-ai lui aveau un lac numai al lor pentru clubul de pescuit, în susul râului ce trecea printr-un oraș numit Johnstown, din Pennsylvania. Acolo era un baraj care ar fi trebuit reparat, dar s-a rupt și a inundat localitatea, distrugând-o cu totul. Au murit peste două mii de persoane.

— Îngrozitor! Și a fost vina domnului Frick?

— A lui și a celorlalți membri ai clubului, că nu au avut grijă să facă reparațiile necesare. După aceea au format un comitet ca să ajute supraviețuitorii, dar se zice că și-au folosit influența ca să oprească cercetările. Nimeni nu a fost tras la răspundere.

Peste două mii de oameni! O adevărată catastrofă. Dar reputația domnului Frick nu a avut de suferit în anii ce s-au scurs de atunci, căci și-a consolidat puterea, și averea sa tot mai mare l-a făcut intangibil.

— Așa că vedeți, domnișoară Lilly, cei din familia Frick sunt „cei suflați cu aur“ din orașul acesta. Ce noroc au!

Ea i-a aruncat o privire.

— Poate că sună ridicol venind din partea mea, dar noi, cei din familia Danforth, facem parte din aristocrație doar cu numele. Afacerile familiei mele au mers prost ani de zile, încă înainte de moartea tatălui meu. Eu nu mai am decât un majordom acum, căci am fost nevoit să renunț la valet, la bucătar și la ceilalți servitori, într-un fel, a continuat el, râzând, e o nebunie ce fac eu, că nu urmăresc altceva decât să-mi salvez renumele și averea familiei căsătorindu-mă din interes. Deși, să nu mă înțelegeți greșit, sunt foarte recunoscător că Miss Helen mă socotește demn de ea. Dar o să mă țină din scurt, n-am nici o îndoială.

Gândul că domnul Danforth se simțea în largul său să-i mărturisească lui Lillian lucruri atât de intime îi producea o mică tresărire de bucurie, dar îi părea rău să-l audă cât de mult se subestima.

— Zilele trecute ați pomenit că ați vrut să urmați medicina. Ce v-a determinat să faceți o astfel de alegere?

— Mi-e teamă că nu e o poveste prea plăcută.

— Nu-i nimic, vă ascult.

— Când eram pe front în timpul războiului, ni s-a spus să fim atenți să detectăm mirosul de usturoi și să ne punem masca de gaze la cea mai mică

adiere. Unul dintre camarazii mei se pare că nu avea miros și, în timp ce noi ne echipam cu măști, el amesteca cărțile de joc, gata să înceapă o nouă partidă acolo, în tranșee. Peste două ceasuri, se zvârcolea în dureri, vomitând, țipând, și l-am dus la doctor, care n-a putut să-i facă altceva decât să-i toarne apă pe față ca să i-o curețe de gaz. Sunt convins că puteam face mai mult decât să ne uităm neputincioși cum îi curgea sânge pe nas și pe gură, cum abia trăgea aer în piept, căci plămânii îi erau distruși. Și nu vreau să mai simt acea neputință.

— Acum veți avea ocazia, domnule Danforth. Gândiți-vă ce putere veți dobândi să schimbați lumea după ce deveniți membru al familiei Frick. Tot așa a făcut și Miss Helen în timpul războiului, când a ajutat sute de refugiați. Sunt convinsă că veți forma un cuplu grozav.

— Cred că da, a spus el cu un zâmbet șters. Pot să vă încredințez un secret?

Ea a încuviințat din cap.

— Înainte de toată povestea asta cu Miss Helen, eu făcusem cerere să fiu admis la Facultatea de Medicină. Acum câteva zile, am aflat că am fost admis.

— Minunat! Atunci trebuie să vă duceți!

— Păi nu o să fie prea ușor acum. Facultatea de Medicină e tocmai la Boston.

O adiere neașteptată de vânt a făcut să i se desprindă eșarfa de la gât. Amândoi au dat să o prindă, dar nu au reușit. Zburase și căzuse pe stâncile de dedesubt, o rază roșie printre pietrele cenușii.

— Poftiți, luați fularul meu.

Domnul Danforth nu s-a lăsat și, până să-și dea Lillian seama, i-a pus pe umeri fularul cald încă de la gâtul lui, în timp ce se întorceau către casa familiei Frick.

Pe drum, au vorbit degajat despre subiecte mai plăcute decât războiul și crinii auriți, farmecul înțelegerii lor liniștite de pe terasa Belvedere fiind risipit de prezența gălăgioasă a trecătorilor.

Când s-au aflat din nou în salon, domnul Danforth a arătat spre măsuța cu băuturi și a întrebat:

— Credeți că aș putea să iau niște coniac? Emoțiile…

— Desigur.

El s-a ridicat și și-a turnat în pahar.

— Insist să beți și dumneavoastră.

Asta nu ar fi înțelept. Nu voia ca matroana sau Kearns să raporteze că se servea din băuturile fine ale domnului Frick. Și, pe deasupra, nu se cuvenea în nici un fel ca ea să bea un pahar împreună cu viitorul soț al lui Miss Helen fără nimeni altcineva în preajmă.

Totuși, se străduia Lillian să gândească, ea se prefăcea numai că este o secretară cu adevărat, ceea ce nu trebuia să piardă din vedere, dacă voia să se facă nevăzută după anunțarea logodnei. Pe vremea când lucra ca model, mama ei accepta adesea un păhărel de băutură din partea artistului după sesiunea de lucru și, când a mai crescut și Lillian, îi permitea și ei să li se alăture. Chiar dacă înghețase toată stând nemișcată ore întregi, prima înghițitură o încălzea, punând-o iute pe picioare. Iar acum i-ar prinde bine să prindă curaj.

— Da, accept.

Domnul Danforth a sorbit de câteva ori și a oftat ușurat.

— Ah, ce bine e. Vă mulțumesc.

— Nu e nevoie să-mi mulțumiți.

— Ce anume vă place la casa aceasta? a întrebat el, privind pe fereastră la peluza de afară.

Lillian a stat o clipă pe gânduri. Erau atât de multe de spus. Operele de artă, ghirlandele de flori sculptate pe hornul din bibliotecă, parcul pe care-l vedea din camera ei, felul în care soarele poleia totul la apus.

— Ideea că orice este posibil. Faptul că domnul Frick a pornit fără mai nimic, și acum trăiește regește. Că se poate întâmpla orice. De pildă, dacă chiar v-ați dori cu tot dinadinsul, ați putea deveni doctor. Nu vă stă nimic în cale.

— Dar dumneavoastră? Ce-ați vrea să faceți, dacă nu ați fi secretară particulară?

— Aș vrea să fiu stea de cinema, a răspuns ea fără să stea pe gânduri.

Se aștepta ca el să râdă, răsturnându-și paharul la auzul unei astfel de trăsnăi. Dar nu a râs.

— Sunteți destul de frumoasă ca să jucați și pe scenă, și în film.

Cuvintele lui au rămas plutind în aer, pe lângă ticăitul ceasului cu barometru de pe una din măsuțele de lângă ei. S-au privit o vreme, Lillian simțind că inima i se zbate mai repede.

— După plimbare și paharul acesta, a început el, terminând băutura, mă

simt complet refăcut. Hai să mai facem o căutare, și-apoi o să mă duc acasă.

A scos din buzunarul pardesiului teancul de hârtii cu indiciile.

— Am ajuns la a zecea încercare: *„Greu de deslușit e răsunetul de muzici/ La numărul unu, pe East Seventy Street, aici/ Află de unde izvorăște cu-adevărat/ Că la jumătatea căutării ai aflat/ Indicii.“*

Lillian s-a strâmbat.

— Vă rog frumos! Să nu cumva să recitați cu accent rusesc! N-aș putea să îndur.

— O să mă străduiesc să nu mă simt jignit.

— Din fericire, cred că știu la ce se referă. Veniți cu mine!

L-a dus pe scara principală până la primul etaj și i-a arătat tuburile orgii despărțite de patru coloane subțiri de marmură.

— Știu dintr-o sursă demnă de încredere că tuburile acestea sunt false.

A pornit-o mai departe pe scări, și la etajul al doilea a luat-o la stânga, pe lângă ascensor, și a deschis larg ușa de mahon de la capătul culoarului.

— Aici este sala orgii, dar trebuie să recunosc că nu am intrat niciodată.

În stânga se afla un spațiu îngust, mărginit de mii și mii de tuburi, așezate în șiruri ce se îndreptau spre tavan, cu înălțimi și grosimi diferite, unele nu mai mari decât un pai de băut răcoritoare, altele cât un picior de bărbat, toate înălțându-se spre tavan. Spre deosebire de tuburile ornamentate de pe partea cealaltă a zidului, acestea aveau o înfățișare obișnuită, dar lui Lillian i se părea că sunt frumoase, chiar năucitor de frumoase. De parcă ar fi pășit într-o operă de artă tridimensională.

Au intrat cu mare băgare de seamă, orice pas greșit ar fi fost o nenorocire atât pentru orgă, cât și pentru persoana care s-ar fi împiedicat acolo.

— Domnul Graham, organistul nostru, spune că sunt patru mii șapte sute de tuburi aici.

Deși se ferise să mai dea ochii cu domnul Graham după întâlnirea cu doamna Whitney, cu câteva săptămâni în urmă el a oprit-o pe coridor și i-a cerut părerea despre cum ar putea să-și mai diversifice repertoriul. În glumă, ea i-a sugerat un cântec la modă, *I’m Forever Blowing Bubbles*[25]. Nu la mult timp după aceea, a cântat un superb aranjament în stil clasic al melodiei, pe care domnul Frick cerea mereu să-l asculte după aceea, fără să-și dea seama că era un șlagăr modern. Ori de câte ori domnul Graham îl cânta, Lillian nu se putea stăpâni să nu zâmbească.

— Indiciul ar putea fi ascuns oriunde, a exclamat domnul Danforth, e un adevărat coșmar!

Au înaintat amândoi pe la capetele opuse ale spațiului îngust și au ajuns față în față, chiar la mijloc. Nu era prea mult loc să se miște.

El i-a zâmbit, iar respirația îi mirosea dulce a coniac.

— Dacă nu îl găsim, aș putea să fug cu dumneata la Hollywood?

— Sigur că da, că nu am vrea să vedem mânia lui Miss Helen.

Lillian se simțea amețită după coniac și se clătina ușor. Domnul Danforth a prins-o de braț ca să o sprijine, iar gestul acesta atât de intim a surprins-o. Mama ei obișnuia să-i perie părul în fiecare seară, dar, de când murise ea, nimeni nu o mai atinsese în afară de domnul Danforth, care o ajutase să se ridice după ce se ciocniseră cap în cap mai devreme, și apoi acum.

— Uite-aici! L-am găsit.

I-a dat drumul și s-a răsucit pe jumătate, scoțând o bucată de hârtie care se vedea printre tuburi.

Bun! Acum, următorul indiciu.

Dar nici măcar nu s-a uitat la el, ci l-a îndesat în teancul celorlalte bilete pe care le-a împăturit în două.

— M-am săturat de toată povestea asta! a răbufnit el, punându-le pe o mică poliță de lemn aflată între tuburi, un loc destul de nesigur fără îndoială, după care s-a întors către Lillian.

Și au rămas așa, nemișcați, o vreme ce li s-a părut a fi ore întregi. Când s-a aplecat spre ea, Lillian nu s-a clintit, nu s-a dat înapoi și nu a făcut nimic ca să-l oprească, pe de o parte, pentru că nu voia să alunece și să cadă și, pe de alta, pentru că era curioasă să vadă cum se simt buzele lui pe ale ei. La urma urmei, se gândea ea, dacă tot va trebui să sărute în filme, atunci ar trebui să știe cum se face de-adevăratelea. Oricum avea să plece curând și ar putea păstra amândoi secretul. Aveau amândoi aceeași durere și pur și simplu părea cel mai nimerit lucru de făcut acolo, în spațiul acela atât de îngust: să se sărute.

Buzele li s-au atins, și totul a dispărut: casa familiei Frick, tablourile, căutarea de comori.

Rămăsese doar senzația minunată a mâinilor domnului Danforth pe spatele ei, a buzelor lui ușor întredeschise, și ea a răspuns la fel.

De undeva, de departe, s-a auzit Kearnes bombănind nedeslușit. Probabil că sosise vreun pachet la ușa nepotrivită. Intrarea servitorilor făcându-se

prin subsol, producea adesea confuzii.

Când a răsunat o voce ascuțită strigând „Am ajuns acasă“, Lillian s-a trezit la realitate.

Miss Helen se întorsese cu o zi mai devreme. Și, după sunetul pașilor, părea că urcă scările. Iar ușa sălii cu orgă era larg deschisă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

1966

— Rândurile acestea au fost scrise de cineva care era îndrăgostit.

Joshua a răsfirat biletele pe o măsuță în stil baroc francez din holul aflat în fața salonului și s-a dat înapoi, ca Veronica să se poată apleca să le cerceteze. Bușteni din șemineu se auzeau trosnind și sfârâind ușor.

— Sunt destul de jucăușe, a încuviințat Veronica.

— Minunata comoară Magnolia, hmmm…

— Crezi că se referă la diamantul acela despre care ai pomenit înainte de sesiunea foto? nu s-a putut ea abține să nu întrebe.

— Familia Frick a adunat tot felul de obiecte cu imagini de magnolii: tacâmuri, gravuri. Poate să însemne orice.

— Aha…

— Adică poate însemna orice, dar mă îndoiesc. Deci, avem de la numărul unu la unsprezece, și primul bilet are și data pe el: 1919.

— Cine din familia Frick ar fi putut flirta în anul 1919?

— Fiul lor, Childs Frick, era căsătorit și locuia în Long Island la vremea aceea. Singurii membri ai familiei aflați acasă erau Henry, și Adelaide Frick, și Helen. Trebuie să mai verific, dar cred că ar putea fi scrisul lui Helen Frick.

— Câți ani ar fi putut avea Helen?

— Treizeci și unu, a spus Joshua după o clipă de gândire. Mi-aduc aminte că am citit ceva în corespondența familiei despre o logodnă cam pe la vremea aceea, dar nu sunt sigur cine era norocosul logodnic.

— Poate că am descoperit scrisorile ei de dragoste. Dar de ce să le fi ascuns în sala cu orgă?

— Cel de al unsprezecelea indiciu conducea aici. Vezi? a întrebat el, arătând cu degetul în text, să găsească locul de unde vine sunetul muzicii.

Asta ar însemna încăperea cu orga, desigur.

Avusese dreptate să îi dezvăluie lui Joshua ce descoperise, căci el cunoștea cu de-amănuntul întreaga casă, poate chiar mai bine decât o cunoscuseră cei din familia Frick.

Joshua a început să strângă biletele cu grijă.

— Am să i le arăt șefului meu imediat ce se redeschide muzeul, să vedem ce părere are.

Veronica abia s-a putut abține să nu i le smulgă din mână.

— Dar de ce să așteptăm?

— Cum adică?

— Tot nu avem nimic de făcut. Hai să vedem dacă putem găsi indiciile acum.

El și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi.

— Pentru că e întuneric, și frig, și nu avem curent electric.

— Dar avem o lampă. E lumină suficientă. Mai ales în timpul zilei, chiar dacă e mai întunecat.

— Nu sunt sigur că e o idee bună. Ar trebui totuși să cer voie îndrumătorului meu.

Ezitarea lui o enerva. Îi aștepta o zi întreagă fără să aibă nimic de făcut decât să se uite la foc, ceea ce ar fi însemnat să piardă o ocazie perfectă de a-și băga nasul peste tot. S-a aplecat și a luat un bilet la întâmplare: *„Iepurele de-l găsești, rolul ți-l îndeplinești/ Lumina caldă din tablou inima iubitului meu o încălzește.”*

— Iepuri? Există vreun tablou cu iepuri?

— Chiar aici, a spus el, arătând spre peretele opus șemineului, unde se afla un tablou mare cu un peisaj din deșert. E *Sfântul Francisc în deșert*, de Bellini. E socotit cel mai important tablou renascentist din America. E atât de cunoscut, încât trebuie să schimbe mereu covorul din fața lui, tocit de public.

Veronica s-a apropiat și, într-adevăr, covorul era tocit pe o porțiune de câțiva metri de la perete. Pictura înfățișa un bărbat care iese dintr-o peșteră și, în zare, un oraș.

— Și unde e iepurele? a întrebat ea, aplecându-se să vadă mai bine.

Capul unui animal cu blană se ivea dintr-o gaură din zidul de piatră, chiar sub mâna dreaptă a personajului principal.

— L-am găsit! Parcă s-ar ascunde. E tare drăguț totuși. Despre ce e

vorba?

Joshua se apropiase în spatele ei, de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă cu capul drept peste tablou.

— Sfântul Francisc a primit stigmatele în 1224, iar tabloul reprezintă chiar acel moment – poți vedea rănile din palme. El privește în sus la lumina venită din cer din colțul din dreapta, sus. E o revelație plină de căldură.

— Exact cum spune în poezie. Ei, Joshua, văd că te pricepi!

— Ăăă, mulțumesc… a bâiguit el, încântat de compliment.

Era ușor de ghicit, de fapt.

— Hai să urmărim indiciile, să începem cu ultimul pe care l-am găsit. Când căutam comori cu sora mea, mereu lăsam „bomboana" la sfârșit de tot.

— Tu chiar speri că am putea găsi vreo acadea seculară pe-aici?

Sau vreo nestemată. Ea mai spera încă.

— Ce altceva am avea de făcut?

— Ei bine cred că am putea încerca, a spus el, studiind cel de al unsprezecelea bilet, după care l-a citit cu voce tare:

O frumusețe înnăscută
De niciunde apărută
Fecioară-mbujorată
De toți curtată
Ale lui Horațiu poezii iubitoare
Cu un cățel ținut în strânsoare
Haide, caut-o în ascunzătoare

— Vai, groaznică poezie… dar răspunsul e ușor. Se găsește în încăperea de dincolo.

A condus-o în bibliotecă până la tabloul cu femeia ce ține un câine în brațe, pe care îl văzuse cu o zi înainte.

— E *Lady Hamilton reprezentând Natura*, pictată de George Romney[26].

Veronica a cercetat chipul femeii, cu zâmbetul ci prefăcut și bărbia înclinată, de parcă abia atunci ar fi văzut-o prima dată.

— Cine a fost Lady Hamilton?

— Fiică de fierar, Amy Lyon a devenit amanta unor aristocrați englezi bogați și a sfârșit prin a-i atrage atenția lordului Nelson. A avut o faimă

incredibilă și a fost extrem de prețuită, dar, după moartea lui Nelson, a pierdut totul și a murit în sărăcie.

Povestea a iritat-o pe Veronica. Când văzuse prima dată portretul, presupusese că era o femeie cu o viață ușoară și veselă, fără vreo altă grijă în afară de fericirea cățelului ei. Dar ea văzuse desigur doar felul în care artistul și-o imaginase, nu femeia în carne și oase. Așa că a mormăit ceva în loc de răspuns.

— Ce? Nu-ți place?

— Tabloul e frumos, dar mă irită faptul că succesul lui lady Hamilton a depins doar de cât de atrăgătoare le-a părut unor bărbați puternici, a spus ea, arătând apoi spre tabloul de deasupra șemineului. Uită-te la domnul Frick, el nu a fost frumos, dar asta nu a contat câtuși de puțin, pentru că era bărbat. Asta nu e drept.

— Da, cred că nu e.

— Și-acum, hai să căutăm indiciul, a adăugat ea, uitându-se în jos, la rafturile cu cărți.

Joshua a încremenit.

— Stai așa! Când te-am văzut prima dată, stăteai pe podea, uitându-te într-o carte. Tu ai citit indiciul, l-ai descoperit și de fapt îl căutai pe următorul.

Ea și-a dat seama că nu avea rost să nege.

— Da, ai dreptate. Eram curioasă dacă aș putea să-l descopăr.

— Și-atunci de ce toată prefăcătoria asta? a întrebat el tăios.

— Îmi pare rău. Am greșit. Știi, ieri am încercat să caut indiciile, ca să nu îmi pierd mințile gândindu-mă că sunt închisă aici pe întuneric, și tocmai atunci ai apărut tu. Îmi dau seama că manechinele și sesiunea foto v-au deranjat și m-am gândit că ai să te superi că mi-am băgat și eu nasul. Îmi pare rău că am sărit peste cal.

El s-a încruntat, dar a părut că se îmbunează.

— Și l-ai găsit?

— Da, al cincilea volum din stânga, a răspuns ea, așteptând ca el să deschidă cartea și să scoată biletul cu indiciul.

Joshua l-a citit în tăcere, apoi, fără să vrea, și-a ridicat ochii triumfător. Știa răspunsul.

— E în galeria de tablouri, chiar alături.

Cel de al doisprezecelea indiciu se referea la un autoportret foarte serios al

lui Rembrandt, care se afla într-adevăr în galeria de artă. Haina în culori aurii și roșii dovedea că pictorul nu era chiar atât de sărac, i-a explicat Joshua în timp ce priveau tabloul.

— „Capul unui leu ținut în frâu, istovit și melancolic”.

— Chiar așa și este, asta ai inventat-o tu?

— A, nu… așa l-a descris Muzeul Metropolitan la o expoziție din 1909, la trei ani după ce l-a cumpărat domnul Frick. Iar indiciul lui Helen Frick se referea la „leul cu brâu roșu“.

— Bravo ție! Ce părere ai, să mergem mai departe?

— Cred că da.

*

Pe măsură ce căutau împreună, tensiunea dintre ei s-a mai risipit. Indiciile se găseau de obicei în preajma tablourilor sau a obiectelor la care se refereau, vârâte sub vreun covor sau lipite pe spatele vreunei mobile din apropiere. Următoarele câteva ore au fost surprinzător de plăcute, chiar dacă uneori enervante, căci nu toate indiciile erau la fel de simple precum cel referitor la Lady Hamilton sau la Rembrandt. Joshua era un ghid priceput și, ori de câte ori ghicea răspunsul, ochii i se măreau de emoție. Privite în licărul blând al lămpii, picturile și sculpturile păreau și mai curioase, de parcă se mișcau ușor în rame, ca și cum ar fi avut viață. Când li s-a făcut foame, au făcut o pauză scurtă să mănânce, după care au luat-o de la capăt.

Cel de-al nouăsprezecelea indiciu i-a purtat în spatele galeriei, la un tablou de Goya intitulat *La fragua*. Înfățișa trei fierari în jurul unui fier încins și se deosebea de celelalte tablouri din jur – care prezentau nobili plictisiți sau peisaje frumoase – prin duritatea sa. Brațe musculoase, un baros ridicat în aer, toate indicau forță bărbătească.

— Acesta e atât de diferit de celelalte.

— Nu e la fel de frumos cred.

— Henry Frick era magnat al oțelului, din asta și-a făcut el averea, i-a explicat Joshua, poate că îi amintea de începuturile sale.

Veronica s-a uitat mai de aproape. Unui dintre fierari – cel care ținea obiectul de metal – era cărunt și se apleca foarte mult, apropiindu-și periculos fața de foc.

— Mă întreb cu cine se asemuia el, cu fierarii mai tineri sau cu cel bătrân.

— Poate că și-a schimbat părerea pe măsură ce îmbătrânea. Uneori

tablourile pot fi interpretate diferit.

— Ca și cărțile.

— Ai dreptate, a exclamat el, privind-o surprins.

— Să știi că și manechinele citesc, a spus ea, zâmbindu-i ghiduș. Ai putea să scrii un eseu despre indiciile acestea și despre felul în care descriu lucrările. Pun rămășag că ai lua o notă mare.

— Să știi că e o idee grozavă!

După dojana de la început, îi făcea plăcere să audă și o laudă. O tăcere plăcută s-a așternut în timp ce se uitau la tablou.

— Îți place să lucrezi aici?

— Îmi place partea de cercetare, deși uneori simt că nu sunt în lumea mea, înconjurat de toate picturile astea ale unor albi bogați. Tata zice că e un loc bun unde să-mi încep cariera și are dreptate. El are întotdeauna dreptate.

— Parcă ziceai că mama ta e artistă. Ea ce părere are?

— Ea înțelege de ce sunt iritat – cred că ăsta ar fi cuvântul pentru ceea ce simt, deși nu e chiar cel mai potrivit. Nerăbdător cred că ar fi mai bun. Dar am convingerea că sunt predestinat să lucrez în domeniul artistic. Când m-am născut, mama a ținut morțiș să-mi dea numele primului artist negru cunoscut în America, Joshua Johnson.

— Și ce-a făcut el?

— A trăit în Baltimore, pe la sfârșitul anilor 1700 și începutul anilor 1800. Și-a câștigat existența pictând portretele unor albi înstăriți. Se pare că a fost autodidact.

— N-am auzit niciodată de el.

— Păi asta e problema, a exclamat el, încrețindu-și nasul și ridicând mâinile în aer. De ce să fi auzit? în afară de faptul că vii din Anglia? Oricum asta nu e o scuză.

— Să-ți spun drept, nu știu dacă aș putea recunoaște multe opere de artă. Pentru că eu nu prea merg pe la muzee. Îmi place Van Gogh.

După cum și-a strâmbat Joshua buzele, se pare că nu era ceva de mare laudă. Veronica nu avea habar despre lumea artei și nu știa cum să vorbească despre ea altfel decât să înșiruie lucrurile care îi plăceau (Renoir-ul din hol, cu fetițele cu blănuri) sau cele care nu-i plăceau (*La fragua* lui Goya).

— Să înțeleg că ție nu-ți place Van Gogh? E prea convențional pentru tine?

— Ba nu, îmi place. Cred că e unul din cei mai mari postimpresioniști. Doar felul în care ai spus-o mă face să râd. Van *Goff*, a spus el, subliniind ultimul cuvânt. Aici, în America, se spune Van *Go*.

Ea a zâmbit ușurată că nu râdea de ea. Cel puțin nu o credea proastă.

— Ei bine, îmi pare rău.

— De ce îți ceri scuze?

— Păi așa facem noi.

— Care noi?

— Noi, britanicii. Ne cerem scuze. Dar, de obicei, nu asta vrem să spunem, e un fel de a face conversație.

— Îmi pare rău că ai nevoie de așa ceva, a spus el, schițând un zâmbet.

Ea a izbucnit în râs fără să vrea.

— Încerc să mă dezobișnuiesc de asta. Ia spune-mi, cum e pictura lui Joshua Johnson?

— Portretele sunt ciudate, cam țepene, dar au ochi blânzi. Acordă însă o atenție extraordinară detaliilor, cum ar fi o dantelă care pare că acum dă să iasă din ramă.

— Mi-ar plăcea să-i văd tablourile.

— Dar să fii sigură că n-o să le vezi aici.

— Cred că nu. N-ai vrea să trecem la ultimul indiciu? a spus ea după o pauză.

Joshua a ridicat pernuța de pe un scaun așezat sub un tablou.

— Uite ceva aici, a spus el, scoțând o foaie de hârtie. Numărul douăzeci din douăzeci.

S-au aplecat să vadă mai bine, iar în timp ce citea biletul, ea îi simțea respirația lângă gât. „Premiul e în camera unde-am început/ Caută panoul care trebuie și voilà/ Mulțumește-mi, hai, că poți.“

Joshua a răsfoit celelalte bilete cu indicii, ajungând la primul.

— Cred că știu unde să mergem. Primul indiciu se referă la ceea ce acum se numește sala emailurilor, unde se afla înainte biroul domnului Frick. Hai pe-acolo, a spus el, arătând spre o ușă din celălalt capăt al încăperii, înspre Fifth Avenue.

Și într-adevăr acolo erau expuse vase de argilă lăcuite și de ceramică viu colorată. Joshua a dat ocol încăperii, fără să se uite la obiectele de artă, studiind în schimb cu atenție pereții acoperiți cu lemn de culoare închisă, divizați în panouri pătrate.

— N-ar fi de mirare ca în spatele acestor panouri să fi fost spații de depozitare pe vremea când domnul Frick lucra aici.

S-au apucat să verifice fiecare câte un perete, cercetând și bătând ușor în fiecare panou. Veronica pipăia lemnul cu degetele, căci nu avea încredere doar în ce vedea în lumina aceea slabă. Amândoi au ajuns în colțul de nord-vest al sălii. Tocmai când degetele Veronicăi dibuiseră o ușoară imperfecțiune pe marginea unui panou, Joshua a scos un strigăt.

— Uite-aici e o gaură, de parcă ar fi fost cândva un buton sau altceva în ea, a exclamat el, scoțând din buzunarul cămășii un pix pe care l-a vârât în gaură și cu un oarecare efort a deschis ușurel o ușiță.

Înăuntru nu se vedea nimic. A băgat mâna și a scos foarte lent o panglică îngustă de vreo doisprezece centimetri, care avea un lănțișor delicat agățat la capătul ei. Celălalt capăt era în forma literei V întoarse, și din mijloc atârna un medalion aurit.

— Ce e asta? a întrebat Veronica.

Putea fi orice, dar nu un diamant roz.

— Un lanț de ceas de buzunar de demult, cred, a spus el, ridicându-l mai în lumină. Cu ajutorul lui se putea scoate mai ușor ceasul din buzunarul vestei. Și are niște inițialele: RJD.

— Ale cui ar fi?

— Nu sunt sigur, a răspuns el, trecându-și degetul peste inițiale. E și o floare aici. O magnolie.

— Să văd și eu!

Avea dreptate. O floare delicată de magnolie roz era brodată pe panglica de mătase.

Veronica era dezamăgită. Atâtea cărți răscolite, fotolii ridicate și căutat după tablouri nu dăduseră nici un rezultat. Comoara Magnolia era de fapt un lanț de ceas, nu o nestemată strălucitoare.

— Valorează mult? a întrebat Veronica, sperând încă.

— Mă cam îndoiesc. Dar va fi o mare descoperire pentru arhiva familiei. Șeful meu o să fie într-al nouălea cer.

Veronica s-a aplecat și a mai pipăit o dată locul, să verifice. Era gol. Lanțul de ceas era singura comoară ascunsă acolo, și nici măcar nu era vreo comoară de-adevăratelea.

S-a dat înapoi și s-a uitat la panoul pe care îl cercetase înainte să strige Joshua. Ar fi fost normal să fie mai multe locuri de depozitare, dacă acolo

fusese un birou. Pe când pipăia cu degetul lemnul, a dat și ea de o gaură.

— Cred că am mai găsit încă o ascunzătoare, Joshua.

S-a dat la o parte, iar el a făcut din nou șmecheria cu pixul, deschizând ușița cu mare băgare de seamă. De data aceasta însă, a băgat ea mâna înăuntru, fără să mai aștepte nici o clipă. Și a dat de ceva tare și rece.

A scos obiectul: era o broșă camee de modă veche, cu profilul ivoriu al unei fetițe bucălate, cu trăsături delicate. Și mama Veronicăi avea o camee asemănătoare, care îi fusese lăsată de bunica ei. Trish o dusese la unchiul Danny, după ce îi murise soțul, sperând că ar putea lua ceva pe ea, dar nu făcea prea mult, deși unchiul Donny o evaluase cu multă generozitate.

— Asta nu e aceeași fată ca aceea din portretul din dormitorul de sus? a întrebat ea.

În momentul acela nu mai spera decât să aibă măcar o valoare sentimentală.

— Ar putea fi, a răspuns el, cercetând-o cu atenție. E Martha.

— Cine e Martha?

— Cealaltă fiică a familiei Frick. Trebuie să mă uit în documentele din subsol să văd dacă e vreo legătură cu ce am descoperit noi. Parcă-mi aduc aminte ceva, dar nu sunt sigur.

— Ce-ar trebui să facem cu broșa și cu lănțișorul?

El s-a gândit o clipă.

— Să le punem la loc unde le-am găsit, deocamdată. Mai bine să nu le mișcăm prea mult, ar trebui să le tratăm ca arheologii pe șantier. Dar biletele trebuie să le luam cu noi ca dovadă.

După ce a pus la loc lănțișorul și cameea, Joshua i-a făcut semn Veronicăi să-l urmeze:

— Hai cu mine.

*

— Am crezut că glumești, e chiar o popicărie adevărată, a exclamat Veronica, uitându-se uimită la două piste lungi și lucioase de popice.

— Sunt de lemn de pin și arțar, iar culoarul de întoarcere acționează prin gravitație, și chiar funcționează. Vrei să încerci?

— Păi e permis?

— Stai o clipă! a spus el, așezând lampa în mijlocul încăperii și mărind flacăra la maximum, în așa fel încât s-a luminat aproape toată pista.

— Hai, încearcă!

Ea a luat o bilă și și-a scos pantofii. Dacă, așa cum prezisese Joshua, căutarea comorii nu-i împlinise așteptările, îi pica bine să izbească cu ceva greu.

— Am văzut asta doar în filme. Ești sigur că e în regulă?

— Atâta timp cât arunci bila pe pistă, e bine!

A ridicat bila până în dreptul bărbiei, și apoi a balansat brațul înapoi și înainte, iar când a ajuns destul de sus a azvârlit-o. Bila a căzut cu zgomot, și ea s-a cutremurat toată, dar a văzut-o apoi cum străbate ușor culoarul și, spre uimirea ei, lovește chiar popicul din mijloc, care le-a doborât și pe celelalte ca la domino.

— Ai nimerit! a strigat Joshua. Bravo!

— Acum știu de ce trebuie să mă apuc!

— Popicar pe lângă manechin. Ce-mi place!

În ultimele ore nu se mai gândise la întâmplările din ziua precedentă, dar vorbele lui i-au adus aminte. Cariera ei de manechin se încheiase poate, și spaima cumplită pentru ceea ce urma să se întâmple o făcea să simtă o durere în stomac de parcă ar fi fost plin cu pietre colțuroase. Polly avea să rămână permanent la Kent House, iar ea și mama ei aveau să trudească veșnic în slujbe care abia puteau plăti facturile.

Doamne, cum de zădărnicise totul? Spre deosebire de ea, Joshua părea atât de împlinit și deștept. Era de-a dreptul vrednică de milă.

Joshua o privea nedumerit. Și-a luat o expresie neutră și a întrebat:

— Și returul cum funcționează?

El s-a dus până la celălalt capăt, unde căzuseră popicele, și a ridicat bila.

— În mod normal, aici ar trebui să stea un servitor care să facă asta.

— Normal, sigur.

El a așezat bila pe un culoar îngust care mergea de-a lungul pistei și i-a dat drumul. Bila s-a rostogolit încet spre ea, oprindu-i-se la picioare, gata să fie ridicată din nou și aruncată încă o dată.

— Nu vrei să încerci și tu? a întrebat ea. Avem toată noaptea la dispoziție.

— Poate că da, după ce mă uit la niște scrisori, ca să-mi dau seama despre ce este vorba. Te las să te bucuri de scurta ta victorie.

Și s-a îndreptat spre mesele așezate pe culoarul care mergea paralel cu pista de popice, despărțit de aceasta de niște coloane arcuite. Pe una dintre mese se aflau niște cutii, iar cealaltă era goală, ca să se poată lucra pe ea, și

avea un scaun dinainte. Și-l închipuia pe Joshua adormit acolo, la masă, ce drăguț trebuie să fi arătat fără ochelari, cu capul sprijinit pe brațe. Acolo jos, în măruntaiele clădirii, nu era de mirare că adormise și nu o auzise cum strigase mai devreme după ajutor. Până acolo nu ajungea nici un zgomot.

— La astea lucrai tu? a întrebat ea.

— Da, cei care au instalat alarma au găsit cutiile acestea într-un dulap la capătul coridorului. Aici lucra Helen Frick atunci când a conceput biblioteca, așa că nu e de mirare.

— Spuneai că nu i s-a spus despre asta încă.

El a scuturat iute din cap.

— E o persoană foarte retrasă. Dar acestea n-o privesc doar pe ea, ci întreaga familie, așa că cei de la arhivă vor să le studieze ei mai întâi.

— Și nu o să se supere? Pe mine m-ar deranja ca cineva să găsească scrisori de-ale mele și să nu-mi spună.

— Tot ce se poate, de aceea stau eu blocat aici până când sunt ei pregătiți să o abordeze.

— Ca o misiune secretă.

— Da, doar dacă îți place să vezi doar scrisori grețoase de mulțumire și meniuri pentru dineuri opulente cu șase feluri de mâncare. N-am găsit nimic de mare interes, a spus el, întorcând cu grijă paginile de culoarea ceaiului dintr-un dosar. Dar îmi aduc aminte de o scrisoare a lui Miss Helen către secretara ei despre un fel de joc. Era trimisă din casa lor din Massachusetts în noiembrie 1919, a spus el, scoțând o filă cu un gest teatral. Uite-o!

Veronica a început să citească cu voce tare: *„Miss Lilly, sper că totul merge bine în absența mea. Las în seama priceperii dumitale organizarea Jocului din reședința Frick, pe care l-am gândit pentru domnul Danforth. Te rog să te asiguri că înțelege cât de important este pentru viitorul nostru împreună.”*

— Jocul din reședința Frick, a repetat Joshua. Mă întreb dacă nu cumva se referea la căutarea de comori.

— Dar domnul Danforth cine era?

— Nu sunt sigur, dar poate că nu e o întâmplare că numele lui începe cu litera D. Am un teanc întreg de corespondență, nu vrei să-l împărțim să vedem dacă se ivește ceva?

— Vrei să te ajut?

— Sau preferi să joci popice? a replicat el, zâmbind răutăcios.

— Dă-le încoace!

El a tras un scaun din popicărie și s-au așezat unul lângă altul la masă. Veronica nu știa ce anume trebuie să caute, dar după o vreme s-a cufundat în lectură. A descoperit amănunte minunate despre viața din casa aceea, de la bilete politicoase adresate domnului Frick de organist, un oarecare domn Archer Graham, care îi scria să-i spună că se încheia încă o „serie plăcută de muzică pentru dumneavoastră și familia dumneavoastră”, la o scrisoare de șase pagini scrisă în 1919 de un bucătar dat afară pentru că fusese acuzat pe nedrept că a spart porțelanuri și care se plângea că cei din familia Frick „dădeau ordine atât de lipsite de sens, încât erau imposibil de dus la îndeplinire”.

Lectura documentelor recent descoperite a readus la viață casa tăcută și goală de deasupra lor, compensând aproape faptul că eșuase căutarea diamantului Magnolia. Veronicăi i se părea că aude înjurăturile bucătarului după ce mai spărsese încă o farfurie sau sunetul monoton al orgii în timp ce domnul Frick își citea ziarele în bibliotecă. Dacă ar fi avut norocul să poată studia istoria la universitate, poate că ar fi obținut și ea o slujbă ca a lui Joshua, să citească scrisori vechi și să dezlege enigme. Ce mândru ar fi fost tatăl ei!

Pregătiri pentru dineu, 29 octombrie 1919, ora opt, scria pe unul dintre documente. Cuprindea un meniu de șase feluri și o listă de oaspeți.

— Uite-aici o listă de oaspeți de la un dineu din octombrie 1919, care cuprinde și numele unui domn Richard J. Danforth, a spus ea arătând numele cu degetul.

— RJD. El trebuie să fie! Bravo!

Ea s-a înroșit plină de mândrie.

— Mă întreb de ce nu a găsit lănțișorul de ceas.

— Indiciile au fost destul de dificile, așa că poate nici nu a dus căutarea la bun sfârșit.

Au continuat apoi să citească mai departe, și de data asta a fost rândul lui Joshua să exclame:

— Uite ceva foarte ciudat!

Ținea în mână o filă cu urme ce arătau că fusese împăturită în trei.

— E o scrisoare a lui Helen Frick către fratele ei, Childs, la câteva luni mai târziu: *„După părerea mea, tu și Dixie i-ați smuls-o pe draga noastră*

Martha din mâinile lui reci. Cum ați putut face așa ceva? Știai foarte bine cât de mult însemna broșa aceea pentru mine, ce valoare avea. Gelozia ta e ceva foarte rău, frate!“

— Asta nu sună bine! a spus Veronica. Crezi că „broșa“ e cameea pe care am găsit-o noi?

Poate că totuși găsiseră ceva de valoare, suficient cât să merite o recompensă.

Lampa a sfârâit și s-a stins, lăsând întregul subsol în întuneric. Veronica a întins mâna și a apucat mâneca lui Joshua, iar el i-a pus palma peste a ei.

— Nu te speria, nu-i nimic. Probabil că s-a terminat gazul din lampă. Ține-te de mine și te conduc eu pe scări.

Joshua și Veronica au pornit pășind cu grijă prin beznă, asemenea unui cuplu de demult care trece pe o stradă pietruită. Când au ajuns la trepte, el i-a pus mâna pe balustrada de metal și au ajuns la parter. Veronica a descoperit cu uimire că se întunecase de-a binelea afară, timpul trecuse mai repede decât credea ea.

— O să caut altă lampă pe aici, a spus Joshua. Ce-ar fi să mă aștepți în galerie? Intră ceva lumină pe luminator și nu e așa de lugubru.

Ea și-a îndreptat spatele, înfruntându-l în glumă:

— Dar mie nu mi-e frică.

— Da, sigur… de-aia mă strângeai așa pe scări.

— Voiam doar să mă asigur că nu te împiedici, atâta tot.

Galeria era și mai sinistră pe întuneric. În loc să-l aștepte pe Joshua acolo, s-a dus drept în sala cu emailuri, fostul birou al domnului Frick.

A pipăit cu degetul marginea ușiței panoului unde se aflase broșa. Nu se închisese de tot, și cu ajutorul unghiei a deschis-o cu mare grijă, a scos broșa și s-a dus mai aproape de fereastră unde se vedea ceva mai bine. Când se aflau jos la subsol, Joshua îi arătase o fotografie alb-negru din secolul trecut a doamnei Frick, care purta un medalion cu o perlă cât un ochi de mare, iar părul îi era prins cu o panglică bătută cu pietre scumpe. Fiica ei, Helen Frick, avea probabil destule rubine și smaralde cât să umple o cutie întreagă, mult mai scumpe decât acea camee, dar felul în care se exprimase în scrisoarea adresată fratelui ei era ciudat. *Știai ce valoare avea*, scria ea.

Poate că se referea la valoarea sentimentală. Dar dacă nu era așa?

Pe neașteptate, cameea s-a desfăcut. Speriată, Veronica a țipat, auzind că

din ea s-a rostogolit ceva pe jos. Acum chiar că era distrusă! Broșa era un obiect delicat, foarte vechi, și ea o mânuise nerăbdătoare prea neglijent.

Miss Helen avea să se supere foarte tare, ca și Joshua de altfel. Dar, pe măsură ce se uita mai atentă la broșă, Veronica și-a dat seama că nu se rupsese. Un buton minuscul de pe o latură se deschisese, scoțând la iveală un spațiu unde se putea păstra ceva ca amintire.

Și acel ceva căzuse. S-a lăsat pe vine și a pipăit pe jos cu palmele. Nu putea să fi căzut prea departe, indiferent ce era, căci rostogolirea nu a durat prea mult. A dat de ceva tare și a apucat cu degetele.

S-a ridicat în picioare și s-a dus la fereastră. Cu tot întunericul, o piatră mare, rozalie, sclipea de parcă ea însăși emana lumină. Strălucirea era de netăgăduit. Acesta era obiectul de valoare la care se referise Miss Helen, nu broșa în sine. Un diamant roz, de dimensiuni foarte mari.

Diamantul Magnolia! îl găsise!

Timp de aproape cincizeci de ani, piatra se aflase în interiorul broșei, ascunsă într-un locaș tainic.

Veronica a auzit pașii lui Joshua apropiindu-se. În cadrul ușii a apărut o lumină slabă – căutarea lui fusese încununată de succes. Veronica își închipuia cum ar fi fost să-i arate diamantul, ce bucuros ar fi fost când și-ar fi dat seama peste ce dăduseră.

Și după aceea ce ar fi urmat?

Veronica s-a gândit la Polly, care o aștepta să se întoarcă și să-și țină promisiunea de a o scoate din Kent House. Diamantul acesta ar putea să rezolve toate problemele Veronicăi: ar putea să o aducă pe Polly acasă și să angajeze pe cineva să o îngrijească, iar ea ar putea să se ducă la universitate în loc să se întoarcă să lucreze în centrul de amanet, iar mama lor nu și-ar mai face griji pentru cele mai neînsemnate cheltuieli. Unchiul Donny ar ști cum să se ocupe de o tranzacție de acest fel, ar aranja cu discreție să fie tăiat în așa fel încât bucățile să fie reșlefuite și vândute fără să stârnească nici o bănuială. Și ar putea să-i spună mamei că banii provin din ședințele ei foto.

Ar putea să-l ascundă cu ușurință.

A închis broșa și a pus-o la loc în compartimentul secret. Pe măsură ce Joshua se apropia, ea a răsucit piatra între degetul cel mare și cel arătător, neștiind ce să facă. În centrul de amanet, unchiul Donny atingea uneori diamantele cu limba să vadă dacă sunt veritabile. „Sunt reci“, spunea el.

Veronica a pus piatra pe vârful limbii. Era rece de parcă ar fi atins un cub de gheață. Dar în casa Frick era destul de frig, așa că nu era de mirare. Poate că era fals. Dar dacă norocul era de partea ei?

Înainte ca Joshua să intre în sală, Veronica a îndesat piatra în buzunarul pantalonilor.

CAPITOLUL DOISPREZECE

1919

— Ce se întâmplă aici?

Lillian și domnul Danforth s-au desprins iute, sărutul furat rămânând între ei asemenea unei pânze de păianjen invizibile, bătătorite, tocmai în clipa când Miss Helen își vâra capul pe ușa sălii cu orgă.

— Eram convinsă că am să vă găsesc aici! Văd că vă țineți de căutat!

Domnul Danforth s-a răsucit cu băgare de seamă în spațiul strâmt.

— Miss Helen! V-ați întors! Cu o zi mai devreme!

— Și dumneata se vede că mă înșeli.

— Cum adică vă înșel?

Vocea îi suna răgușită, dar Miss Helen părea a nu fi băgat de seamă. De jos se auzea forfota servitorilor. Probabil chiar sub încăperea unde se aflau ei, domnul și doamna Frick își lăsau hainele și pălăriile și, în urma lor, intrau cuferele și celelalte bagaje. Iar Lillian fusese surprinsă în clipa când îl săruta pe pretendentul lui Miss Helen.

— Uite-așa! V-am spus că trebuie să căutați de unul singur, dar se vede limpede că ați atras-o și pe Miss Lilly. Ce băiat rău sunteți!

— Cum?

— A, nu dumneata! Scumpetea asta! a exclamat ea, aplecându-se și ridicând un pui de cocker cu ochi mari, căprui, care o trăgea de poalele rochiei. Avem un nou membru al familiei. Vă rog să faceți cunoștință cu Wrigley.

Domnul Danforth s-a apropiat și a mângâiat capul câinelui, după care Miss Helen s-a răsucit pe călcâie și a spus:

— Vino cu mine!

Ieșind pe palier, Lillian a închis ușa sălii cu orgă și s-a sprijinit o clipă de ea. Era convinsă că aveau să o lase picioarele dintr-o clipă într-alta.

— Ei, ce-ai de spus? a întrebat-o Miss Helen.

Trebuia să-și vină în fire, căci altminteri totul ar fi fost pierdut.

— Despre ce anume?

— Despre cățel, desigur.

Entuziasmată de noua ei achiziție, Miss Helen nu băgase de seamă stânjeneala și agitația domnului Danforth și a lui Lillian. Dar, de fapt, Miss Helen nu era niciodată atentă la schimbările imprevizibile ale firii omenești, în afară de cele ale preaiubitului ei tată.

Lillian a mângâiat cățelul și l-a alintat pe îndelete, până când Miss Helen s-a arătat satisfăcută. În tot acest timp, domnul Danforth se retrăsese stânjenit într-o parte.

— Ne-am întors cu o zi mai devreme pentru că Papsie nu s-a simțit bine. Aerul de mare n-a făcut altceva decât să-l congestioneze și mai tare.

— Miss Helen, a început domnul Danforth, trebuie să vă mărturisesc: mi-e teamă că nu am reușit să termin căutarea comorii.

— Ar trebui să mă supăr foarte tare pe dumneata, dar m-ai prins în toane bune. Poate că atunci când ai să locuiești aici o să te pun să o termini. Dar hai mai bine să-l instalăm pe micuțul ăsta.

Și cât se străduiseră să descopere indiciu după indiciu! Iar Miss Helen găsise deja alt subiect de interes.

Până atunci, Lillian nu-și dăduse seama cât de absorbită fusese de căutare, în mare parte datorită faptului că se bucurase de prezența domnului Danforth, dar și pentru că acest lucru o făcuse să simtă viața pulsând în casă. Se bucurase să descopere fiecare nouă ghicitoare, oricât de stângaci ar fi fost formulată. Restul biletelor cu indicii rămăseseră acolo unde le lăsase domnul Danforth, așezate pe bagheta de lemn dintre tuburile orgii. Ar trebui să se ducă înapoi să le ia de acolo, dar nici nu a apucat să-și ducă gândul până la capăt, că Miss Helen i-a pus cățelul în brațe.

— Du-l la mine în salon și cere să-i aducă niște apă. Apoi ai grijă să vezi cum îmi despachetează Bertha bagajele, să-mi pună lucrurile la loc cum trebuie. Are prostul obicei să îmi așeze pantofii invers, să pună dreptul în locul stângului, a spus ea, zâmbindu-i plină de cochetărie domnului Danforth, jur că o face într-adins, doar ca să mă necăjească, după care s-a întors către Lillian fără nici o urmă de zâmbet și i-a spus: După ce termini, vreau să vedem împreună corespondența din săptămâna asta. Sper că ai reușit să împărți corect scrisorile cât am lipsit.

Lillian a amuțit o clipă, iar domnul Danforth și-a ferit privirile.

— Sigur că da, Miss Helen.

Ajunsă sus, Lillian simțea că i se învârte capul în timp ce Bertha despacheta la întâmplare cuferele lui Miss Helen, povestindu-i cât de mult se distrase în zilele ei libere cu un șofer din Park Avenue.

— Cred că mi-am găsit perechea, a exclamat ea, smucind capacul de pe cutia de pălării, în timp ce Lillian ridica un teanc de cărți de artă din cufăr, punându-le într-un colț, ca să le ducă mai târziu jos, în sala cu popicăria.

— Rody e isteț nevoie mare și dansează ca nimeni altul. E perfect, nu-i așa?

— Așa e.

Lillian nu își revenise bine după ce Miss Helen o întrerupsese din primul ei sărut și nu putea fi atentă la povestea Berthei.

— Ce e cu tine, Lilly?

— Scuză-mă, nu am nimic, mă bucur să aud asta.

Și chiar se bucura. Bertha trudea din greu pentru familia Frick și merita să aibă parte și de puțină distracție în viață, de o ocazie să-și întemeieze o familie.

— Dar tu cum stai? Am văzut eu cum se tot uită după tine organistul nostru cel chipeș când treci pe lângă el! Cred că e nostim să te vezi cu cineva cu așa talent muzical.

— Ce tot zici acolo?

— Ei, domnul Graham. Doamne, ce păr are! Tare mi-ar plăcea să-mi trec degetele prin chica lui!

— Ești de-a dreptul ridicolă, a râs Lillian fără să vrea. Sper că îți dai seama, nu?

— Ei, ia spune tu că nu e chipeș.

Domnul Graham era cu siguranță cel mai arătos bărbat pe care-l întâlnise până atunci, dar nu putea să recunoască asta în fața nimănui, mai ales a Berthei. Îi răsuna și acum în urechi sfatul mamei, de parcă Kitty ar fi fost lângă ea chiar în clipa aceea: *Ferește-te de slăbiciuni sentimentale, să nu te bizui niciodată pe vreun bărbat.*

Dar domnul Danforth, dacă ar urma Facultatea de Medicină și ar deveni doctor, ar putea să-i ofere un alt fel de viață. A alungat însă repede acest gând. Lillian nu era nici pe departe „Miss Lilly”. Ea era Angelica și avea să poarte după ea toată viața povara acelui nume. Pentru prima dată se gândea

cum ar fi să fie o fată obișnuită, ca Bertha, și să găsească un băiat bun, să se așeze la casa ei. Dar așa ceva nu avea să se întâmple. Chiar înainte de scandalul cu proprietarul, trecutul ei neobișnuit nu-i dădea decât două alegeri: fie să treacă de la muză a artiștilor la actriță de cinema, stăpână pe propria ei viață, fie să devină amanta vreunui bogătaș care să vrea să o aibă pe Angelica pentru plăcerea lui până avea să se plictisească de ea. Chiar dacă ar fi vrut să-și facă o familie, nici un pretendent cumsecade nu s-ar fi împăcat cu trecutul ei. Nici măcar blândul domn Danforth.

*

Trei zile mai târziu, domnul Frick a chemat-o pe Lillian în bibliotecă, unde se afla întreaga familie dinaintea focului care ardea cu putere. El era răsturnat într-un fotoliu al cărui spătar se arcuia spre față, iar pântecul proeminent i se revărsa printre picioarele larg depărtate. Doamna Frick stătea țeapănă pe marginea canapelei, căci corsetul nu-i permitea nici un fel de relaxare. Helen se afla pe celălalt fotoliu.

— Domnișoară Lilly, fiica mea spune că, de când ne-am întors de la Eagle Rock, nu a mai primit nici o scrisoare și nici un telefon de la domnul Danforth. Așa e? a întrebat el, uitându-se spre Miss Helen, care se făcuse mică de tot, încercând să se ascundă în tapiseria de catifea.

Miss Helen nu mai primise nici un fel de corespondență; era adevărat. Dar Lillian primise în schimb câte trei scrisori pe zi, aduse la intrarea servitorilor, una mai înflăcărată ca cealaltă, pline de vorbe romantice ce explodau precum dinamita. Îi scrisese că acele clipe petrecute printre tuburile orgii fuseseră atât de neașteptate, o adevărată plăcere, că putuse să vorbească cu ea cu o ușurință pe care nu o mai întâlnise vreodată până atunci. Chiar în dimineața aceea, domnișoara Winnie îl surprinsese pe valetul lui când îi dădea o scrisoare și, când o întrebase despre ce era vorba, Lillian îi explicase iute că îl sfătuia pe domnul Danforth cum să facă montura inelului de logodnă. Domnișoara Winnie a încuviințat din cap și și-a văzut de treburile ei.

Lillian nu a răspuns în nici un fel rugăminților lui fierbinți. El o credea o tânără cuviincioasă și nu ar fi avut cum să-i înțeleagă trecutul. Probabil se gândea că visul ei de a deveni o stea de cinema era doar o aiureală de copil, nu un scop adevărat, pe cale de a fi atins. Nici nu se putea să fie mai diferiți unul de celălalt. Fără să mai pomenim că, dacă domnul Frick ar fi aflat că

ea îi distrăsese atenția de la Miss Helen, și-ar fi revărsat toată mânia asupra ei, pedepsind-o aspru. Nimeni nu se punea cu domnul Frick. Nimeni.

Avea de gând să ardă scrisorile – era o prostie să le lase la vedere –, dar în fiecare seară, înainte de a se duce la culcare, doar văzându-le simțea cum i se aprinde sângele în vene și retrăia momentul sărutului, amintindu-și cum o privise domnul Danforth, de parcă ea ar fi fost tot ce era mai de preț în lume pentru el. Așa că nu reușise să aprindă chibritul să le dea foc.

Domnul Frick o țintuia cu privirile, așteptând un răspuns.

— Este adevărat, domnul Danforth nu i-a dat nici un semn lui Miss Helen după câte știu eu.

— Aveam de gând să anunțăm logodna de Ziua Recunoștinței și mi-e frică că fiica mea a făcut sau a spus vreo prostie care să ne zădărnicească speranțele. Poți să ne lămurești?

Cum putea să vorbească așa în fața propriei fiice? Lillian a simțit cu mirare că o năpădește un val de milă. Îi venea să îngenuncheze lângă ea și să-i spună că nu merita să primească cuvinte atât de aspre din partea tatălui ei. Merita să fie iubită, iar tăcerea domnului Danforth nu era din vina ei.

— Sunt sigură că Miss Helen nu a făcut ceva ce nu se cuvine.

— Atunci ce s-a întâmplat?

În clipa aceea și-a dat seama pe deplin ce prostie făcuse în timpul căutării de comori: se lăsase pradă momentului, în casa aceea somptuoasă, în singurătatea măreață din săptămâna liberă, când se purtase ca și cum reședința și operele de artă ar fi fost ale ei, ca și când pretendentul lui Miss Helen ar fi fost tot al ei. Va trebui să îndrepte totul.

— Domnul Danforth mi-a adresat în secret niște întrebări despre montura inelului, despre cum să facă cererea în căsătorie și altele de acest gen, a răspuns ea, uitându-se la Miss Helen, căreia îi mai venise inima la loc. Îmi pare rău că nu v-am spus, dar voia să fie o surpriză. Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic rău.

Doamna Frick a bătut din palmele ei micuțe, iar chipul lui Miss Helen s-a luminat de ușurare. Înfățișarea domnului Frick nu s-a schimbat însă deloc, fixând-o pe Lillian cu ochii lui albaștri.

— Ei, bine atunci! Presupun că asta e o veste bună.

— Tată, ce-ar fi să o trimitem pe domnișoara Lilly mâine la el? Așa o să-i poată răspunde la întrebări și o să ne spună ce-a zis. Dar, Miss Lilly, n-ai să-i spui că-i știm secretul, nu-i așa?

Chiar dacă avea să-i fie greu, era cel mai bun lucru de făcut.

— Sigur că nu am să-i spun că știți, nu vă faceți griji.

A doua zi s-a pomenit din nou în fața casei domnului Danforth, aducând un bilet de la Miss Helen – pe care ea insistase să-l scrie Lillian, desigur. Se cuvenea să pună capăt ideii nebunești a domnului Danforth că puteau fi împreună. Își punea în pericol toată truda din ultimele două luni.

Cât de nesăbuită fusese să zdrobească viitorul lui Miss Helen. Era, e drept, dificilă și uneori arțăgoasă fără motiv, dar nu pe de-a întregul din vina ei. Războiul și toate aranjamentele familiei ei o afectaseră, deviindu-i evoluția firească. Merita să aibă un cămin fericit, să iasă de sub influența tatălui ei și a fantomei surorii mai mari. Iar soluția ar fi fost domnul Danforth, deci Lillian trebuia să se dea la o parte din calea ei.

Valetul a condus-o în salonul din față. Înainte de a intra și el acolo, l-a auzit pe domnul Danforth poruncindu-i să se ducă să cumpere ceva de la băcănie, după care s-a auzit închizându-se ușa de la intrare. Pe fereastră l-a văzut pe valet îndreptându-se spre Third Avenue.

Ușa salonului s-a deschis și a apărut domnul Danforth. Când i-a văzut chipul împietrit, s-a posomorât de tot.

— Domnișoară Lilly! a exclamat el, apucându-i mâna înmănușată.

— De la Miss Helen pentru dumneavoastră, a spus ea, întinzându-i biletul.

— Se întreabă unde am dispărut, a spus el fără să-l desfacă imediat.

— Au trecut trei zile și într-adevăr și ea, și domnul Frick se tem că v-ați schimbat intențiile.

— Oare mi le-am schimbat? a întrebat el, privind-o plin de speranță.

— Nu eu trebuie să răspund la asta.

A rupt plicul și, citind biletul, a zâmbit parcă fără voia sa.

— Dumneata l-ai scris, nu-i așa? Nu ea.

Nu avea nici un rost să-l mintă.

— De unde știți?

— După zilele petrecute cu dumneata acolo în casă îți cunosc stilul. De fapt, tot dumneata ai scris și celelalte scrisori, nu-i așa? De la bun început?

Lillian a privit pe fereastră, sperând că valetul nu se va întoarce prea curând. I se părea o cutezanță mult mai mare să rămână singură cu domnul Danforth decât atunci când stătuse goală într-un atelier de sculptură. Se putea întâmpla orice.

— Da, eu le-am scris.

— Deci, încă de la bun început, a izbucnit el în râs, îți scriai singură tot dumitale, în locul presupușilor îndrăgostiți.

Ea nu s-a putut abține să nu zâmbească.

— E ridicol, recunosc. Deși atunci când e vorba despre căsătoriile din lumea bună, probabil că nu e ceva neobișnuit.

— Căsătoriile din lumea bună! a oftat el. Cam despre asta e vorba. Eu îi ofer lui Helen o căsnicie respectabilă și o ocazie de a ieși de sub tutela strictă a tatălui ei, iar ea îmi deschide calea către averea familiei Frick și către o viață confortabilă de-acum încolo.

— Atât timp cât vă purtați cum se cuvine unul cu altul nu văd nici un motiv pentru care să nu fie bine. Eu știu ce-i sărăcia și aș da-o într-o clipă pe o viață de huzur.

— Deci, dacă aș fi bogat, a început el, arătând în jurul lui, te-ai căsători cu mine?

Dar nu asta a vrut ea să spună.

— Așa ați cere pe cineva în căsătorie? Dacă da, atunci prefer să o îmbunătățesc pe cea pentru Miss Helen, dacă doriți să o accepte.

— Dar poate că nu doresc asta, a spus el, apropiindu-se de ea. Știi prea bine ce vreau.

— Iar eu vreau doar ca Miss Helen să fie fericită.

— Chiar vrei asta? Domnișoară Lilly, dumneata ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

De-ar fi știut de câte ori auzise ea cuvintele acelea. Vorbe prea des folosite, fără nici o valoare.

— Te rog să mă scuzi, a spus el, observând dezamăgirea de pe chipul ei. Îmi dau seama că sună banal, știi, eu nu mă pricep să fac curte și nu știu să mă exprim prea bine.

— Conașule Danforth, s-a auzit vocea valetului care deschidea cu zgomot ușa de la intrare, m-am întors. Am uitat lista cu ce trebuia să cumpăr.

Sunetul ușii trântite i-a răsunat în cap lui Lillian, amintindu-i pentru ce venise acolo.

— Să-i scrieți astăzi.

— Și ce să-i spun?

— Să-i spuneți că o să vă vedeți de Ziua Recunoștinței.

El s-a posomorât.

— Și cu noi ce-o să se întâmple?

— Am venit astăzi aici să vă spun cu tărie că prietenia noastră trebuie să rămână doar atât. Nu mă interesează avansurile dumneavoastră și vă sugerez să vă vedeți de treabă. Familia Frick contează pe dumneavoastră. Eu nu.

— Nu cred că asta vrei să spui cu adevărat.

— Mă aștept ca până la ora trei să-i trimiteți lui Miss Helen o scrisoare, a spus ea, ieșind din salon și luând-o la fugă pe scările casei, simțindu-se mai în siguranță pe stradă.

*

Domnul Danforth a făcut întocmai cum îi ceruse Lillian, iar ușurarea de pe chipul lui Miss Helen când i-a fost dată scrisoarea pe o tavă de argint i-a întărit hotărârea. Procedase cum se cuvenea. El scria că a trebuit să meargă mai întâi să-și vadă mătușile din Jersey, dar că de Ziua Recunoștinței va veni să ia desertul împreună cu familia Frick.

Lillian îndreptase situația, și acum planul ei mergea din nou cum îl gândise. De îndată ce Miss Helen și domnul Danforth se logodeau, ea avea să-și primească plata de la domnul Frick și avea s-o șteargă în California, lăsând în urmă toată încurcătura asta mizerabilă. Stricase aproape totul îndrăgostindu-se de domnul Danforth, dar astăzi știa ce dorea cu adevărat: o carieră, nu o aventură amoroasă complicată.

Masa din sufrageria familiei Frick fusese extinsă ca să încapă toți oaspeții invitați de Ziua Recunoștinței: pe lângă domnul și doamna Frick, Miss Helen și Childs Frick, fusese poftită în ultima clipă și Lillian. Soția lui Childs Frick nu putea să vină, căci unul din copii era bolnav, și ea nu voia să plece prea departe de casa lor din Long Island. Miss Helen a insistat ca Lillian să ocupe locul rămas gol. Mai târziu, după ce sosea și domnul Danforth, avea să se servească desertul în salonul Fragonard, iar Lillian se gândea că ar putea găsi o scuză să nu participe.

Miss Helen arăta frumos în rochia ei albă, mătăsoasă, cu un șirag lung de perle la gât, o ținută pe care i-o sugerase Lillian ca să arate mai la modă, mai feciorelnică. Din păcate, tot timpul mesei își însoțise vorbele cu un chicotit ciudat, ascuțit, care o făcea să pară un pic nelalocul ei. Lillian spera să nu răspundă cererii domnului Danforth în același mod, căci omul avea s-o rupă la fugă.

După primul fel, domnul Frick a ridicat paharul.

— Aș dori să închin un pahar…

Lillian a băgat de seamă că paharul lui Helen era aproape gol. Așa se explica râsul ei nefiresc. A încercat să-i prindă privirile, dar Miss Helen tocmai făcuse semn majordomului să umple paharele tuturor.

— E minunat să avem din nou toată familia adunată la un loc. Nimic nu te face mai fericit decât să-ți vezi copiii mulțumiți. Chiar dacă uneori te dezamăgesc.

Vorbele lui erau pline de sarcasm. Ceilalți au înțepenit în scaunele tapisate cu damasc de mătase, presimțind că domnul Frick era într-una din toanele lui rele.

— Childs, a continuat el, întorcându-se spre fiul lui, sunt mândru că ai să duci mai departe numele familiei, mult timp după ce eu nu o să mai fiu.

— Așa e, tată, a spus domnul Childs, strâmbându-se către Helen. Acum ai un nepot, eu și Dixie nu mai putem de bucurie.

— Ei, tată, l-a întrerupt Helen, dar și eu pot duce mai departe numele familiei. Acum doi ani mi-am schimbat numele din Helen Childs Frick în Helen Clay Frick, a urmat ea, privind spre Lillian. Nu-ți aduci aminte, tată, ce fericit ai fost atunci? Și acum, că o să mă mărit, înseamnă că s-ar putea să-ți dau și eu un nepot.

Domnul Childs a pufnit disprețuitor, dar, cu o privire, domnul Frick l-a redus la tăcere.

— Nunțile mă fac să devin sentimental, a spus mai departe domnul Frick, poate pentru că-mi aduc aminte de anumite lucruri, de oameni care nu mai sunt, pe care i-am pierdut. Dar viața merge mai departe, și acum sunt sigur că numele de Frick nu va fi dat uitării. Am colecția de opere de artă, îmi am urmașii și știu că toate vor continua să existe și după ce nu o să mai fiu.

— Nu fi trist, tată. Nu pot să rabd să te văd așa, a strigat Miss Helen.

Domnul Childs a pus paharul jos fără să fi băut din el.

— Interesant e că pui colecția mai presus de orice, a mormăit el.

— Childs, nu te purta așa cu tata tocmai astăzi, când nu se simte bine. Lucru pe care l-ai fi știut de altfel, dacă ai fi catadicsit să vii pe aici mai des.

— Mai las-o baltă, surioară.

Din pricina tensiunii din încăpere, lui Lillian îi venea să se scoale în picioare și să răstoarne masa. Aiurelile sentimentale debitate de domnul Frick păreau că nu au alt scop decât să-i atâțe pe copiii săi unul împotriva

celuilalt, asemeni regelui Lear.

— Mă terorizezi, Childs. Așa ai făcut întotdeauna, a răbufnit Miss Helen, întorcându-se spre Lillian. Știi ce îmi făcea când eram mică? Se ascundea sub pat și mă apuca de picioare când voiam să mă sui în pat. Sau mă punea să mă uit în oglindă și-mi tot repeta că sunt urâtă până când începeam să plâng.

— Ia nu vă mai tachinat! atât, a intervenit doamna Frick.

Lillian și-a întors capul spre ea, uimită că a putut să articuleze o părere în loc să rămână invizibilă.

— Ba nu, Adelaide, un pic de tachinare nu strică deloc, a contrazis-o domnul Frick. Ce altceva ar putea să-i întărească pe copiii ăștia, care au trăit toată viața în puf, cu treizeci de servitori la dispoziție?

— Ba numai douăzeci și șapte, l-a corectat doamna Frick.

Până când i-a răspuns domnul Frick, a trecut un timp încărcat de tensiune, asemeni unei furtuni de vară.

— Văd că ții la cifrele exacte, a continuat el în cele din urmă. Atunci ce părere ai despre alta: șaizeci? Nu e o vârstă chiar de bătrânețe, dar nici departe nu e!

Doamna Frick și-a întors tristă privirea spre fereastră, de parcă ar fi dorit să fie oriunde într-altă parte decât în sufrageria aceea.

Miss Helen s-a ridicat de pe scaun și a căutat ceva în buzunar.

— Tată, uite ce ți-am făcut!

A scos o mică miniatură pe care i-a oferit-o, în timp ce Lillian se crispa de jenă. Se străduise să o facă pe Miss Helen să renunțe la această idee. Și ea venea acum să o prezinte în fața întregii familii?

— Ia să văd, a spus domnul Frick, împingându-și ochelarii mai sus pe nas și privind obiectul care, în palma lui mare, părea un ciob de sticlă rotunjit de apa mării.

Lillian știa despre ce era vorba: chipul Martei pictat pe când avea cam patru, cinci ani, cu părul roșu și obrajii rumeni, îmbrăcată cu o bluză de dantelă, privind senină din rama subțire de aur. Într-un moment de mare inspirație, după cum credea ea, Miss Helen pusese un pictor să adauge chipul ei din copilărie lângă cel al surorii ei. Arătau de parcă ar fi fost gemene, doar că Miss Helen era mai blondă și avea fruntea mai lată.

— Am crezut că ți-ar plăcea să ai portretul celor două fiice favorite ale tale, a spus ea.

Domnul Frick a strâns medalionul în palmă, și apoi l-a ridicat ca să-l vadă toți cei de la masă. Doamna Frick s-a schimbat la față, de parcă îi venea să vomite.

— N-ai nici un strop de tact, de ce oare ai vrea să o pângărești cu moaca ta hidoasă?

— Vezi, tată, a șuierat Miss Helen printre dinți. Uite-așa m-a chinuit el toată viața. Înțelegi de ce ți-am făcut medalionul, nu-i așa? Ca să-ți fac o plăcere.

— Pe tine te interesează doar testamentul, nu s-a lăsat domnul Childs, nu te mai face că-ți pasă de altceva.

— Childs, a intervenit doamna Frick, care își recăpătase vocea, e îngrozitor ce spui!

Domnul Frick stătea sprijinit pe spătarul scaunului, privind amuzat – după părerea lui Lillian – agitația din jurul lui. Cruzimea cu care se purta cu copiii lui în după-amiaza aceea nu se potrivea defel cu omul sensibil pe care îl cunoscuse în galeria de artă târziu, în toiul nopții, care mărturisea cu lacrimi în ochi cât de mândru era de Miss Helen și cât dorea să o ocrotească. Acolo, noaptea târziu, era probabil singurul loc unde își îngăduia să dea la iveală cel mai mic semn de milă și înțelegere.

— Acum înțelegem ce se ascunde în toată lingușeala voastră, a continuat tărăgănat domnul Frick. Amândurora ar trebui, a adăugat el, arătând cu degetul spre Miss Helen, și apoi spre domnul Childs, să vă fie rușine. Martha nu s-ar fi purtat atât de oribil. Va trebui să așteptați, n-aveți încotro. Dar știm bine că răbdarea nu vă caracterizează pe nici unul.

Apoi s-a ridicat, dar s-a trântit la loc pe scaun, cu mana pe pântece.

— Ce s-a întâmplat, tată? Altă criză? a întrebat Miss Helen, punându-i o mână pe umăr.

— Ajută-mă să merg în salonul meu, Helen, te rog.

Domnul Childs s-a ridicat să dea o mână de ajutor, dar sora lui i s-a adresat lui Lillian:

— Ia-l tu de celălalt braț, Miss Lilly.

L-au dus la ascensor și au urcat până la etajul al doilea. Până când a ajuns în dreptul salonului, îi mai pierise paloarea. S-a așezat pe canapea, cu privirile pierdute în sus, la tavanul casetat, în timp ce Miss Helen s-a dus să-i aducă un pahar cu apă.

— Mulțumesc, scumpa mea, a spus el când ea s-a întors și a îngenuncheat

la picioarele lui, ca să-l urmărească cum bea, după care i-a întins paharul lui Lillian.

— Da, tată. Îmi pare rău dacă te-am supărat.

El a mângâiat-o pe obraz.

— E o miniatură minunată, o s-o păstrez toată viața. Tare mi-ar fi plăcut să crești pe lângă Martha, ca soră a ta mai mare. Avea o fire atât de blândă. Poate că te-ar mai fi domolit.

Omul știa exact unde să înfigă cuțitul și cum să-l răsucească.

— Doi ani am tot dojenit-o pe Martha: Nu mai plânge, nu te mai văita!

Chiar dacă avea privirea ațintită asupra lui Helen, nu la ea se uita, se cufundase în amintirea celeilalte fiice.

— Nu știam ce făcuse. Credeam că era doar încăpățânată, greșeala a fost a mea.

— Ba nu, n-ai greșit, n-ai știut, a încercat să-l convingă ea.

— Eu le-am spus să nu o opereze, să folosească leacuri homeopatice în care eu am mare încredere. Dar dacă aș fi acceptat să o vindece cum trebuia? S-ar fi putut pune pe picioare și nu ar mai fi avut patru ani de suferințe groaznice. În cele din urmă, nu mai putea nici să mănânce, nici să bea, vărsa totul. Abia mai putea vorbi sau respira, era zdrobită de durere, tot corpul era cuprins de infecție. I-am dat mâna mea și i-am spus să muște, a continuat el, întinzând mâna cu cicatricea pe care Lillian o văzuse în noaptea aceea, în galerie. Uite-aici!

— Știu, Papsie, a spus Miss Helen. Ai făcut ce-ai putut. Erau alte vremuri atunci, nu existau radiografii și nici medicamente ca lumea.

— Și-atunci a făcut și mama ta nevralgia. N-ar trebui să fiu așa de aspru. Te rog să-i spui că-mi pare rău.

— Dar poți să-i spui tu singur. Ea e bine, toți suntem bine.

— Ești o fată bună.

Miss Helen a zâmbit fericită, de parcă ar fi fost binecuvântată de Papă.

Cu tot bănetul lor, familia aceasta fusese lovită de o tragedie care afecta mai multe generații. Moartea Marthei scosese la iveală tot ce era mai rău în ei: doamna Frick era șubrezită și bolnavă, domnul Frick era crud, fiul lor abia aștepta să mai stârnească un scandal, iar Miss Helen se dădea peste cap să le intre în voie.

De jos s-a auzit clopoțelul de la intrare.

— Trebuie să fie domnul Danforth, a spus Miss Helen. Du-te să-l

întâmpini, Lilly. Roagă-l să vină mâine.

În toată agitația aceea, Lillian uitase că îl așteptau să sosească. L-a găsit pășind prin holul de la intrare, părând tulburat.

— Domnule Danforth, mi-e teamă că s-a produs o schimbare.

— Domnișoară Lilly, a început el pe un ton ridicat, teatral. S-a întâmplat ceva?

— S-a ivit o problemă, veniți, vă rog, cu mine.

L-a condus prin bibliotecă, afară pe terasa care se întindea de-a lungul întregii laturi de sud a galeriei de artă. Patru perechi de coloane despărțeau pardoseala de peluză. În noaptea aceea fără lună, nu puteau fi văzuți de nimeni acolo, și ea avea nevoie de aer proaspăt după zăpușeala din salonul domnului Frick.

— Domnul Frick a avut o problemă, și Miss Helen are grijă de el, sus.

— Îmi pare rău să aud că încă nu se simte bine.

— Da, a spus ea iute. Va trebui să replanificăm cererea. Mâine-dimineață, la prima oră, o să verific agenda și o să vă trimit o propunere de date.

— Dar eu nu am venit să o cer în căsătorie, Lilly. Am venit să le spun că nu mă pot căsători cu Miss Helen.

Lillian a simțit că se năruie ceva în sufletul ei. Banii. Banii ei. Visurile ei. Și, cu toate acestea, domnul Danforth renunța la avere din pricina ei? Avea ea oare o influență atât de distrugătoare asupra lui?

— Nu, așa ceva nu se cuvine, a rostit ea, dar cuvintele abia s-au auzit, părând că-i sporesc avântul domnului Danforth.

— Dar nu o iubesc și nu cred că ne potrivim deloc. Dumneata poți să înțelegi mai bine decât oricine.

O rază de lumină s-a reflectat pe iarbă, venind de la o fereastră din salonul cel mare. Cineva a mișcat perdeaua și a privit afară. Domnul Danforth s-a dat la o parte în întuneric, trăgând-o pe Lillian lângă el.

— Știu că nu pot oferi mare lucru, doar un mic venit anual, a început el. Dar m-am gândit mult la ce am vorbit noi. Vreau să studiez medicina la Boston și să duc o viață simplă. Toate acestea, a continuat el, arătând spre casa care se contura amenințător ca un mormânt, nu sunt pe placul meu. Și nici pe al dumitale, așa cred, Lilly. Am putea să avem o viață bună, fericită împreună.

El îi oferea șansa de a duce altă viață decât își imaginase, o viață stabilă, alături de cineva. Cunoscându-i destul de bine tristețea și blândețea,

precum și faptul că nu era impresionat de bogăția familiei Frick, își dădea seama că era un om bun. Un om bun, care era îndrăgostit de ea.

Toată agitația zilnică din casa familiei Frick nu făcuse decât să-i abată gândul că și ea era de fapt la fel de singură și, oricât îi plăcea să creadă că serviciile ei îi erau indispensabile lui Miss Helen, își dădea seama că putea fi înlocuită într-o clipită. Atâta timp fusese la dispoziția altora, pozând răbdătoare, dezgolită, pentru artiști. Asigurându-se că Kitty avea din ce trăi. Supunându-se moșturilor și istericalelor lui Miss Helen. Ea se adapta după cerințele oricui și se pricepea de minune să o facă. Cum de nu-și dăduse seama de asta până acum?

Dacă ar accepta propunerea lui, ar însemna să renunțe la visul ei de a deveni actriță de cinema.

Dar, de fapt, ea își punea toate speranțele și visurile în câteva scrisori scrise la repezeală de un producător de film. Probabil că domnul Broderick scria câte o sută de scrisori de felul acesta pe săptămână. Era chiar atât de naivă să se socotească deosebită?

Dar domnul Broderick căuta o actriță care să semene cu Angelica. Chiar pe ea o căuta. Muncise atât de mult, ajunsese atât de aproape de țel și, dacă nu încerca, n-ar fi știut niciodată dacă ar fi putut reuși în California. Fără să mai pomenim că, dacă fugea cu domnul Danforth, ar fi stârnit mânia neamului Frick.

Și dacă s-ar căsători cu el, ar trebui să-i spună adevărul despre Lillian. Despre Angelica.

— Nu sunt sigură.

Avea oare curajul să se dezvăluie cu totul? Să nu se mai ascundă? Dar asta înseamnă dragostea, după câte spun toate cântecele, poeziile și cărțile scrise de-a lungul vremurilor. Însemna să te dăruiești altcuiva, căruia să-i încredințezi toate secretele. Nu-și închipuise niciodată că i se va ivi această ocazie, dar sărutul domnului Danforth schimbase totul. El o iubea, în ciuda pericolului care-i pândea pe amândoi.

— Poate că dumneata nu ești sigură încă, dar eu sunt convins. Vino luni în parc, pe terasa Castelului Belvedere, la ora unsprezece. O să fugim, o să ne căsătorim și o să începem o viață nouă împreună. Vrei? a întrebat el după un moment de tăcere.

CAPITOLUL TREISPREZECE

A doua zi de dimineață, Lillian a aflat că domnul Frick tot nu se simțea bine și fusese chemat doctorul. Împreună cu Miss Helen au așteptat la ușa salonului în timpul consultației, și după ce doctorul a terminat, l-au condus în hol.

— Are pleurezie, a spus doctorul cu o înfățișare sumbră. De aceea nu poate respira bine.

— Sper că nu i-ați spus asta.

— Nu, așa cum mi-ați cerut, nu i-am spus cât de grav este. I-am spus că vremea rea e sursa congestiei. Să bea multe lichide deocamdată și să vă asigurați că se odihnește. O să vin să-l văd mâine.

Sus, în salonul lui, domnul Frick stătea întins pe o canapea, acoperit cu o plapumă albastră ale cărei margini le strângea în mâini. Cu barba lui albă și pântecele proeminent, ar fi putut fi însăși imaginea Sfântului Nicolac, dar domnul Frick nu era nici pe departe simpatic, nici chiar în zilele când se simțea bine.

Lângă el stătea valetul care scria ceva.

— La prânz o să vreau tocană de măruntaie și cartofi gratinați. Să-mi pregătești și o țigară de foi după aceea, cu un cocktail cald de Scotch[27].

— Ba nu, Papsie, asta nu se poate, a ripostat Miss Helen, adresându-i-se apoi valetului: O să mănânce un consommé slab și ceai.

— Nici vorbă, s-a rățoit domnul Frick, ultima mea masă nu o să fie supă.

— Dar cine a spus că va fi ultima ta masă? Hai, te rog, Papsie!

Valetul a ieșit, aruncându-i o privire compătimitoare lui Miss Helen. Ea s-a așezat pe scaun lângă el.

— Nu vrei să mă asculți deloc?

— De ce te-aș asculta? De ce ai ști tu mai bine ce vreau să mănânc la prânz?

— Păi asta e mai sănătos pentru tine.

— Aiurea! Hai să jucăm dame.

— O să joci cu domnișoara Lilly, eu am ceva de făcut, a spus ea, ridicându-se și arătând spre o tablă de dame lăcuită, cu intarsii, așezată pe o măsuță. Domnișoară Lilly, pune măsuța lângă el și jucați. Știi să joci dame, nu?

— Da, știu.

— Să nu cumva să-mi schimbi meniul, a urlat domnul Frick când Miss Helen a ieșit din cameră, dar nici nu a terminat bine, că a și început să tușească.

Lillian i-a turnat un pahar de apă dintr-o carafă de cristal și i l-a dat. A băut apa și și-a domolit tușea.

— Stai jos și joacă cu mine, a spus el, tușind încă o dată să-și dreagă vocea.

Felul în care era tratată Lillian și ceilalți servitori depindea de tensiunea care se simțea în casă, asemeni curentului electric. În dimineața aceea, acolo, de față cu domnul Frick, simțea că nu e altfel decât Wrigley, cățelul, primind porunci cărora era de așteptat să li se supună.

S-a așezat în fața domnului Frick și a aranjat piesele care se mișcaseră. El a făcut prima mutare. Au jucat tăcuți o vreme, auzindu-se doar respirația lui, ca șuieratul unei locomotive cu aburi.

În răstimpul în care el se gândea cum să facă următoarea mutare, Lillian a început să se uite cu atenție la tablourile de pe pereți, comparându-le în minte cu descrierea lor din sistemul de catalogare din biblioteca de artă a lui Miss Helen. Asta o mai liniștea, luându-i gândul de la faptul că domnul Danforth aștepta ca peste trei zile ea să ia o hotărâre. Dacă își părăsea slujba de la familia Frick, nu avea să fie martoră la înființarea bibliotecii de istorie a artei a lui Miss Helen, ceea ce constata cu surprindere că o întrista. Lui Lillian îi plăcuse tare mult să o ajute pe Miss Helen să caute printre imaginile celor mai frumoase opere de artă din lume, să se gândească cum organizeze cel mai bine pe categorii diferite peisaje și portrete, statui de bronz și busturi. Munca aceasta îmbina plăcerea ei pentru ordine – pe care o descoperise după ce începuse să-și ia în serios munca de secretară particulară – cu dragostea pentru artă, dezvoltată în timpul cât pozase pentru artiști.

Urmările acestei decizii o apăsau din greu.

Domnul Frick și-a ridicat ochii și i-a urmărit privirea.

— Când am început să adun opere de artă, nu mi-am închipuit nici o clipă că o să ajung să trăiesc într-o casă înconjurat de capodopere.

— Trebuie să fiți tare mândru.

— Mândru? Păi nu le-am pictat eu, a protestat el, sprijinindu-se pe spate. Totul pare atât de obișnuit acum.

Obișnuit! Era ultimul cuvânt la care s-ar fi gândit. L-a cuprins din nou tușea și, pentru prima dată, l-a văzut ca pe un bătrân slăbit, cu fruntea brăzdată de riduri și ochii speriați. În viața lui cucerise tot ce își propusese, iar acum plămânii lui bolnavi îi reaminteau că era un simplu muritor.

— Ce moștenire nemaipomenită, să lăsați toate acestea newyorkezilor, a spus ea, sperând să-i mai ridice moralul.

— Dar crezi că o să le mai aprecieze peste șaptezeci-optzeci de ani? Cui o să-i mai pese de casa unui bogătaș mort, plină de opere de artă vechi? a întrebat el, continuând apoi după o pauză: O să mă duc curând, să știi.

Ea și-a ferit privirea, nevrând să se lase atrasă într-o discuție atât de lugubră.

— Doctorul e destul de optimist.

— Minte.

Lillian a mormăit ceva în semn de protest.

— Știi că o dată era să mor? a întrebat el, mutând o piesă spre capătul cel mai îndepărtat al tablei, pe care ea a blocat-o conștiincios.

Își amintea că Bertha îi spusese despre atentat, ceva cu un anarhist rus.

— Ce groaznic trebuie să fi fost!

— Eram într-o întâlnire în biroul meu din Pittsburgh, și când mi-am ridicat ochii, am văzut un om cu un pistol. Mi-a tras două gloanțe în gât și m-a înjunghiat în piept și picioare. Am refuzat să fiu anesteziat în cele patru ore cât i-au trebuit doctorului să scoată gloanțele. Doctorii m-au vindecat, dar știi cine m-a salvat de fapt?

— Cine?

— Fiica mea cea mare. Când nebunul acela și-a îndreptat pistolul spre mine, am văzut o străfulgerare de lumină și sunt sigur ca a fost Martha. L-a orbit și nu a nimerit ținta. Martha m-a salvat, a continuat el, întinzând mâna cu mica cicatrice. Dintre toate cicatricele mele, asta mă obsedează cel mai tare. Fiica mea a suferit timp de patru ani. Prin comparație, rănile mele au fost o nimica toată.

A luat apoi piesa lui Lillian cu o mișcare largă, plină de satisfacție.

— Te-ai lăsat bătută într-adins? Ca să înveselești un bătrân?

— N-aș face asta niciodată!

Au zâmbit amândoi.

— Promiți că o să ai grijă de fiica mea după ce eu nu o să mai fiu? O să aibă nevoie de îndrumare. Dumneata ai un cap limpede pe umeri, înțelegi

cum merge lumea, după câte văd eu. O să ai grijă de ea?

Nici nu a apucat să răspundă, că s-a deschis ușa și a intrat Miss Helen cu o tavă în mână.

— Papsie, ți-am adus un cocktail cald de whisky. O să te pună pe picioare. Când eram bolnavă, nu-mi spuneai tu că nu e leac mai bun ca o băutură caldă cu whisky?

— Nu vreau. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai ocupa atâta de mine! Du-l înapoi.

Pe chipul lui Miss Helen s-a citit dezamăgirea. A trântit tava pe bufet și s-a așezat la capătul canapelei. Tatăl ei nu și-a mișcat picioarele ca să-i facă loc, așa că a rămas pe jumătate pe margine.

— Cum a fost jocul? Văd că ai bătut-o pe domnișoara Lilly. Nu se pricepe la jocuri.

— Nu e nepricepere, ci își lasă adversarul să câștige, a răspuns domnul Frick. Domnișoara Lilly e deșteaptă. Ar trebui s-o asculți.

— Dar despre ce ați vorbit? a întrebat ea, uitându-se bănuitoare la Lillian.

— Am putut să mă spovedesc ei, exact ce-mi trebuia. Acum mă simt mult mai bine.

Lui Lillian îi venea să-l sugrume, dacă nu ar fi respirat și așa destul de greu. Lui îi venea la fel de ușor să învrăjbească oamenii unul împotriva celuilalt ca și cum ar fi respirat. Poate ca asta era ceva folositor în lumea afacerilor, dar familia lui, și așa șubrezită, se dezmembra.

— Cine știe ce-o să se întâmple după ce mă căsătoresc? Domnul Danforth și cu mine am putea hotărî să revizuim posturile angajaților. Domnișoară Lilly, a continuat ea, arătând către scaunul din colțul camerei, te rog să iei *New York Times* și să te așezi acolo. Alege articolele care crezi că l-ar interesa pe tata să i le citesc cu voce tare.

O altă poruncă, fără să mai pomenim de amenințarea fățișă că ar putea să o dea afară. Dar Lillian s-a supus, așezându-se pe scaunul cel mai incomod din încăpere. Domnul Frick era bolnav, își repeta ea în gând. Familia era foarte preocupată, neștiind ce se va alege de viața lor după moartea lui, întrebându-se dacă se vor putea descurca fără el la cârmă.

— Papsie, în timp ce ea alege articolele, eu am să-ți citesc din *The World*. Ți-ar plăcea?

— Da, foarte mult, a spus el, așezându-se confortabil, mulțumit că le învrăjbise pe Lillian și Miss Helen.

Dar dacă Lillian chiar ar fi fugit cu domnul Danforth?

Richard. Va trebui să se obișnuiască să-i spună pe nume dacă avea să fugă cu el. În unele momente, precum cel de acum, era convinsă că Miss Helen nu-l merită. Richard era mult prea bun și prea blând pentru ea. Aveau să fie nefericiți din prima lună de căsătorie, și fără îndoială că domnul Frick avea să-l chinuie în puținul răgaz ce-i mai rămânea, așa cum făcea cu toți ceilalți. Dacă accepta propunerea lui Richard, Lillian avea să scape de cruzimea din casa aceasta și ar putea să ducă o viață decentă, ca soție a unui om bun. Merita asta, nu-i așa? Dar, pe măsură ce se gândea la ce alegeri avea, își dădea seama că nu era corect să accepte să se căsătorească cu cineva din ranchiună. Trebuia să se gândească mai bine, să vadă dacă era dispusă să facă așa ceva. Și trebuia să se hotărască până luni.

În timp ce Miss Helen îi citea tatălui ei, Lillian a răsfoit ziarul *Times*. Domnul Frick prefera articolele despre afaceri, dar ea a trecut la secțiunea culturală mai întâi. Dumnezeu știe cât va citi Miss Helen, doar ca să o țină pe ea la colț.

Interviu exclusiv cu domnul Alan Broderick, producător de filme mute.

Văzând titlul, i-a sărit inima din piept și l-a citit în grabă. Producătorul era la New York, în căutare de locuri unde să toarne un nou film pentru care nu-și alesese încă actorii. Interviul avusese loc la hotelul Piaza, unde locuia domnul Broderick până la mijlocul săptămânii viitoare, când avea să se întoarcă în California.

Era acolo!

A rămas în colțul ei până când domnul Frick a ațipit, și apoi a întrebat-o pe Miss Helen dacă putea să se ducă să-și vadă de registre. Miss Helen i-a dat drumul, dar, în loc să se ducă în salonul stăpânei, Lillian s-a dus în camera ei, unde s-a rujat și s-a pieptănat repede, după care a coborât în goană scările.

Ajunsă la hotel, și-a tras voaleta mai tare pe ochi și l-a rugat pe recepționer să ducă un bilet domnului Broderick. Când i s-a spus că dânsul se afla încă în apartamentul său, ea a repetat că așteaptă răspuns și l-a răsplătit generos.

S-a așezat lângă o jardinieră mare, privind clienții hotelului, care intrau și ieșeau din hol. Interiorul cu decorații rococo, cu pereții tapetați cu brocard roz și verde, îi dădeau o ușoară durere de cap după austeritatea din casa familiei Frick. Probabil că, în clipa aceea, Miss Helen bătea din picior

întrebând-o pe Bertha unde e Lillian, supărată că dispăruse așa, pe neașteptate. Riscase foarte mult.

După zece minute interminabile, recepționerul a apărut cu un bilet.

— De la domnul Broderick, a spus el, înclinându-se.

L-a deschis, rugându-se să fie o veste bună. Scria că domnul Broderick va fi încântat să o întâlnească la începutul săptămânii viitoare. Luni la ora unsprezece.

Chiar când trebuia să se întâlnească cu Richard.

*

Sfârșitul săptămânii a trecut cu greu, Miss Helen fiind tot mai agitată pe măsură ce tatăl ei se simțea mai rău, căci trupul i se umfla, și doctorul îi administra morfină, ca să-i mai aline durerile. Duminică, domnul Childs a venit împreună cu familia să-l vadă. Copiii solemni, cu ochii măriți de uimire, au fost repede trimiși să stea cu bona, în timp ce domnul Childs și soția lui au mai rămas lângă patul bolnavului timp de un ceas, după care s-au întors acasă, în Long Island.

Nemulțumită cu diagnosticul doctorului, Miss Helen l-a dat afară și a angajat altul. Nu mai dormise de douăzeci și patru de ore și până și doamna Frick, într-o manifestare neobișnuită a sentimentelor sale materne, îi ceruse în cele din urmă să se odihnească. Luni dimineață, la ora nouă, Lillian se afla în camera ei, cu două scrisori în mână. Una adresată domnului Broderick, în care refuza întâlnirea cu el, cealaltă adresată lui Richard, în care își exprima regretul. Pe care să o expedieze?

Kitty îl blestema amarnic pe tatăl lui Lillian că le părăsise fără să le lase nimic. Cât despre Lillian, ea nu se încredea ușor în bărbați. Nici în tatăl ei, nici în domnul Watkins, și în nici un caz în domnul Frick, care îi mânuia pe membrii familiei sale de parcă ar fi fost marionete trase de sfori. Oricât de înțelegător ar fi fost, Richard nu știa de fapt cine era ea și cu siguranță nu i-ar permite să fie actriță. Nu era o slujbă demnă de o doamnă, cel puțin nu în cercurile în care se învârtea el. De fapt, el nu avea decât o imagine închipuită despre ea, ca secretara particulară dichisită, ceea ce în multe privințe nu era cu mult diferită de imaginara Angelica.

Fusese bine să se piardă o vreme în anonimat ca o simplă lucrătoare, dar adevărata ei forță venea din înfățișarea și frumusețea ei. Dacă scăpa acum ocazia să se facă actriță, s-ar fi întrebat tot restul vieții cum ar fi fost dacă ar

fi făcut-o. Și simțea încă amenințarea procesului domnului Watkins din luna ianuarie. Chiar dacă accepta propunerea lui Richard, și până atunci ar fi devenit o femeie măritată, respectabilă, nu avea nici o garanție că nu ar fi fost implicată în scandal. Deci, singura ieșire era să se pună la dispoziția domnului Broderick și să părăsească pentru totdeauna Coasta de Est a Americii.

Așa că a rupt scrisoarea către domnul Broderick și a aruncat-o în coșul de gunoi, iar pe cea adresată lui Richard i-a dat-o valetului, în timp ce ieșea din casă, cerându-i să o ducă de îndată.

Ajunsă la hotelul Piaza, cu puțin înainte de ora unsprezece, a bătut la o ușă de la etajul al cincilea. Un tânăr cu maxilarul de sus extrem de proeminent, dar cu un zâmbet amabil, a poftit-o într-un salon foarte elegant, decorat cu totul într-un galben pal, ale cărui ferestre cu perdele de organdi brodat dădeau spre Central Park.

— Ce bucuroși suntem să vă întâlnim, a întâmpinat-o el, invitând-o înăuntru.

Domnul Broderick s-a ridicat de pe canapea și i-a întins mâna. Era mai tânăr decât se așteptase, treizeci spre patruzeci de ani, iar fața bronzată îi scotea în evidentă ochii verzi strălucitori. Tinerețea și sănătatea întruchipate, mai ales prin comparație cu paloarea bolnăvicioasă și respirația șuierătoare a domnului Frick.

— Mă bucur mult să vă cunosc. Spuneți-mi cum vă numiți, vă rog.

— Angelica, a răspuns ea, uitându-se nedumerită de la unul la altul.

— Bine, bine, i-a tăiat-o domnul Broderick, privind-o cu un aer glumeț. La început, am auzit o mulțime de femei pretinzând că sunt Angelica. Toate drăguțe, cu părul lung și negru. Dar, de când a izbucnit scandalul, nu a mai apărut nici una. Ai ceva curaj să apari acum, oricine ai fi.

Oricine ar fi? Dar el știa cine e ea.

— Ați fost atât de amabil în scrisori, mi-am închipuit că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Ce scrisori? a întrebat nedumerit, apoi a fluturat din mână. A, da, nu mă ocup eu de corespondență. E treaba asistentului meu.

Lillian s-a uitat spre tânărul cu dinții mari. Lui îi scrisese și îi răspunsese? Lui îi încredințase toate amănuntele vieții ei de model – Angelica –, ca să-i dovedească că era într-adevăr ea? Și el era cel care îi răspunsese atât de entuziasmat?

— Eu cred că ea e cea adevărată, domnule Broderick, a spus asistentul. Eu cred că așa e, a întărit el, adresându-i lui Lillian un zâmbet încurajator, scuzându-se oarecum.

— Nu mai spune? s-a mirat el, măsurând-o din priviri.

Ei bine, Lillian își primea răsplata, căci și ea scrisese în numele altcuiva în ultimele câteva luni. Dar nu avea de gând să se împiedice de acest mic amănunt, dacă tot ajunsese atât de departe.

— Ba sunt chiar ea. Adică, Angelica.

Domnul Broderick l-a expediat pe asistent și a poftit-o să se așeze pe sofa.

— Dacă așa stau lucrurile, ce mai faci dumneata, dragă Angelica?

La o întrebare atât de simplă, a amuțit de-a binelea. Atât de multe depindeau de răspuns. Domnul Broderick o privea atât de insistent, cu atâta compasiune, încât, spre marea ei surprindere, a izbucnit în plâns.

El a scos din buzunar o batistă cu monogramă. Ea și-a șters ochii cu băgare de seamă, să nu-și întindă creionul dermatograf. După cele câteva luni când nu se machiase, simțea fardul pe care și-l aplicase de dimineață ca pe o mască densă ce-i acoperă chipul.

— Vă rog să mă scuzați, s-a bâlbâit ea.

— Nu-i nimic, lăsați! a liniștit-o el, luându-i mâna.

Palma lui era moale ca o mănușă de piele fină.

— Ai trecut prin atâtea în ultima vreme, sunt convins. Povestește-mi tot, copilă dragă.

Să îndrăznească oare? Ar fi putut chema poliția în orice clipă. Trebuia să-i câștige încrederea, să-l facă să-i vadă adevărata valoare și să accepte să o ia cu el la Hollywood.

— M-am ținut deoparte, după articolele apărute în presă. Și vă mulțumesc încă o dată că m-ați primit.

— Am senzația că te văd peste tot în New York. În fața hotelului unde stau, deasupra unei fântâni, pe un piedestal lângă parc, pe frontonul bibliotecii. Ești peste tot, Angelica.

— În ultima vreme, tare aș fi vrut să nu mai fiu. Crima aceea oribilă… eu nu am fost implicată în nici un fel. Doar că eram chiriașa bărbatului acela, asta a fost tot.

— Sigur că da. Și unde ai fost în tot acest răstimp?

— Mi-am găsit o slujbă la o familie și am stat deoparte. Aveam de gând să

vin la dumneavoastră, în California, dar am citit în ziar că sunteți aici, în oraș, și am venit să vă întâlnesc.

— Ce greu ți-a fost, fată dragă, a exclamat domnul Broderick, trăgându-se mai aproape. Să știi de la mine, reporterilor ăstora nu le pasă de adevăr. Nici poliției. Ai făcut bine că te-ai ținut deoparte și că m-ai căutat. Eu o să am grijă de tine. Să nu duci lipsă de nimic.

— O să faceți asta?

Procedase bine să i se destăinuiască.

— De-abia aștept să vin la o audiție pentru orice rol, oricât de mic ar fi.

El s-a ridicat și a început să umble prin cameră cu pași mari.

— Văd deja cu ochii minții, ceea ce e un semn bun. Așa lucrez eu, aștept până-mi vine inspirația. Nu poți grăbi procesul de creație.

S-a simțit străbătută de un val de curaj.

— Asta-mi amintește de artiștii cu care am lucrat. Cei mai buni se învârteau în jurul meu vreun ceas înainte de a se apuca de lucru. În timpul acesta murmurau, făceau schițe, lucruri de-astea. Și de îndată ce se apucau de lucru, intram într-un fel de parteneriat. Adesea le făceam și eu unele sugestii care-mi veneau în minte în timp ce pozam.

— Așa cum le-ai fost lor muză, vei fi și muza mea, sunt convins. Ai vreo obligație care să te rețină aici, la New York?

Ea s-a gândit la Miss Helen și Richard. Era mai bine să plece, ca ei să poată să descopere cum să trăiască mai departe fără amestecul ei.

— Nu, nu am pe nimeni.

— Mă referam la investigația aceea. Există vreun mandat de arestare?

— Bănuiesc că s-ar putea să fiu chemată pentru interogatoriu, sau cel puțin așa s-a vehiculat în presă.

— Bine, atunci poți să pleci mâine cu mine și o să te cazăm undeva aproape de studio, și între timp ne vom gândi ce să spunem presei. O să zicem că ai fugit din orașul cel mare și înrăit, căutând refugiu în însoritul Los Angeles, unde ai renăscut.

— Renăscut?

— Mi-ar plăcea să facem o probă în studio, cu decoruri și costume adevărate, dar sunt dispus să încercăm cu ce avem la îndemână aici. Du-te și stai acolo, a spus el, arătându-i spre mijlocul camerei.

Ea s-a executat și a așteptat. El s-a dat înapoi, privind-o printre palmele așezate în formă de L, lăsându-se pe vine.

— Așa… bine, ridică-ți bărbia acum și uită-te în depărtare peste mine.

Pentru o clipă a fost din nou năpădită de emoții, dar și-a impus să se gândească că mai fusese privită îndeaproape, că de data aceasta nu era nimic diferit de alte sute de ocazii când fusese cercetată, studiată. Spera doar ca nu i se vedeau prea tare cearcănele de sub ochi, produse de nesomnul din ultimele zile.

— O, Doamne! Arăți bine din toate unghiurile, a exclamat el. Acum eu am să spun ceva și am să te rog să reacționezi exact cum simți că-ți vine în mod natural. Ești pregătită?

Ea a încuviințat din cap.

— Mergi la ușă.

Ea s-a îndreptat spre locul prin care intrase în cameră.

— Uite cum mă gândesc să facem: aș vrea să spun povestea ta.

— Povestea mea?

— Da, vom lucra împreună: *Angelica, muza artiștilor*.

O colaborare! Să-i apară numele pe generic?

— Trebuie să scoatem în evidență ceea ce ai făcut până acum, să dovedim că ești un simbol adânc înrădăcinat în cultura New York-ului, că ai fost persecutată și ponegrită, dar că sufletul îți este încă neîntinat.

Ponegrită? Dar ea nu voia să atragă atenția asupra scandalului cu proprietarul. Scopul plecării ei în California ca să devină actriță era tocmai să depășească momentul acela, să facă un pas înainte. Era pe punctul de a mărturisi că era mulțumită să joace într-un film deja conceput, dar nu a apucat să spună nimic. El turuia înainte.

— Hai să zicem că vii pentru prima dată într-un atelier de sculptor și ți se cere să pozezi. Dă-i drumul! Acțiune!

— Acțiune?

El s-a oprit și a răsuflat zgomotos.

— Da, intră în cameră ca și cum ar fi un atelier. Poți să faci asta?

— Mama a mers întotdeauna cu mine.

— Las-o pe mama! Trebuie să ridicăm pretențiile, să îmbogățim povestea. Ești singură și e prima dată când faci asta. Îți mai aduci aminte cum a fost?

Își amintea și s-a înfiorat puțin la gândul acesta.

— Așa, exact ce-mi trebuie! Cum ai făcut acolo. Hai, mergi mai departe.

Chiar dacă nu asta era ceea ce-și închipuise, l-a impresionat cu talentul ei actoricesc. A intrat în cameră și a rămas acolo, în picioare, privind în jur cu

ochii mari, de parcă ar fi fost înconjurată de statui terminate și de alte lucrări în curs de finisare.

— Minunat! Acum apare artistul care se învârte în jurul tău.

Ea a încremenit, privind bărbatul imaginar ce-i dădea târcoale.

— Extraordinar! Și-acum să ne închipuim ce se întâmplă cu tine în studio. Îți dai seama că el vrea mai mult decât să-i fii model, și asta te înspăimântă. Arată-mi!

— Dar niciodată nu s-a întâmplat așa! a izbucnit ea, revenind nedumerită la realitate. Toți sculptorii cu care am lucrat erau artiști profesioniști, nu seducători. Mama a avut grijă de asta.

— Mai lasă-mă în pace cu mama! Nu e nici o mamă, n-ai înțeles?

— Dar, dacă o să fie povestea mea, atunci n-ar trebui să fie adevărată? Mie nu mi-e rușine cu ce am făcut, când am pozat ca model. Nu am făcut nimic necuviincios.

Domnul Broderick s-a trântit pe un scaun, cu coatele sprijinite pe genunchii depărtați, cu bărbia sprijinită în palme. Apoi a vorbit răspicat, ca un părinte dezamăgit care îi explică unui copil, cu răbdare, regulile.

— Tu nu ești o țărăncuță oarecare din Omaha de care n-a auzit nimeni până acum. Dacă ești cu adevărat Angelica, trebuie să ne folosim de faima căpătată în ultima vreme.

— Eu aș vrea să trecem cu vederea această faimă, dacă se poate.

— Acum e prea târziu, dar, dacă ai să poți face publicul să se îndrăgostească de tine, dacă îi faci pe oameni să simtă că îți înțeleg situația disperată și că sunt de partea ta, atunci ai să capeți toată puterea din lume. Și această putere o să te scoată din ananghia în care te afli acum.

Ea și-a încrucișat brațele, șovăitoare.

— Studioul nu îmi permite să filmez nimic de prost gust sau stângaci. Lângă mine ești în siguranță. Dar trebuie să ai încredere în mine. Poți să faci asta?

— Cred că da, a răspuns ea, privindu-l înspăimântată.

— O să-ți cer mult, Angelica. Va trebui să te expui și vreau să știu de pe acum dacă ești dispusă să faci asta?

— Ce vreți să spuneți?

— Ei bine, uite, am nevoie să arăți emoție pură, neprefăcută. Să răscolești profund. Și va fi cel puțin o scenă cu gropițele tale faimoase.

Ultimele vorbe le-a rostit aproape ca pentru sine, de parcă ea nici nu ar fi

fost în încăpere.

Ei i s-au tăiat picioarele, poate că are să-l descurajeze.

— Cum, așa? a întrebat ea, zâmbind.

— Nu, nu gropițele alea, a protestat el aspru. Vrei, sau nu vrei, Angelica? Tu hotărăști. Dacă ești adevărata Angelica, de ce te-ar deranja? Ești adevărata Angelica?

Pe domnul Broderick nu-l interesa să lucreze împreună ca să creeze ceva minunat. Voia să-i folosească povestea ca să o prefacă în ceva sordid. Să o prezinte ca pe o victimă, ca pe o copilă fără nici o forță, și nu ca o muză a celor mai buni artiști din lume, ca pe o ființă care reușise foarte bine. O vreme.

— Am mințit.

— Cum?

— Da, am mințit, nu sunt Angelica. Îmi pare rău că v-am răpit timpul.

— Tâmpită, a șuierat el, eram convins! Ai nasul prea mare. N-ai rezista nici o zi în atelierul unui sculptor, darămite într-un studio de film!

În timp ce ieșea, l-a auzit strigându-i asistentului să îi prezinte următoarea candidată.

CAPITOLUL PAISPREZECE

1966

În interiorul muzeului Frick s-au auzit bătăile unei pendule, sunetul reverberând prin clădirea întunecată, pătrunzând până departe în sălile pline cu pânze acoperite de vopsele groase și canapele tapițate cu mătase. Sunetul s-a rostogolit prin galeria de artă, mare cât o peșteră, unde se aflau Veronica și Joshua. Diamantul roz stătea vârât adânc în buzunarul ei. Ar trebui să-i spună ce a găsit. Dar s-a gândit la Polly și nu a mai găsit cuvintele potrivite.

Înarmat cu o altă lampă cu gaz, Joshua s-a oferit să-i facă o prezentare clădirii, acum, că terminaseră căutarea indiciilor.

— O să-ți fac prezentarea rezervată acționarilor speciali ai muzeului.

— Adică a deținuților care nu au nici o cale de scăpare de aici, asta vrei să spui?

— Exact!

Ea s-a arătat de acord, gândindu-se că poate, la un moment dat, se va ivi o

ocazie să-i mărturisească ce găsise. Nu era încă prea târziu. Dar Joshua era de neoprit, arătându-i cu mândrie noile extensii ale muzeului: grădina cu fântână arteziană și cu plante, care fusese demult aleea de acces în clădire, și zona de recepție, pe locul fostei intrări pentru trăsuri.

— Ai văzut cumva statuia de deasupra ușii când ai intrat?

Venise în mare grabă, dar își amintea vag de o femeie goală sculptată în piatră, cu părul împletit în cozi lungi de o parte și de alta a capului. I s-a părut destul de nepotrivită cu arhitectura clădirii, atât de sobră și plicticoasă.

— Da.

— A fost cândva deasupra intrării pentru trăsuri, apoi a fost mutată deasupra noii intrări a muzeului. Cea care a servit drept model sculpturii a fost o femei pe nume Angelica, a cărei înfățișare se regăsește în multe statui din Manhattan, pe vremea aceea era celebră pentru frumusețea ei clasică. Dar mai apoi a fost implicată într-un fel de crimă pasională și a dispărut.

Veronica văzuse cu ochii ei ce soartă aveau manechinele lăudate pentru frumusețe, care puteau pierde totul din pricina abuzului de alcool, sau de droguri, sau pentru că mâncau prea mult, sau nu mai mâncau deloc. Ce păcat că această Angelica a lăsat în urmă atâtea dovezi de măreție și frumusețe, fără să se poată bucura de ele.

— A dispărut? Oare ce s-a întâmplat cu ea?

— Am încercat să fac unele cercetări în toamna asta, dar se pare că nu se știe nimic.

Au luat liftul până la ultimul etaj, unde Joshua i-a arătat fosta debara în care se păstrau blănurile, care era acum un spațiu de depozitare, și o altă debara pentru rufărie, unde sertarele masive se deschideau fără nici un zgomot.

— Mecanismul e făcut din oțelul produs de Frick.

Entuziasmul lui debordant de a împărtăși acest detaliu neînsemnat a făcut-o să zâmbească.

— Ce e?

— Nimic, spune mai departe, te rog.

La etajul de mai jos, a deschis ușa biroului directorului unde, deasupra pianului, se afla un portret al magnatului.

— Acesta e omul nostru: domnul Henry Clay Frick. Are niște ochi atât de

sfredelitori, c-ar putea să te găurească cu privirea.

— Muzeul Frick are mare noroc cu tine! De când lucrezi aici? a întrebat ea, înaintând prin încăpere și mângâind ușor cu degetele capacul pianului.

— Din septembrie.

— Sper că te apreciază îndeajuns. Cred că faci prezentări mult mai amănunțite decât oricare alt ghid.

— Tot personalul de aici e de primă mână. Am învățat foarte mult, a continuat el, ridicând din umeri. Deși uneori mă frământă acele povești care nu sunt spuse.

— Ce povești?

— Cum ar fi originea acestei uriașe averi, a spus el, arătând în jur cu un gest larg. Vizitatorii rămân uimiți de felul cum arată locul acesta, dar rareori își pun întrebarea cum au fost adunați toți acești bani. Pe spinarea muncitorilor, prin înăbușirea violentă a grevelor. Oamenii erau împușcați pentru că protestau pentru o plată mai bună, pentru condiții mai decente. Toată frumusețea asta aurită ascunde un trecut întunecat. Mă gândeam să tratez chestiunea asta în disertația mea, am vorbit chiar cu îndrumătorul meu, dar el m-a descurajat. Mi-a spus că aș putea s-o fac când am să-mi dau doctoratul, dar că acum e prea devreme.

— S-ar considera că stârnești controverse?

— Eu sunt din start considerat un intrus, a încuviințat el, o amenințare pentru *status quo*, așa că a scrie ceva oricât de vag controversat nu ar fi bine primit. E destul de greu să fii de culoare în locuri dintr-acestea, să faci un tur al muzeului Metropolitan și să vezi că ghidul nici nu ia în seamă mâna ta ridicată, în timp ce ceilalți vizitatori privesc stânjeniți în jos.

— Îmi închipui cât de supărător trebuie să fie, mai ales că tu ești unul dintre cei mai tari tocilari din domeniul artei pe care i-am întâlnit vreodată.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Așa și este.

Se gândea la confruntarea ei cu Barnaby din ziua aceea. Acum, când se mai risipise șocul inițial, nu se mai simțea îngrozită. De fapt era destul de mândră că își exprimase opinia.

— Poate că ar trebui să mergi mai departe, să faci ceea ce îți place. De ce să înghiți aiurelile lor?

— Dacă vreau să îndrept lumea artei într-o nouă direcție, trebuie mai întâi să o înțeleg pe cea veche. Să o înțeleg profund, cu toată ființa. Faptul că nu

sunt de acord cu mijloacele prin care și-a dobândit averea domnul Frick nu înseamnă că nu-i apreciez gustul. Căci omul chiar avea gust artistic.

— Sigur că avea, păcătosul! a exclamat ea, căscând.

— A, scuză-mă, am tot bătut câmpii. Trebuie să fii obosită și flămândă.

Și-au încropit ceva de mâncare în bucătărie, și apoi s-au dus să se încălzească în fața șemineului.

— Dacă vrei, poți să dormi la noapte în dormitorul doamnei Frick, deși nu știu cât de comodă o fi o saltea într-atât de veche.

— Mai bună oricum decât canapeaua asta. Mai ales dacă pun mai multe pături.

— Atunci, o să rămân eu aici, a spus el, uitându-se la canapea. Dar mai bine să-ți luminez drumul până acolo, înainte să mă culc.

Ajuns în dormitorul doamnei Frick, el a arătat spre geamantanul ei.

— Ce bine că ai periuța de dinți cu tine.

— Îmi pare rău că nu am una în plus. Dacă vrei însă un cordon sau un ruj corai, dă-mi de veste.

— Cu siguranță.

Afară șuiera vântul. Viscolul se înteția și mai mult. Nu-i plăcea ca Joshua să se instaleze la etajul de jos, mai ales după orele petrecute împreună.

— Știi, poți să te culci aici, pe fotoliul ăsta, dacă vrei, a spus ea într-o doară, încercând să pară că nu-i pasă dacă rămâne sau nu. Ce rost are să te mai duci până jos?

— Ți-e frică? a întrebat el, zâmbindu-i malițios.

— Nu… adică ba da. Casa asta e ciudată. Au murit niște oameni aici, nu-i așa?

— Domnul Frick, cu siguranță. Dar nu în camera asta, dacă te liniștește să afli. Oricum, așa se proceda pe vremea aia.

— Ei, totuși… Aș prefera să nu stau singură, să-ți spun drept.

— Atunci o să rămân de pază.

S-a îndreptat spre fotoliu și și-a scos pantofii. Ea s-a așezat pe marginea patului și l-a urmărit cum își deznoda, unul câte unul, șireturile de la pantofii negri, după care și i-a scos încet, așezându-i ordonat unul lângă celălalt. Se vedea că ține la pantofii aceia, așa cum și ea ținea la pantofii ei de mătase cu tocuri înalte. Și-l imagina cum și-i lustruiește în fiecare zi înainte de a veni la lucru și a simțit că-i tresaltă inima fără vreo pricină anume.

S-a cuibărit în pat și a încercat să nu ia în seamă izul ușor de mucegai, cercetând mai degrabă tavanul pictat cu ghirlande de flori.

— Ai spus mai devreme că mai era și o altă fiică în afară de Helen. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Martha?

— Așa… da, Martha.

— Ești sigură că vrei să afli? S-ar putea să visezi urât.

I-a spus că nu o să pățească nimic și, cu o blândețe binevenită în încăperea aceea rece, întunecată, el i-a povestit despre un bold înghițit, apoi ani întregi de dureri și diagnostice greșite, până când fata s-a stins. Povestea a întristat-o pe Veronica peste măsură, părându-i rău de biata copilă și de familia care fusese martoră a suferințelor ei. Și astfel, domnul Frick i-a apărut dintr-odată nu atât un capitalist monstruos, cât mai degrabă un om imperfect.

— Cum ai aflat toate astea?

— Am citit scrisorile familiei. Ei nu și-au dat seama ce avea până când nu s-a mai putut face nimic. Copila era prea mică să vorbească cu ei.

— Nici sora mea nu poate să vorbească.

Veronica nu înțelegea de ce spusese acest lucru. Stând acolo pe întuneric, cu Joshua, fără să-și vadă chipurile, se simțea în siguranță, de parcă ar fi fost acasă, în dormitorul din Notting Hill, pe care îl împărțea cu Polly. Lipiseră pe tavan steluțe reflectorizante și, noapte de noapte, Polly râdea uimită de cum începeau ele să strălucească după ce se stingea lumina.

— S-a întâmplat ceva la naștere și nu a putut vorbi niciodată. Doar mama și cu mine înțelegem ce vrea să spună, nimeni altcineva.

— Aveți un limbaj secret?

— Eu îmi dau seama ce vrea după sunetele pe care le scoate. Și după cum râde. Are un umor grozav și înțelege orice glumă. Odată, când s-a întors mama de la cumpărături, nu își dăduse seama că îi rămăsese un bigudiu roz atârnat în păr la spate, iar Polly a râs de era să cadă de pe scaun. Și eu m-am prăpădit de râs.

— Și eu mi-am dorit mereu să am un frate sau o soră, să mă pot bucura de glume ca asta. Polly e mai mare, sau mai mică decât tine?

— Suntem gemene.

O vreme au tăcut, dar era o tăcere încurajatoare, de parcă el îi lăsa spațiu să-și rânduiască gândurile, să decidă ce să-i împărtășească și ce nu.

— Polly nu se uită direct la tine, dar vede tot ce se întâmplă în jur. Din păcate, mai toată lumea o evită. Îi sperie. A locuit acasă cu noi până acum câteva luni, când mama a insistat să o interneze ca să putem lucra amândouă. Mi-e greu să o știu acolo, înconjurată de oameni care nu o înțeleg.

— Dar tatăl tău?

— Era șofer de taxi și făcea ture de noapte, într-o dimineață, când am ieșit din casă, l-am găsit adormit în mașină, ceea ce nu era neobișnuit. Când venea târziu nu-i plăcea să ne scoale din somn. Doar că nu dormea, făcuse un atac de cord.

— Îmi pare rău! Ce grozăvie să treci prin așa ceva!

Veronica și-a alungat din minte imaginea lui la volan, cu bărbia în piept.

— Cred că vestea bună e că o să o văd pe Polly mai repede decât mă așteptam.

— Cum așa?

— Sesiunea foto trebuia să dureze o săptămână. Urma să mergem apoi la Breakers, în Newport, dar am zbârcit-o.

— Ce vrei să spui?

— Fotograful a țipat la una dintre fete, a fost de-a dreptul măgar. Și i-am spus să înceteze.

— Asta pare o faptă de curaj.

— Sigur că da, dar celelalte manechine nu păreau să creadă la fel. Au plecat fără mine. Probabil s-au gândit că m-am lăsat păgubașă și mi-am luat tălpășița. Poate că așa și trebuia să fac.

— Dar atunci nu am mai fi găsit indiciile sau compartimentele acelea secrete.

— A fost distractiv.

— Așa e.

— Cred că, de fapt, asta e treaba ta… să-ți bagi nasul peste tot. Să descoperi secrete uitate.

O vreme nu au mai vorbit. Veronica a crezut că el adormise, dar după o vreme l-a auzit spunând:

— Poate că lui Polly o să-i placă acolo după ce se acomodează.

Ea s-a ridicat sprijinindu-se într-un cot. Ochii i se acomodaseră cu întunericul și putea să-i distingă fața.

— Cum poți să spui așa ceva? E tare nefericită acolo.

— Așa a fost și bunica atunci când a trebuit să meargă la azil. Cădea mereu, și era periculos, tata s-a hotărât cu greu s-o ducă acolo. Dar acum e mulțumită, și-a făcut o mulțime de prietene. Crede-mă, e atât de ocupată, că abia mai găsește timp să ne vadă și pe noi.

— Tot așa zicea și mama, dar nu are dreptate. Nici tu nu ai dreptate. Nu e chiar așa.

— Bine, bine! îmi pare rău.

L-a auzit cum se așază la loc în fotoliu. Nu avusese de gând să se răstească, dar el nu avea habar de situația familiei ei. Veronica era convinsă că Polly nu ar fi trebuit să fie internată într-un sanatoriu.

Iar acum avea posibilitatea să schimbe totul; se afla chiar în buzunarul ei. Încă de când a văzut diamantul sclipind în lumină, a simțit un firicel de speranță. Era pierdut de atâta timp, că nu-l mai căuta nimeni, nu i se simțea lipsa. Probabil că și domnul Frick ar fi făcut la fel, și-a spus ea în sinea ei, furând tot ce se putea ca să-și netezească drumul în lume. Era mai bine ca diamantul să fie folosit pentru cineva care chiar avea nevoie de el decât să rămână într-o instituție care era deja putred de bogată.

Totuși se simțea prost pentru reacția ei involuntară.

— Câți ani ai, Joshua?

— Douăzeci și unu. Dar tu?

— Optsprezece. Ai știut mereu ce profesie vrei să ai?

Întunericul și liniștea îi dădeau curaj să-l descoasă. Viața lui era atât de diferită de a ei, în atâtea privințe.

— De mic copil, părinții m-au dus la muzee și galerii de artă. Dar nu cred că o să lucrez într-un loc ca ăsta toată viața. Am alte planuri.

— Cum ar fi…?

— Visul meu e să fac o expoziție de *art brut*.

— Ce înseamnă asta?

— E denumirea franceză a „artei primitive”, „artei neșlefuite”. Se referă la artiști care nu au o pregătire formală, academică, ce nu fac parte din lumea artistică oficială, cum ar fi Joshua Johnson. Sau Bill Traylor, care s-a născut în sclavie și a murit pe la vreo patruzeci-cincizeci de ani. Și pun rămășag că, dacă merg în sud și fac ceva cercetări pe acolo, am să găsesc și alți artiști nedescoperiți încă.

— Asta sună grozav. Poate vin și eu cu tine.

De îndată ce a rostit aceste cuvinte i-a părut rău. În primul rând, pentru că

presupuneau o intimitate pe care nu a vrut să o insinueze. Și apoi, chiar dacă ea nu era era americancă, știa că un negru și o femeie albă nu puteau să călătorească prea departe prin sud fără să dea de bucluc.

— Știm bine amândoi că așa ceva nu se poate, a spus Joshua încetișor.

— Îmi pare rău, ai dreptate.

Acasă, la Londra, prietenii tatălui ei se adunau la sfârșit de săptămână să vadă la televizor meciurile echipei West Ham United și făceau tot felul de comentarii răutăcioase despre John Charles, primul jucător negru din echipă. Și chiar dacă tatăl ei nu se complăcea să sporească răutățile rasiste, nici nu făcea nimic să le oprească.

— Dar poate o să fie posibil într-o bună zi.

— Ziua aceea este însă foarte departe. Oricum, îți mulțumesc că te-ai oferit.

Încă de când se reîntâlniseră acolo, a vrut să-i spună ceva, și acum găsise în fine ocazia. A tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău pentru felul cum s-a comportat Barnaby cu tine când ai apărut prima dată.

— Adică atunci când m-a luat drept omul de serviciu? Nu mi se întâmplă prima dată. În prima zi la cursul introductiv de istoria artei, profesorul m-a întrebat dacă nu greșisem cumva sala. Ca și cum ar fi fost de neconceput ca un negru să vrea să studieze istoria artei.

— E îngrozitor!

— De acord. Și într-o bună zi am să organizez o expoziție a artiștilor negri, care îi va face să vadă totul altfel. Asta ți-o promit!

Veronica era impresionată de încrederea pe care el o avea în capacitatea sa, era un om care nu se temea să ceară ce voia de la viață.

— Acum pot să te întreb și eu ceva?

— Sigur că da.

— Am două întrebări, de fapt. Ai vrut din totdeauna să te faci manechin? Și ce e cu părul tău?

— Aha, a râs ea, tunsoarea mi se trage dintr-o greșeală cumplită, care mi-a asigurat o carieră fulminantă, dar scurtă, de manechin.

— Îmi place cum îți flutură.

— Mulțumesc. Și ca să-ți răspund la cealaltă întrebare: nu, nu mă gândisem deloc să fiu manechin.

O pală de vânt a făcut geamul să se zgâlțâie. S-a deschis apoi cu zgomot,

lăsând să intre zăpada și frigul. Amândoi au dat fuga spre fereastră, dar Joshua a ajuns primul și a închis-o la loc.

— Crezi că o să se pornească alarma? a întrebat ea, tremurând de frig.

— Funcționează doar la parter. Păcat că nu avem o scară, a continuat el, punându-și arătătorul pe geam. „Sufletul i se topea încet, în timp ce auzea zăpada căzând ușor peste univers și la fel de ușor căzând, ca o pogorâre a zilei de pe urmă…“

— „Peste toți cei vii și cei morți”[28], a completat ea.

El a privit-o surprins.

— Ai citit James Joyce?

— Sigur că da, așa cum ți-am mai spus, unele manechine mai și citesc.

— Deci nu ești doar o fată frumoasă.

A privit-o de parcă era vreo specie exotică de pasăre sau altceva de felul acela, făcând-o să se înroșească. La Londra avea câțiva prieteni, dar nici unul prea apropiat, doar niște băieți care o mai scoteau la dans sau la un pahar la cârciumă. Locuia încă acasă cu părinții, la fel ca toți băieții pe care-i știa din școală – puținii care plecaseră la universitate rareori se mai întorceau acasă.

— Cred că nu. Bănuiesc că amândoi suntem deseori subestimați.

— Poate că ai dreptate.

— Și ce vrei să faci după ce termini facultatea?

— Aș vrea să fac masteratul la Columbia, dar cum tata lucrează la Brooklyn College, ar fi o alegere mai rezonabilă. Și, pe deasupra, ar putea ca astfel să mă țină mai bine sub control, ca să se asigure că îmi ating potențialul.

Ea s-a gândit la diamant. Ar putea să le rezolve problemele amândurora.

— E scump la Columbia?

— Foarte scump.

Îi venea din nou să scoată diamantul ca să i-l arate, dar nu a apucat să o facă, pentru că el a schimbat vorba.

— Și tu ce ai de gând să faci după ce ne eliberăm de aici?

— Să mă duc la aeroport și să mă întorc acasă. Să nu o iau în seamă pe agenta mea, care o să mă certe că m-am purtat urât.

— Și dacă banii nu ar fi o problemă? a iscodit-o el mai departe. Ce-ai face?

Suna de parcă el chiar știa ce făcuse.

— Nu știu, a spus ea într-o doară. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Te-ai duce la facultate?

— În Anglia, cei care merg la universitate o apucă pe o cale, iar cei care trebuie să-și ia o slujbă o pornesc pe alta. După moartea tatei, eu am luat-o pe cea de a doua.

— Faptul că te exprimi atât de îngrijit mă face să cred că ar trebui să o urmezi pe prima. Sunt gelos, ca să-ți spun drept. Uneori, insistența părinților mei ca eu să nu-i fac de rușine mă îmboldește să-mi doresc să fac ca tine mai devreme, la sesiunea foto. Să mă revolt împotriva autorității și s-o denunț.

— Ce fel de insistentă?

— Trebuie să stăpânesc cultura celor două lumi: cea a cercurilor în care trăiesc părinții mei superintelectuali, unde suntem toleraţi de majoritatea albilor, și cea locuită de majoritatea negrilor tineri, care începe să clocotească.

— Îmi pare rău, Joshua.

— Și mie, V., și mie.

Și au tăcut. Veronica zâmbea fericită că îi dăduse un nume de alint.

*

Primele sunete pe care le-a auzit apoi Veronica au fost șase bătăi de pendulă. Adormise, și o dureau umerii din pricina saltelei tari. Afară se auzea trecând un plug de curățat zăpada, scrâșnetul cupei de metal pe asfalt fiind primul semn de libertate apropiată. Viscolul încetase.

În cealaltă parte a camerei se mișca și Joshua.

— Te-ai trezit? a întrebat ea.

— Da.

— Ai dormit vreun pic?

— Da, oarecum.

— La ce oră se deschide clădirea în zilele obișnuite?

— Paznicul vine la opt.

Mai erau două ore.

— Mă întreb ce părere ar avea domnul Frick că noi doi ne-am tolănit în dormitoarele lui și-am hălăduit pe întuneric prin casa lui.

— Probabil că se răsucește în mormânt, a chicotit el.

I-a făcut plăcere că a reușit să-l facă să râdă. Când îl văzuse prima oară în

pragul sălii cu panourile acelea frumoase, înfățișarea lui arăta un amestec de îngrijorare și autoritate pe care majoritatea tinerilor stagiari de vârsta lui n-ar fi reușit să o afișeze. Fusese educat să prețuiască arta și se implica cu tot sufletul în ocrotirea obiectelor frumoase.

A pipăit piatra dură aflată în buzunarul ei. Ar putea folosi nu numai la acoperirea îngrijirii lui Polly, ci și la plătirea studiilor lui Joshua la Universitatea Columbia. A început să o scoată încetișor din buzunar.

— Joshua, trebuie să-ți spun ceva.

— Ce?

Dar nu a mai apucat să continue, căci s-a auzit o ușă trântită tare la parter.

— Să fie vântul?

Ea s-a ridicat și a început să se încalțe, iar Joshua a făcut la fel.

— Nu, vântul s-a potolit.

Viscolul se domolise, iar afară fulgi mari de zăpadă făceau viraje lenețe de partea cealaltă a ferestrelor. Joshua a scos un vătrai din setul de ornamente de lângă șemineu.

— A intrat cineva. Rămâi aici și încuie ușa după mine.

— Nu cred că e bine. Hai mai bine să ne ascundem, n-are rost să cobori să dai piept cu cine o fi acolo.

— Dar dacă e vreun hot?

— Poate o fi poliția și face verificări, a spus ea plină de speranță, după care și-a adus aminte discuția lor despre cum ar fi dacă ar apărea poliția. Poate că ar trebui să mă duc eu jos.

— Nici vorbă!

— Atunci mergem amândoi.

Au coborât pe scara cea mare, pășind cât mai încet cu putință.

S-a auzit un alt zgomot și încă o bufnitură.

— Vine dinspre grădină, a spus Joshua.

Când îi făcuse turul clădirii, îi arătase grădina înconjurată de ziduri, cu o mulțime de plante aranjate în jurul unei fântâni. Fusese adăugată mai târziu, după ce familia Frick se mutase de acolo, ca un loc liniștit în care vizitatorii să se poată odihni și să-și adune gândurile.

Au intrat cu băgare de seamă, Joshua pășind primul înăuntru. Prin luminatoarele arcuite, acolo unde zăpada prea grea alunecase, străbăteau primele raze de lumină. În stânga se vedea un șir de uși mari cu geam de-a lungul întregului hol de la parter.

Se auzea un fel de mormăit, dar Veronica nu-și dădea seama de unde vine. Apoi un chicotit ca de vrăjitoare. Veronicăi i-a sărit inima din piept.

— Ce-a fost asta? a întrebat ea în șoaptă.

Joshua a făcut un pas înainte, ea l-a apucat de cămașă să-l tragă înapoi, dar pânza acesteia i-a scăpat din mână.

A înaintat încet și ea.

Nu era nimic acolo. Nu se vedeau decât plante și nu se auzea decât susurul molcom al fântânii.

Poate că era doar zgomotul zăpezii căzute de pe acoperiș. S-a uitat spre Joshua și era pe punctul de a-i spune asta, când din capătul celălalt al holului a apărut o umbră.

În lumina slabă a dimineții, Veronica abia a zărit o femeie îmbrăcată în negru. Avea gura încleștată de furie, iar mâinile i se coroiaseră ca niște gheare. Nu mai erau singuri, probabil că nici nu fuseseră în tot acel răstimp.

Iar acum femeia se repezea spre ei țipând.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

1919

Străbătând în grabă Fifth Avenue, Lillian își derula în minte întâlnirea cu domnul Broderick. Ce prostie făcuse crezând că un producător de filme ar fi putut să-i rezolve toate problemele, să o salveze de la distrugere. Orele pe care le petrecuse în atelierele sculptorilor fuseseră dedicate doar artei, dar asta era cu totul altceva. Ceea ce domnul Broderick avea de gând să realizeze cu actrița Angelica era complet diferit de talentul dramatic al lui Mabel Normand – și ea model cândva – sau de drăgălășenia îndrăzneață a lui Mary Pickford. Voia ca ea să se înjosească pentru a ajunge celebră.

Ajunsă înapoi la casa familiei Frick, s-a ascuns în garderoba doamnelor din holul de la intrare, ca să se liniștească. Era o încăpere micuță, unde musafirele își scoteau hainele și pălăriile și își verificau ținuta în oglindă înainte de a fi primite de gazde. Familia nu mai primise pe nimeni de când se îmbolnăvise domnul Frick, așa că garderoba era o ascunzătoare potrivită pentru ca Lillian să-și revină în fire. Avea nevoie de un timp de gândire înainte de a se preface din vedeta de cinema eșuată în secretara particulară a lui Miss Helen.

Și-a scos acele din pălărie și s-a privit în oglindă. Fardul de pe obraz arăta prea țipător în lumina ștearsă a amiezii; a scos o batistă din poșetă și l-a șters, curățându-se cât a putut de bine.

Vina îi aparținea în totalitate. Își ruinase șansele atât cu domnul Danforth – nu-i mai putea zice „Richard” care primise deja biletul cu refuzul, cât și cu domnul Broderick. Și nu-i rămânea decât slujba ei de secretară particulară și pericolul de a fi dată în vileag, dacă era recunoscută. Simțea că o podidește plânsul, dar și-a înghițit lacrimile. Nu avea rost să jelească după un vis pierdut.

A ieșit din garderobă și a dat peste domnul Graham, care pregătea orga.

— Bună ziua, domnișoară Lilly.

Ea a sperat că el își va vedea de treabă înainte, dar s-a oprit și a privit-o cu atenție.

— Ai pățit ceva?

Spre groaza ei, chipul i s-a boțit de tot.

— Stai jos, te rog, trage-ți sufletul, a spus el, arătându-i bancheta din fața orgii.

Trebuia să se adune cât mai iute.

S-a așezat pe banchetă, mulțumită că nu trebuiau să se privească. A atins ușor cu mâna clapele de jos și și-a domolit respirația. Ce liniștitor trebuie să fie să-ți poți trece degetele pe clape și să produci acea muzică înălțătoare.

— S-a întâmplat ceva cu domnul Frick? a întrebat domnul Graham.

Ea a clătinat din cap. În decursul unui singur ceas, refuzase o cerere în căsătorie și șansa de a juca în filme. Iar acum nu-i rămăsese decât să o împace pe Miss Helen. Ridicolul acestor situații a făcut-o să izbucnească tare într-un râs al cărui ecou reverbera sub tavanul arcuit și nu-i păsa deloc că părea nebună de-a binelea.

— Îți place ce faci, domnule Graham, să cânți tot timpul?

— Da, unele aspecte îmi plac, altele nu prea mult. Dar este un privilegiu să trăiești o viață plină de muzică. Încerc să mă gândesc la asta atunci când îmi este greu.

— Eu nu fac decât să îndeplinesc sarcini umile doar ca să le fac pe plac altora.

— Presupun că trebuie să fie foarte greu, chiar dacă se întâmplă într-o casă înțesată cu obiecte de artă minunate.

Gândul i s-a dus la tabloul de Vermeer aflat la câțiva metri mai încolo în hol, cu fata care râde, pe care ea îl îndrăgea atât de mult.

— Ajută, într-adevăr. Și trebuie să recunosc că nu tot ce fac e umil.

— Ce-ți place mai mult la slujba dumitale?

— Atunci când Miss Helen mă lasă să o ajut la munca de documentare pentru bibliotecă. Atunci mă simt cel mai bine.

— O bibliotecă? s-a mirat domnul Graham, și ochii i-au sclipit.

— O bibliotecă de documentare pentru artă, l-a lămurit ea. Biblioteca de Artă Frick. Miss Helen a hotărât numele acum câteva zile.

— Ei, da! Așa surpriză mai zic și eu! a exclamat domnul Graham, lovindu-se ușor peste bărbie. Nu te poți pune cu Miss Helen… ce idee minunată!

Lillian a simțit o mică împunsătură de gelozie.

— De fapt a fost ideea mea.

— O idee grozavă, domnișoară Lilly. După câte știu eu, nu există așa ceva în America. O bibliotecă de artă!

— Credeți?

— Cum să nu! Uite, vărul meu lucrează la Secția de artă și arhitectură a Bibliotecii Publice din New York, și s-ar potrivi de minune. Vă rog să-mi spuneți când Miss Helen începe să caute un bibliotecar-șef.

Bibliotecar-șef. Un post prestigios. Oare ce trebuie să faci ca să ajungi bibliotecar-șef? Sau orice fel de bibliotecar? Dacă tot avea să rămână în slujba familiei Frick, ar putea și ea să aspire la un rol mai acătării decât cel de achizitor de hârtie igienică. Dar, până să apuce să-l descoasă mai mult pe domnul Graham despre slujba vărului său, s-a auzit vocea domnișoarei Winnie, care o striga.

Lillian s-a ridicat de pe banchetă și a privit spre etajul de sus, unde domnișoara Winnie stătea aplecată peste balustradă.

— Unde Dumnezeu ai fost până acum? Miss Helen are nevoie de tine imediat. E în dormitor la domnul Frick.

— Acum mă duc!

Ajunsă în holul de sus, a bătut încetișor la ușa domnului Frick înainte de a intra.

Acesta dormea, sforăind ușor. Miss Helen stătea lângă el cu un dosar în mână.

— Cum se simte? a întrebat Lillian încet.

— A adormit, în fine. Mă gândesc să caut alt doctor, cel nou nu-mi place deloc.

Lillian se îndoia că un al treilea doctor le-ar putea da un diagnostic mai optimist, dar știa că e mai bine să-și țină gura.

— Vreți să caut eu altul?

— Da… nu… nu sunt sigură.

— Pot să iau hârtiile acestea? a întrebat Lillian, după o pauză.

Miss Helen s-a uitat la dosar de parcă nu-l mai văzuse până atunci.

— Sunt niște datorii mai vechi de care tatăl meu vrea să mă ocup. Crede că i-a venit sfârșitul. I-am spus că vorbește prostii, că e sănătos tun. Adică, nu are nici măcar șaptezeci de ani. E doar o indigestie, atâta tot… nu-i așa?

— Sunt convinsă că nu are nimic altceva, a consolat-o Lillian, mângâindu-i umărul.

Miss Helen a izbucnit în lacrimi, așa cum făcuse și Lillian mai devreme în fața domnului Graham. Nici una din ele nu era obișnuită să i se arate bunătate și duioșie. Ceea ce făcea ca atunci când cineva își deschidea sufletul în fața lor blând, cu mare grijă, să fie suficient pentru a zdrobi zidul lor de apărare și sfidare.

Și a rămas acolo o vreme, frecându-i umerii os o și până când Miss Helen și-a revenit în fire.

— Mulțumesc, domnișoară Lilly, a spus ea, scoțând o batistă din mânecă și ștergându-și nasul. Știu că pot conta pe dumneata ca pe nimeni altcineva.

Dacă ar fi știut adevărul! S-a auzit o bătaie în ușă, și s-a ivit capul domnișoarei Winnie.

— A venit domnul Danforth, care dorește să vă vadă, Miss Helen.

— Vai de mine… nici vorbă! Nu-l pot primi acum, a exclamat ea, uitându-se la Lillian. Du-te, te rog, jos și explică-i, spune-i despre Papsie. Nu pot să plec de lângă el.

— Poate că e mai bine să stau cu dumneavoastră, ar putea să-i spună domnișoara Winnie.

— Ba nu, e mai bine să audă de la dumneata. Hai, du-te! Spune-i că-l caut eu când o să pot să primesc vizite.

Coborând scările, Lillian l-a auzit pe domnul Graham interpretând o fugă furtunoasă. Domnul Danforth își ținea pălăria în mână și și-a ridicat privirea spre ea. Era palid la față.

— Miss Helen nu vă poate primi acum, s-a pomenit ea spunând cu voce

mai tare decât era nevoie, atât ca să acopere muzica, cât și ca să-l avertizeze pe domnul Danforth să fie atent ce vorbește. Tatăl ei este bolnav. O să vă dea de știre când va putea primi din nou vizite.

El s-a apropiat.

— Ce s-a întâmplat?

Era clar că nu se referea la Miss Helen.

— Nu aici…

Lillian l-a condus afară, unde ploua încet. S-au adăpostit într-un colț al intrării pentru trăsuri, cât mai îndepărtat cu putință de intrarea principală, să nu fie văzuți de cineva ce s-ar fi putut uita pe ferestrele holului.

— De ce mi-ai trimis scrisoarea aceea, să ne despărțim?

— Nu pot să-i fac una ca asta lui Miss Helen. Nu merită să mă port așa cu ea.

— Eu m-am dus totuși la castel, sperând că ai să te răzgândești și ai să vii.

— Nu era cinstit să fug cu dumneata și îmi pare rău că te-am indus în eroare până acum. Eu nu sunt ceea ce crezi dumneata.

El a clătinat din cap.

— Știu că nu provenim din aceleași cercuri sociale, dar trăim alte timpuri acum. Nu-mi pasă câtuși de puțin că nu faci parte din înalta societate din New York. Nu mai vreau nici eu să aparțin acestei societăți!

— Nu despre asta e vorba. Nu mă cunoști deloc.

— Eu te vreau pe tine, oricine ai fi sau oricine crezi că ești. Nimic nu mă poate convinge altfel, și promit că am să am grijă de tine. Din cât îmi dau seama, Miss Helen se poartă urât, e mofturoasă și supărăcioasă. Nu-mi dau seama de ce vrei să o protejezi.

— Da, așa e ea, dar în momentul acesta plecarea mea ar lovit-o tocmai când e mai vulnerabilă.

— Dar până și cu câinii se poartă mai frumos decât cu tine!

Remarca era dură, dar parțial adevărată. Numai săptămâna trecută, Miss Helen a înșfăcat sendvișul lui Lillian de pe tava cu mâncarea de prânz ce le fusese adusă în salon și i l-a dat lui Wrigley să-l mănânce.

Cu toată tensiunea ce fierbea între ei, ea a râs amar.

— Ai dreptate.

Pe ușa principală a ieșit un valet. Lillian și domnul Danforth s-au dat în lături, așteptând ca acesta să treacă de ei și să iasă în stradă.

— Știu că modul în care ne-am apropiat nu e obișnuit, a început domnul Danforth, al cărui chip se înmuiase de tot. Cred că meritățm amândoi să o luăm de la capăt.

— Ce vrei să spui?

— Am venit să-i spun lui Miss Helen că nu am să o cer în căsătorie. Vreau să încep o viață nouă cu tine, cinstit, onorabil. O să accept locul ce mi s-a oferit la Facultatea de Medicină de la Harvard, la Boston. Am să vând casa părinților și o să închiriem ceva acolo cât timp o să studiez eu, cât mai departe de familia Frick. Ia gândește-te… să facem picnicuri pe Commons, să ne plimbăm pe malul râului Charles. Să vin acasă după o zi întreagă de consultat pacienții și să mă scufund în brațele tale.

Oricât de ademenitoare erau imaginile pe care i le sugera, erau umbrite de Angelica, mereu prezentă. Procesul din luna ianuarie va face să apară și mai multe articole în ziare, va fi relatat în toată presa, și s-ar afla până la Boston. Așa că a mai încercat încă o dată să-l convingă.

— Nu știi totul despre mine.

— Știu că vezi tot ce se întâmplă în jurul tău, că poți sta nemișcată și observa ca nimeni altcineva. Știu că îți este dor de mama ta, așa cum îmi este și mie de mama și de tata. Știu că ești capabilă să te adaptezi în așa fel încât să le faci pe plac altora, cum faci cu Miss Helen, dar asta nu te reprezintă pe de-a-ntregul. Știu că-ți place cafeaua cu lapte, dar fără zahăr, și o să fiu mândru să-mi fii alături ca soție. Și n-o să mă opresc până nu ai să spui „da“.

Din toată înșiruirea aceasta romantică lipsea faptul că ea nu era cea adevărată în prezența lui. Ea își modela comportamentul ca să se potrivească felului cum și-o închipuia el, așa cum făcea și cu Miss Helen.

— Asta nu e nici măcar jumătate din tot adevărul.

— Și care este cealaltă jumătate? Te rog, Lillian, ești cea mai blândă și mai pură femeie pe care o cunosc. Dacă dorești, am să-i mărturisesc despre noi lui Miss Helen chiar astăzi, ca să te poți elibera. Și o să cad în genunchi chiar aici, chiar acum. Spune-mi că vrei să te măriți cu mine.

Nu putea face una ca asta, îl putea vedea cineva.

— Vă rog, domnule Danforth, ajunge!

— Draga mea domnișoară Lilly. Lillian, a început el, îngenunchind, cu ambele mâini în dreptul inimii. Te rog să te căsătorești cu mine.

Așa ceva nu era cu putință, pur și simplu. Era cazul să afle adevărul. Felul

în care avea să reacționeze va dovedi dacă o iubea cu adevărat sau dacă iubea doar închipuirea lui despre ea. L-a apucat de braț și tras în sus.

— Veniți cu mine.

L-a dus până pe la mijlocul aleii de la intrare, apoi s-a întors cu spatele, arătându-i spre silueta sculptată în piatră de deasupra intrării de trăsuri.

— Vezi femeia aceea?

— Da.

— Aceea sunt eu.

Își asuma un mare risc, ar fi putut să se ducă direct la poliție să o denunțe. Dar nu credea că era capabil de așa ceva.

El s-a uitat la sculptură, și apoi la Lillian și a exclamat, râzând:

— Așa e!

— Înainte de a lucra pentru Miss Helen, am pozat pentru artiști. Am avut mult succes. Pentru sculptura asta de aici, Sherry Fry[29] m-a angajat să pozez ca reprezentare a Adevărului. Nu-mi place prea mult, să fiu cinstită. Ții minte statuia aceea a Pomonei pe care ai admirat-o în fața hotelului Plazza? Tot eu sunt. Ai avut dreptate când ai observat că semănăm din profil.

— Ce? De ce? s-a bâlbâit el, uimit.

— Pentru că a trebuit să câștig bani pentru ca mama și cu mine să avem ce mânca și cu ce plăti chiria.

El și-a purtat din nou privirea de la silueta sculptată la ea, cercetând-o altfel, mai obiectiv. Comparând trăsăturile: nasul, bărbia.

— Ai fost model?

— Da. Asta sunt eu. Am fost Angelica. Eu sunt Angelica.

Chipul i-a fost cuprins de uimire.

— Domnișoară Lilly!

De sub arcadă apăruse domnul Graham. Nu-l văzuse acolo mai înainte. Să fi stat ascuns oare în umbră, ascultând ce vorbeau?

— Da, a răspuns ea, simțind cum i se ridică spaima în gât ca un val de fiere.

— Vă caută Miss Helen, e cam de agitată – trebuie să vă previn. Mă scuzați că v-am întrerupt.

Ascultase ce vorbiseră, era convinsă. El fusese de față și când o recunoscuse doamna Whitney, și acum… Numai că ea avea treburi mult mai urgente de rezolvat.

— Mă duc imediat, a răspuns ea aspru. Vă mulțumesc.

După ce el a plecat, ea s-a întors către domnul Danforth, care rămăsese în tot acest timp cu ochii la imaginea ei dăltuită în piatră.

— Îmi pare rău că v-am șocat, dar nu îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Adică pentru că am pozat. Am fost muza unor artiști, să știți.

Domnul Danforth se făcuse roșu la față.

— Ți-ai scos hainele de pe tine ca alți bărbați să te picteze?

— Am lucrat mai ales cu sculptori, nu cu pictori.

— Mama ta te-a forțat să faci asta?

Se străduia să găsească o scuză, o cale de a accepta această noutate. Parcă îi părea rău pentru el.

— Nu m-a forțat de fapt, am hotărât împreună. Am putea spune că a fost o afacere reușită.

— Și ai făcut-o, și ți-a plăcut.

Era o afirmație, nu o întrebare. O punea la încercare.

— Am câștigat bani buni și am inspirat opere de artă importante. Așa că da, mi-a plăcut. Nu mi-e rușine de asta.

Auzind aceste vorbe, el s-a dat stângaci înapoi.

— Trebuie să plec.

Precum se temuse, îi dispăruse orice urmă de interes față de ea. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, nu ar fi judecat-o atât de aspru. Lui îi plăcea să creadă că nu făcea parte din societatea înaltă a New York-ului, dar în sinea sa îi aparținea cu totul. Și asta nu avea să se schimbe vreodată. Nu s-ar fi înjosit niciodată să se căsătorească cu o femeie ca Lillian.

Primul ei sărut, prima ei întâlnire efemeră cu dragostea fuseseră zdrobite de adevăr.

*

Lillian a intrat în salonul lui Miss Helen oftând ușor. Deși silită de domnul Danforth să-i mărturisească despre trecutul ei, făcuse ceea ce trebuia, căci asta îi arătase clar poziția lui. Nu se punea problema să mai fugă cu el la Boston, nici să facă lungi plimbări pe malul râului Charles. Dăduse uitării sfaturile lui Kitty despre bărbați și se lăsase amăgită de visuri despre dragoste. Trebuia să recunoască cinstit că, în privința relațiilor cu bărbații, Lillian era aproape la fel de neștiutoare ca Miss Helen.

— Auzi ce spun eu?

Miss Helen era așezată la masa ei de lucru și avea dinainte deschis

dosarul pe care-l ținea în mână mai devreme în dormitorul domnului Frick. Din el ieșeau câteva plicuri albe, strălucitoare, pecetluite cu ceară roșie.

— De când tata nu se simte bine, am umblat printre lucrurile lui.

— Scuzați-mă, cu ce vă pot fi de folos? Și cum se mai simte tatăl dumneavoastră?

— Mult mai bine. Chiar și doctorul spune că și-a mai revenit.

Era o veste bună.

— Ai vorbit cu domnul Danforth? a întrebat Miss Helen, foindu-se pe scaun, cu ochii mijiți.

— Da. Știe că tatăl dumneavoastră e bolnav.

Se îndoia că el se va mai reîntoarce vreodată acolo, numai că Miss Helen nu trebuia să afle asta chiar acum. Dar un ghimpe de îngrijorare a început să o îmboldească. Dacă domnul Danforth le-a spus adevărul celor din familia Frick? Nu. Nu ar face așa ceva. În rubricile mondene ale ziarelor apăruseră deja zvonuri despre logodnă, și apropierea lui de familia Frick era de-acum binecunoscută. Orice ar fi făcut ca să-i ponegrească i-ar mânji și propria reputație. Spera că ceea ce-i dezvăluise ea pe neașteptate ajungea ca să-l descurajeze, nu să îi destabilizeze pe toți.

— Am aflat ce-ai făcut.

Abia atunci a observat că Miss Helen avea pumnii strânși și că i se zbătea o venă pe frunte. Lillian și-a îndreptat ochii spre fereastră. Să fi văzut oare Miss Helen discuția aprinsă cu domnul Danforth, care încercase să îngenuncheze dinaintea secretarei ei particulare și să își dea seama că era o ceartă între iubiți? Lillian era sigură că stătuseră destul de feriți. Poate că i-a auzit. Fereastra era însă închisă, dar dacă atunci fusese deschisă?

— Să nu mă minți. Știu totul.

Lillian a încercat să-și păstreze calmul și să se concentreze la ce vorbește cu Miss Helen.

— Ce anume?

— Ai și tu un cal în cursa asta. Unul despre care n-ai suflat nici o vorbă.

— Vă rog, Miss Helen, nu înțeleg nimic.

Miss Helen a apucat unul din plicurile de pe masă. Spre deosebire de celelalte, sigiliul era rupt.

— Papsie spunea că vrea să-și plătească toate datoriile și scrisorile pe care trebuia să le trimit erau adresate negustorului de tablouri, croitorului, bărbierului, dar, a continuat ea, ridicând plicul cu două degete, acesta avea

numele tău pe el, ceea ce nu avea nici o noimă.

Eu te plătesc din bugetul gospodăriei, nu dintr-al lui. De ce ar fi avut el de plătit o datorie către tine?

Lillian știa că nu era cazul să răspundă.

— L-am deschis și am citit. Se pare că tu și cu Papsie ați avut un fel de înțelegere referitoare la mine și la domnul Danforth, a spus ea, scoțând scrisoarea și despăturind-o. Scrie că era sigur că tu vei putea să duci la capăt încheierea căsătoriei, chiar dacă el nu va mai fi în viață, așa că îți trimitea cecul promis de o mie de dolari, căci voia să se știe că este un om de cuvânt.

Lillian s-a grăbit să caute o scuză. Cel puțin Miss Helen nu aflase despre interesul pe care i-l purta domnul Danforth. Măcar pentru asta trebuia să fie recunoscătoare. Totuși, această scrisoare dovedea esența vulnerabilității lui Miss Helen: că tatăl ei îi controla orice mișcare, chiar și după moarte. Avea să rămână veșnic „fetița tatei“, lipsită de independență, chiar și după dispariția lui. Nu era de mirare că era atât de furioasă. Lillian n-o putea învinovăți.

— Dar nu a fost deloc așa.

— Ați crezut amândoi că eu nu am să fiu în stare să fac asta singură. Cum ai putut să faci asta?

— Vă rog… lăsați-mă să vă explic.

Încercând să risipească tensiunea din încăpere, Lillian s-a așezat într-un fotoliu de lângă șemineu. Pentru o clipă, Miss Helen a părut că nu se va clinti, dar în cele din urmă s-a înmuiat și s-a așezat și ea, evitând să o privească direct și îndreptându-și ochii spre portretul aspru al domnului Frick de pe un perete mai îndepărtat, de parcă ar fi fost și el prezent în salon.

— Când am început să lucrez aici, a spus Lillian, tatăl dumneavoastră și-a exprimat dorința ca dumneavoastră să vă căsătoriți cu domnul Danforth. Și mi-a cerut să ajut la îndeplinirea ei.

— Să ajuți?

— Nu era vorba despre nimic în plus față de ceea ce făceam deja. Nu vă aduceți aminte de scrisori? Că v-am ajutat să le scrieți atunci când mi-ați cerut?

— Dar ți-a promis bani. O mie de dolari. E o sumă uriașă!

— Tatăl dumneavoastră e generos. Eu nu am vrut să iau banii, dar a

insistat. Nu puteam să-l refuz fără să-l jignesc.

— Dar eu am fost cea care l-a făcut pe domnul Danforth să se îndrăgostească de mine, nu-i așa? a întrebat ea cu o voce pițigăiată ca de copil.

Lillian nu știa ce să-i răspundă.

— Ați făcut tot ce trebuia.

Miss Helen a deschis plicul și a scos cecul.

— Atunci, poftim, ia-l!

— Nu îl vreau.

Miss Helen a fluturat cecul, făcând să danseze în aer chipul Marthei imprimat pe el.

— El vrea să ți-l dea. Plata pentru pețire, a spus ea și i l-a azvârlit în poală.

Lillian l-a cercetat cu băgare de seamă. O mie de dolari. Semnătura era tremurată. Ea nu mai avea nevoie de bani. Nu va ajunge niciodată o stea de cinema. Nu va avea nevoie nici de haine frumoase, și nici de lecții de actorie, nici de un automobil cu care să umble prin Los Angeles.

Dar, înainte de a apuca să spună ceva, Miss Helen a înșfăcat cecul înapoi și l-a rupt în două. Lillian a icnit, uimită de ferocitatea gestului.

— M-am răzgândit. Nu ți-l mai dau, a spus ea, zâmbind răutăcios.

— Nici nu îl vreau. V-am mai spus, asta a fost înainte de a vă cunoaște mai bine. Așa cum și dumneavoastră erați îngrijorată că nu veți avea succes în dragoste, eram și eu la fel de îngrijorată că nu o să îmi pot face treaba bine, că voi da greș. Față de dumneavoastră, nu de tatăl dumneavoastră. Îmi pare rău că ați aflat asta în acest moment groaznic, dar trebuie să știți că eu nu doresc decât ce e mai bine pentru dumneavoastră.

— Adică ce anume?

— Vreți să știți adevărul?

— Da, îmi ești datoare.

Domnul Danforth nu avea să o ceară în căsătorie niciodată. Mai ales după cât stricase Lillian. Așa că nu-i rămânea să facă altceva decât să o facă pe Miss Helen să creadă că fusese ideea ei.

— Poate că domnul Danforth nu e chiar cel mai potrivit soț pentru dumneavoastră. Poate că faceți parte din aceeași societate, dar dumneavoastră aveți biblioteca, câinii, v-ați construit o viață minunată în jurul pasiunilor dumneavoastră și mi-e teamă că prin această căsătorie veți

fi nevoită să renunțați la unele din aceste lucruri.

— Ce vrei să spui? I-ai văzut scrisorile? Avem aceleași pasiuni, arta, ogarii. Vorbea frumos despre biblioteca mea.

Cum ar fi putut să-i explice?

— Ce scrie un bărbat în timp ce curtează o femeie nu coincide neapărat cu ceea ce gândește cu adevărat.

Miss Helen a cugetat o clipă, apoi a clătinat ușor din cap.

— Poate nu crezi că eu aș fi genul care să mă căsătoresc.

— Nu sunteți, a răspuns ea, după care a tăcut o vreme. Chiar dacă tatăl dumneavoastră vrea asta, eu nu cred că sunteți.

Miss Helen l-a luat pe Wrigley în poală și l-a scărpinat pe creștet.

— Poate ai dreptate, a spus ea după un răstimp. Poate că aș fi fost dispusă să mă căsătoresc înainte de război. Dar acum, prefer relații fără complicații, ca acelea cu prietenii mei blănoși. Dar tu, tu ești genul care să te căsătorești?

Lillian s-a gândit mult ce să răspundă.

— Nu, nici eu nu cred că sunt. Vreau să-mi croiesc singură drumul în lume.

— Deci o să rămânem amândouă niște fete bătrâne, hodorogite?

Întrebarea lui Miss Helen avea o undă de entuziasm. Legătura ei cu domnul Danforth era destul de firavă, și în sinea ei era conștientă de asta.

— Și vom rămâne împreună până la sfârșitul vieții?

Lillian și-a amintit reacția entuziastă a domnului Graham la ideea înființării bibliotecii. Odată deschisă Biblioteca de Artă Frick, ar fi prima de acest fel din America și ar reprezenta o realizare importantă, nu-i așa? Ar fi ceva solicitant, mulțumitor. Miss Helen nu avea răbdare să lucreze cu arhitecți și cărturari, era autoritară și țâfnoasă. Lillian ar putea fi de folos să netezească drumul, așa cum făcuse cu domnul Danforth. Așa cum făcuse cu domnul Frick. Nu era viața pe care Lillian și-o închipuise, dar poate că ar fi fost posibil.

— Dacă asta e ceea ce doriți… a răspuns ea în cele din urmă.

*

A doua zi dis-de-dimineață, Lillian a fost trezită de niște bătăi puternice în ușă. S-a ridicat în capul oaselor, nedumerită, crezând că se afla din nou în apartament cu mama ei și că dormise prea mult, că întârziase la vreo

sesiune pentru care trebuia să pozeze și că urma să fie certată. Soarele nu răsărise încă.

Dar se afla în dormitorul ei, de la mansarda casei familiei Frick. Avea mâncare pe săturate și trecea zilnic pe lângă pereți plini de cele mai desăvârșite opere de artă. Era la adăpost.

Bătăile se întețeau.

— Ce este? a strigat ea, trecându-și picioarele peste marginea patului, ca să se dea jos.

— Domnișoară Lilly! s-a auzit vocea domnișoarei Winnie.

Lillian a deschis ușa. Mai încolo, pe culoar, Bertha ieșea și ea din camera ei, năucită și adormită.

— Ce s-a întâmplat?

Domnișoara Winnie abia răsufla după ce urcase scările.

— Nu-i treaba ta, du-te înapoi să te culci. Am venit după domnișoara Lilly.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Lillian, luându-și capotul din cuiul de pe ușă.

— Te cheamă Miss Helen în dormitor la tatăl ei, acum!

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

În lumina slabă, Lillian a zărit cearcănele negre din jurul ochilor stăpânei sale. Miss Helen stătuse probabil toată noaptea de veghe lângă tatăl său, care zăcea acum cu ochii închiși, cu fața la perete, răsuflând din greu.

Pereții dormitorului domnului Frick erau acoperiți de sus până jos cu panouri de lemn de culoare închisă, și privirea i-a fost atrasă de un tablou reprezentând o fetiță cu un medalion mic cu o piatră albastră, agățat pe un lănțișor în jurul gâtului micuț, atât de bine pictat, încât ar fi putut să întindă mâna să-l apuce.

— E un tablou de Sir Thomas Lawrence[30], a spus Miss Helen, care era așezată lângă patul domnului Frick. Nu mi-a plăcut niciodată.

— De ce?

Lillian și-a tras un scaun lângă ea. Situația nu părea atât de gravă pe cât pretindea domnișoara Winnie și, de fapt, Miss Helen părea mai liniștită și mai degrabă îngândurată decât furioasă.

— I-a adunat toate trăsăturile în mijlocul feței de parcă se strâmbă la privitor, nu te atrage.

Lillian nu i-a spus cât de mult semăna cu Martira. Buclele roșii, obrajii îmbujorați. Domnul Frick nu stătea niciodată departe de fiica lui pierdută, nici chiar atunci când dormea.

— Unde e mama dumneavoastră?

— A trecut pe aici astă-noapte. Spunea că trebuie să se odihnească, că o durea capul din nou.

Ceea ce însemna că Miss Helen a stat singură cu el. Dacă măcar s-ar fi înțeles mai bine cu Childs, ar fi putut să împartă această povară.

— Cu ce pot să vă ajut?

Gemând, domnul Frick s-a răsucit și s-a uitat la cele două femei cu ochii larg deschiși, cu fața asudată.

— Sunt eu, trandafirașul tău, a răspuns Miss Helen, acoperindu-l mai bine.

Domnul Frick s-a ridicat în capul oaselor.

— Cum naiba să pot dormi, dacă voi urlați aici tot timpul? Mi-era foarte bine până acum, a răbufnit el, scuturându-se de năuceala de mai devreme și reluându-și înfățișarea lui obișnuită. Așteptați să pic, nu? Mai bine dă-mi ceva de durere, pentru numele lui Dumnezeu.

— Sigur, Papsie, a spus Miss Helen, iar chipul i s-a boțit de plâns.

Lillian a ieșit după ea în micul vestibul dintre dormitor și salon. Infirmiera pe care Miss Helen o angajase cu câteva zile în urmă s-a ridicat de pe canapea de îndată ce le-a văzut.

— De ce nu ajuți cu ceva? a strigat Miss Helen la ea. Are din nou dureri. Nu văd de ce te plătim, ca să stai degeaba toată noaptea.

Lillian asistase de multe ori la această rostogolire a mâniei pe spinarea altora. Dacă domnul Frick își înțepa sau își insulta fiica, o făcea să se răzbune pe oricine avea nefericirea să-i apară în cale, fie că era vreo slujnică ce ștergea praful pe bibliotecă sau, de cele mai multe ori, pe Lillian.

— Dar sunt aici, a răspuns infirmiera, încrucișându-și brațele, după care a pornit spre dormitor în urma lor.

Răsuflarea grea a domnului Frick se prefăcuse în geamăt. Lillian și Miss Helen au stat de-o parte în timp ce infirmiera îl cerceta. El a gemut din nou.

— Fă ceva!

Infirmiera s-a întors spre ea, morocănoasă.

— I-am pus șase cataplasme cu terebentină la miezul nopții și i-am dat ceva de dormit după aceea. Acum trebuie să așteptăm să vină doctorul Partrige la ora nouă.

— Nouă!?! Mai sunt patru ore până atunci! N-am să-l las să sufere atâta timp! E palid și transpiră puternic. Trebuie să mai fie ceva ce putem face. Du-te și cheamă doctorul!

— Miss Helen, nu se poate face nimic.

Lillian se vedea nevoită să fie de acord cu ea. Omul avea nevoie de odihnă și de liniște.

Dar asta nu era suficient pentru Miss Helen.

— Du-te jos și spune-le să cheme doctorul. Acum.

Când infirmiera ieșea, domnul Frick și-a pus o mână pe piept. Miss Helen a alergat spre el și și-a pus mâna peste a lui.

— Ai nevoie de ceva, tată?

— Apă, dă-mi apă.

— Dă-i apă! i-a strigat Miss Helen lui Lillian. Iute.

Lillian s-a dus în baie, unde a găsit un pahar cu apă pe marginea chiuvetei de porțelan. L-a luat și și-a văzut chipul în oglindă. În lumina slabă de dimineață, îi dispăruseră toată exuberanța și strălucirea tinereții. Părul ei, strâns pe ceafă într-un coc, așa cum făcea Miss Helen, îi făcea nasul să pară ca un clonț mai degrabă decât acvilin, iar gura prea mică. *Trasă la față* – așa ar fi spus Kitty. *Arăți trasă la față.*

— Ce tot faci acolo?

În oglindă a văzut-o pe Miss Helen în spatele ei, supărată și încruntată.

— Tata zace acolo, și tu te admiri în oglindă?

I-a smuls paharul din mână și s-a repezit în dormitor. Lillian a mai aruncat o privire în oglindă și a oftat.

Ajunsă în dormitor, Miss Helen îi ridicase capul tatălui ei.

— Hai, bea. O să te simți mult mai bine. Doctorul Partrige vine acum, și după aia o să te simți ca nou-născut.

— Mulțumesc, fata mea.

Din pragul ușii, Lillian îi privea cum zâmbesc tăcuți unul lângă altul. Cu câteva zile în urmă, îl auzise pe doctor spunându-i infirmierei că inima lui nu o mai ducea mult. Nu mai putea să pompeze sângele la plămânii care se umpleau astfel cu lichid. Nu mai avea mult, spusese doctorul. Una, două săptămâni, cel mult.

Biata Miss Helen! Curând va avea nevoie de Lillian mai mult ca oricând, iar ea nu voia să ia în seamă răutatea acestei femei. Acum trebuia să aibă milă. Când Lillian fusese în doliu, domnul Watkins încercase să profite, dar ea avea să rămână acolo, ca să o protejeze pe Miss Helen în momentele ei de durere, să o păzească de oamenii care voiau ceva de la ea. Și cu siguranță că aveau să apară destui, gândind la moștenirea cu care rămânea.

Dar poate că, după dispariția domnului Frick, Miss Helen va putea să hotărască singură ce voia să facă fără să fie controlată la fiecare pas de părintele ei, veșnic comparată cu sora ei moartă de atâta timp. S-ar putea să fie grozav să o vadă pe Miss Helen ridicându-se pe propriile picioare. Avea toate calitățile: inteligență, poziție socială, pasiune pentru biblioteca ei, bani, și poate că ar putea să se dezbare de meschinărie și să-și domolească firea în așa fel încât să devină mai blândă, mai bună.

— Papsie?

Capul domnului Frick a căzut greu pe pernă, cu ochii închiși.

Miss Helen și-a trecut privirea năucită de la Lillian la tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat?

Lillian s-a dus lângă ea, la marginea patului. S-a uitat la omul de sub plapumă, așteptând vreo mișcare. Nimic.

— Papsie?

Aplecată deasupra lui, Miss Helen îi plesnea ușor obrajii, strigându-l.

Infirmiera a apărut din nou și a cuprins cu degetele încheietura groasă a mâinii domnului Frick. După cât de grea se lăsase, Lillian își dădea seama că nu mai avea puls, ceea ce a recunoscut și infirmiera după câteva clipe.

— Îmi pare rău, Miss Helen.

Miss Helen a privit-o cu ochii goi.

— Ai venit prea târziu. S-a stins. Nu ești bună de nimic, s-a răstit ea, ridicându-se în picioare. Ar trebui să mergem să-i spunem mamei.

Lillian își dădea seama că lipsa de reacție față de ceea ce se întâmplase se datora șocului. A cuprins-o pe după umeri pe Miss Helen și s-au îndreptat spre ușă.

— Îmi pare nespus de rău.

S-a întors apoi spre infirmieră și i-a aruncat o privire, încercând să scuze purtarea stăpânei sale, deși era convinsă că aceasta mai văzuse astfel de situații.

Dar infirmiera nu se uita la ele. Ridicase paharul gol de pe noptieră și îl

mirosea cu o înfățișare ciudată.

Lillian și-a concentrat însă toată atenția asupra lui Miss Helen, conducând-o în holul pustiu, în casa pe care domnul Frick o visase toată viața, dar în care își petrecuse doar cinci ani.

*

Lillian a fost ocupată toată dimineața și o parte din amiază organizând vizita de condoleanțe pentru domnul Frick chiar în aceeași zi. Înmormântarea urma să aibă loc la cripta Frick din Pittsburgh, dar familia dorea să dea ocazia unui grup de prieteni apropiați și unor parteneri de afaceri să-și prezinte omagiile la reședința Frick înainte de plecare.

Doamna Frick se ascunsese la etajul al doilea, lăsându-le pe Miss Helen și pe Lillian să se ocupe de toate acestea. Sau, mai bine zis, doar pe Lillian, căci Miss Helen izbucnea în lacrimi din zece în zece minute și ieșea în fugă din salon. Lillian a revăzut lista cu cele necesare pe care o începuse cu câteva săptămâni în urmă, imediat după ce starea domnului Frick se înrăutățise. Au chemat un pictor să facă niște desene ale decedatului, după care trupul a fost dus la pompele funebre. După-amiază, aveau să aducă coșciugul cu rămășițele pământești ale domnului Frick, care urma să fie expus în galeria de artă, împodobit cu trandafiri, lăcrimioare și lalele. La cinci și jumătate fix, oaspeții se vor aduna în holul cel mare, unde li se va citi Predica de pe Munte, după care vor fi invitați să-l vadă, timp în care domnul Graham avea să cânte la orgă. Invitațiile fuseseră trimise încă de dimineață. Valetul domnului Danforth a răspuns că stăpânul lui era plecat din oraș, dar că transmitea condoleanțe. Lillian nu era convinsă că domnul Danforth spunea adevărul, dar s-a simțit ușurată să-i șteargă numele de pe listă.

Apoi, întreaga familie va pleca cu trenul în Pennsylvania, însoțind sicriul domnului Frick.

Lillian se afla în holul de la intrare, dându-i șoferului niște plicuri să le ducă la destinație, când s-a auzit strigată de Miss Helen la etajul al doilea.

Lillian a luat-o la fugă pe scări.

— Ce doriți?

— Vreau să mutați patul tatei în dormitorul meu.

— Cum?

— Ai auzit prea bine.

— Servitorii sunt ocupați acum să pregătească totul pentru slujbă.

Cameristele fuseseră chemate jos să ajute la aranjarea mobilelor pentru a face loc pentru lumea venită să-și ia rămas-bun, iar servitoarele erau adunate la bucătărie să ajute bucătarii.

— Dar nu putem aștepta până mâine? Știți că o să fiți plecată mai bine de o săptămână la Pittsburgh.

— Nu, trebuie mutat chiar acum!

Lillian abia s-a stăpânit să nu răbufnească, dar a înțeles dorința aceea ciudată. După ce murise Kitty, se așezase în patul mamei ei să miroasă ceea ce mai rămăsese din parfumul ei, un amestec de mentă și săpun Pears, de trup bolnav și sănătos. Trupul mamei ei fusese luat imediat și dus la cimitir – erau în mijlocul celui de al doilea val de gripă, și toți doctorii, toate spitalele și cioclii erau copleșiți de numărul morților. Nu apucase nici măcar să pună o floare pe mormântul mamei ei.

— Foarte bine, o să trimitem pe cineva să îl care.

I-a cerut apoi lui Kearus să trimită sus un muncitor însoțit de câțiva valeți și, împreună cu Miss Helen, au supravegheat demontarea patului domului Frick și al ei. Apoi au cărat patul ei în subsol, după ce l-au montat pe al domnului Frick în dormitorul lui Miss Helen. În tot acest timp, Miss Helen se preocupase să nu se zgârie lemnul.

După ce oamenii au plecat, Lillian se aștepta ca Miss Helen să se arunce pe pat într-o criză de disperare, dar ea s-a dus la măsuța de toaletă și a rămas acolo, privind pe fereastră, dând cu totul uitării schimbarea paturilor.

— N-a venit încă sicriul cu tata de la pompele funebre?

— Vine curând, a răspuns Lillian, uitându-se la ceasul de pe polița șemineului.

Miss Helen a deschis un sertar.

— Vreau să fie îngropat cu asta, a spus ea scoțând medalionul Martei.

Lillian s-a gândit la tot ce s-ar fi putut face cu diamantul din medalion: haine, mâncare, bani pentru chirie. Gândul că ar putea fi îngropat, pierdut pe veci, i se părea indecent.

— Sunteți sigură? Ce-ar fi dacă ați îngropa medalionul și ați vinde diamantul, ca să donați banii uneia din organizațiile caritabile susținute de domnul Frick?

— Nu. El a iubit-o cel mai mult pe Marta. Așa ar fi ca și cum ar fi îngropat pe veci cu o parte din ea.

O parte extrem de valoroasă.

Pe Lillian o îngrijora ușurința cu care Miss Helen se descotorosea de el. Ar putea să nu-l mai poată recupera, la urma urmelor, Miss Helen nu se gândea prea mult la consecințele acțiunilor ei. Și dacă avea să-i pară rău mai târziu?

— Ce-ar fi dacă l-ați monta într-un inel pentru mama dumneavoastră?

— Nu, Papsie ar vrea așa, sunt sigură. Vino cu mine.

Au pornit amândouă pe scara de serviciu.

— Când ne întoarcem din Pennsylvania, a spus Miss Helen, o să insist ca eu și domnul Danforth să ne căsătorim imediat ce se termină doliul.

Lui Lillian i s-au tăiat picioarele.

— Și cum rămâne cu ceea ce ați spus ieri că vreți să vă păstrați independența?

— Tata a vrut ca eu să mă mărit. A vrut asta cu tot dinadinsul, după cum se vede din înțelegerea pe care a făcut-o cu tine. Așa că o să mă mărit!

Iar asta însemna că Lillian va fi iar prinsă la mijloc. Oare avea domnul Danforth să se răzgândească, acum, când Lillian refuzase să fugă cu el, și să aleagă să rămână cu Miss Helen în schimb? Primul ei gând a fost că nu o va face, dar amintindu-și gesturile lui grandioase de pe alee – când era cât pe ce să cadă în genunchi – își dădea seama cât de puțin îl cunoștea. Prezența lui în casa aceea însemna dispariția ei.

Bertha tocmai ieșea din galeria de artă, când ele ajunseseră acolo.

— Au venit florile, Bertha? a întrebat Miss Helen.

— Nu, domnișoară. Nu încă.

— Sa mi le aduci imediat ce sosesc. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Coșciugul fusese instalat în capătul mai îndepărtat al galeriei, înspre sala cu emailuri, chiar sub un autoportret foarte trist al lui Rembrandt.

— Ce mult i-ar fi plăcut să vadă asta! a exclamat Miss Helen. E perfect, nu-i așa?

Lillian trebuia să recunoască în sinea ei că era cel mai bun mod de a se despărți de domnul Frick, înconjurat de operele de artă pe care le iubise cel mai mult, de familie, în locul pe care îl crease cu averea lui și cu dragostea sa pentru frumusețe.

— Da, așa e.

— Îți mulțumesc, domnișoară Lilly, că ai avut atâta grijă de el. Și de mine.

Lillian s-a foit, stânjenită. Se străduise atât de mult să facă toate pregătirile, să se asigure că toate cerințele erau executate după cum le gândise, mai ales pentru că nu putuse face asta pentru Kitty. În dimineața aceea rece de februarie, cei de la pompe funebre scoseseră cu greu targa pe care duceau trupul inert al mamei ei, coborând-o cu dificultate pe scările blocului, împingând-o într-un camion plin de noroi, și trântind ușa, după care au pornit-o în grabă. Tatăl lui Miss Helen va fi condus altfel pe ultimul drum. Lillian va avea grijă de asta.

Miss Helen a scos medalionul din buzunar. În coșciug, domnul Frick arăta liniștit, și palid, și ciudat de prezent, ca și cum abia ar fi închis ochii ca să-și amintească ceva important, urmând să-i deschidă în orice clipă.

Miss Helen i-a pus medalionul în palmă, strângându-i degetele groase în jurul lui. Aceeași mână cu cicatrice de la mușcătura Marthei, aflată în dureri, ținea acum diamantul roz al fetei. O alăturare potrivită. Poate că Miss Helen avusese dreptate, și în acest fel își găseau odihna împreună și sufletul fiicei pierdute, și tatăl ei, și se încheia totul.

Bertha a băgat capul pe ușă să anunțe că veniseră florarii, Lillian s-a dus să supravegheze aranjarea florilor, iar Miss Helen a urcat sus să se schimbe. Apoi a coborât să vadă ce se întâmpla la bucătărie și a revenit în galerie să facă ultimele verificări.

În timp ce sunetul muzicii de orgă se revărsa în hol, Lillian stătea alături de domnișoara Winnie, privind cum se aduna familia în jurul sicriului într-un scurt răgaz de liniște înainte de venirea oaspeților. Domnul Childs stătea lângă soția lui, Dixie, la picioarele sicriului. Suflându-și cu zgomot nasul în batistă, doamna Frick s-a apropiat împreună cu Miss Helen și a trecut într-o parte.

Dar Miss Helen s-a tras imediat înapoi, ca și cum ar fi fost împinsă de o forță nevăzută.

— A dispărut! a strigat ea, uitându-se la Lillian. Unde e?

— Ce să fie? a întrebat doamna Frick, suflându-și din nou nasul.

— Medalionul Marthei, cu diamantul?

Întreaga familie a tresărit.

— Ce diamant? a întrebat doamna Dixie.

— Dar ce Dumnezeu ai făcut cu el? a întrebat doamna Frick.

— L-am pus în mâna lui Papsie, să-l ia cu el. Dar nu mai e aici, a spus ea, arătând spre coșciug.

Domnișoara Winnie și Lillian s-au apropiat. Era adevărat: degetele inerte ale domnului Frick erau răsfirate, nu strânse în jurul medalionului așa cum le lăsase Miss Helen. Ea s-a apropiat și a ridicat mâna, dar nu era nimic sub ea.

Cineva luase medalionul.

*

În săptămâna când întreaga familie plecase la înmormântare, casa rămăsese întunecată și tăcută, de parcă ar fi fost învăluită în catifea. Lillian și-a văzut de treburi, adunând mormanele de scrisori de condoleanțe la care urma să răspundă Miss Helen, veghind asupra florilor din galeria de artă și hotărând care trebuiau aruncate.

Înainte de plecare, Miss Helen dăduse ordin menajerei-șefe să caute în toate camerele servitorilor, dar medalionul era de negăsit. Cineva îl luase chiar din mâinile domnului Frick, și gândul acesta era îngrozitor. Cum de-a știut cel care-l luase despre ce anume era vorba? Singura care știa că Miss Helen îl pusese acolo era Lillian. Așa că ea se ruga să apară cât de iute.

În după-amiaza zilei în care familia trebuia să se întoarcă, Lillian lucrase în arhiva din sala cu popicăria. Își rezolvase toate treburile obișnuite legate de gospodărie și știa că, înainte ca tatăl ei să se îmbolnăvească, Miss Helen intenționa să studieze conținutul câtorva cutii cu documente de arhivă. Se gândea că ar putea ea să înceapă treaba asta, sperând să îi facă plăcere lui Miss Helen și să-i stârnească entuziasmul pentru înființarea bibliotecii mai degrabă decât să se grăbească să încheie o căsătorie nepotrivită. Tăcerea locului acela din subsolul adânc al clădirii îi dădea o stare de liniște, la fel ca ordonarea cronologică a numeroaselor chitanțe de la cumpărarea unor lucrări de artă. Degas, El Greco, Manet – valoarea totală a achiziției unor statuete de bronz și a tablourilor era de ordinul a zeci de milioane de dolari.

Cu toate acestea, Miss Helen ținea la acel medalion mai mult ca la orice. Nu știa ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu-l găseau.

— Domnișoară Lilly? s-a auzit o voce bărbătească de pe casa scării și a apărut domnul Graham.

— Domnule Graham! Ce faceți aici, jos?

— Mi-a spus Kearns că s-ar putea să vă găsesc aici. Am venit să-mi iau cecul cu salariul.

Uitase complet de asta, ceea ce nu-i stătea în obicei.

— Îmi cer scuze, sunt un pic dată peste cap și mi-e teamă că am uitat să o rog pe Miss Helen să semneze cecul înainte de a pleca.

— Nu-i nimic, o să-l iau săptămâna viitoare, dacă se poate. Dar păreți copleșită de treabă aici.

— Da, tocmai sortez niște documente vechi.

Se aștepta ca el să-și ceară scuze și să plece, dar rămânea, uitându-se la ceea ce făcea ea.

— Astea sunt pentru noua bibliotecă?

— Sper. Să vă spun cinstit, nu știu dacă Miss Helen o să mai vrea să continue proiectul acesta, acum, că s-a stins tatăl ei.

— Ar fi păcat.

— Vă mai pot fi de folos cu ceva?

El și-a dres glasul. Îi dispăruse farmecul băiețesc, și chipul îi era întunecat.

— Mă întrebam, știți cumva dacă familia Frick va mai dori să le cânt în continuare în timpul prânzului? Știu că a fost idea domnului Frick încă de la început, dar sper că ați putea să-i convingeți să mă țină mai departe.

Ea a căzut pe gânduri. Muzica nu ar face decât să le reamintească de pierderea suferită. Totuși, domnul Graham era angajat acolo de o vreme și merita să primească o înștiințare din timp, dacă nu mai aveau nevoie de el.

— Am să vorbesc cu Miss Helen și cu mama ei.

Și… mai voiam să vă spun… e problematic, și nu aș vrea să vă sperii, a continuat el, făcând apoi o pauză. Dar să fiți atentă.

— Cum adică?

Nu putea citi pe chipul lui ce voia să spună. Să fi fost o amenințare? Sau voia să o ajute?

— La ce vă referiți?

— Nu demult am auzit o discuție care m-a tulburat. Și care ar putea să vă afecteze.

Probabil că se referea la discuția ei tensionată cu domnul Danforth, când îl respinsese mărturisindu-i despre trecutul ei.

Oare domnul Graham îi dădea de înțeles că știa ce se întâmplase? Și că avea să spună totul, dacă ea nu convingea familia să-l păstreze în continuare în slujbă? Lillian reușise să ajungă în această poziție și nu se putea lăsa șantajată de muzicantul familiei Frick.

— Nu am nici cea mai vagă idee la ce vă referiți, domnule Graham.

El s-a cutremurat ușor auzindu-i tonul arțăgos.

— Nu, ceea ce voiam eu să spun…

— Să nu vă supărați, i-a tăiat-o ea, dar eu chiar am treabă de făcut. O să vă las luni cecul cu salariul la Kearns.

— Dar, domnișoară Lilly…

— Ajunge! V-am spus doar… ajunge!

Și s-a aplecat și mai tare peste hârtiile de pe masă, rămânând încremenită până când i-a auzit pașii pierzându-se în sus pe scări.

Nu putea să le cuprindă pe toate! De îndată ce se va întoarce Miss Helen, avea să o convingă că era în interesul ei să rupă orice legături cu domnul Danforth și să-l dea afară pe domnul Graham. Dacă nu va reuși, cei doi o vor avea la mână și vor putea oricând să dezvăluie adevărul despre identitatea ei. Și, brusc, a simțit că o apasă zidurile încăperii de la subsol. Un val de disperare amenința să o zdrobească, dar Lillian s-a cufundat în studierea documentelor de proveniență a portretelor lui Gainsborough cumpărate de domnul Frick. Să facă orice, doar să nu se gândească la ce se întâmpla în prezent.

*

Citirea testamentului se stabilise să se facă în ziua când se întorcea familia de la înmormântare. Lillian l-a poftit pe avocatul familiei în bibliotecă și i-a servit o cafea. După ce au sosit ceilalți din familie, a dat fuga cu Miss Helen în apartamentul ei.

— Au prins hoțul diamantului? a întrebat ea, de îndată ce au închis ușa.

Avea ochii roșii, și pistruii i se vedeau și mai tare.

— Nu încă, îmi pare rău.

— Dar a trecut atât de puțin timp din momentul când i l-am pus în mână până când am văzut că a dispărut!

Era adevărat. Ca și cum cineva coborâse din tablourile de pe perete și îl luase.

— Sper să apară curând.

— Nu am încredere în Childs și vreau să vii când se citește testamentul ca să iei notițe, a spus Miss Helen. Ia-ți ceva de scris.

Lillian s-a executat. În bibliotecă se simțea palpabil tensiunea dintre Miss Helen și fratele ei, care nu-și spuneau nici o vorbă. El și doamna Dixie se așezaseră pe fotolii, în timp ce Miss Helen rămăsese în picioare în spatele

fotoliului cu spătarul curbat, unde stătea mama ei, dreaptă, cu bărbia ridicată, de parcă s-ar fi aflat pe un tron, înainte de asta, Lillian schimbase câteva vorbe cu domnișoara Winnie în holul de la etaj și o întrebase cum decurseseră lucrurile în săptămâna aceea. Domnișoara Winnie își dusese mâna la ureche, și Lillian repetase întrebarea, ceva mai tare decât intenționase.

— Au fost cât pe ce să-și ia gâtul, a strigat domnișoara Winnie.

Exact cum și-ar fi dorit domnul Frick, de fapt. El era cel care îi asmuțea și, chiar și după moarte, deținea toată puterea. Cu toate că existau probabil suficienți bani pentru toți. Deși casa și colecția de artă urmau să fie donate orașului, restul averii era considerabil, cu siguranță.

Avocatul stătea la o masă Chippendale cu testamentul domnului Frick deschis în fața lui.

Ochelarii îi alunecaseră pe nas. Lillian s-a așezat mai la o parte pe un scaun lângă fereastră, de unde putea observa discret ceea ce se întâmpla. Toți erau nemișcați și tăcuți, în afară de doamna Dixie, care se legăna ușor, fredonând în șoaptă. Să fi fost emoționată, sau să fie adevărate bârfele Berthei că îi plăcea să mai guste câte un păhărel de sherry?

— Începem? a întrebat avocatul.

— Vă rugăm. Știm că și-a dorit ca tot ce e aici, a început domnul Childs, arătând în jur cu un gest larg, ca și cum ar fi invocat spirite, să fie lăsat municipalității New York-ului.

Apoi, zâmbind arogant, i-a făcut semn avocatului să înceapă.

— E adevărat. Acum, dacă ne-am adunat aici cu toții, voi da citire testamentului domnului Henry Clay Frick, din data de 24 iunie 1915.

— Cum? s-a mirat domnul Childs, aplecându-se înainte. O mie nouă sute cincisprezece? Mie mi-a spus că avea de gând să-și facă altul, a sărit el, uitându-se supărat către mama sa. Îți aduci aminte, nu? Erai de față, mamă. Nu-ți aduci aminte?

Doamna Frick și-a ridicat ochii spre fiica ei, apoi spre fiul ei.

— Da, îmi aduc aminte, dar a fost atât de bolnav, încât… a lăsat ea vorba neterminată, apoi întorcându-se spre avocat a întrebat: Și ce spune în testamentul acesta?

— Acesta este singurul testament, a precizat avocatul. Vreau să fie clar.

A început să citească monoton, sperând poate că în acest fel avea să compenseze efectul exploziv pe care l-ar fi produs documentul.

După prima pagină, domnul Childs l-a întrerupt:

— Rezumați, vă rog. Treceți la esențial.

Domnul Smith și-a dres glasul.

— Foarte bine. În conformitate cu testamentul, doamna Frick primește proprietatea pe viață a clădirii din One East Seventieth Street și a reședinței din Eagle Rock, precum și un milion de dolari imediat, și alte cinci milioane de dolari în custodie.

— E ridicol, a protestat domnul Childs, e o nimica toată.

Domnul Smith nu a răspuns, ci a așteptat ca domnul Childs să se calmeze. Doamna Frick a rămas tăcută, deși mâinile i se încleștau și i se desfăceau în poală.

— Domnul Childs va primi un milion imediat, și două milioane în custodie.

— Nu! Cum așa? a strigat domnul Childs, iar soția lui s-a albit la față.

Miss Helen și-a mușcat buza, așa cum făcea ori de câte ori era emoționată.

— Ce altceva?

— Pentru dumneavoastră, Miss Helen, e vorba de cinci milioane direct, proprietatea asupra reședinței Eagle Rock și a tuturor posesiunilor din ea după moartea mamei dumneavoastră, proprietatea asupra reședinței din Pittsburgh și, hmmm, mai multe milioane în titluri bancare.

Domnul Childs și-a subțiat buzele, dezgolindu-și dinții.

— Doamne sfinte! Cât primește în total sora mea?

— Treizeci și opt de milioane de dolari.

Până și Lillian a fost uimită să afle suma, împărțeala nedreaptă era de-a dreptul crudă. Fiul și soția domnului Frick erau pedepsiți, după cum se vedea. Totuși, aproape toată viața, Miss Helen fusese confidenta tatălui ei, mai mult decât mama și, cu siguranță, mai mult decât fratele ei. Așa că poate aceasta îi era răsplata.

Childs s-a ridicat în picioare.

— Domnule Smith, vă cer să-mi arătați forma revizuită a testamentului. Nu acesta. Acesta nu este valid.

— Acesta e singurul, a spus domnul Smith, lovind documentul cu degetul. Într-adevăr, dânsul m-a contactat spre sfârșitul lui noiembrie și am presupus că voia să revedem ultimele sale dorințe. Dar apoi s-a îmbolnăvit și mi-a cerut să amânăm.

— Dar nu e drept! Ce-o să zică lumea când o să vadă că sora mea mai mică, fără nici un moștenitor, fără nici o valoare, primește totul?

— Fără nici o valoare? s-a ofensat Miss Helen, privindu-l de sus. Lumea va spune că tata a știut ce face, că era convins că eu îi voi duce mai departe misiunea așa cum a dorit el, și n-am să-i risipesc banii pe fosile și pe pietroaie.

Domnul Childs s-a uitat spre soția sa, care a clătinat ușor din cap.

— Nu fă asta, a spus ea calmă. Nu acum. Nu știm sigur încă.

— Ce anume? a întrebat Miss Helen. Poți contesta testamentul, dacă dorești, dar domnul Smith spune că Papsie nu a făcut altul.

— Pentru că ai avut tu grijă să nu facă.

Domnul Childs s-a ridicat și a început să meargă prin cameră, subliniindu-și cuvintele cu degetul îndreptat spre ea.

— Speram că nu voi fi nevoit să ridic problema aceasta, dar împrejurările mă forțează să o fac.

— Ce să faci, dragul meu? a întrebat doamna Frick.

— În dimineața când tata a murit, infirmiera a venit la mine și mi-a spus că a observat pe fundul paharului lui niște rămășițe, ca atunci când adaugi un somnifer în apă. Așa cum i-a dat Helen tatei chiar înainte ca el să-și dea răsuflarea.

— Ce ridicol, a râs Miss Helen, i-am dat apă. Știam că i se dăduse un somnifer cu câteva ore mai devreme.

— Infirmiera a venit la mine, se temea că i-ai mai dat încă unul.

Miss Helen s-a uitat spre Lillian, ca și cum s-ar fi așteptat să-i dea dreptate.

— Era doar apă. Mi-aduc aminte că am văzut paharul lângă chiuvetă. Tu mi l-ai dat.

Toți și-au întors privirile spre Lillian.

— Da, îmi aduc aminte.

Parcă vedea paharul plin pe trei sferturi, așezat pe marginea chiuvetei. Un simplu pahar cu apă.

— L-am luat de pe marginea chiuvetei și vi l-am dat dumneavoastră.

Lillian și-a amintit că domnul Frick a căzut fără vlagă la puțin timp după ce băuse din pahar. Probabil că și Miss Helen își amintea același lucru.

— Dacă în pahar era un somnifer, atunci infirmiera a făcut o greșeală, a susținut Miss Helen, roșie toată la față de mânie. Una mortală. Dacă e

adevărat, am să-i anulez licența de practică, o s-o arunc în închisoare.

— Ea a spus că nu-i lăsase nici un somnifer, a răspuns domnul Childs. De aceea s-a speriat atât de tare când a văzut resturile din pahar. Mi-a spus că el a murit imediat după ce a băut.

— Cum îndrăznești? s-a cutremurat Miss Helen. N-aș fi îndrăznit niciodată să fac așa ceva. Am crezut că era apă. Și pe deasupra… a continuat ea, uitându-se spre Lillian. Miss Lilly a intrat în baie înaintea mea.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

1966

— Ce naiba căutați în casa mea?

Femeia care striga s-a oprit brusc la vreo câțiva metri de Veronica și Joshua, chiar în clipa când o porțiune de zăpadă s-a prelins de pe luminator, căzând cu zgomot. În lumina dimineții, Veronica a văzut că era îmbrăcată ca o văduvă din Sicilia, într-o jachetă neagră, fustă lungă, neagră și niște pantofi bărbătești grosolani, tot negri. Singura pată de culoare era o eșarfă de mătase verde strânsă cu nod la baza gâtului. Se clătina ușor, ca o umbră neagră pe fundalul holului de marmură albă. Avea părul strâns într-un coc pe ceafă, cu câteva șuvițe crețe scăpate după urechi. Pielea feței îi era pătată de bătrânețe, pleoapele îngreunate de riduri, iar buzele subțiri și drepte. Ochii îi erau albaștri ca ouăle de măcăleandru.

— Voi cine sunteți? a întrebat ea, trecându-și greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, ca un boxer bătrân.

Nu era nici vagaboandă, nici nălucă și nici de la poliție. Era doar o bătrână cu mințile duse.

Joshua s-a apropiat, și Veronica l-a urmat. Dar femeia a luat asta ca un semn că vor să o atace și s-a năpustit din nou, strigând, cu mâinile întinse înainte. Nici n-au apucat să facă vreo mișcare, că s-a și năpustit la ei.

Joshua abia a simțit impactul, dar Veronica, cu blestematele ei tocuri, nu și-a putut menține echilibrul. A făcut un pas în spate ca să nu cadă, dar s-a lovit de ceva tare și, fără să-și dea seama, s-a pomenit căzând în fund. În fântână.

Nu avea decât câțiva centimetri de apă, dar șocul impactului cu umezeala

rece, adăugat la umilința poziției dizgrațioase în care căzuse, cu picioarele spânzurate peste marginea fântânii, genunchii depărtați, erau mai mult decât putea suporta. Cine era băbătia asta care răcnea, cine se credea?

— Scoate-mă de aici!

Joshua a apucat-o de brațe și a tras-o afară. Apa îi înmuiase pantalonii și i se scurgea acum pe pardoseala de marmură.

— Chiar nu era nevoie de așa ceva! a pufnit Veronica.

Bătrâna nu a părut impresionată în nici un fel.

— Ce naiba căutați în casa mea?

— Tocmai încercam să vă explic, a început Joshua, când v-ați năpustit asupra noastră. Eu sunt Joshua Lawrence, sunt stagiar aici, iar ea este Veronica. E manechin și a participat la o ședință foto ieri, aici.

— Da, am auzit că a fost aprobată de comitet, a pufnit femeia. Nu s-ar fi putut așa ceva, dacă aș mai fi avut eu un cuvânt de spus, credeți-mă. Și mai e și acum? Ce credeți voi, că aici e un fel de club de noapte?

— Nu, am rămas amândoi încuiați aici. Așteptam să vină Sam să ne dea drumul.

Auzind pronunțat numele paznicului, femeia s-a mai domolit puțin.

— Ați rămas și dumneavoastră încuiată aici, Miss Helen? a întrebat Joshua.

Deci aceasta era celebra cotoroanță Miss Helen! Era greu de închipuit că ea era cea care pusese tot felul de indicii prin casă pentru a fi descoperite de iubitul ei sau cea care scrisese versurile acelea stângace. Poate că ei înțeleseseră greșit.

— Doamne ferește! Nu, nu am rămas încuiată, a ripostat Miss Helen. De ce-aș face așa o prostie? Am rămas peste noapte alături, la bibliotecă, doar nu eram proastă să plec cu mașina pe ninsoarea asta! Astă-noapte am văzut o lumină pâlpâind aici și mi-am închipuit că e paznicul de noapte. Dar chiar acum mi-am adus aminte că nu mai avem pază de noapte din 1931, ceea ce înseamnă că e ceva în neregulă aici și am venit să văd despre ce e vorba.

— Vă asigur că nu e adevărat. Dar stați așa, a reluat el după o pauză, ați fost în bibliotecă? Și cum ați intrat aici fără să declanșați alarma?

— Biblioteca și casa sunt conectate. Dar prefer să nu se știe, căci îmi permite să intru și să ies când poftesc.

Când te gândești că ar fi putut ieși de acolo în tot acest timp! Deși, la drept vorbind, Veronica recunoștea că nu avea să uite prea ușor aceste două

zile și, chiar dacă ar fi putut ieși, orașul era complet blocat.

— Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă duc să mă usuc. Dați-mi voie…

A dat să o ia în sus pe scară, dar femeia a oprit-o, apucând-o de braț cu o putere surprinzătoare.

— Ba nu. Nu vă scap din ochi pe nici unul din voi. Din partea mea, nu sunteți decât niște adolescenți care ați intrat ilegal aici, să vă faceți de cap.

— Vă asigur că nu este așa, a spus Veronica.

Tocmai avea de gând să adauge că nu-i plăcea să fie bruscată, când a observat privirea rugătoare a lui Joshua. Și-a amintit că el avea nevoie de acest stagiu. S-ar simți îngrozitor de rău dacă ar fi dat afară. Așa că și-a îndulcit vocea.

— Am sus niște haine de schimb și, dacă nu mă credeți, puteți să veniți cu mine.

— Nu, nu merge așa! Am în birou o listă cu angajați! și vreau să verific, așa că veniți amândoi cu mine.

Ea a dat să pornească, dar Veronica a rămas pe loc.

Miss Helen s-a oprit ezitând, privind-o din cap până în picioare.

— Dar chiar ești udă de tot, nu? O să-ți dau eu ceva să te schimbi.

Când a trecut pe lângă ei, Veronica și Joshua s-au uitat unul la celălalt. Ea a înțeles că el murea de curiozitate să vadă ușa secretă, voind în același timp să nu o irite și mai mult pe Miss Helen.

— Veniți, sau nu? le-a strigat Miss Helen nerăbdătoare.

Veronica a încuviințat din cap.

— Da, venim.

Au ieșit pe ușa din colțul de nord-est al curții interioare, intrând într-o încăpere rotundă, plină cu scaune.

— Hm, sala de muzică, a pufnit Miss Helen. Altă adăugire nepotrivită. Tatei nu i-ar plăcea deloc.

În dreptul peretelui cel mai îndepărtat, Miss Helen a împins ceva ce Veronica a crezut că era un panou, dar acesta s-a dat în lături. Casa aceasta era plină de ciudățenii, după cum se vedea.

Dincolo de prag se aflau un mic hol cu o garderobă, un birou semicircular și un ascensor, toate de lemn de stejar frumos sculptat.

— Unde suntem? a întrebat Veronica, derutată.

— Suntem chiar în Seventy-First Street, în Biblioteca de artă Frick, a răspuns Joshua. Habar n-aveam că există o ușă secretă care leagă cele două

clădiri.

Miss Helen a deschis ușița garderobei și a dispărut înăuntru, reîntorcându-se mai apoi cu câteva umerașe cu niște fuste negre, lungi, asemănătoare cu cea cu care era ea îmbrăcată.

— O să-ți vină una din astea.

A apăsat butonul ascensorului și s-au înghesuit cu toții înăuntru.

— Vreți să vă prezint capodopera mea?

Veronica nu voia altceva decât să scape de hainele ude, dar Joshua a încuviințat viguros din cap. O prezentare individuală făcută chiar de Miss Helen nu se număra printre beneficiile obișnuite ale postului de stagiar.

Când s-a oprit ascensorul, au luat-o imediat la dreapta, intrând într-o sală cu patru mese lungi, fiecare cu câte opt scaune împrejur. Pe un perete se afla o frescă aurită, iar pe celălalt, un portret al lui Henry Clay Frick. Cu pardoseala de cărămidă roșie și bârnele groase de lemn de pe tavan, sala arăta mai degrabă a capelă italiană, chiar dacă se simțea un iz de mucegai provenind de la cărțile vechi.

— Sala de lectură, le-a spus Miss Helen. Am proiectat-o ca o sală de lectură din secolul al șaisprezecelea din Italia, deși ei nu aveau acolo pereți concepuți ca să absoarbă zgomotul.

— E uimitor, când te gândești că totul a început în popicărie! Eu doar acolo am lucrat în tot timpul ăsta.

— Săracul de tine! De ce te țin acolo? a întrebat Miss Helen.

Joshua a dat să răspundă, dar n-a spus nimic. Cât timp stătuseră închiși în muzeu, pomenise de faptul că Miss Helen avea o relație destul de tensionată cu Comitetul de conducere al Muzeului Frick, care culminase cu demisia ei furtunoasă cu cinci ani în urmă. Veronica și-a dat seama că el nu putea să-i spună adevărul: că studia pe ascuns corespondența particulară a lui Miss Helen.

Dar ea trecuse deja la alt subiect.

— Am înființat biblioteca în 1920 și am deschis-o în 1924. Am extins-o în 1933, și acum are o capacitate de șase mii de cititori pe an. A fost închisă doar în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, când am ajutat Ministerul de Război să facă hărțile cu cele mai importante așezăminte culturale din Europa. Prin asta am salvat de la a fi bombardate mii de tezaure culturale.

— Incredibil!

Joshua era într-al nouălea cer, dar Veronica avea totuși hainele ude pe ea.

— Pot să mă schimb, vă rog?

Când s-au întors în ascensor, Miss Helen a apăsat butonul pentru mansardă.

— Poți să încerci hainele astea sus. După sperietura pe care mi-ați tras-o mai devreme, am nevoie de o ceașcă de cafea și puteți să vă serviți și voi, dacă vreți.

Câtă generozitate! Mare pacoste mai era femeia asta!

Miss Helen i-a dus într-un birou care îi amintea Veronicăi de încăperile din Muzeul Frick, cu ferestrele mari, mobilierul sobru, dar de mult bun gust, și neapărat cu portretul Marthei deasupra șemineului.

— Când am proiectat încăperea asta, am vrut să păstrez vie amintirea familiei mele. Toată feroneria – balamalele, clanțele, întrerupătoarele – sunt din vechiul dormitor al tatălui meu.

Ce alegere ciudată! Dar Veronica și-a ținut gura.

— Du-te și încearcă astea acolo, în baie, a spus Miss Helen, arătând spre o ușă.

În baie, Veronicăi i-au trebuit câteva clipe să-și revină. În toată învălmășeala aceea, uitase de tot de diamantul roz din buzunarul pantalonilor. L-a simțit fierbinte când l-a scos, deși își dădea seama că nu era cu putință așa ceva. Avea mustrări de conștiință.

S-a îmbrăcat cu singura fustă cu buzunare, care-i atârna peste șolduri, și a pus diamantul cu grijă într-unul din ele.

Când s-a întors în birou, Miss Helen i-a aruncat o privire aprobatoare din colțul unde își făcea de lucru cu o cafetieră.

— Așa mai zic și eu. Nu înțeleg de ce sunt atât de apreciate minijupele în ziua de azi. Nu văd de ce trebuie să-ți arăți picioarele.

— Pot să vă întreb de ce aveți atâtea fuste în garderobă? a întrebat Veronica.

Auzise că la restaurantele simandicoase se dădeau cravate celor mai puțin eleganți, dar de fuste nu auzise până atunci.

Miss Helen i-a aruncat o privire aspră.

— Pentru că vizitatorii bibliotecii mele trebuie să respecte regulile mele vestimentare. Fără pantaloni, fără fuste scurte, fără tocuri cui la femei, iar bărbații trebuie să poarte sacouri. Dacă ai fi acum în timpul serviciului, ar trebui să porți jachetă, tinere, i-a spus ea lui Joshua.

Veronica s-a așezat lângă el pe canapea.

— Am și eu pretențiile mele, a spus ea, așezând o tavă cu cești de cafea pe măsuța din fața lor. Care e numele tău de familie? l-a întrebat pe Joshua.

— Lawrence.

Ea s-a dus la birou și a scos un dosar.

— Ia să vedem, a spus ea, plimbându-și degetul pe o foaie. Joshua Lawrence, stagiar, Colegiul Brooklyn.

— Eu sunt.

— *Lawrence*, forma englezită a franțuzescului Laurent. Un nume serios, de ispravă. Încă de pe vremea Războiului cel Mare, eu nu mai vreau să am de a face deloc cu orice e teutonic și vă sfătuiesc și pe voi, cei tineri, să faceți la fel. Locuiesc acum la o fermă, mai la nord de aici, și vă rog să mă credeți când vă spun că nici un neamț nu a călcat pe proprietatea mea. Când eram eu la cârmă, refuzam accesul vizitatorilor germani în Muzeul Frick și la fel în biblioteca mea. Dar am mai cedat în privința asta. Nu de bună voie. Dar numele tău de familie care este? a întrebat-o ea pe Veronica.

Vai, nu! Putea să mintă și să-i spună un nume fals, dar tatăl ei fusese întotdeauna mândru de familia sa.

— Weber.

Miss Helen s-a cutremurat de parcă fusese tocmai electrocutată.

— Asta nu e bine. Nu e bine deloc.

— Nu cred că vorbiți serios, i-a spus Veronica. Cum puteți să anulați o întreagă țară și un popor întreg?

— S-a dovedit că am avut dreptate în cel de-al Doilea Război Mondial, nu-i așa? Și, cu toate acestea, nimeni nu a vrut să mă asculte. Nimeni.

— Părinții mei sunt englezi, a continuat Veronica cât a putut de calmă. Am trăit acolo timp de mai multe generații, eu sunt britanică, nu nemțoaică. Nu că asta ar avea vreo importanță, a adăugat ea, enervată că trebuia să se apere de o acuzație atât de absurdă. Toate astea au fost cu zeci de ani în urmă.

— Am văzut cu ochii mei ce au făcut păgânii aceia. Tu poți să rămâi, a spus ea, arătând cu degetul spre Joshua, dar tu, să-ți scoți fusta aia și să ieși afară de aici. După părerea mea, ai dat buzna în casa tatălui meu sa jefuiești. Comportament tipic german!

Veronica s-a ridicat, inima i se zbătea în piept.

Chiar jefuise casa aceea. Era mai bine să își ia lucrurile și să plece de-

acolo cât mai iute cu putință.

— Stați puțin! a strigat Joshua, ridicându-se în picioare. Miss Helen, vrem să vă arătăm ceva. Credem că vă aparține.

Joshua a început să vorbească calm, fără să ridice vocea, ca și cum s-ar fi apropiat de o iapă nărăvașă. I-a explicat că găsiseră indiciile pentru o căutare de comori care părea să fi fost concepută cu zeci de ani în urmă, înainte ca reședința familiei Frick să devină muzeu.

Veronica se aștepta ca Miss Helen să se înfurie și mai tare auzind de descoperirea lor, dar, pe măsură ce Joshua vorbea, ea părea că se face și mai mică, și mai slabă.

— Pot să văd și eu indiciile acelea?

— Veronica, arată-i-le.

Veronica a băgat mâna în buzunarul pulovărului și le-a scos.

— Dar ce, ești cangur? s-a rățoit Miss Helen, ale cărei mâini au început să tremure pe măsură ce citea fiecare bilet în parte.

Câteva hârtii au căzut pe jos, și Joshua s-a repezit să le ridice.

— În zilele acestea, când am fost închiși în muzeu, le-am căutat, a spus Joshua. A fost un mod unic de a vedea operele de artă din punctul de vedere al unui cunoscător din interior. M-am gândit că am putea să le folosim în prezentările noastre. Să-i punem pe vizitatori să încerce să le descopere.

— E o idee proastă, a pufnit Miss Helen. Asta fost o prostie pentru un domn, dintr-o altă epocă.

— Richard D. Danforth, a completat Joshua.

Miss Helen și-a sumețit bărbia.

— N-am mai auzit numele acesta pronunțat din 1919. De unde știi?

— L-a găsit Veronica pe o listă de oaspeți, cam de prin vremea aceea, și am comparat cu monograma de pe lanțul de ceas pe care l-am găsit.

— Doamne Dumnezeule! Uitasem cu totul de asta! Ați reușit să ajungeți la capătul căutării? Domnul Danforth nu a reușit. Probabil cu tine trebuia să mă mărit.

— Ăăă, eu… am ajuns până la capăt, s-a bâlbâit Joshua. Dacă vreți vă putem arăta.

— Hai, ia-o înainte, domnule Lawrence. Ia-o înainte!

*

Veronica a luat-o după Joshua și Miss Helen pe ușa secretă care dădea în

reședința Frick, în galeria de artă. Pe când au ajuns în sala cu emailuri, picioarele îi tremurau. Fusese atât de idioată să ascundă diamantul.

Joshua s-a apropiat de primul compartiment secret și l-a deschis cu vârful pixului, scoțând lanțul de ceas pe care i l-a dat lui Miss Helen.

Ea a pipăit mătasea cu degetul arătător.

— Eu l-am comandat special pentru acea căutare de comori, dar pretendentul meu nu a ajuns până aici, la capăt. Ciudat, în ziua de azi nimeni nu mai poartă așa ceva, a spus ea, ridicându-l cu două degete și dându-i-l înapoi lui Joshua. Poți să-l păstrezi. Pentru mine nu mai are nici o însemnătate.

Apoi a făcut un pas în spate și a privit în jur.

— Când ne-am mutat în casa aceasta, aici era biroul tatălui meu. În compartimentul acela obișnuia să-și țină bomboanele de mentă. Credea că eu nu știu, dar mă strecuram în birou și furam mereu câteva, a continuat ea, ducându-și o mână la obraz. Nu-i de mirare că mi s-au stricat dinții atât de tare.

Vocea îi era moale, muzicală, pierdută în trecut. Pentru o clipă, Veronica a văzut umbra tinerei care fusese cândva. O femeie cu o ținută dreaptă și păr răvășit. Nu o frumusețe clasică, ci mai degrabă chipeșă.

— Și ce s-a întâmplat cu curtezanul dumneavoastră? a întrebat Veronica.

— Am fost trădată de una din propriile angajate, a răspuns Miss Helen, aruncându-i o privire mânioasă. Mi l-a furat pe el și încă ceva și mai prețios pentru mine.

— Dar noi am mai găsit și altceva, a spus Joshua și a deschis cel de al doilea compartiment, în timp ce Veronica își aduna curajul privindu-l cum bagă mâna înăuntru.

El s-a întors spre Miss Helen și a deschis palma strânsă, arătându-i medalionul.

Ea i l-a smuls din mână și l-a apropiat de ochi să-l vadă mai bine.

— Nu se poate. Nu, nu pot să cred. A fost acolo tot timpul?

— Nu știu sigur, a răspuns Joshua. Dar asta e ceea ce ați crezut că a furat angajata dumneavoastră?

— Secretara mea particulară… da! Dar nu are nici o noimă. Ea nu avea de unde să știe despre panouri. Nu lucra aici când le foloseam.

— Și cu ea ce s-a întâmplat?

Afară soarele a început să strălucească pentru prima dată după două zile.

Miss Helen arăta la fel de albă la față ca zăpada de afară.

— Nu vreau să mă gândesc la asta. A fost groaznic.

Și a rămas în picioare, cu privirea pierdută în gol, ținând strâns medalionul cu amândouă mâinile, de parcă ar fi fost un șirag de mătănii.

— Nu vreți să vă aduc niște apă? a întrebat Veronica.

Nu voia să mai rămână în încăperea aceea; toate începeau să se lege.

— Nu, nu. N-am nimic. Mai e ceva totuși, a continuat ea, începând să râdă aproape isteric. În interiorul medalionului descoperit în compartimentul secret se află propriul lui compartiment secret. Nu e ceva nemaipomenit? Ei, ăsta ar fi un indiciu pe cinste pentru o căutare de comori. Adevărata nebunie Frick!

Cuvintele i se rostogoleau de parcă și-ar fi pierdut simțul realității.

Veronica a așteptat, sperând că Miss Helen va înceta să vorbească, îi va conduce afară, mulțumindu-le pentru ajutor. Dar speranța ei s-a risipit când Miss Helen a răsucit medalionul, degetele au dibuit micul buton și cu o ușoară apăsare a deschis capacul din spate.

Veronica era pierdută!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

1919

În bibliotecă, o grămadă de chipuri și-au întors privirile spre Lillian: domnul Childs, doamna Dixie, Miss Helen, doamna Frick și avocatul. Ea s-a ghemuit în fotoliu, uluită de bănuiala că ar fi otrăvit băutura care i-a cauzat moartea domnului Frick.

— Eu nu am făcut nimic cu paharul de apă, a răbufnit ea, doar i l-am dat lui Miss Helen, vă asigur. În dimineața aceea fusese obosită și năucită, dar cu siguranță nu într-atât de năucită, încât să pună ceva din greșeală în pahar. Cineva o făcuse însă și lăsase paharul să fie dat pacientului de către altcineva total nevinovat.

— Poate că infirmiera a lăsat din greșeală o a doua doză în pahar, a spus Miss Helen.

— Și-atunci de ce-ar fi venit să-mi spună? a ripostat domnul Childs. N-ar fi trebuit să spună nimic, și noi n-am fi avut nici cea mai mică idee.

Nici vorbă! Ea bănuiește că cineva a făcut asta intenționat. Și din cauza asta am chemat un detectiv particular să vină acum, aici, a continuat el ridicându-se și ducându-se la ușă, de unde i-a strigat lui Keams: Spune-i domnului DeWitt că putem să-l primim!

— Cum îndrăznești, Childs? a strigat Miss Helen. Ai venit cu noi să-l înmormântăm pe Papsie, știind tot timpul că ai să conteşti testamentul cu această acuzație falsă? Dar, dacă banii ți-ar fi revenit ție în cea mai mare parte, atunci l-ai fi lăsat să plece pe detectivul ăsta?

— Nu încerc altceva decât să deslușesc ce s-a întâmplat în noaptea când a murit tata.

— E suficient de îngrozitor, Childs, a spus mama lui, înăbușindu-și vorbele cu batista îndesată în dreptul gurii. Cum ai putut face așa ceva?

Atunci a intrat detectivul particular – un om mărunțel, cu un nas cârn rozaliu –, iar domnul Childs s-a adresat avocatului familiei cu un gest disprețuitor din mână, de parcă ar fi fost un simplu coșar:

— Nu mai avem nevoie de serviciile dumneavoastră, domnule Smith.

Și, în timp ce avocatul se grăbea să iasă, adunându-și hârtiile, detectivul particular cerceta încăperea. Lillian își închipuia că socotea valoarea totală a operelor de artă, a mobilei și a draperiilor, gândindu-se cu cât s-ar putea alege de pe urma ciorovăielilor familiei Frick.

Prima ei reacție a fost să o ia la fugă. Nu făcuse nimic rău, dar cât de ușor ar putea domnul Childs să pretindă că ea conspirase alături de Miss Helen.

S-a străduit să se desprindă din starea de șoc produsă de această întorsătură ciudată și să gândească limpede. Oricine din familie ar fi putut să vrea să-l omoare pe domnul Frick. Oricât de ridicol ar fi părut, până și Miss Helen ar fi avut un motiv, chiar dacă ar fi știut că tatăl ei intenționa să-și schimbe testamentul. Dar, chiar dacă n-ar fi fost așa, domnul Childs avea toate motivele să-l vadă mort pe tatăl său în condiții suspecte, ceea ce i-ar fi permis să conteste testamentul sau, chiar mai bine, să o învinuiască pe Miss Helen pentru moartea lui și să o deposedeze de moștenire. Și, la drept vorbind, chiar și doamna Frick – care îndurase ani întregi de tachinări și lipsă de afecțiune din partea soțului ei – ar fi putut să-și dorească să se elibereze de acest chin. Dar, chiar dacă aceasta nu era cea mai fericită familie, ar fi fost oare vreunul din ei capabil de un act criminal?

— Înțeleg că există anumite neconcordanțe privind moartea domnului Frick, a început domnul DeWitt. Am stat deja de vorbă cu infirmiera care a

fost de serviciu în noaptea aceea, așa cum am fost însărcinat de domnul Childs. Ea mi-a adus la cunoștință că se pare că domnului Frick i s-a administrat o a doua doză, mortală, de somnifer. Și mi s-a mai spus că s-ar putea să mai existe un alt delict legat de moartea sa. Că în urmă cu o săptămână a fost furat din sicriul său un medalion cu o piatră prețioasă. E adevărat?

— Da, a încuviințat din cap Miss Helen, eu însămi i l-am pus în mână, și apoi a dispărut.

Privirea ei s-a întors spre Lillian, singura persoană care, în afară de ea, fusese de față în amândouă ocaziile.

Oare lui Miss Helen îi intrase în cap să o învinuiască pe Lillian pentru omorârea tatălui ei?

Lillian s-a uitat îngrozită spre ea.

— Înțeleg că dumneavoastră și secretara dumneavoastră particulară, a continuat domnul DeWitt, uitându-se într-un carnețel cu coperte de piele, o domnișoară pe nume Lillian Carter, ați fost prezente în ambele dăți.

— Da, așa e, a răspuns Miss Helen, stânjenită, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Iar dumneavoastră, a continuat detectivul, întorcându-se spre Lillian, sunteți secretara particulară?

— Da, eu sunt.

— Credeți că există vreun motiv ca domnișoara Lillian să vrea să-l vadă mort pe domnul Frick?

Un fior a străbătut camera. Miss Helen și-a mișcat buzele, fără să scoată vreun sunet. Lillian își dădea seama că, în mintea ei, Miss Helen se străduia să găsească o explicație, vrând să dea vina pe altcineva. Iar Lillian era ținta perfectă.

Și, în cele din urmă, a rupt tăcerea cu o șoaptă al cărei înțeles doar Lillian l-a deslușit:

— Plata!

— Scuzați-mă! Ce-ați spus? a întrebat domnul DeWitt.

— Tatăl meu a avut o înțelegere secretă cu domnișoara Lilly că va primi o anumită sumă de bani dacă eu mă voi logodi. Când am aflat despre asta, am rupt cecul.

Lillian s-a ridicat în picioare, era mai bine să nu tăgăduiască că era adevărat.

— Da, domnul Frick mi-a oferit o mie de dolari.

Domnul DeWitt a ridicat din sprâncene, și restul familiei, în afară de Miss Helen, a rămas cu gura căscată de uimite.

— Dar eu nu am avut niciodată de gând să-i iau, pentru că nu credeam că e corect. Adică, la început m-am gândit să-i iau, dar, după ce am cunoscut-o mai bine pe Miss Helen, m-am hotărât să nu-i iau.

Se afla oricum pe marginea prăpastiei, mai bine să spună cinstit:

— Așa că m-am simțit ușurată când a rupt cecul.

— Poate că de aceea domnișoara Lilly a furat medalionul cu diamantul Magnolia, a strigat doamna Dixie, ca să recupereze banii pierduți!

Totul părea să scape de sub control, iar detectivul privat nu părea să dorească să facă nimic ca să pună capăt acuzațiilor false ce se încrucișau în încăperea aceea. Ba chiar părea foarte mulțumit.

Miss Helen a scuturat tare din cap, de parcă nu ar fi fost în stare să creadă ceea ce spunea.

— Ba nu! Nu pot crede că domnișoara Lilly ar putea face așa ceva. Aici se întâmplă cu totul altceva, dar nu-mi dau seama ce anume.

— Nu e treaba dumneavoastră să înțelegeți, Miss Helen. E treaba mea. Până una, alta, v-aș ruga să mergeți cu toții în camerele dumneavoastră. Mai întâi am să interoghez servitorii, și apoi pe fiecare dintre dumneavoastră în parte.

— Foarte bine! a exclamat domnul Childs, care părea satisfăcut de rezultat. Dixie și cu mine o să mergem să așteptăm în biroul tatei. O să ne găsiți acolo. Dacă avem un ticălos printre noi, detectivul particular ne va ajuta să îl prindem sau să o prindem! Dar, domnule DeWitt, vă rog să luați seama că ultimul lucru pe care ni l-am dori e să iasă un scandal. Am dori ca toate acestea să rămână în familie, dacă e cu putință.

— Am să fac tot posibilul, domnule Childs!

Lillian s-a dus la etajul al treilea, oprindu-se mai întâi în baia femeilor, unde s-a spălat cu apă rece pe față, străduindu-se să-și vină în fire. Dacă ar avea timp de gândire, ar putea să găsească o cale de a ieși din încurcătura aceasta. Cineva i-a înscenat toate astea, nu avea decât să descopere cine anume. S-a șters pe față cu prosopul, a tras adânc de câteva ori aer în piept, după care s-a îndreptat spre camera ei.

— Nu ți-e bine, draga mea? a auzit-o întrebând pe domnișoara Winnie care, venind din direcția opusă, a tras-o pe Lillian deoparte. Toate

învinuirile astea n-au nici un temei, o să vadă și ei. Tu nu ești o ticăloasă, știu eu bine, la fel cum știu și ei. Dar durerea le-a luat mințile.

Ce ușurare că era cineva care o credea.

— Ai să-mi pui o vorbă bună la doamna Frick? Te rog, orice poți face.

— Sigur că da. Sunt convinsă că toată porcăria asta se va lămuri curând.

Dar Lillian nu era la fel de sigură.

S-a retras în camera ei, umblând de colo-colo, de la ușă la fereastră și înapoi. Mai era deja suspectă de o crimă, și acum i se adăuga o alta? Dacă domnul DeWitt afla cine era? Ar fi sfârșitul ei.

S-a dus la fereastră și a deschis-o, lăsând aerul rece să o năpădească. Cum ar fi putut să-i convingă că nu făcuse nimic rău? Domnul Childs căuta răzbunare cu orice preț, era clar. Lui Lillian i se învălmășeau în minte acuzațiile, interogatoriile care aveau loc. Domnul Childs nu avusese niciodată mai nimic în comun cu tatăl său, ca să nu spunem mai mult. Să fi pus el la cale toată situația aceasta, ca să cheme apoi detectivul particular – pe care-l avea probabil la degetul său cel mic –, să o ducă la bun sfârșit?

S-a auzit o bătaie în ușă. Lillian și-a adunat tot curajul, dar de cealaltă parte nu era domnul DeWitt, ci Miss Helen.

Ea s-a năpustit înăuntru, închizând cu băgare de seamă ușa în urma ei.

— Totul e scăpat de sub control!

Era singura șansă a lui Lillian ca să o facă pe Miss Lillian să o creadă. Nu putea să o irosească.

— Vă asigur că am intrat în baie, am văzut paharul, și imediat după aceea ați intrat dumneavoastră și mi l-ați luat din mână. Nu aș fi avut când să pun nimic în el, și eu nici nu am avut de unde să iau vreun medicament de dormit. Vă jur că nu am avut nimic de-a face nici cu medalionul și nici cu medicamentul.

— Te cred, a încuviințat Miss Helen, Detectivul ăla e înțeles cu Childs. Încearcă să mă distrugă, a spus ea mai departe, îndreptându-se spre fereastră, cu brațele încrucișate și spatele încovoiat. După părerea mea, Childs a plătit-o pe infirmieră să facă această acuzație, ca el să poată contesta testamentul și să pună mâna pe banii lui Papsie. Chiar și la înmormântare mi-am dat seama cât de furios era. Nu era cu nimic mai prejos decât ceilalți așa-ziși îndoliați care ne spuneau cuvinte frumoase, dar clocoteau de gelozie pentru succesul familiei noastre. Știam eu ce gândeau ei cu adevărat.

— Ce gândeau? a întrebat Lillian, simțindu-și mușchii și nervii descleștându-se ușor acum, că ea și Miss Helen păreau a-și uni forțele.

— Că tatăl meu a făcut averea pe spinarea muncitorilor de rând. Că era încăpățânat și uneori nemilos în felul în care-și desfășura afacerile. Vai, să fi văzut invidia din privirile lor! Pentru numele lui Dumnezeu, unul dintre ziarele locale din Pennsylvania a publicat un articol întreg răscolind iarăși povestea aceea îngrozitoare cu inundația, care s-a întâmplat cu ani în urmă. Ancheta a dovedit că Papsie nu a avut nici o vină. De ce nu-l pot lăsa să se odihnească în pace? a întrebat ea, privind-o drept în ochi pe Lillian. Mă tot gândesc la noaptea când a murit și mă întreb ce aș fi putut face altfel. Domnișoară Lilly, crezi că eu aș fi putut să-l omor din greșeală? După cum s-a întâmplat, imediat după ce i-am dat paharul, mă face să cred că lichidul din el nu putea fi doar apă. Dar, dacă cineva ar fi pus ceva de dormit în apă, cine ar fi putut fi?

— Nu știu.

— Ei bine, vina cade pe noi două.

Miss Helen a privit prin camera modestă, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama unde se afla.

— Aici te-am cazat?

Lillian a văzut încăperea cu ochii lui Miss Helen. Mobilierul era simplu, auster. Miss Helen nici nu ar fi știut ce să facă într-o cameră ca aceea. Ar fi înnebunit în câteva ceasuri fără obiectele scumpe cu care era obișnuită. Cuvertura de bumbac de pe patul pe care Lillian era bucuroasă că apucase să-l facă în dimineața aceea, covorul atârnat pe perete, măsuța de toaletă cu peria și pieptenul ei. Și pe noptieră, un teanc de scrisori.

Lui Lillian i s-a oprit inima în piept.

Noaptea trecută scosese din sertar scrisorile înflăcărate ale domnului Danforth și le recitise, ca să-și amintească că fusese iubită cândva, chiar dacă pentru scurt timp. O mai durea că el o respinsese, chiar dacă singură își abătuse acest lucru asupra sa. El ar fi renunțat bucuros la averea familiei Frick de dragul ei, dacă ea nu l-ar fi scandalizat cu trecutul ei.

S-a îndreptat spre ușă, sperând că o va încuraja pe Miss Helen să facă la fel, dar aceasta încremenise cu ochii la noptieră.

— Nu e scrisul domnului Danforth acolo? a întrebat ea, apropiindu-se.

Lillian le-a ridicat repede și le-a îndesat în buzunarul fustei.

— Aveam de gând să le pun în dosar astăzi. O să mă ocup de ele mai

târziu.

Miss Helen a întins mâna.

— Ba nu. Ar trebui să mă duc înapoi în camera mea ca să-l aștept pe detectivul acela caraghios. Dă-mi-le mie să le pun pe birou.

Lillian le-a scos încet din buzunar și i le-a dat cu fața nescrisă în sus. Dar Miss Helen le-a întors și a privit cu atenție scrisul.

— Dar de ce e numele tău pe plic?

Nu mai avea ce să-i spună și nici cum să o oprească. Miss Helen a deschis primul plic și a citit scrisoarea, ridicându-și ochii la Lillian după ce a terminat-o. Apoi s-a așezat pe scaun și a trecut la celelalte, cenușie la față, mișcând doar ochii pe măsură ce citea nefericitele cuvinte de dragoste din ele. Dragoste pentru Lillian.

Miss Helen a terminat de citit ultima scrisoare. Apoi s-a ridicat, lăsându-le să cadă pe jos, ca într-o cascadă albă.

— A fost o greșeală, Miss Helen. Îmi pare rău. Eu l-am refuzat.

— Deci în tot acest timp când eu credeam că domnul Danforth mă curtează pe mine, el umbla după tine?

— Nu vă merită în nici un fel. Cum ar putea? îmi pare nespus de rău, am încercat să-l descurajez.

— Eu sunt prea urâtă? De-aia? Mă găsea prea neatrăgătoare?

Lui Lillian i s-a rupt sufletul gândindu-se că Miss Helen se învinovățea pe sine și nu pe ea într-un moment ca acela. Biata femeie fusese mereu socotită lipsită de importanță, tatăl ei reamintindu-i mereu că nu era suficient de bună.

— Vă rog, nu e vina dumneavoastră.

— Atunci a cui? a întrebat ea, apropiindu-se și privind-o aspru pe Lillian.

— A lui. A domnului Danforth.

După o vreme, când a vorbit din nou, îi dispăruse toată nesiguranța, și i s-a adresat cu vocea ascuțită a celei mai bogate femei nemăritate din America:

— M-ai prostit, nu-i așa? Ai profitat de tot ce ți-am oferit eu, și apoi mi-ai luat tot ce aveam. Și-am să te distrug, domnișoară Lilly, pentru toate astea. Cum îndrăznești să mă faci de râs? Acum știu de ce ești în stare. Ești o mincinoasă și o trădătoare!

S-a apropiat atât de tare, încât Lillian îi putea vedea vinișoarele roșii din albul ochilor.

— Și ucigașă pe deasupra!

*

Peste câteva ceasuri, detectivul a venit în camera lui Lillian și i-a pus întrebări despre împrejurările morții domnului Frick și despre relația ei cu Miss Helen, dacă nutrea cumva vreun resentiment față de familie, dacă fusese martoră la vreun fel de discuții între domnul Childs și Miss Helen. Ea a răspuns cât a putut de corect, mulțumită că nu adusese în discuție scrisorile de dragoste. Probabil că Miss Helen nu voise să se afle că secretara ei particulară îi suflase pretendentul. Asta rămânea o suferință personală, nu una știută de toată lumea.

Și chiar avea motive să sufere, s-a gândit Lillian, privind de la fereastră cum apunea soarele peste Central Park. Cerul aranja acel spectacol pentru ceea ce ea credea că avea să fie ultima ei noapte în casa familiei Frick: o învălmășeală de tonuri roșii și portocalii. Mâine avea să fie dusă la închisoare, și viața nu îi va mai aparține. Țintise prea sus, și acum se prăbușea.

Pe la ora două noaptea, neputând încă să adoarmă, Lillian a ieșit din cameră, a coborât pe scara de serviciu și a luat-o pe coridorul principal de la etajul întâi. Privite la lumina lunii, portretele de pe pereți păreau că se încruntă dezamăgite la ea. Nu știa încotro se ducea, dar, când a ajuns în dreptul intrării principale, a tresărit auzind o mișcare. Unul dintre valeți – cel mai trupeș – stătea așezat pe un scaun în stânga ușii și s-a ridicat când a văzut-o.

Dar nu s-a îndreptat spre ea, ci s-a așezat chiar în fața ușii, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să încerce să fugă. Ceea ce poate chiar și făcea sau încerca să vadă dacă era posibil.

— Domnișoara Lilly? Mi-e teamă că va trebui să vă rog să vă întoarceți în camera dumneavoastră. Familia Frick mi-a spus să nu las pe nimeni să iasă din casă.

— Înțeleg, a spus Lillian, strângându-și halatul pe lângă ea. Suntem blocați aici, nu-i așa?

— Nu știu, domnișoară. Eu nu fac decât ceea ce mi s-a spus.

— Sigur că da, scuză-mă!

Omul nu avea nici o vină desigur. Când a ajuns din nou înapoi la etajul al treilea, ușa de lângă camera ei s-a dat de perete, speriind-o pe Lillian și

făcând-o să țipe. Dar era doar Bertha, care se freca la ochi.

— A… domnișoara Lilly, dumneavoastră erați? Mi s-a părut că aud pași.

— Vai de mine, ce m-ai speriat!

— Toată lumea e cu nervii la pământ, a spus ea în șoaptă. Nu pot să concep că ei cred că cineva l-ar fi omorât pe domnul Frick. Nu e adevărat, nu-i așa?

Lillian și-a amintit ce spusese Miss Helen înainte de a da cu ochii de scrisori, despre cât de mulți dușmani invidioși avea domnul Frick. Despre inundația de demult, care ucisese mii de oameni nevinovați. Ceea ce însemna că mai erau și alții în afară de membrii familiei Frick care ar fi avut motive să-l vadă mort.

Dar nu, Lillian se agăța de un pai. Șocul și lipsa somnului o făceau incapabilă să gândească limpede. În casă nu putea pătrunde nimeni.

— Am niște whiskey. Vreți să vă dau un pic, să puteți dormi? a întrebat Bertha, abia stăpânindu-și căscatul.

Nu era cazul să tină toată lumea trează.

— Nu, mă descurc, a răspuns ea.

S-au despărțit și, nu mult după aceea, sforăitul Berthei a răzbătut prin peretele ce le despărțea camerele. Lillian nu a mai putut adormi deloc.

Dacă voia să scape de învinuire, trebuia să afle cine a pus doctoria aceea. Nimeni altcineva nu avea să o apere.

Răspunsul era acolo, în vreun gest sau în vreo vorbă, de asta era sigură. Ceva era în neregulă, dar nu își dădea seama despre ce era vorba. Ceva se întâmplase în ziua precedentă, care nu avea nici o noimă. Dar ce anume?

Și-a petrecut orele rămase gândindu-se la ceea ce spuseseră membrii familiei când fusese citit testamentul, la reacțiile lor, încercând să determine ceea ce nu înțelegea, dar fără nici un rezultat.

La ora opt de dimineața, sleită de puteri, a răspuns la o bătaie în ușă. Era o cameristă.

— A spus Miss Helen să veniți în sala Fragonard într-o oră, domnișoară Lilly.

— Foarte bine, mulțumesc.

S-a aranjat cât a putut de bine, deși avea cearcăne negre sub ochi de parcă ar fi fost mânjită cu cenușă din șemineu, și a intrat în sală la ora indicată. Ce potriveală era să fie dată afară, sau trimisă la închisoare, sau orice altceva aveau să facă cu ea chiar în aceeași încăpere în care o păcălise pe

Miss Helen să o angajeze. Acolo, lângă tablourile în care se zbenguiau nimfele și se îmbujorau îndrăgostiții, se aflau doamna Frick, domnișoara Winnie, Miss Helen, doamna Dixie și detectivul particular, în timp ce domnul Childs stătea sprijinit de fereastră cu fața schimonosită.

Domnul DeWitt s-a ridicat în picioare, cu carnețelul în mână, și i s-a adresat lui Lillian.

— Am aflat între timp de o înșelătorie pe care ați făcut-o familiei Frick.

Prin urmare, Miss Helen le spusese. Lillian a răspuns înainte ca el să termine ce avea de spus.

— Mi-am cerut scuze lui Miss Helen mai devreme și îmi cer scuze acum întregii familii. Vă asigur că nu am avut nici o intenție să atrag asupra mea atenția domnului Danforth.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o umilească și mai tare pe Miss Helen, dar trebuia să încerce să îi convingă.

— El s-a ținut pe urmele mele, și la început am fost oarecum tentată, dar apoi i-am spus categoric că nu mă interesau avansurile sale. Îmi pare rău că am lovit-o atât de tare pe Miss Helen după câte a făcut pentru mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar asta n-ai fost în stare să o faci ca lumea!

Cuvintele pline de mânie ale domnului Childs nu îi erau însă adresate lui Lillian, ci surorii sale. A slobozit apoi un mârâit dizgrațios.

— Danforth a umblat după o muncitoare săracă lipită, nu după tine, o moștenitoare bogată! Ce-ar mai râde tata de toată povestea asta. Ar râde de tine!

— Ești prea necruțător, Childs, a țipat Miss Helen. Mamă, spune-i să tacă!

Domnul DeWitt nu se referise la scrisori. Speriată cum era, Lillian a deschis o rană pe care își dorea cel mai tare să nu o atingă.

Domnișoara Winnie și doamna Frick s-au uitat una la alta de parcă nu erau câtuși de puțin mirate de ce aflaseră. Biata Miss Helen – o veșnică dezamăgire.

— Dar nu la această înșelătorie mă referem eu, a spus domnul DeWitt.

Toți s-au întors spre el, privindu-l nedumeriți.

— Dar ce altceva? a întrebat doamna Frick.

— Domnișoară Lilly, a început domnul DeWitt, sunteți cunoscută și sub un alt nume?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Ni s-a adus la cunoștință că nu sunteți cine pretindeți a fi. Că sunteți cunoscută drept… a spus el, făcând o pauză și ferindu-și privirile, domnișoara Angelica Carter, sau mai bine spus Angelica, pur și simplu.

După felul cum se uita la ea, Lillian a înțeles că știa exact cine era, că văzuse fotografiile sugestive din presă. Doamna Frick și domnișoara Winnie erau buimăcite, dar Miss Helen a încremenit, cu gura căscată.

— Modelul? a întrebat ea.

— Da, a răspuns domnul DeWitt. Modelul artiștilor.

De-acum toate secretele ei erau dezvăluite, și pentru o clipă s-a simțit ușurată că putea fi exact cine era, fără să se mai ascundă. Dar imediat a cuprins-o panica. O singură rază de speranță mai avea, gândindu-se că Miss Helen, cunoscând mai îndeaproape lumea artelor, ar putea înțelege mai bine rolul pe care îl joacă un model în procesul creației și nu ar fi atât de scandalizată de slujba pe care o făcuse ea în trecut. Dar în sinea ei știa că doar puțini colecționari de artă – printre care și doamna Whitney, care era și ea artistă – aveau astfel de convingeri progresiste. Și ar fi încă un motiv să nu aibă încredere în ea, ca și cum scrisorile domnului Danforth nu ar fi fost de ajuns. Cu toate acestea, Lillian a răspuns, adresându-i-se lui Miss Helen, nu detectivului.

— Da, am fost model.

Domnul Childs a izbucnit în râs, dându-și capul pe spate.

— Și în tot acest timp noi am avut-o pe vestita Angelica sub acoperișul nostru? Ia stați așa! Nu zicea tata că ea era modelul femeii de deasupra intrării? Și uite-o acum chiar dinaintea ochilor noștri! Minunat!

— Childs! l-a admonestat Dixie.

— Asta nu e ceva de glumit! a spus doamna Frick. Ce Dumnezeu ai făcut, Helen?

Miss Helen a privit-o pe Lillian de parcă ar fi fost unul dintre portretele de pe pereți, studiindu-i mai întâi umerii, apoi talia, părul, picioarele.

— Ai pozat? Pentru bani?

— Am fost muză a artiștilor cândva. Dar nu am făcut nimic rău.

— E adevărat că ai omorât-o pe soția proprietarului dumitale?

Domnul Childs chiar se distra acum, când își consolidase poziția în familie, după ce o îngenunchease pe sora lui.

— Cum Dumnezeu? a exclamat domnișoara Winnie, albindu-se la față.

Totul se întâmpla prea rapid. Lillian nu putea gândi suficient de repede,

când toți se holbau la ea. Erau atâtea de spus: moartea mamei, propunerea domnului Watkins, mâna lipsită de vlagă a doamnei Watkins, sângele de pe covor. Și nu-și găsea cuvintele.

Domnul DeWitt se plictisise așteptându-i răspunsul.

— După ce am aflat adevărata identitate a domnișoarei Lillian, am făcut mai departe cercetări privind uciderea unei anume doamne Watkins din West Sixty-Seventh Street. Se pare că domnișoara Lillian, sau Angelica, este căutată de poliție pentru a fi interogată referitor la acest caz.

De la cine să fi aflat oare? Probabil nu de la domnul Danforth, căci nu-și imagina că domnul Childs i-ar fi destăinuit această problemă de familie. El era un străin, la urma urmei. Trebuie să fi fost cineva din casă. Singurul care ar fi putut ști ceva despre ea era domnul Graham. Și-a amintit cum venise la subsol să o avertizeze. Oare el să fi fost cel care o parase? Cum slujba lui era în pericol, să fi spus ceea ce știa în schimbul vreunei recompense? Dar nu asta era grija ei cea mai mare acum.

— Sunt nevinovată, vă jur.

Numai că toate acele coincidențe legate de numele ei nu puteau fi trecute cu vederea. De asta își putea da seama văzându-le privirile pline de dezamăgire, groază, trădare și batjocură. Era terminată.

— Și-acum ce-o să se întâmple? a întrebat Miss Helen.

— Am să o duc la poliție, și vor începe cercetările, a spus domnul DeWitt.

— Ba nu! a răsunat cu putere vocea doamnei Frick, de obicei subțire ca un ciripit de pasăre. Nu putem să asociem numele familiei Frick de un astfel de scandal. Soțul meu și-a petrecut toată viața să creeze un bastion al artei și culturii, și acum, la o săptămână după moartea lui, aveți de gând să scoateți femeia asta în public, să ne facem cu toții de rușine? Cu toată prostia făcută de fiica mea? N-am să permit așa ceva!

Domnul DeWitt a clipit de câteva ori nedumerit, uitându-se apoi la domnul Childs, să-i spună ce să facă.

Childs a încuviințat din cap.

— Are dreptate. Nu vrem să ne pângărim numele. Nu putem acționa mai discret?

— Nu văd cum, domnule, a răspuns domnul DeWitt. Angelica e dată dispărută de mai bine de trei luni. Indiferent ce veți întreprinde, va face vâlvă.

— Atunci dați-ne un răgaz de o zi, a spus doamna Frick. Vom pleca cu

toții la Eagle Rock și o să rămânem acolo toată luna până se liniștesc lucrurile.

— Și ce doriți să fac cu ea în timpul acesta? a întrebat domnul DeWitt.

Lillian era furioasă că se vorbea despre ea ca despre un maldăr de rufe urdare.

— Vă rog, nu am făcut nimic rău.

— Nu ai spus cine ești cu adevărat, a spus domnul Childs. Și ai obținut pe căi necinstite o slujbă în casa noastră. Te-ai amestecat în treburile surorii mele. Ai obținut bani de la tatăl nostru prin șantaj. Și există posibilitatea să-l fi și otrăvit după aceea, să fi furat un medalion cu o piatră prețioasă care aparținea scumpei noastre surori dispărute. Să înșir și alte lucruri?

Lillian și-a lăsat capul în jos, privind pierdută modelul complicat al parchetului, asemeni unor diamante rombice întrepătrunse.

— Nu am făcut nimic, a repetat ea încetișor.

Dar nimeni nu-i mai dădea atenție. Soarta îi fusese hotărâtă.

— O să o ținem în camera ei până mâine, a spus domnul Childs. După ce plecăm noi, poate veni domnul DeWitt să o ducă la poliție. Și nu vei pomeni nicăieri că ai descoperit-o pe Angelica la noi în casă, Poți să-mi promiți asta, domnule DeWitt?

— Am să fac tot posibilul să nu apară numele dumneavoastră în raportul poliției.

— Și ai să fii bine răsplătit pentru asta, și pentru rapiditatea cu care ai dat de capăt problemelor noastre.

— Dar nu am făcut-o eu, a protestat Lillian, ceva mai tare de data aceasta. Pentru numele lui Dumnezeu, oricine din camera asta avea un motiv să-l omoare.

Toți au izbucnit în strigăte care păreau că absorb pe de-a întregul aerul din jur.

— Cum îndrăznești? a țipat doamna Frick în timp ce domnișoara Winnie îi făcea vânt cu mâna ei dolofană, să-i răcorească fața.

Miss Helen s-a apropiat de Lillian, a stat o clipă, apoi a plesnit-o tare peste față. Lillian nu s-a clintit. Merita pe deplin așa ceva de la Miss Helen.

— O duc eu sus, a spus ea, întorcându-se spre ceilalți.

— Sunteți sigură? a întrebat domnul DeWitt.

— Am pus valeți de pază la fiecare ușă, a spus domnul Childs. Nu poate mișca nimeni fără ordinul meu.

Domnul Childs a chemat menajera-șefă și, împreună cu Lillian, au așteptat fără să vorbească, în holul principal, până când aceasta i-a înmânat lui Miss Helen cheia casei. Apoi au luat liftul până la etajul al treilea, și Lillian a profitat de apropierea lor forțată ca să încerce din nou să o îmbuneze.

— Nu am venit aici intenționat. Mă aflam pe stradă, în fața casei, și domnișoara Winnie a presupus că am venit pentru angajare. Mi-era atât de sete, și dânsa mi-a dat un ceai, așa că am lăsat-o să creadă ce voia. N-am vrut să vă induc în eroare.

Miss Helen nu a scos nici o vorbă. Ușile ascensorului s-au deschis și au pornit pe culoarul cel lung spre camera lui Lillian, care avea să devină pentru o vreme celula ei de închisoare.

— Am fost model, am avut mult succes. Dar nu am făcut nimic rușinos. Mama mea a fost cu mine la fiecare ședință. Am devenit tot mai cunoscută, și proprietarul meu s-a îndrăgostit de mine și, după moartea mamei mele, a încercat să profite de mine. El și-a omorât soția, și dintr-odată mi-am văzut numele legat de al lui.

— Așa cum te-ai legat și de domnul Danforth.

Nu mai era nimic de spus. Lillian se amăgise în multe privințe, mai ales crezând că putea avea o slujbă de lungă durată pe lângă Miss Helen, că vor putea lucra împreună la crearea unei biblioteci de artă extraordinare. Că aceasta ar fi putut fi profesia ei, munca vieții ei.

Miss Helen a deschis ușa și i-a făcut semn să intre. După ce Lillian a pășit înăuntru, ea a trântit ușa și a încuiat-o pe dinafară.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Miss Helen vrea să vă duceți până la ea.

Camerista care descuiase ușa lui Lillian îi aducea o tavă cu un castronel cu supă de roșii și o cană de ceai. Deși îi era foame, Lillian a luat tava, a pus-o pe măsuța de toaletă și a pornit jos după fată. Mâncarea avea să se răcească, dar nu asta era grija ei cea mai mare.

În dormitorul lui Miss Helen, activitatea era în toi. Ea arunca hainele în toate părțile, iar Bertha umbla în urma ci, adunându-le, cât pe ce să fie

lovită de un pantof de brocard.

— Unde este? striga ea. Știu că a fost aici, și-acum nu-l mai găsesc. Trebuie să-l găsesc.

— Ce căutați? a întrebat Lillian, fără să se miște din cadrul ușii.

Miss Helen și-a îndreptat spatele, subțiindu-și buzele.

— Am trimis după tine pentru că sper că știi.

— Ce să știu? a întrebat Lillian, trăgând adânc aer în piept.

— Dosarul cu scrisorile de la Sir Robert Witt[31], cele în care a descris sistemul lui clasificare pentru biblioteca lui de artă de la Londra. Trebuie să-l iau cu mine la Little Rock și nu-l găsesc.

— Mi-ați spus să-l pun în sala cu popicăria, pe rafturile pentru corespondență.

— Da? s-a mirat Miss Helen, privind pe deasupra capului lui Lillian, de parcă adevărul s-ar fi aflat în crăpăturile din mulajele de pe tavan.

— Da, așa mi-ați spus. Pot acum să mă duc să-mi mănânc rația?

— Ei, hai, nu mai fi așa teatrală!

Auzind-o atât de degajată, de parcă Lillian nu ar fi fost pe punctul de a fi dusă la închisoare, s-a înfuriat peste măsură.

— Nu eu sunt teatrală, a răspuns ea, arătând spre învălmășeala de haine și cărți care acoperea covorul cenușiu. Acum Bertha va trebui să pună toate astea la loc, și dosarul nici măcar nu era aici.

— Sigur, așa o să facă, a răspuns Miss Helen, uitându-se la Bertha. Dar ea nu se supără.

Bertha i-a aruncat o privire scurtă, plină de ură, dar Miss Helen se întorsese deja cu spatele. Nimic nu-i străpungea clopotul de sticlă al gândirii ei înguste.

— Mai bine vino cu mine, a spus, făcându-i semn lui Lillian să o urmeze. Să nu mai pierd timp.

Ajunse la subsol, s-a îndreptat către masa de lucru. Trecuse atâta timp de când jucaseră popice amândouă. O viață întreagă.

Lillian a găsit cu ușurință dosarul plin până la refuz de pe raftul de jos.

— Uitați aici. E îndosariat la litera C – Corespondență.

Miss Helen s-a uitat la el de parcă nu ar fi fost convinsă că avea nevoie de el și a oftat:

— E nemaipomenit de mare. Poate că-l las aici până la urmă.

Lillian abia s-a abținut să nu o trimită la plimbare.

— Mai doriți ceva?

— Hai, nu fi așa de… vreau să-ți spun ceva, adică, nu de asta te-am adus până aici, dar, dacă tot suntem singure…

Lillian a tăcut.

— Familia noastră a vorbit cu domnul DeWitt și am hotărât că, dacă ne spui unde e medalionul, o să-ți dăm drumul. Nu ne este de nici un folos să târâm numele familiei Frick prin noroi – ceea ce se va întâmpla cu siguranță –, dacă vei fi dusă la poliție și acuzată.

Ca de obicei, se gândeau numai la ei.

— Nu știu unde este. Nu l-am luat eu.

— Știu că asta tot spui, dar fii rezonabilă! O să fii liberă, și o să fie în folosul tuturor dacă ne spui.

— Nu știu.

Miss Helen a privit-o din cap până în picioare cu atenție.

— Tot nu-mi vine să cred că te-ai dezbrăcat și ai pozat goală unor bărbați.

— Am făcut-o ca mama și cu mine să avem ce mânca și unde locui.

— Totuși… nu-mi pot închipui cum ai putut face așa ceva. Atunci, înainte de dineu, când mi-ai spus să mă prefac că toată lumea e dezbrăcată, tot așa făceai și tu?

— Uneori. Odată ce te obișnuiești să fii gol, ți se pare ceva firesc. Gândiți-vă la toate nudurile pictate de cei mai mari artiști. Tițian, Botticelli. Și lor le-a pozat cineva.

— Nostim, a replicat Miss Helen, sumețindu-și capul. Aproape că am uitat că asta presupune existența unor oameni reali.

— Dumneavoastră le tratați dintr-un punct diferit de vedere: doar ca opere de artă care trebuie catalogate și evaluate.

— Nu pot să cred câte imagini de-ale tale sunt prin tot orașul! a continuat ea, mai degrabă admirativ decât cu dezgust.

— Nu sunt eu deloc, sunt doar forme idealizate, exagerate de felul în care bărbații socotesc c-ar trebui să arate femeile. Oricum, eu cred că e grozav că sunt expuse afară, la vedere, că nu e nevoie de taxă de intrare ca să fie văzute. Dacă omul de rând poate să privească o statuie și să fie impresionat, nu cred că e nimic rușinos în asta.

— Presupun că ai dreptate.

— Uitați ce e, eu, mai mult ca oricine, aș vrea să se descopere cine a furat medalionul. Și cine a lăsat doctoria lângă chiuvetă. Poate că, dacă ne unim

forțele, putem să-l descoperim împreună.

— Dar tu ești singura persoană căreia i-am spus despre medalionul Marthei și despre diamant, a protestat Miss Helen, ținând dosarul strâns la piept.

— Dar dacă ne-a auzit cineva vorbind? Dacă, fără să știm noi, a fost cineva în sala cu emailuri când ați pus medalionul în mâna domnului Frick?

Miss Helen a tăcut o vreme.

— Dacă a fost cineva acolo, ar fi auzit totul. Dar asta e greu de închipuit.

— Dar dacă mama sau fratele dumneavoastră ne-au auzit venind și s-au ascuns acolo?

Miss Helen a izbucnit în râs.

— De ce ar fi vrut mama sau fratele meu să ia medalionul?

— Lillian s-a străduit să găsească un răspuns, orice care să ducă discuția mai departe, să o determine pe Miss Helen să se gândească și la alte posibilități.

— Poate că mama dumneavoastră ar fi vrut să păstreze medalionul ca amintire de la Martha sau nu ar fi vrut să-l vadă îngropat cu tatăl dumneavoastră.

— Mama mi-ar fi spus dacă ar fi făcut asta și nu ar îngădui să fie acuzată o femeie nevinovată. La fel de bine poți să o bănuiești și pe Miss Winnie.

— De ce-am exclude-o? N-ar fi putut să-l ia ea?

— Cu ce scop? Ea adoră familia noastră, lucrează la noi de zeci de ani. Și ce-avea să facă? Să fure medalionul și să fugă apoi în lume cu valetul? Și să nu uităm că e surdă. Nu avea cum să ne audă.

Asta era adevărat. Și cu toate acestea, nimeni din familie nu avea să fie învinuit, chiar dacă ar fi luat medalionul.

— Ei bine, așa cum v-am mai spus, eu nu l-am luat, așa că nu pot să vă spun unde e.

— Deci preferi să te duci la închisoare în loc să fii liberă?

— Nu am de ales. Dar cine i-a spus domnului DeWitt că eu sunt Angelica?

— Nu am de unde să știu.

Oricum nu avea nici o importanță.

— Îmi pare rău că se sfârșește așa, a spus Miss Helen. Am apreciat ajutorul tău.

Se despărțea de Lillian ca și cum ea urma să plece la o altă slujbă, nu la

închisoare.

— Sunteți nemiloasă, s-a pomenit că spune fără voie Lillian.

— Și tu ești încăpățânată. O să chem un valet să te însoțească în camera ta.

S-a dus până la capătul popicăriei și a tras de cordonul brodat al soneriei.

Lillian s-a gândit să fugă, să se ascundă. Nu mai avea mult și urma să fie din nou închisă în camera ei. Subsolul avea tot felul de firide și locuri tainice. Ce-ar fi fost să găsească unul și să se ascundă? Sau poate în drum spre etajul al treilea să se strecoare într-un cufăr gol din debara, pe unul dintre rafturile uriașe din dulapul de lenjerie. Apoi, găsea ea cum să iasă de acolo în toiul nopții. La urma urmei, mai făcuse asta și altă dată, când fugise din apartament. Dar servitorii domnului Frick cunoșteau casa mai bine ca ea. Avea să fie prinsă în cele din urmă.

— Mă pot duce singură în camera mea, nu am nevoie să fiu păzită.

Lillian a pornit-o spre scări, întrebându-se dacă Miss Helen avea să încerce să o oprească. Dar nu a oprit-o.

În loc să urce la etajul al treilea, Lillian s-a dus până în holul cel mare de la etajul întâi. O cameristă s-a mirat când a trecut pe lângă ea, dar nu a strigat. Dacă la ușa de la intrare nu era nimeni, avea să meargă mai departe, îmbrăcată așa, doar cu hainele pe care le avea pe ea. Nu mai avea nimic de pierdut.

Dar afară, sub intrarea trăsurilor, stătea același valet.

În firida orgii de deasupra, a zărit geanta de piele a domnului Graham așezată lângă banchetă. Și-a aruncat ochii spre scară și a văzut că era deschisă ușa sălii cu orgă, acolo unde o sărutase domnul Danforth.

A pornit-o în vârful picioarelor pe scara de marmură și s-a strecurat înăuntru.

Domnul Graham lucra ceva la unul dintre tuburile de lângă fereastră. S-a întors și și-a șters palmele pe pantaloni.

— A, domnișoara Lilly! Tocmai făceam o ultimă vizită la orgă. Doamna Frick spune că muzica de orgă îi amintește prea mult de soțul ei. Mai cânt doar astăzi și asta va fi tot. Merg mai departe spre alte lucruri mai mari și mai bune.

Lillian s-a înfuriat să-l audă sporovăind liniștit, când viața ei era sfâșiată.

— Sau poate că vor să scape de dumneata după ce le-ai adus la cunoștință scandalul legat de numele meu.

— Cum adică?

— Acum au aflat tot. Dacă nu aveam prea multe necazuri înainte, acum, datorită dumitale, mi s-au dublat.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat el, împingându-și ochelarii pe nas.

— Dumneata i-ai spus detectivului cine sunt, și acum au de gând să mă trimită la închisoare.

— Nu știu de ce mă acuzi, dar eu nu am făcut nimic, a tăgăduit el cu o voce calmă, lipsită de agitația minciunii.

Dar poate că se pricepea să mintă convingător.

— Ai auzit-o pe doamna Whitney când a spus că sunt Angelica, și altă dată ai auzit când am recunoscut asta în fața domnului Danforth, acolo pe alee.

— Da, am fost de față în ambele ocazii. Și într-adevăr am bănuit că dumneata erai, dar nu aș fi spus asta nimănui.

— Cred că ai fost răsplătit generos pentru informația pe care le-ai dat-o. Ar fi trebuit să mă aștept la asta după ce ai venit atunci la mine, în subsol, și m-ai amenințat.

— Ba nu, am încercat să te previn, a răspuns el, abia stăpânindu-și cuvintele. Știi, în firida unde se află orga răsună tot ce se rostește în jur, ca o galerie a șoaptelor. Înainte de plecarea familiei în Pennsylvania, la înmormântarea domnului Frick, i-am auzit pe doamna Dixie și pe domnul Childs vorbind despre dispariția medalionului și pomenind numele dumitale. Și am încercat să îți spun să ai grijă.

Ea a încercat să-și amintească discuția. Să se fi grăbit să tragă concluzia, montată cum era să se apere, și să nu fi înțeles ce voia să-i spună? Și-a amintit cuvintele aspre cu care l-a îndepărtat.

— Nu mi-am dat seama… a bâiguit ea, nesigură.

— În orice caz, mie nu mi se pare deloc scandalos că ești Angelica. Familia Frick una gândește, și alta face… deși sunt înconjurați de sute de nuduri de bronz, se îngrozesc la gândul de a vedea în realitate o femeie goală.

Nu era nimic impudic în ceea ce spusese. El vorbise doar despre o stare de fapt fără să o străpungă cu privirile așa cum făcuseră domnul Childs și detectivul. După atâta timp, mai era cineva în afară de ea care înțelegea ironia amară a situației.

Ea l-a crezut și i-a trecut mânia.

S-a dus până în dreptul ferestruicii și s-a aplecat peste pervaz. Păcat că era prea îngustă ca să se strecoare afară prin ea.

— Trebuie să scap de aici. Sunt în mare pericol.

— Cum pot să te ajut?

— Nu știu ce să fac, a spus ea, întorcându-se spre el. Am încercat totul. Lor nu le pasă care e adevărul. Și nici nu știu de fapt care e adevărul, ceea ce mă lasă descoperită în fața învinuirii ce mi-o aduc.

— Apără-te.

— Am încercat, dar nu le pasă. Nimănui nu-i pasă cine a făcut de fapt lucrurile de care sunt acuzată eu: cine l-a omorât pe domnul Frick și cine a furat medalionul Marthei. Eu sunt doar o țintă ușor de doborât.

— Dar poți să explici la poliție, și poate că ei vor face cercetări.

— Detectivul particular a fost angajat de domnul Childs. Și nu am nici o șansă, mai ales acum, când se știe că eu sunt Angelica.

— Totuși, ai ajuns până aici! Și asta nu e de colo. Recunosc că am fost impresionat când mi-am dat seama cine ești și mai ales că ai putut să dobândești poziția de secretară particulară a cuiva din familia Frick.

— Păi asta e problema, eu nu am intenționat să obțin nimic. M-am nimerit să intru în casa asta, sperând că o să capăt o ceașcă de ceai.

Și totuși, chiar realizase imposibilul, ridicându-se atât pe plan social, cât și personal, adaptându-se la toate toanele lui Miss Helen, deprinzându-se să facă lucruri de care cu trei luni în urmă nici nu avea habar că există. Nu era vorba doar de noroc, ci de faptul că-și folosise mintea și discernământul.

Chiar atunci și-a auzit strigat numele, urmat de pași grei. Valetul era pe urmele ei.

*

Cerul de deasupra parcului era cenușiu, copacii desfrunziți. Lillian privea pe fereastră și se gândea la toate acele statui cu înfățișarea ei presărate prin tot orașul. Dacă ar putea ca prin minune să schimbe locul cu una dintre ele! Ar sta nemișcată pe orice piedestal, tăcută, cu privirea pierdută spre oamenii de sub ea, și la căderea nopții s-ar strecura în întuneric pe străzi, în anonimatul New York-ului. Când ar urca poliția în camera ei de la mansarda reședinței Frick ca să o ridice, ar găsi doar o statuie de marmură la fereastră, ca și cum s-ar fi prefăcut în piatră.

— Când te gândești ce-a făcut femeia aia înainte de a veni aici! s-a auzit

vocea stridentă a doamnei Dixie din grădină.

Lillian s-a aplecat periculos peste pervaz și a zărit creștetul capetelor doamnei Dixie și domnului Childs. Se aflau chiar sub ea, pe treptele care dădeau spre peluză.

S-a tras puțin înapoi să nu fie văzută, în cazul că ei s-ar fi uitat în sus. Cuvintele lor răzbăteau cu ușurință până sus.

— E abominabil! a răspuns domnul Childs.

— Crezi că i-a putut afecta și pe copii?

— Dar nici nu a stat prin preajma lor. Doar nu a fost guvernanta lor!

— Totuși! Helen ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să-i verifice recomandările. Ce bine că domnul Danforth te-a căutat să-ți spună că nu avea de gând să o ceară pe Helen de soție. Altminteri n-am fi știut nimic.

Asta i-a răsunat în minte lui Lillian. Nemernicul domn Danforth le spusese adevărul. Și în tot acest timp ea fusese convinsă că era cu neputință ca el să fie acela, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai puțin surprinsă. Despre ei o avertizase Kitty, curtezanii înflăcărați care o puteau distruge. Lillian fusese prea naivă ca să-și dea seama, se lăsase amăgită de posibilitatea ca cineva să o iubească.

— Când a apărut să înapoieze cecul de la tata, mi-am dat seama că mai era și altceva ce-l apăsa, pe lângă faptul că era convins că el și Helen nu s-ar potrivi.

— Tu ai avut mereu o intuiție nemaipomenită, dragule! Dar cum de-a venit vorba despre asta?

— A pomenit că a aflat ceva ce putea să strice bunul renume al familiei și a sugerat să scăpăm cât mai repede de domnișoara Lilly.

Ea respinsese avansurile domnului Danforth, și pentru asta el și-a pus în minte s-o distrugă. În ciuda tuturor învățămintelor mamei sale, capriciile înaltei societăți îi erau la fel de străine ca orice țară europeană a cărei limbă și obiceiuri nu le cunoștea deloc. Dacă le-ar fi cunoscut, poate că și-ar fi dat seama că declarațiile de dragoste ale domnului Danforth erau asemeni apei unui lac mâlos, strălucitoare la vedere, dar slinoase la atingere.

— Ce bine că ți-a spus, a pufnit Dixie, altfel ar fi putut să ne omoare pe toți, unul după altul.

— Dar să vezi ciudățenie! Helen mi-a spus că se îndoiește că domnișoara Lilly – sau Angelica, mă rog, cum vrei să-i spui – ar fi implicată. Ea nu crede că femeia asta e vinovată. Zice că nu ar fi avut suficient timp de când

i-a cerut să-i aducă apa până când a intrat ea însăși în baie să o ia, a spus domnul Childs, răsuflând cu zgomot. Și e ciudat că, atunci când i s-a oferit libertatea, femeia nu a recunoscut.

— Poate că nu a crezut că o să ne ținem de cuvânt.

— Păi avea și dreptate.

Deci fusese o înscenare până la urmă. Dar Lillian se îndoia că Miss Helen avea știință despre această parte a înțelegerii. Totuși, după cum vorbeau, nu părea că ei puseseră doctoria la îndemână sau că furaseră medalionul. Această discuție dovedea că nu puteau fi suspectați, doar dacă domnul Childs făcuse asta fără știrea soției sale.

Lillian simțea că i se învârtește capul de toate aceste dubii și înșelătorii.

— Dar cine altcineva ar mai fi putut intra acolo? a întrebat Dixie după o vreme. Camera mamei tale e legată de cea a lui Helen, care e legată de a tatălui tău.

— Tu crezi că mama l-a omorât pe tata?

— Doar i-a răbdat o grămadă de prostii atâta timp!

— Termină, Dixie! încetează cu chestia asta! Toată familia a fost vrăjită de străina asta cu o viață atât de abjectă, și e în joc reputația copiilor noștri. Cineva trebuie tras la răspundere.

— Bine!

— O să plecăm de-aici până sosește poliția s-o ia și să facă ce vor cu ea…

Vocea domnului Childs s-a auzit tot mai slab, căci intrau în casă, dar Lillian a rămas cu gândul la ce spusese doamna Dixie. Dacă ei doi erau nevinovați, ca și Helen de altfel – durerea ei era adâncă și sinceră, și Lillian nu-și putea închipui că ar fi putut să pună la cale moartea tatălui ei atunci ar fi fost cu putință să fie doamna Frick? Doar ea mai rămăsese. Și poate cineva dintre servitori.

Se tot gândea la amândouă întâmplările: moartea domnului Frick și furtul medalionului. Ceva făcea legătura între ele. Sau mai degrabă cineva.

Alături a auzit-o pe Bertha intrând în cameră, fredonând încetișor.

Bertha.

Bertha era trează, pe hol, când domnișoara Winnie dăduse fuga să o cheme pe Lillian în noaptea aceea nenorocită a morții domnului Frick.

Tot Bertha ieșise din galeria de artă când Miss Helen și cu Lillian se duceau să pună medalionul în mâna domnului Frick.

Și-a amintit privirea plină de ură pe care Bertha i-o aruncase lui Miss

Helen mai devreme, când stăpâna răscolea dormitorul căutând dosarul cu scrisorile lui Sir Robert Witt. Chiar dacă abia de sclipise fulgerător în ochii servitoarei, Lillian o văzuse.

La început, când se cunoscuseră, Bertha îi pomenise de unde provenea. Pennsylvania. Locul unde domul Frick își făcuse mulți dușmani, fiind posibil răspunzător de moartea a mii de oameni.

O auzea pe Bertha cum deschidea și închidea un sertar în camera de alături. Era atât de aproape. Cum să facă să ajungă la ea?

Geamul era înghețat din loc în loc, căci începuse să cadă lapovița. Lillian l-a ridicat. Dedesubt se aflau un pervaz îngust și o balustradă care mergeau de-a lungul clădirii. A pășit cu grijă afară și apoi, cu pași mici, laterali, s-a apropiat de fereastra Berthei. De câteva ori i-a scăpat piciorul, dar s-a apucat strâns de colțul casei de parcă ar fi fost o barcă de salvare și a așteptat să i se domolească bătăile inimii, ca să înainteze mai departe.

În cele din urmă a reușit. Bertha era în pat, citind o revistă, dar a sărit repede în picioare când a auzit-o pe Lillian că bate la fereastră.

— Dă-mi drumul înăuntru, i-a făcut Lillian semn, fără să vorbească cu glas tare.

Fără să șovăie, Bertha a deschis fereastra și i-a întins o mână, ca să o ajute să intre în cameră.

— Ești nebună! Puteai să cazi, să mori. Ce-a fost în capul tău?

— Bertha, trebuie să te întreb ceva, a spus Lillian, scuturându-și zăpada din păr și de pe rochie.

— Vrei să te ajut să scapi? a întrebat Bertha. Aș face-o dacă aș putea, e îngrozitor ce se întâmplă. Dar au pus pază la toate ușile.

— Bertha, din ce loc ești tu din Pensylvania?

Bertha și-a ferit privirea.

— Stai să văd dacă e bine închisă fereastra. Altfel se face tare curent aici.

— Nu ești cumva din orașul acela unde a fost inundația aceea mare[32]?

— Ce inundație? a întrebat-o Bertha, privind-o fără nici o reacție.

— Când s-a rupt un baraj și a distrus un oraș întreg. Și s-a spus că a fost din vina domnului Frick, dar nimeni nu l-a învinuit, nu l-a dat în judecată. Tu ești din Pennsylvania, nu-i așa? Ai fost acolo, a spus ea, așteptând și urmărind cum privirea goală a Berthei se umple de groază. Trebuie să fi fost înspăimântător.

Obrajii de obicei rumeni ai Berthei s-au albit de tot, și buzele au început

să-i tremure.

— Mie poți să-mi spui.

— Nu e nimic de spus.

Lillian a tăcut o vreme.

— Ai fost și tu în galerie, chiar înainte ca Miss Helen să pună diamantul în mâna domnului Frick. Poate că ai ascultat la ușă, și-apoi te-ai întors și l-ai furat.

— Cum așa? Nu!

— Dacă nu mărturisești, am să-i spun lui Miss Helen mâine-dimineață.

Bertha s-a cutremurat, de parcă s-ar fi ferit de o lovitură. S-a așezat pe pat, frământându-și mâinile. În cele din urmă, în sufletul ei a cedat ceva.

— Se zice că valul era de peste doi metri, mai înalt decât copacii. Eu fusesem pe dealuri cu mătușa mea, după ciuperci. Și-am văzut cum a măturat fabrica de sârmă, cum au explodat furnalele și-au ieșit la suprafață baloturi de sârmă ghimpată. I-am văzut pe părinții și pe sora mea ieșind din casă, auzind bubuitul exploziei. Era Ziua Eroilor, toată lumea era acasă. Eu am strigat cât m-a ținut gura, dar ei erau prea departe, și zgomotul apelor era asurzitor. Și mă întreb și acum dacă au murit înecați, neputând să mai respire, sau dacă au murit răniți de sârma ghimpată? Sau de amândouă la un loc.

Sleită de această mărturisire, a început să tremure.

— Așa că da, nu e nici o coincidență că am ajuns să lucrez în casa familiei Frick. Voiam să-i fac să plătească cumva. Dar odată ajunsă aici, mi-a cam pierit curajul. Erau oameni în carne și oase, nu monștri. Și nu mi-am putut ierta slăbiciunea, dar am mers înainte, gândindu-mă că într-o bună zi am să găsesc forța să fac ceva.

— Și ai prins curaj în cele din urmă, a spus Lillian, încrucișându-și brațele.

— Nu, nu l-am omorât. Deși eram gata s-o fac, dar n-am putut până la urmă.

— Ce vrei să spui? Erai trează în noaptea când a murit. Te-am văzut.

— Mi s-a spus să stau de veghe, poate domnul Frick sau Miss Helen o să aibă nevoie de ceva. M-am dus la el în baie și am văzut sticla de Veronal. Tata obișnuia să ia pentru insomnie și am crezut că ăsta era un semn să fac în sfârșit ceva. Așteptam de patru ani.

Buzele Berthei s-au strâmbat de parcă ar fi fost gata să plângă.

— Am umplut un pahar cu apă, am luat sticla de Veronal și i-am desfăcut dopul. Dar îmi tremurau mâinile atât de tare, că pur și simplu nu am putut duce treaba până la capăt. M-am gândit la Roddy și la planul nostru să ne căsătorim la primăvară, la promisiunea pe care ne-o făcusem unul altuia. Și mi-am dat seama că, dacă-l omor pe domnul Frick, nu o să-mi capăt familia înapoi, dar pot să-mi distrug șansa de a-mi întemeia propria familie. Așa că am pus sticla înapoi, pe marginea chiuvetei, i-am pus capacul și am fugit. Jur că nu eu am făcut-o.

Lillian s-a uitat atent la ea.

— Dar sticla nu era lângă pahar când am intrat eu în baie.

Își aducea aminte perfect, paharul stătea singur lângă chiuvetă, fără vreo sticluță de Veronal în preajmă.

— Dar eu acolo am lăsat-o.

Ceea ce însemna că altcineva venise și terminase treaba, după care făcuse să dispară dovada.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, a spus Bertha, plângând. Adică pentru ce era să fac. O să mărturisesc, am să le spun totul.

Povestea Berthei i-a frânt inima lui Lillian. Nu putea s-o învinuiască, chiar dacă suferea ea însăși consecințele. Și nici ea nu făcuse nimic rău.

— Ba nu, îl ai pe Roddy. Du-te și te mărită și fugi de-aici. Ai înțeles? Promite-mi că așa ai să faci.

— Promit! a spus ea, cu ochii roșii de plâns. Dar să știi că n-am fost numai eu în galeria de artă când s-a furat diamantul.

— Nu? Eu și cu Miss Helen eram acolo de ceva vreme și nu am văzut pe nimeni altcineva.

— Atunci se ascundea.

— Cine? Unde?

Apoi a așteptat ca fata să-i răspundă.

— Bertha?

Bertha a înghițit cu greu, și apoi a început să vorbească.

*

După discuția cu Bertha, Lillian s-a reîntors cu mare grijă în camera ei, tremurând încă de emoția stârnită de ceea ce auzise. Apoi a așteptat chiar lângă ușă, până a auzit pași și a întrebat cu voce pierită:

— E cineva acolo? Cine e?

De cealaltă parte a ușii s-a apropiat cineva.

— Da, domnișoara Lilly?

Era vocea menajerei-șefe. Minunat.

— Trebuie să merg la toaletă. Nu mă simt bine. Ați putea să-mi dați drumul?

— Ni s-a spus că nu avem voie.

— Îmi este tare rău. Cred că o să vomit. Puteți să mergeți cu mine, dacă vreți.

Cheia s-a răsucit în broască, și ușa s-a deschis. Menajera și-a aplecat capul să se uite de-a lungul coridorului.

— Duceți-vă. Dar repede.

Lillian s-a dus în toaleta femeilor și s-a încuiat în cabina din capătul cel mai îndepărtat. După câteva minute, menajera a apărut și ea.

— Ce se întâmplă aici? Ați terminat?

— N-am cum să plec de-aici. Chemați un doctor, vă rog. Cred că e ceva grav.

— Sunteți sigură?

Lillian a scos un zgomot ca și cum ar fi vomitat, mirându-se și ea cât de nedelicat a sunat.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu!

De îndată ce a plecat femeia, Lillian a ieșit din cabină, a luat-o pe scări până la etajul al doilea, pășind cât de ușor putea. A auzit niște servitori pe scara principală, dar s-a tras într-un mic hol ce dădea spre palier, ca să nu o vadă. De acolo, nu i-a fost greu să treacă în salonul unde se servea micul-dejun, apoi în cămară și, în fine, în budoarul doamnei Frick.

— Ce se întâmplă?

Doamna Frick stătea la o măsuță, scriind ceva într-un carnet cu coperte de piele, în timp ce domnișoara Winnie era întinsă pe un șezlong ceva mai încolo.

— Am venit să îmi cer iertare pentru neadevărurile spuse, a început ea, ridicându-și mâinile. Cred că e bine să auziți direct de la mine.

— Neadevăruri? a pufnit doamna Frick. Mai degrabă minciuni! Apoi i-a făcut semn domnișoarei Winnie: Du-te imediat să-l chemi pe Kearns.

Domnișoara Winnie s-a ridicat și a pășit către cordonul lung, cu ciucuri al soneriei prin care chemau valetul.

Lillian nu avea mult timp la dispoziție.

— Eu am ținut la domnul Frick, nu i-aș fi făcut nici un rău. Vă rog să mă credeți.

— Am crezut că ești potrivită să lucrezi cu fata mea, dar acum știm cu toții de ce ești în stare.

Chiar când domnișoara Winnie se apropia de cordon, Lillian a slobozit un geamăt mânios.

Amândouă femeile au tresărit, și doamna Frick și-a dus mâna la inimă.

— Doamne Dumnezeule! Ești nebună?

— Nu, nu sunt.

Răspunsul acesta îl știa, dar mai departe? Nimeni nu avea să-i creadă acuzațiile.

Așa că a fugit. Înapoi în hol, apoi pe palier. Domnul Graham se ridica de pe bancheta orgii și și-a înălțat privirea tocmai când ea se uita în jos peste balustradă. A încremenit, așteptând să vadă dacă el va striga. Dacă o va face, n-ar dura nici o clipă și-ar apărea valetul de la ușă. Fără îndoială că se aflase deja că ea a fugit.

El nu a scos nici o vorbă, dar i-a arătat din ochi sala orgii. Ea s-a strecurat pe lângă perete, ieșind din raza vizuală, și a intrat iute înăuntru.

O clipă mai târziu, ușa s-a deschis din nou și a intrat și el.

— Ce faceți?

— Știu cine l-a ucis pe domnul Frick. Și cine s-ar putea să fi luat și medalionul.

— Cine...?

— N-avem timp. Dar nu am de gând să plătesc pentru ceva ce n-am făcut. Trebuie să ies de-aici.

El a tăcut o clipă, ca și cum s-ar fi gândit ce să facă, apoi a încuviințat din cap.

— O să fac tot ce pot să vă ajut. Dar să știți că e cineva de pază la fiecare ușă.

Trebuia să fugă și nu era decât o singură cale.

— Am o idee.

Lillian a rămas singură în sala cu orga, ascultând gemetele și opintelile valeților care coborau bagaj ele familiei la automobilele ce așteptau la intrare. După câteva minute care i s-au părut ore întregi, domnul Graham a revenit și i-a făcut semn că putea ieși în siguranță. Au pornit iute amândoi, strecurându-se pe lângă pereți. În orice clipă avea să vină poliția să o ridice

pe Lillian.

L-a urmat pe domnul Graham pe coridor, pe lângă dormitorul domnului Frick, până în dreptul salonului său. Au intrat, și ea s-a dus drept la fereastra din stânga șemineului. Când ieșise pe pervazul ferestrei să ajungă în camera Berthei, văzuse că acea fereastră era lângă acoperișul terasei. Avea să o ia spre colțul din nord-vestul acoperișului și va păși apoi aplecată, la marginea luminatorului din galeria de artă, ca o garguie, până va reuși să scape. Lapovița se oprise și spera că nu se va lovi prea tare în cădere.

Domnul Graham a tras o pătură de cașmir de pe canapea și i-a întins-o.

— Să vă țină de cald. O să fug și eu pe Seventy-First Street cât de repede am să pot.

— Nu știu cum să vă mulțumesc.

Dacă planul acesta nu funcționa, avea să ajungă în închisoare cu un picior rupt sau poate chiar moartă. Era însă foarte mișcată că domnul Graham voia să-și pună viața în pericol, înnebunită de spaimă, l-a cuprins în brațe și l-a sărutat. Nu era deloc ca sărutul pe care i-l dăduse domnul Danforth sau ca acelea văzute în filmele mute din Times Square, era ceva cu totul diferit, plin de mister, dându-i totuși o senzație ciudată de familiaritate și siguranță.

Când s-au desprins în cele din urmă, răsuflau din greu amândoi.

— Aveți grijă, domnișoară Lilly, a spus domnul Graham, cu obrajii arzând.

În apropiere s-a auzit un zgomot.

— Ar trebui să plecați, a spus ea. Dacă vă descoperă cineva aici, vor vrea să știe ce căutați în partea asta a casei.

După plecarea lui, Lillian s-a mai uitat o dată la portretul domnului Frick de deasupra pianului.

Dacă avea noroc, nu va mai vedea niciodată această casă.

A deschis fereastra. Și a sărit.

CAPITOLUL DOUĂZECI

1966

Miss Helen a exclamat abia auzit. Sunetul s-a risipit ca o ceață înspre

tavanul sălii cu emailuri, unde Veronica și Joshua se aflau de o parte și de alta a ei.

— Dar diamantul lipsește, a spus ea.

Joshua a condus-o până la unul dintre scaunele cu spătar tare aflate lângă perete, pe care s-a așezat cu zgomot, arătându-i medalionul.

— Uite, aici e o mică încuietoare. Și înăuntru se afla diamantul care aparținuse surorii mele.

— Stați așa! Vă referiți la diamantul Magnolia? a întrebat Joshua.

— Da, a răspuns Miss Helen, privindu-l o clipă cu ochii măriți, în timp ce pe gât îi apăreau pete roșii. Tata i l-a dat când s-a născut, generozitatea lui nu avea limite, dragul de el! Știind cât de mult suferise după Martha, eu am pus medalionul cu diamantul în el în mâna tatei când a murit. Dar a fost furat imediat după aceea, luat direct din coșciug. Și se pare că a fost pus aici.

Veronica asista încremenită la această scenă. S-ar fi cuvenit să îi dea piatra prețioasă pe loc și să-și ceară scuze. Dar, dacă ar face asta, ei ar putea chema poliția. Cu siguranță că Miss Helen ar chema poliția să o ridice pe ea, cea cu nume german de familie. Nu avea nici o îndoială.

— S-a întâmplat chiar înainte de venirea oamenilor pentru condoleanțe, a început Miss Helen, trăgându-și o batistă din mânecă și ștergându-se la ochi. Când sora mea, Martha, a murit, a fost o ușurare amară pentru noi toți, să o vedem scăpată de durerile cumplite. Dar vă puteți închipui ce a însemnat asta pentru tata? Să fii unul dintre cei mai bogați oameni din America și să nu poți fi de nici un folos fetiței tale? Am crezut că l-ar liniști oarecum dacă diamantul Marthei ar fi la el, a continuat ea, cu fața înroșită și cu nasul curgând. Dar, după ce a fost furat, nu am avut de-ales decât să-l îngropăm fără el. De fapt, de la bun început foarte puțini au știut de medalion, și de diamant, sau de faptul că am vrut să-l îngropăm cu el. Doar domnișoara Lilly.

— Domnișoara Lilly? a întrebat Veronica.

— Da, secretara mea particulară.

— A, cea care v-a furat curtezanul, a precizat și Joshua, dând din cap. Îmi pare rău că v-a produs așa o suferință.

— Sigur că mi-a produs, s-a rățoit Miss Helen, a cărei dispoziție s-a schimbat mai iute ca argintul viu, la fel și voi, care v-ați băgat nasul cotrobăind prin casa mea, reamintindu-mi de cea mai cumplită zi din viață.

Cum ați îndrăznit?

Joshua avea să piardă totul dacă Miss Helen îi reclama pentru ceea ce făcuseră. Avea să fie dat afară și nu va mai ajunge niciodată la universitate.

Acum și-a dat seama ce prostie făcuse să ia diamantul. Familia Frick trecuse prinț chinuri groaznice, și a lua diamantul ca să-și rezolve propriile probleme de familie nu era o modalitate corectă de a rezolva ceva. În ciuda averii lui Miss Helen, acest giuvaier avea pentru ea o însemnătate mai mare decât toate picturile și sculpturile la un loc, și Veronica nu avea nici un drept asupra lui. Absolut nici unul.

Dar cum să îndrepte lucrurile?

Foarte degajată, a scos diamantul din buzunar și l-a strecurat în palma strânsă.

— Stați așa, ia să mă mai uit încă o dată și eu!

S-a îndreptat spre cel de al doilea compartiment secret, blocându-le vederea cu spatele, și cu gesturi largi a căutat cu mâna până în capăt.

— Ia te uită! a strigat ea, scoțând încetișor diamantul ca și cum abia atunci îl găsise, cu o mișcare atât de stângace a mâinii, că se mira și ea. Ăsta e?

— L-ai găsit! a exclamat Miss Helen cu răsuflarea tăiată.

— Probabil că a căzut din medalion la un moment dat, a spus Veronica, punând diamantul în palma lui Miss Helen.

Joshua i-a aruncat o privire ciudată, știa că piatra nu fusese acolo mai devreme. Își dădea seama că ea se prefăcea că a găsit-o doar atunci. Veronicăi i s-a făcut rușine. Nu avea nici o scuză și îi părea extrem de rău că îl dezamăgise.

Brusc, lumina s-a aprins cu o eficiență năucitoare. Pana de electricitate și viscolul se terminaseră.

Veronica și-a ridicat privirea la becurile strălucitoare din candelabrul de alamă, apoi s-a uitat la Miss Helen.

— Deci credeți că secretara dumneavoastră v-a furat medalionul? a întrebat ea, dorind cu tot dinadinsul să-i abată atenția.

— Așa am crezut atunci, dar acum nu mai cred că ea ar fi putut face asta.

— De ce?

— Ea nu avea știință despre acest compartiment. Nu e ceva de care să-ți dai seama doar dacă îți arunci privirea prin cameră, trebuie să știi asta.

— Dar făcea parte din căutarea comorii, a precizat Joshua.

— Numai că domul Danforth nu a ajuns să găsească lanțul de ceas, și eu am scris cu mâna mea toate indiciile, fără ajutorul domnișoarei Lilly. A fost o perioadă foarte grea pentru familia mea, când totul se ducea de râpă, iar domnișoara Lilly a fost acuzată de două lucruri: furtul medalionului și otrăvirea tatălui meu. S-a crezut că ea a pus un somnifer în apa lui de băut, ceea ce i-ar fi produs moartea. Când a fost interogată, a negat, jurând că era nevinovată, și apoi a fugit înainte de a veni poliția să o aresteze. Și acum nu vom ști adevărul niciodată. Fratele meu și soția lui nu mai sunt, tata, mama au murit și ei. N-a mai rămas nimeni în afară de mine.

Dar asta nu era neapărat adevărat.

— Dar ce-ar fi dacă am căuta-o pe această domnișoară Lilly? a întrebat Veronica.

Miss Helen a scuturat din cap.

— După atâta timp? Cine știe pe unde o fi? Probabil departe de aici. M-a căutat o singură dată, când a murit mama. Mi-a trimis o scrisoare de condoleanțe și mi-a spus că avea să-mi spună ceva important.

Deci nu dispăruse cu totul.

— Cum o chema de fapt?

— Lilly. Lillian Carter sau Angelica, a răspuns Miss Helen, rostind ultimul cuvânt ca și cum l-ar fi scuipat.

— Cum ați spus? a întrebat Joshua, nedumerit.

— A fost cunoscută drept Angelica de pe vremea când era model.

— Adică acea faimoasă Angelica? Muza din Epoca de Aur?

— Ai auzit de ea? s-a mirat Miss Helen.

— Sigur că da. Stați așa! Adică secretara dumneavoastră particulară a fost Angelica, modelul pentru figura de pe basorelieful de la intrare? a întrebat Joshua.

Veronica și-a amintit că el pomenise despre acest model când i-a prezentat casa, spunând că dispăruse. Modelul și secretara erau una și aceeași persoană. Era o ușurare să afle că femeia nu pățise nimic rău, așa cum își închipuise Veronica, ci își găsise o nouă cale în viață.

— Te rog să mă crezi că habar nu am avut cine era, a spus Miss Helen.

— Dar cum a devenit secretara dumneavoastră particulară? a întrebat Veronica.

— Din greșeală, încă nu știu cum de s-a putut întâmpla. Dar ne-am înțeles bine o vreme, a răspuns Miss Helen, clătinându-se ușor, cu gândul pierdut

în alte vremuri.

— Când v-a scris, era pe plic și o adresă a expeditorului? a întrebat Veronica. Am putea să o căutăm, să vedem dacă mai e în viață.

Se străduia cu disperare să o țină de vorbă pe Miss Helen ca să nu-i dea răgaz lui Joshua să o întrebe despre descoperirea miraculoasă a diamantului.

— Cum să-mi mai aduc aminte? Era în 1931. Am aruncat scrisoarea la gunoi, acolo unde îi era locul.

Dar apoi a încremenit, de parcă încerca să-și scormonească prin minte.

— Undeva prin nordul statului.

— Dar nu vă mai amintiți ștampila poștei? Sau ceva de genul acesta? a întrebat Joshua.

Miss Helen s-a gândit o vreme.

— Ceva cu un copac… Pin sau cam așa ceva…

— Poate că putem să ghicim… să vă ajutăm să o găsiți, a spus Veronica.

— E o cauză pierdută. Nu văd de ce v-ați pierde timpul, a răspuns Miss Helen, fără să refuze categoric.

— Ne trebuie o hartă a statului, a spus Veronica. Aveți așa ceva pe aici?

— Sigur că da, nu am o bibliotecă aici?

Întorși în biroul ei din clădirea bibliotecii, Miss Helen a scotocit prin sertarele unei mici mese de lucru ce se afla într-un colț.

— A trebuit să o dau afară pe secretara mea particulară săptămâna trecută, pentru că nu era în stare să priceapă sistemul meu de îndosariere, chiar dacă i l-am explicat de nenumărate ori. Uite, am găsit-o.

A scos din sertar o hartă a statului New York și i-a dat-o Veronicăi. Ea a întins-o pe măsuța din fața canapelei și, urmărind cu degetul, a citit numele localităților.

— Pine Knolls. Asta să fie?

Miss Helen a zâmbit uimită de propria memorie.

— Sigur că da. Pine Knolls. Eu am avut întotdeauna ochiul atent format pentru detalii și o memorie bună. Așa zicea și tata.

Chiar dacă omul murise de peste cincizeci de ani, Miss Helen îl pomenea permanent, ca și cum se mai afla în clădirea de alături, adunând opere de artă. Veronica și-a amintit cu câtă mândrie le-a spus că toate ornamentele și feroneria din biroul ei proveneau din dormitorul lui. Domnul Henry Clay Frick avea încă o mare influență asupra fiicei sale.

— Îmi permiteți să folosesc telefonul? a întrebat Joshua. Dacă

funcționează, am putea cere telefonistei niște informații.

Miss Helen a încuviințat din cap.

Joshua a evitat să se uite la Veronica în timp ce se îndrepta spre masa de lucru. Probabil că era îngrozit că ea avusese diamantul asupra ei în tot acest timp. Spera că nu avea de gând să cheme poliția, să o acuze de înșelăciune. I-a trecut prin minte că era absolut singură acolo, în America, fără să aibă pe cineva care să-i sară în ajutor și, copleșită de spaimă, nu dorea decât să audă vocea mamei ei. Ii promisese că o va suna cu taxă inversă după sesiunea foto, și Trish era probabil speriată de-acum că fusese înghițită de marele oraș.

— Trebuie să dau și eu un telefon. Vă supărați dacă ies puțin?

Nu i-au răspuns nici Joshua, nici Miss Helen, așa că s-a strecurat afară, a luat ascensorul până jos, la șirul de cabine telefonice pe care le zărise mai devreme în holul bibliotecii. A intrat într-una dintre ele și a așteptat ca telefonista să-i facă legătura.

— Veronica! Ce faci? a întrebat mama, iar vorbele s-au auzit slab, fără greutate.

— Sunt bine, mamă. Îmi pare rău că nu te-am sunat până acum, dar a fost viscol aici și nu a mers nimic.

— Ce păcat! Și te duci azi la Newport?

Newport, Barnaby și sesiunea foto, toate păreau din altă viață. O viață la care nu râvnești.

Chiar dacă prin absurd Sabrina i-ar cere să continue, Veronica nu ar mai vrea asta. Nu voia să mai aibă de-a face cu bărbați îngâmfați și cu fete slăbănoage și răutăcioase. Zilele petrecute în Muzeul Frick îi dezvăluiseră câte alte posibilități avea. Dacă Joshua putea să pătrundă în viața artistică, să-și împlinească pasiunea, atunci putea și ea să facă asta. Chiar dacă nu știa exact ce pasiune avea.

I s-a pus un nod în gât, gândindu-se la Polly. Răspunsul nu era atât de ușor de găsit.

— Nu, nu mă mai duc la Newport. De fapt, cred că am să vin curând acasă. Ce face Polly?

— Vai, draga mea…

Veronicăi i s-au tăiat picioarele.

— Ce s-a întâmplat?

— Refuză să mănânce. Au încercat să-i dea tot ce-i place ei, eu i-am dus

și prăjitură cu frișcă, dar ea pur și simplu nu vrea să mai mănânce.

— Biata Polly. Trebuie să fie tare nefericită, dacă nu a mâncat nici măcar prăjitură cu frișcă. Cine știe ce se întâmpla acolo?

Lacrimile îi înțepau ochii.

— Trebuie s-o aducem acasă, mamă.

— Știi bine că nu pot. Asistentele medicale de acolo spun că așa fac toți la început, că îi mai trebuie timp să se acomodeze. O să fie bine mai încolo.

Optimismul improvizat din vorbele mamei nu au făcut decât să-i sporească spaima. Mama ei voia cu tot dinadinsul să creadă că ceea ce îi spuneau asistentele era adevărat, atât de mult își dorea ca amândouă fetele ei să fie fericite.

— O să vin cu primul avion acasă.

— Nu te grăbi. O să mă ocup eu de ea, promit.

După ce au terminat convorbirea, Veronica a sunat la linia aeriană, dar zborurile nu se reluau încă după viscol și nu a putut găsi un loc decât a doua zi după-amiază. Și-a schimbat rezervarea, și apoi s-a întors în biroul lui Miss Helen. Noaptea trecută părea să fi fost un vis, care se risipise la lumina dimineții, iar acum realitatea o împresura strâns din toate părțile. Pentru o clipă, i-a trecut prin minte să își ia geamantanele și să se facă nevăzută în orașul acoperit de zăpadă, cu vestita ei coadă între picioare, dar nu-i putea face una ca asta lui Joshua. Nu după cele două zile petrecute împreună.

— Nu-mi pot aduce aminte numele lui orice-aș face, îi spunea Miss Helen lui Joshua când Veronica a intrat în birou. Ce supărat ar fi Papsie. Ținea atât de mult la omul ăsta.

— La cine?

— La organistul care ne cânta când noi eram la masă.

— Nu o găsim pe Lillian Carter în Pine Knolls, i-a explicat Joshua. Și Miss Helen spune că familia credea că Lillian a fugit cu organistul angajat aici.

— El a plecat imediat după dispariția domnișoarei Lilly, și ne-am întrebat întotdeauna dacă nu cumva era o legătură între ei doi. Dar apoi am început să ne certăm între noi pentru moștenire și n-am mai vorbit niciodată despre asta. Dar nu-mi pot amintit deloc cum îl chema.

Numele i-a răsărit Veronicăi în minte din senin.

— Archer Graham, a spus ea, văzând clar cu ochii minții numele scris cu

cerneală pe o foaie.

— Cum? s-a mirat Joshua.

— Archer Graham, sunt sigură că el e.

— Minunat! a strigat Miss Helen, pocnind din degete. Așa e. Ai dreptate.

— De unde știi? a întrebat Joshua năucit.

— I-a scris o scrisoare domnului Frick în care îi confirma că avea să cânte pentru el încă un an. Era printre documentele de jos.

— Bravo, fetițo! Mi-aduci aminte de domnișoara Lilly! Femeia asta avea capacitatea stranie de a-și aminti amănunte dintr-astea, știa exact unde erau lucrurile pe care eu le credeam pierdute. Ce păcat că a fost o stricată obraznică! Da, Archer Graham, a repetat ea, agitându-și degetul slab către Joshua. El e. Sună din nou și cere numele ăsta.

Joshua a format numărul centralistei.

— Vă rog să-mi dați numărul de telefon și adresa unui domn Archer Graham din Pine Knolls.

După o pauză, a început să scrie grăbit pe un carnet, și apoi a închis telefonul.

— L-am găsit.

— Deci e adevărat că au fugit împreună, a răbufnit Miss Helen. Am avut dreptate și de data aceasta!

— Vreți să-i telefonăm? a întrebat Joshua, răsucind carnetul spre Miss Helen.

— Nu, a scuturat ea din cap. Nu așa se procedează. Vreau să-i văd fața femeii aceleia când am s-o întreb. Cât de departe e Pine Knolls?

Joshua cerceta harta.

— Cam două ore.

— Am mașina afară, a spus Miss Helen, probabil că drumurile s-au curățat de-acum.

Apoi i-a privit pe rând, disprețul ei obișnuit fiind înlocuit de o sclipire năstrușnică.

— N-ați vrea să veniți cu mine? E mai plăcut să ai tovarăși de drum într-o mică excursie la țară.

— Cred că s-au anulat cursurile mele astăzi, a spus Joshua. Mi-ar plăcea foarte mult. Veronica, vii și tu?

Întrebarea nu sunase prea prietenos.

Dacă nu ar fi mers cu ei, nu avea altceva de făcut decât să aștepte în

aeroportul deja foarte aglomerat. Așa nu s-ar mai gândi la Polly și ar avea ocazia să-și ceară scuze lui Joshua pentru gestul egoist de a fura diamantul. Și, pe deasupra, trebuia să recunoască că era curioasă să afle ce se întâmplase, să cunoască un model din anii 1910.

— Da, sigur că vin.

*

Veronica s-a așezat pe bancheta din spate a mașinii Lincoln Continental a lui Miss Helen, încercând să-și țină privirea în față, așa cum îi spusese tatăl ei să facă pentru a nu avea rău de mișcare. Poate că asta era valabil pe mare, dar sigur nu funcționa pe drumurile șerpuitoare din nordul orașului. În primul rând, pentru că nu se vedea orizontul, doar copac după copac, trecând în viteză pe lângă geam, cu o frecvență amețitoare. În al doilea rând, pentru că Miss Helen nu-și bătea capul să respecte limitele de viteză sau conduita cuvenită pentru șofat. Accelera în spatele vreunui șofer care nu bănuia nimic, apoi apăsa de mai multe ori frâna, pentru că se apropiase periculos de mult de bara din spate a mașinii din fața lor. Joshua s-a sprijinit de bord de câteva ori ca să-și țină echilibrul, dar, după ce a făcut asta a patra oară, Miss Helen i-a aruncat o privire mânioasă și a mormăit ceva despre „fătălăi”, după care el și-a ținut mâinile la spate tot timpul.

Temperatura crescuse, făcând să strălucească mormanele de zăpadă din noaptea trecută, care se topeau. De sub troienele de pe marginea drumului se prelingea apa, și Veronica mulțumea sorții că nu era înghețată. Altfel ar fi sfârșit-o cu siguranță într-un șanț înainte de a ajunge la Pine Knolls. Singurul lucru ce îi ținea inima să nu o ia razna era că murea de oboseală. Nu se odihnise prea bine în ultimele două nopți, căci zgâlțâitul geamurilor nu o lăsase să doarmă ca lumea. Gândurile îi erau încețoșate de oboseală.

Singurul motiv de a se reîntoarce acasă era să o vadă pe Polly, iar gândul la ceea ce va urma o deprima cumplit. Să-i explice mamei că terminase cu modellingul. Să facă față mâniei Sabrinei și dezamăgirii produse de purtarea ei. Să se ducă să lucreze înapoi la unchiul Donny.

Câteva ore mai târziu, au ajuns pe strada principală din Pine Knolls, cu magazine ponosite ce se profilau pe fundalul zăpezii albe și strălucitoare. Au traversat o cale ferată și, cu ajutorul indicațiilor lui Joshua, care citea pe hartă – Veronica nu-l invidia câtuși de puțin, căci la un moment dat se făcuse aproape verde la față –, au ajuns în cele din urmă în fața unei mici

gospodării cu o casă cu obloane cenușii, în spatele unui zid de piatră. În grădina din față se înălța un stejar uriaș ale cărui ramuri se răsfirau ca niște degete.

Miss Helen a intrat pe aleea din față și a oprit mașina. Purta o pălărie caraghioasă cu fundă și boruri largi și mănuși de piele pentru șofat, de parcă ar fi mânat o birjă cu cai și nu o mașină modernă. Femeia asta venea din altă epocă.

— Nu intrăm? a întrebat Joshua.

— Poate că nu asta e casa, a spus Miss Helen, scoțându-și o mănușă, de parcă s-ar fi răzgândit asupra întregii povești.

— Sunt sigur că asta e, a răspuns Joshua.

Veronica se străduia să-și domolească teama, să-și țină așteptările în frâu.

— S-ar putea să nu mai locuiască aici sau să se fi prăpădit, și-a dat ea cu părerea.

— Să fi murit? Nici vorbă! Femeia aia avea nervi de oțel. O să trăiască cu siguranță mai mult ca mine, a pufnit ea, scoțându-și și a doua mănușă cu un gest teatral. E cazul să-i spun ce-am de spus. Cum de-a îndrăznit să fugă așa?

Zăpada fusese dată la o parte, croind o potecă îngustă până la ușa casei, și Joshua a lăsat-o pe Miss Helen să o ia înainte. Veronica a dat și ea să o urmeze, dar Joshua a pornit și el în același timp, așa că s-au ciocnit unul de celălalt.

— Scuze, a spus ea. Ia-o tu înainte.

— Ba nu, du-te tu.

Miss Helen ajunsese la ușă.

— Hai, ce faceți, nu veniți?

Veronica i-a atins mâneca hainei și i-a spus încetișor:

— Îmi pare rău, Joshua, de diamant.

— Deci tu l-ai luat! a spus el în șoaptă.

— Da, și-mi pare foarte rău. Aș vrea să-ți explic.

Dar nu a mai apucat.

— Haideți odată! Că nu stau aici toată ziua! a strigat Miss Helen la ei.

S-au adunat cu toții în fața ușii, unde între două felinare se afla o bancă albastră. Miss Helen a bătut cu putere în ușă.

Un bărbat în vârstă, cu o claie de păr argintiu și ochelari rotunzi a deschis, uitându-se la ei uluit.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Miss Helen a înghițit din greu înainte de a răspunde, acesta fiind singurul semn de emoție pe care l-a observat Veronica. Altminteri, chipul i-a rămas neclintit ca o mască rece.

— Archer! Ce naiba cauți în orașul ăsta groaznic? Bănuiesc că duminica cânți la orgă într-o biserică amărâtă, instruind vreun cor de vagabonzi afoni. Tata ar fi foarte dezamăgit că-ți irosești talentul așa. Ce păcat!

— Miss Helen! a exclamat omul cu ochii măriți de uimire.

— Eu sunt! Și dă-ne drumul în casă!

El s-a dat la o parte în micul hol de la intrare, și Miss Helen a intrat triumfală pe ușă. Joshua i-a făcut semn Veronicăi să intre după ea, apoi a șovăit o clipă, așteptând ca stăpânul casei să-i facă semn, poftindu-l și pe el să intre. Veronica și-a dat seama cu câtă nonșalanță se purta, căci ea și Miss Helen nu stătuseră pe gânduri să intre, în timp ce Joshua nu putea niciodată să își dea seama dacă era binevenit sau nu.

— Cu ce ocazie pe aici, Miss Helen? a întrebat Archer Graham.

Din altă parte a casei se auzea cum cineva spăla vase.

— Caut niște răspunsuri. Unde e domnișoara Lilly? Sunt convinsă că se află aici.

— Lillian, a strigat bărbatul.

O găsiseră!

S-a auzit apa oprindu-se.

— Da, dragule!

Cei trei s-au dus după el în bucătărie, unde o femeie trecută de șaizeci de ani stătea dinaintea unei chiuvete, ștergând un pahar. Când a văzut-o pe Miss Helen, a încremenit o clipă, după care a pus paharul cu grijă pe bufet.

Joshua spusese că femeia a fost un model faimos la vremea ei, și Veronica înțelegea acum de ce. Avea trăsături clasice, perfecte, un nas regal și ochi căprui catifelați. Chiar dacă pielea îi era ușor ridată, osatura îi era fără îndoială maiestuoasă, cu bărbie puternică și pometi ridicați. Cu mult mai tânără decât ea, cu claia ei de păr și picioarele slăbănoage, Veronica se simțea prin comparație ca o floare sălbatică. Moda și stilurile se schimbă, dar domnișoara Lilly – cum îi spusese Miss Helen – rămânea o frumusețe veșnică.

— Nu doriți o cafea sau un ceai? a întrebat domnișoara Lilly, de parcă erau doar niște vecini care trecuseră pe acolo să-i salute.

— Niște ceai pentru toți, a cerut Miss Helen, hotărâtă să nu-și trădeze emoțiile.

Au acceptat cu toții invitația domnului Graham să ia loc la masa din bucătărie. Lemnul întunecat era scrijelit cu niște semne ca hieroglifele antice, pătate de vreme, atât de diferit de mesele lucioase de mahon din casa familiei Frick. Când trecuseră prin salon, Veronica observase fotografiile de pe polița de deasupra șemineului, cu un cuplu mai în vârstă și o femeie mai tânără cu un copil în brațe. Masa aceea fusese murdărită de copii și nepoți, dar asta nu conta câtuși de puțin.

— Am venit cu niște colegi, a început Miss Helen, arătând spre Veronica și Joshua. Haideți, prezentați-vă!

— Eu sunt Joshua Lawrence, a început Joshua, făcând ușor cu mâna. Sunt stagiar la Muzeul Frick.

— Încântată de cunoștință, Joshua. Eu sunt Lillian, și el e soțul meu, Archer.

Urma rândul Veronicăi, dar nu era sigură cum s-ar potrivi în acest puzzle.

— Eu sunt Veronica Weber, sunt nou-venită.

Miss Helen s-a strâmbat auzind numele ei de familie, dar apoi a încuviințat din cap, ca și cum erau doar niște copii care se purtau în fine cum se cuvenea.

— Am primit scrisoarea dumitale, domnișoară Lilly, după moartea mamei, a spus Miss Helen.

Lillian a turnat apă fierbinte în ceainic și l-a pus pe masă, iar Archer a scos cești și farfurioare, un vas mic pentru lapte și o zaharniță.

— Mama dumneavoastră a fost o persoană bună, în felul ei. Mi-a părut rău să aud că s-a prăpădit.

— Ei bine, asta a fost demult. Să nu mai pierdem timpul. Am venit aici din pricina scrisorii aceleia. M-ai lăsat să înțeleg că aveai să-mi spui ceva despre ce s-a întâmplat în noiembrie 1919.

— Dar suntem în 1966, Helen! De ce-ai așteptat atâta?

Miss Helen a înghițit în sec, auzind asta. Era evident că nici un angajat, din trecut sau din prezent, nu i se mai adresase direct pe numele de botez.

— Ei, după cum bine știi, domnișoară Lilly, eu am de condus o bibliotecă și a trebuit să mă ocup și de transformarea casei în Muzeul Frick. Am fost ocupată.

— Desigur.

— Dă-i drumul, atunci! Poți să-ți ceri scuze.

Lillian și-a ridicat capul, privind-o aspru:

— Pentru ce?

— Pentru suferința pe care ai cauzat-o familiei mele. Presupun că de aceea mi-ai scris.

— Ei, bine, nu aveți dreptate. Cred că dumneavoastră ar trebui să-mi cereți scuze pentru ceea ce mi-ați făcut.

Miss Helen s-a aplecat spre ea, gata de confruntare.

— Doar două cuvinte, fată dragă: Richard Danforth.

Auzind asta, Lillian și-a pierdut puțin din avânt.

— E adevărat. Îmi pare rău pentru asta. Eram prea tânără.

— Am crezut că eram prietene, prietenii nu-și joacă astfel de feste unii altora.

— Prietene? Eu am fost angajata dumneavoastră. Iar dumneavoastră m-ați plătit.

— Bine, n-o să ne certăm pentru asta acum. Am venit aici pentru că am găsit ceva. Asta.

A scos medalionul din geantă și l-a pus pe masă.

Lillian a rămas fără suflare.

— Medalionul! a exclamat ea, întinzând mâna și atingându-l ușor, fără să-l ridice. Unde era?

— În sala cu emailuri într-un compartiment secret din perete.

— Ia te uită! Cum l-ați găsit?

— Ăștia doi, a spus Miss Helen, arătând cu mâna spre ei, au dat peste el când cotrobăiau prin casă în afara programului.

— Și diamantul Magnolia?

— L-am găsit și pe el, a spus ea, deschizând medalionul și scoțând diamantul la iveală.

Părea chiar mai mare și mai transparent la lumina zilei. Apoi a închis capacul medalionului.

Veronica a simțit privirea lui Joshua ațintită o clipă asupra ei, după care s-a abătut într-altă parte.

— Dar cine să fi pus medalionul în sala cu emailuri? a întrebat Lillian.

— Nu știu. Presupun că nu tu.

— Sigur că nu l-am pus eu. Nici măcar nu aveam habar că există o ascunzătoare în sala aceea. Știți asta prea bine.

— Știu, a recunoscut Miss Helen.

— Deci cineva l-a luat și l-a ascuns acolo, a spus Lillian. Dar nu l-a furat.

— Ceea ce e ciudat.

— Probabil că a vrut să vă pedepsească.

— Multi ar fi vrut să o facă, căci eu n-am fost prea iubită, a spus Miss Helen. Și sunt destul de mândră de asta.

Lillian și Archer au schimbat o privire. Veronica nu-și dădea seama ce voiau să-și spună, dar după aceea Lillian a părut că-și adună curajul înainte de a vorbi:

— Dar ce-ați zice de secretara mamei dumneavoastră?

— Domnișoara Winnie? Nici vorbă, nu! N-ar fi avut de ce să intre vreodată acolo, nici măcar când era biroul tatei.

— Chiar așa? Niciodată?

— Ei, nu-mi mai aduc aminte. Poate o fi intrat o dată, de două ori! Dar era atât de credincioasă familiei noastre și nu ar fi avut nici un motiv să mă trădeze așa. Nici pe mine, și nici pe Martha, pe care o iubea din toată inima.

— Sunteți sigură?

— Cum să nu! Asta voiai să-mi spui în scrisoare? Că ai crezut că domnișoara Winnie era o hoață descreierată? Ea nu ne-a părăsit niciodată, nici când ne-a mers rău. Când s-a îmbolnăvit Martha, a stat lângă ea zi și noapte. Mama spunea că nu a avut niciodată o doică mai bună, și că, dacă ar fi luat-o cu ei în călătoria aia blestemată în Europa, Martha n-ar fi avut cum să înghită acul.

— Stați așa! Doică? Dar ea a fost secretara mamei dumneavoastră.

— La început a fost angajată ca doică a Marthei, dar, după moartea ei, mama a ținut-o mai departe ca secretară a ei. N-ar fi suportat să o piardă după cât suferiseră împreună, a spus ea, apoi a tăcut o vreme. Nu că i-ar fi fost de mare folos. Femeia era surdă de tot. Dar mama avea nevoie de cineva să-i țină de urât în durerea ei, și apoi chiar mai mult, când a căzut în depresie. Domnișoara Winnie e o sfântă. Ei, a continuat ea, privind spre Joshua, călătoria asta a fost o pierdere de timp.

După părerea Veronicăi, povestea devenea tot mai interesantă.

— Este o sfântă? Dar mai e în viață?

— Da, merg să o văd la câteva săptămâni. Au mare grijă de ea acolo, deși mereu sunt nevoită să le reamintesc că trebuie să se uite direct la ea când i

se adresează.

— Nu cred că e cazul, a contrazis-o Lillian.

— Ce vrei să spui?

— Asta încercam să vă spun când am scris scrisoare aceea. Domnișoara Winnie aude mai bine decât ne lăsa să credem. Cel puțin atunci. Nu era surdă deloc.

— Cum să nu fie? De ce spui așa ceva?

Lillian i-a mai aruncat încă o privire soțului ei, care a încuviințat din cap. Se vede că ceea ce avea să spună fusese de multe ori discutat între ei.

— Într-o zi, spre sfârșit, când lucrurile se înrăutățeau, domnișoara Winnie a venit la mine și m-a asigurat că totul va fi bine. Mi-a spus că acuzațiile împotriva mea nu au nici un temei și că eu nu eram o ticăloasă, indiferent ce ar fi susținut domnul Childs. Eu am apreciat atitudinea ei, desigur, dar abia mai târziu mi-am dat seama că ea repeta ceea ce se discutase în bibliotecă în prezența detectivului particular, în spatele ușilor închise. Într-o încăpere în care ea nu fusese prezentă.

— Dar poate că i-a spus cineva mai târziu.

— M-am gândit și eu la asta. Așa că am pus-o la încercare. Am scos un mârâit.

— Ce-ai făcut?

— Când mama dumneavoastră și domnișoara Winnie nu se uitau la mine, am scos un sunet mai ciudat.

— Sunt convinsă că au crezut că ți-ai pierdut mințile.

— Și amândouă s-au întors spre mine.

Miss Helen și-a dus mâna la gât, tremurând.

— Amândouă?

— Da, amândouă.

S-a uitat apoi la medalion ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Ei, bine atunci! Hai să plecăm!

— Unde, Miss Helen? a întrebat Joshua.

— Să vorbim cu domnișoara Winnie. Să aflăm adevărul o dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Lillian se întrebase mereu ce se mai întâmpla cu fosta ci stăpână. Uneori mai apăreau mici anunțuri în ziare despre biblioteca de artă a lui Helen Frick sau despre muzeu în general, dar nimic mai mult. Cele trei luni frenetice petrecute de ea în casa familiei Frick i se păreau un vis înfrigurat, începătoșat și îndepărtat. Dar într-o vară, ea și Archer și-au permis să facă o excursie la Paris, și exponatele de pe pereții Luvrului i-au readus în minte artiștii și tablourile. Seninătatea bucolică a lui Constable, blândețea mătăsoasă a lui Fragonard – când te gândești ca ea a trăit cândva înconjurată de ele, trecând pe lângă ele de mai multe ori pe zi.

Helen nu-și pierduse nimic din prestanță, nici după aproape cinci decenii. A pus muzica clasică la maximum la radioul din mașină în cele patruzeci și cinci de minute cât le-a luat să ajungă la azil, făcând imposibilă orice fel de conversație între Lillian și Veronica sau Joshua, lucru de care Lillian se bucura pe măsură ce Lincolnul înainta pe autostradă, trecând iute de pe o bandă pe alta. Ajunși la azil – o casă frumoasă în stil victorian –, Miss Helen s-a dus drept la recepție, lovind cu palma tejgheaua, ca să atragă atenția cuiva. Unele apucături nu se schimbă niciodată. Dar e drept că mormanele ei de bani, biblioteca și faptul că își crease un univers unde putea domni fără prea multe opreliști o feriseră de pericolele vieții.

Pe de altă parte, Lillian luase în piept încercările și zbuciumul firesc al vieții. Viața ei alături de Archer nu fusese ușoară, dar au trecut râzând prin mai toate întâmplările. Ceea ce era surprinzător, dat fiind că îl cunoștea atât de puțin înainte de a fugi. La puțin timp după saltul înspăimântător din salonul domnului Frick pe acoperișul logiei, dinspre stradă s-a auzit vocea lui Archer. Punând câteva lăzi una peste alta, a îndrumat-o cum să coboare în siguranță pe trotuar și i-a rămas alături de atunci încolo. Mai întâi au mers la un hotel în oraș, unde el a dormit pe podea, apoi s-au dus la Pine Knolls, unde Archer avea un văr care i-a ajutat să se pună pe picioare. Treptat, s-a îndrăgostit de el și a putut să-și înceapă o viață nouă, departe de influența nefastă a familiei Frick. El o aprecia pentru ceea ce era ea, fără să o judece sau să se simtă ofensat de trecutul ei.

Și s-au descurcat cu banii pe care îi câștiga el cântând în biserica satului la slujbă sau la nunți, la o orgă ce părea ca o iapă neîmblânzită, comparată cu animalul de rasă din casa familiei Frick. Dar nu se plângea niciodată, nici când venea acasă de la lecțiile particulare pe care le dădea unor copii fără

talent sau înclinație, și nici când dirija corul disonant al bisericii, cu prea multe voci de soprană. Duceau o viață liniștită împreună, cultivând legume și reparând casa, făcând plimbări lungi în pădurea care fusese demult un ogor întins, umblând de-a lungul unor ziduri de piatră în ruină, care nu mai despărțeau holde, nici nu mai protejau vite, dar care supraviețuiseră secole la rând.

Nimeni nu știa cine fusese ea, și oricum nimănui nu i-ar fi păsat, după cum bănuia Lillian. Majoritatea locuitorilor acelei localități nu se aventuraseră vreodată să meargă în oraș. Așa că înfățișarea ei se reflecta doar în oglindă, și urmărea cu o curiozitate detașată cum pielea i se lăsa și i se umplea de pete – ce s-ar fi supărat mama ei dacă ar fi văzut cum se arde de soare pielea albă a fiicei sale – și cum părul i se vârsta cu șuvițe argintii, subțiindu-se și încâlcindu-se mai ușor. Archer încă o vedea ca pe o mare frumusețe, și asta era tot ce conta pentru ea; și ea, când îl privea, îl vedea tot pe tânărul chipeș cu o claie de păr des, chiar dacă albise între timp.

Aveau o fiică, Anna, care locuia în apropiere cu soțul și cu fetița lor. Lillian era atât de recunoscătoare că ea și Archer reușiseră să creeze o familie fericită, fără prea multe neînțelegeri. Poate că asta se datora stilului ei practic, atât de diferit de cel dominant al lui Kitty sau de amestecul permanent al domnului Frick. Sau poate că fusese doar norocoasă.

După cât părea, se transformase atât de iute în mamă, și apoi în bunică, și se bucura sincer de gânguritul pruncului care se înălța ca niște baloane de bucurie. O căutase pe Bertha, și de două ori pe an se întâlneau în oraș și își arătau mândre fotografii cu familiile lor (Bertha avea acum șase nepoți). Deși vorbeau rareori despre acea ultimă noapte în casa familiei Frick, știau că secretele pe care și le păstrau în siguranță constituiau o legătură între ele ce nu avea să se rupă niciodată.

Când se mai încumeta să meargă la New York, se străduia să evite să treacă pe lângă vreuna dintre statuile ei, căci fiecare siluetă dăltuită în piatră îi amintea cât de tânără și inocentă fusese și cât de iute fusese dată uitării; în timp ce numele sculptorilor rămâneau în istorie, al ei era pierdut pe veci.

În timp ce Helen o dăscălea pe femeia de la recepția azilului, Lillian îi cerceta cu atenție pe cei doi tineri care o însoțeau. Păreau obosiți și nedumeriți și nu-și dădea seama ce rost aveau ei în toată povestea asta. Fata, Veronica, era o ființă superbă, cu o tunsoare tare ciudată însă, și se tot uita la tânărul acela – pe nume Joshua – ca și când ar fi vrut mereu ceva de

la el.

— Domnișoara Winnie e în seră, i-a anunțat Helen. Veniți cu mine.

În capătul celălalt al clădirii, au intrat pe o ușă într-o încăpere însorită, plină cu ferigi și orhidee. Umiditatea mare dinăuntru amintea de zilele calde de vară când aerul era greu de vapori. Helen s-a oprit și a arătat cu degetul.

Domnișoara Winnie arăta aproape la fel, trupeșă și plină de riduri, deși trebuia să aibă peste nouăzeci de ani. Părul i se rărise, iar pielea capului era netedă și lucioasă, de un roz pal. Moțăia într-un scaun cu rotile, cu bărbia căzută și mâinile împreunate peste pătura ce-i acoperea picioarele.

— Așteptați, a oprit-o Lillian pe Helen, apucând-o de braț. Mai bine mă duc eu.

— De ce tu?

— Elementul-surpriză. N-ați spus că dumneavoastră o vedeți regulat?

— Da, vin o dată pe lună, a spus Helen, șovăind. Cred că ai dreptate. Noi o să mergem prin spate, ca să nu ne vadă, dar să o putem auzi.

— Atunci aștept până când vă așezați.

— Aș vrea să vin și eu cu dumneavoastră, Lillian, dacă nu vă supărați, a spus Veronica, legănându-se de pe un picior pe celălalt. Poate vă pot ajuta în vreun fel, dacă intervine ceva.

Ea îi privea pe sub bretonul stufos, amintindu-i lui Lillian de un câine care făcuse o năzbâtie. Era ceva cu aceștia trei care apăruseră în casa ei azi-dimineață, dar nu își dădea seama exact despre ce putea fi vorba.

Lillian a întrebat-o din priviri pe Helen, care a ridicat din umeri.

Domnișoara Winnie tocmai se trezea când Lillian și Veronica s-au apropiat. Lillian a tras un scaun, iar Veronica a rămas în picioare, ceva mai departe de ele.

— Domnișoară Winnie, vă mai aduceți aminte de mine? a întrebat Lillian.

— Nu, a răspuns ea, tușind de câteva ori și răsuflând din greu. Cine ești?

— Am fost secretara lui Miss Helen cam la vremea când a murit domnul Frick. Nu vă amintiți?

Domnișoara Winnie a dat din cap, dar nu a zâmbit. Și-a trecut iute privirea de la Lillian la Veronica și a rămas apoi cu ochii la Lillian.

— Tu erai aia frumoasă, mi-aduc aminte.

— Locuiesc prin apropiere. Ce coincidență! Nu-i așa?

— Ei bine, drăguț. De ce ai venit? Și cine e asta? Fiica ta?

Veronica i-a întins mâna.

— Eu sunt o prietenă, mă cheamă Veronica. Am venit să vizităm pe cineva care locuiește aici, și Lillian v-a recunoscut.

Domnișoara Winnie i-a studiat chipul lui Lillian ca și cum ar fi analizat un tablou.

— Dar nu mai ești frumoasă deloc.

— Nici dumneata.

Domnișoara Winnie a râs.

— Eu nu am fost niciodată. Dar acum ești frumoasă într-alt fel.

— Mulțumesc.

O asistentă a trecut prin preajmă, și Lillian a tăcut până când aceasta s-a îndepărtat. Apoi, domnișoara Winnie a continuat să vorbească.

— Ce vremuri cumplite au fost.

Lillian a încuviințat din cap, dar nu a răspuns, sperând că tăcerea ei o va face pe domnișoara Winnie să vorbească mai departe.

Stratagema a dat roade. După câteva clipe, domnișoara Winnie a oftat adânc.

— Cei bogați cred că sunt la adăpost, că au puteri magice, când de fapt nu sunt decât niște simpli muritori, ca noi ceilalți. Trupurile se prăpădesc, te trădează. Oamenii pe care-i iubești mor. Copiii mor.

Mai devreme, când Helen dezvăluise că domnișoara Winnie fusese doica Marthei, Lillian își adusese vag aminte că aflase asta în prima ei zi petrecută în casa familiei Frick, când Miss Helen îi făcuse prezentările. Atunci nu dăduse importanță, mai ales că era încă uluită că primise slujba de secretară privată.

— Trebuie să fi văzut multe cât timp ați lucrat la familia Frick, mai ales sfârșitul Marthei.

Domnișoara Winnie a aruncat o privire bănuitoare în jur.

— Lor nu le place să vorbesc despre asta.

— Dar domnul și doamna Frick s-au prăpădit de mult.

— Așa e. De mult… mă mir că mai trăiesc și eu.

— Dar de ce nu voiau ei să vorbiți despre asta?

— Pentru că eu știam adevărul.

— Ce adevăr?

Domnișoara Winnie și-a strâns buzele și și-a ferit privirile.

— Sunt convinsă că moartea Marthei a fost dureroasă pentru întreaga familie, a spus Lillian. Nici un părinte nu merită să treacă prin așa ceva.

Ce groaznic a fost pentru ei!

— Ehhh! a răbufnit ea, întunecându-se la față. Tu nu erai acolo când domnul Frick o chinuia pe biata copilă să meargă pe bicicletă, să se comporte ca un copil normal. Când o împingea de la spate, deși era clar că avea dureri cumplite. Mie îmi fierbea sângele în vine. Dacă m-ar fi luat pe mine cu ei în Europa în loc să angajeze o străină să aibă grijă de ea, nu s-ar mai fi întâmplat așa. Și mai târziu, dacă m-ar fi ascultat când le-am spus că era ceva în neregulă, am fi putut s-o salvăm.

— Și-atunci de ce ați rămas mai departe la ei după moartea Martirei?

— Cineva trebuia să aibă grijă și de doamna Frick, biata femeie… Nu era puternică deloc. Nu se putea bizui pe nimeni, a spus ea, dar apoi s-a strâmbat. Nu vreau să vorbesc despre asta. Și nu vreau să mai vorbesc cu tine. Soră!

Dar Veronica, care între timp se așezase mai la o parte, a început dintr-odată să vorbească, dar foarte încet, încât până și Lillian s-a străduit să audă ce spunea.

— Am găsit medalionul dispărut. După atâția ani!

Gâtul domnișoarei Winnie s-a răsucit dintr-odată spre stânga și a început să se foiască pe scaun, dar apoi s-a stăpânit repede, întorcându-se din nou cu fața spre ele. La început Lillian s-a necăjit că Veronica se băgase în discuție, dar apoi și-a dat seama ce a vrut fata să facă. Din locul în care stătea Veronica, domnișoara Winnie nu avea cum să o audă sau să-și dea seama ce spune după mișcarea buzelor. Dar efectul a fost ca explozia unei bombe.

Deșteaptă fată, Veronica asta!

Auzise ce spusese Lillian mai devreme despre felul cum o încercase pe domnișoara Winnie la fel, chiar înainte de a fugi din casa Frick.

— Ce-ai spus? a întrebat domnișoara Winnie, ridicându-și capul, străduindu-se vădit să-și ascundă reacția inițială.

Lillian i-a arătat medalionul, punându-i-l apoi în palmă.

— Ți-l amintești, nu-i așa?

Domnișoara Winnie l-a studiat atent, întorcându-l pe spate. Nu i-a desfăcut capacul, dar l-a scuturat ușor. Diamantul dinăuntru a zăngănit ușor.

— Medalionul Marthei, da, mi-l amintesc. De ce mi-l arăți? Dă-i-l lui Miss Helen, o să se bucure.

Nu a întrebat unde fusese găsit, cum ar fi fost firesc. Asta, împreună cu dovada că auzea foarte bine, a demonstrat că Lillian avusese dreptate. După atâta timp!

— N-ai vrea să afli unde a fost descoperit? a întrebat-o Lillian.

— Ba da, sigur că da. Unde a fost descoperit?

— Dar asta știi dumneata mai bine, de vreme ce dumneata l-ai pus acolo.

Domnișoara Winnie a tras aer în piept, și apoi a străfulgerat-o pe Lillian cu privirea.

— Cum să îndrăznească omul ăla să plece în mormânt cu medalionul Marthei?

— Deci erai acolo!

— Da, eram acolo, în galerie, cu una dintre servitoare, ajutam la pregătirile pentru primirea oaspeților. Am intrat în sala cu emailuri să verific dacă era totul în ordine și te-am auzit pe tine și pe Miss Helen apropiindu-vă și-am auzit tot ce-ați vorbit. După ce-ați plecat, am smuls obiectul acela din mâna lui rece, moartă. Nu l-am luat pentru mine, doar că nu am vrut să-l ia cu el.

— Dar de ce nu l-ai luat dumneata?

— Nu știam ce să fac cu el, cum să scap de el, și-atunci mi-am amintit de compartimentele de după panouri. Acolo ținea domnul Frick șuvița de păr a Marthei, înainte să i se mute biroul ca să facă loc pentru emailuri.

— Șuvița de păr în cinstea căreia domnul Frick bea cu dumneata un pahar la fiecare comemorare a morții ei? a întrebat Lillian.

— Eu ți-am povestit asta, nu-i așa? Da. Ei scoseseră mânerele, dar eu am folosit o agrafă ca să deschid una dintre ușițe și am aruncat medalionul acolo.

— Dar i-ai lăsat să dea vina pe mine.

— Nu am vrut să se întâmple așa, a răspuns domnișoara Winnie, ferindu-și ochii. N-am știut că are înăuntru diamantul Magnolia decât când am văzut-o pe Miss Helen supărată tare.

— Dumneavoastră nu sunteți surdă, a spus Veronica.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Nu, nici acum, la vârsta mea. Aud perfect, s-a împăunat domnișoara Winnie. M-au lăsat toate, dar urechile încă mai funcționează.

— Atunci de ce v-ați prefăcut?

— Îmi era mai ușor să stau alături de doamna Frick ore întregi, să ascult

cum vorbea fără șir despre ce o durea, despre câte nedreptăți i se făceau. Până la un punct mi-a fost milă de ea, dar ea habar nu avea cât de grea putea fi viața în lumea reală. Eu fusesem cu adevărat săracă, și-a trebuit să muncesc de la treisprezece ani, și mi-am petrecut zilele dându-i leacuri și alifii unei femei care mânca prea mult marțipan și se plângea de indigestie și care găsea că zilele cu soare sunt un afront personal. Și am băgat de seamă că falsa mea infirmitate îi făcea pe oameni să vorbească nestânjeniți în preajma mea. Și așa auzeam lucruri pe care nu aș fi avut ocazia să le aflu. Ei, lumea mă lua drept o proastă țăcănită, dar eu ascultam tot, așa făceam.

S-a uitat la Lillian și-a continuat:

— M-am simțit vinovată de ce ți s-a întâmplat, că toată vina a căzut asupra ta, dar tu erai oricum o intrusă, ai venit de nicăieri și le-ai intrat tuturor pe sub piele. N-am avut niciodată încredere în tine. Și apoi chestia aia cu pretendentul lui Helen. Eu am știut că o să ne bagi în bucluc. Așa de arătoasă, a trebuit să o eclipsezi pe Miss Helen, care n-avea nici o șansă. Eu am făcut ceea ce era cel mai bine pentru ea, pentru toată familia.

Apăsarea vinovăției în privința flirtului cu domnul Danforth nu se ușurase în tot acest răstimp, dar Lillian nu s-a lăsat mai prejos:

— Adică să lași un pahar de apă la îndemână pentru domnul Frick, după ce ai pus un medicament de dormit în el?

Un zâmbet slab, triumfător s-a ivit pe buzele domnișoarei Winnie.

— Aceea nu a fost ideea mea. Bună, ce-i drept, dar nu a fost a mea.

— Ce vrei să spui?

— Treceam pe lângă baia domnului Frick și am văzut-o, camerista aia… cum o chema? Bertha, da, ea era. Stătea lângă chiuvetă cu o sticluță de Veronal în mână. Nu m-a văzut, dar eu m-am uitat la ea cum a aplecat-o spre pahar, dar s-a oprit apoi. S-a privit în oglindă, a pus sticluța jos lângă pahar și a fugit afară. O lașă!

— Așa că l-ai otrăvit dumneata în schimb.

— M-am gândit să termin eu ce începuse ea. Am turnat medicamentul în pahar, am ascuns sticluța în buzunar și am umplut paharul cu apă. L-am pus apoi pe marginea chiuvetei. Nu eu l-am omorât, la urma urmei. N-a fost nici măcar ideea mea.

— Dar a venit Helen și i-a dat paharul, a continuat Lillian. Ai pus-o într-o situație îngrozitoare.

— N-am vrut să bag pe nimeni în bucluc, doar nesuferita aia de infirmieră… a lăsat ea vorba neterminată. Am eliberat-o pe Miss Helen de povara de a fi fiica tatălui ei. Ei i-a fost mult mai bine fără el.

— Cu toate astea, i-a fost mult mai greu să se desprindă de el, să-și vadă mai departe de viața ei.

— Le-am făcut tuturor un serviciu și am onorat amintirea Marthei. Familia îmi este recunoscătoare pentru ce am făcut pentru ei. Datorită generozității lor mă aflu eu aici, a spus domnișoara Winnie, arătând în jur. Tuturor le-a fost bine până la urmă.

Femeia răstălmăcea realitatea după cum îi plăcea ei să creadă.

— În afara domnului Frick, a adăugat Lillian.

Domnișoara Winnie s-a aplecat spre ea, furioasă.

— Tu să nu mă judeci pe mine! Tu erai dintr-alea frumoase. Miss Helen nu a avut noroc, cu fața aia a ei ca de cal. Cu un tată ca al ei și cu un pretendent ca acela! O fată ca ea avea nevoie să o apăr.

— E o mare îndrăzneală din partea dumitale! a răspuns Lillian. Spui că te-ai răzbunat pe domnul Frick, dar te-ai purtat exact ca el. Ai judecat oamenii după standardele dumitale rigide, făcând presupoziții. Manipulându-i pe cei din jurul dumitale, care aveau încredere în dumneata.

— Nu am făcut așa ceva.

— Ba ai făcut, s-a auzit glasul lui Helen, care a apărut din spatele ei, urmată de Joshua.

Domnișoara Winnie și-a răsucit capul, cu ochii umezi, holbați de uimire.

— Miss Helen!

Helen s-a apropiat.

— Am trăit cu această vină în tot acest timp, când de fapt era numai vina ta. Am învinuit-o pe domnișoara Lilly pe nedrept pentru un furt pe care l-ai comis tu.

Domnișoara Winnie s-a aplecat în față, sprijinindu-și mâinile pe mânerele scaunului cu rotile.

— Uită-te la tot ce ai realizat după moartea lui! înainte de asta, nu făceai decât să-i cânți lui în strună, făcându-i pe plac în toate. Cum a făcut și mama ta, ani de-a rândul. Dar tu ai reușit să te schimbi și să faci ceva cu viața ta. Sunt mândră de tine, Miss Helen!

Helen a pufnit mânioasă, incapabilă să răspundă la un compliment atât de nepotrivit.

— Și dumneata te-ai erijat în judecător și în jurați.

— Sigur că da. Și dacă aș lua-o de la capăt, tot așa aș face, a declarat domnișoara Winnie, sprijinindu-se mulțumită pe spătarul scaunului. De fapt, nu. Dacă aș lua-o de la capăt, aș răpi-o pe Martha din casa aceea de mică și aș cruțat-o să aibă o viață atât de scurtă și plină de suferință.

Helen s-a cutremurat.

— Poate îți amintești cu cine stai de vorbă. Eu plătesc toate astea de aici din generozitate, așa cum ai spus mai devreme chiar tu. La sfârșitul lunii pot să le spun să te scoată afară și să închidă ușa după tine.

Domnișoara Winnie s-a albit la față.

— N-ai să faci asta!

— Ia să vezi!

Helen nu ar fi ezitat să dea la o parte pe oricine i-ar fi stat în cale. Dar să scoată în stradă o femei bătrână și bolnavă era un act de cruzime, chiar și după standardele ei. Veronica era gata să izbucnească în plâns.

Lillian trebuia să facă ceva să o oprească pe Miss Helen să calce pe urmele cruzimii tatălui ei.

— Helen, a început ea, nu-i iau în nici un fel apărarea domnișoarei Winnie pentru ceea ce a făcut, dar trebuie să-ți închipui ce a simțit ea atunci. Noi toți, și tu mai ales, am fost victimele intimidărilor lui, și eu îmi amintesc de câte ori te făcea să te simți stânjenită și nelalocul tău. Cu asta nu vreau să spun că nu te iubea, dar poate că era modul în care știa el să ți-o arate. Dar închipuie-ți cum e să fii un copil bolnav și să fii terorizat cu aceeași forță. Închipuie-ți cum e să fii cea care îl îngrijește pe acel copil și să nu poți interveni să-l oprești.

Se gândea la toată furia adunată în sufletul Berthei, în sufletul oamenilor din orașul acela din Pennsylvania, care fusese șters de pe fața pământului.

— Ai acum ocazia să pui capăt suferințelor unor generații întregi.

— Prin finanțarea ucigașei lui?

— Ba nu, iertând. Iertând-o pe domnișoara Winnie, pe tatăl dumitale, pe mine. Și mai ales pe dumneata, a continuat ea după o pauză.

*

Cei patru au tăcut tot drumul înapoi către casa lui Lillian. Helen conducea de parcă și-o închipuia pe domnișoara Winnie întinsă pe jos dinaintea mașinii, ambalând motorul la fiecare curbă. La o cotitură mai strânsă, cei

doi tineri din spate chiar s-au ciocnit unul de celălalt și, când s-a întors spre ei, Lillian l-a văzut pe Joshua atingându-i ușor genunchiul Veronicăi.

— Aaa, stai așa, domnișorică… a spus el.

Lillian era curioasă să știe dacă erau împreună, ce poveste aveau, dar nu era momentul potrivit să întrebe.

După pledoaria lui Lillian, Miss Helen a pufnit în râs și a dat să plece. A făcut însă doar câțiva pași, apoi a șovăit, s-a răsucit și s-a întors înapoi la domnișoara Winnie. A ridicat o mână și a pus-o pe obrazul ei. Toți încremeniseră, întrebându-se ce va urma, iar domnișoara Winnie a început să plângă. Helen i-a șters lacrimile cu degetul cel mare, după care s-a ridicat și și-a luat rămas-bun. Lillian spera că vorbele ei ar putea avea un efect.

Întorși acasă la Lillian, ea i-a invitat înăuntru. Când i-a văzut, Archer i-a aruncat o privire întrebătoare, dar, văzându-le chipurile sumbre, nu a vrut să o sâcâie cu întrebări.

— Îmi displace profund că cei din familia mea au murit întrebându-se dacă nu cumva eu l-am omorât din greșeală pe Papsie. Pe patul de moarte, mama mi-a spus că mă iartă. Tare aș vrea să mă pot întoarce în timp să-i dovedesc că nu a avut dreptate, că nu eu l-am omorât.

Lillian s-a aplecat spre Helen și i-a mângâiat brațul.

— Toți au procedat cum au putut mai bine folosind ceea ce știau. Mama dumneavoastră v-a iubit întotdeauna, știți asta. Așa cum v-a iubit și tatăl dumneavoastră, în felul lui.

— Mai bine de cincizeci de ani m-a chinuit gândul că eu l-am omorât pe tata. Îmi prinde bine să aflu adevărul în cele din urmă. Tuturor trebuie să vă mulțumesc pentru asta. Și chiar vă mulțumesc. Deși, dacă n-am s-o iert vreodată pe domnișoara Winnie, vom continua cu toții să o iubim pe Martha.

— Deci nu o s-o scoateți din azil? a întrebat Veronica.

— N-am s-o scot.

Helen a scos medalionul din buzunar și l-a pus pe masă. Toți s-au uitat cu atenție la el, de parcă era un animal care urma să fie disecat într-un laborator științific.

— Ei au iubit-o pe Martha cel mai mult, a spus Helen. Și nu am nici o problemă cu asta. A meritat toată dragostea pe care a primit-o în scurta ei viață.

— Și ce aveți de gând să faceți cu medalionul acum? a întrebat Joshua.

— Nu știu. A stat ascuns în tot acest timp. M-aș gândi să-l pun la loc acolo unde a stat, a răspuns ea, scrutându-l cu privirea în care îi licărea o scânteie. Doar dacă n-o să vă mai băgați voi, curioșii, nasul prin casa mea din nou.

— Știu ce-ar trebui să faceți cu el, a intervenit Veronica, ridicând medalionul și întorcându-se spre Helen. Să-l purtați.

Și, fără să-i ceară voie, i l-a prins pe reverul hainei.

— Așa veți purta tot timpul amintirea Marthei cu dumneavoastră. Sunt convinsă că i-ar plăcea asta.

Helen l-a mângâiat, trecându-și degetul peste el, și a zâmbit.

— Poate că i-ar plăcea. Ciudat e că nu mi-o mai pot aminti deloc. În minte îmi apar doar portretele ei, nu copilul în carne și oase. A trecut atâta timp, și eu eram foarte mică.

— Ea s-ar mândri cu dumneavoastră, și tatăl dumneavoastră, la fel. Duceți o viață cu totul ieșită din comun, ca și tatăl dumneavoastră.

— Nu permit nimănui să mă oblige să fac ceva. Ceea ce nu e ușor pentru o femeie în vremurile astea. Nici chiar pentru una bogată. Mi-am îndeplinit visurile. Biblioteca, ferma. Trebuie să vii să mă vezi cândva, domnișoară Lilly.

— Sunteți amabilă, poate că vom veni, a răspuns Lillian. Trebuie să recunosc că lunile petrecute în casa familiei Frick mi-au schimbat viața. Când am plecat de acolo, eram convinsă că puteam să mă descurc în lume fără să fiu nevoită să mă bazez doar pe frumusețea mea. Și a fost mai bine să aflu asta cât mai devreme decât să încerc să mă lupt cu declinul inevitabil al vârstei.

— Să-ți fie de bine! a spus Helen, și toți au râs. Dar mie îmi place să fiu o bătrână excentrică. Forța pe care o capeți când nu-ți pasă ce cred alții este tonifiantă.

Lillian i-a luat mâna într-a ei.

— Îmi pare rău, Helen, că m-am lăsat atrasă de avansurile domnului Danforth. A fost urât din partea mea.

— Ei, dacă tot vorbim cinstit, m-ai ajutat să scap de o căsătorie dezastroasă. Oricât de mult insista că și-o dorea, dacă ar fi trăit, tatei nu i-ar fi plăcut deloc să mă împartă cu altcineva. Și, pe deasupra, eu n-am fost niciodată genul casnic. Cu siguranță s-ar fi sfârșit cu un scandal cumplit.

Dar apreciez că ți-ai cerut scuze.

Helen a luat o gură de ceai și i-a aruncat o privire caldă lui Lillian, care a continuat să o mângâie pe mână.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Veronica a urmărit schimbul de priviri dintre Miss Helen și Lillian, mulțumită că au ajuns la o înțelegere. S-a uitat apoi spre Joshua, care i-a zâmbit scurt. Spera că, scoțând la iveală înșelăciunea domnișoarei Winnie, a reușit să-l mai îmbuneze puțin. Dar trebuiau totuși să stea de vorbă.

— Și cu diamantul ce o să faceți? a întrebat-o ea pe Miss Helen.

Miss Helen l-a atins, și apoi l-a ridicat, făcându-l să zornăie ușor.

— Cred că am să-l vând și am să donez banii pentru bibliotecă.

Veronica a tras adânc aer în piept.

— Dar ce-ar fi dacă ați înființa o bursă pentru tinerii care vor să studieze arta?

Miss Helen a țintuit-o îndelung cu privirea, coca ce în mod normal ar fi stânjenit-o. Încă nu se obișnuise să fie privită și cercetată de fotografi și ziariști de modă sau de diverse persoane din autobuz care sesizau tunsoarea ei ciudată. Dar, spre deosebire de ei, Miss Helen o privea altfel. Ea nu o studia pe dinafară, ci încerca să înțeleagă ce se petrecea în mintea ei. Asta nu însemna să fie privită, ci să fie văzută, înțeleasă.

— O bursă? a repetat ea, în cele din urmă.

— Sigur că da. Pentru studenți ca Joshua, de exemplu.

— Hmm, Veronica, a intervenit Joshua, clipind uimit. Vino să vorbim o clipă.

Veronica a ieșit după el pe terasa de la intrare, simțindu-și bătăile puternice ale inimii.

— Ce e? Am spus ceva rău?

— Ei, înțeleg că încerci să repari ceva. Cum ar fi faptul că ai încercat să furi diamantul.

Ea și-a plecat privirea, apoi și-a ridicat ochii spre el. Asemeni lui Miss Helen, Joshua chiar a putut să o vadă, să o înțeleagă în profunzime, în ultimele două zile, în ciuda lipsei de lumină din oraș.

— Dacă tot e ziua în care toată lumea își cere scuze, îmi cer și eu iertare. L-am găsit în medalion când tu te-ai dus să cauți cealaltă lampă, și pe moment nu am știut ce să fac cu el. Eram supărată că fusesem exclusă din sesiunea foto, că îmi stricam viitorul ca manechin, că nu voi mai putea avea grijă de sora mea, așa că l-am luat.

Joshua a răsuflat îndelung.

— Credeam că ai fi putut lua o decizie mai înțeleaptă în momentele acelea.

— Ai dreptate, a recunoscut ea. A fost ceva spontan, și mi-a părut rău pe loc, dar tu te întorseseși deja și îl simțeam cum mă arde în buzunar.

Joshua nu a răspuns, dar dezamăgirea de pe chipul lui o durea mai tare decât orice cuvânt.

— Mama mi-a spus azi-dimineață că Polly nu mai vrea să mănânce. Și nu vreau să o pierd și pe ea așa cum l-am pierdut pe tata, a spus ea, stăpânindu-și cu greu lacrimile, căci nu era cazul să dramatizeze, dar a fost o mare prostie să fac asta. Mă gândisem de mai multe ori să-ți spun când eram încuiați acolo, în casă. Mă gândeam că am fi putut să împărțim banii luați pe diamant în așa fel încât să poți și tu să mergi la universitate, și eu să o aduc pe Polly acasă.

— Asta nu te scuză, oricum nu aș fi acceptat.

Sigur că nu ar fi acceptat. Obosită și mâniată pe sine, nu voia altceva decât să se ghemuiască și să adoarmă. Să uite totul.

Dar, în loc să se lase cuprinsă de supărare, și-a îndreptat spatele și a spus:

— Uite ce-i! îmi pare rău și o să fac tot ce pot ca să îndrept, dacă vrei să-i mărturisesc totul lui Miss Helen, am s-o fac. Recunosc că sunt vinovată.

A așteptat cu sufletul la gură să vadă ce-i răspunde.

— Nu am să-ți cer asta, a spus el în cele din urmă.

În aceste ultime zile, Joshua se dovedise un prieten adevărat, avusese grijă de ea, o ocrotise și o însoțise în căutarea comorii până la capătul ei nebănuit. Și ea, în schimb, încercase să fure diamantul Magnolia, un simbol esențial al casei și al trecutului acesteia. Joshua iubea și respecta întreaga colecție de artă pentru mărimea și însemnătatea ei istorică, iar ea îi trădase această dragoste luând giuvaierul.

Simțea că i se frânge inima că risipise bruma de încredere ce se înfiripase între ei în ultimele două zile.

Nu mai rămânea nimic de spus, dar, când voia să apese pe clanță ca să

intre înapoi, el a apucat-o de mână.

— Stai așa. Îmi pare rău de Polly. Chiar dacă nu am și eu o soră, înțeleg ce te-a determinat să iei diamantul. Și până la urmă ai reparat greșeala. Apreciez asta.

Au rămas unul lângă celălalt în fața ușii.

— Chiar apreciezi?

— Da. Și să știi că există o altă metodă să faci o mulțime de bani.

— Cum?

Înainte de a-i auzi răspunsul, și-a dat seama că o tachina, după felul cum i se ridicase un colț al gurii.

— Să te apuci să joci popice profesionist.

Ușurată, ea l-a plesnit ușor peste mână.

Când au revenit în bucătărie, Miss Helen s-a uitat spre ei, înclinând din cap.

— Am discutat despre înființarea unei burse. Nu e o idee rea. Deși ne-am cunoscut în împrejurări nefavorabile, a urmat ea apoi, adresându-se lui Joshua, mi-am dat seama că ești o valoare pentru Muzeul Frick, domnule Lawrence. E adevărat că vrei să studiezi mai departe la universitate?

— Așa intenționez.

— Îmi închipui însă că nu îți va fi prea ușor. Poate că aș putea să ajut puțin.

Joshua abia a putut să mulțumească, bâlbâindu-se.

— Iar dumneata, a continuat Miss Helen pe o voce mai joasă, întorcându-și ochii verzi ca de pisică spre Veronica, îmi place cum gândești. Ești o fată deșteaptă. Ai ajutat la dezlegarea unui mister care a măcinat îndelung familia noastră.

— Acolo, la azil, ai fost atât de isteață să o faci pe domnișoara Winnie să-și recunoască…

— … lipsa lipsei de auz, a completat-o Lillian.

Soțul ei a chicotit auzind jocul de cuvinte, iar ea i-a zâmbit cu toată fața. Se vedea clar cât de mult țineau unul la altul, cât de îndrăgostiți erau încă după atâția ani.

Toate aceste laude o stânjeneau, știind că Joshua aude și judecă fiecare vorbă.

— Mi-a venit ideea de la ceea ce ne-ați povestit despre propriul dumneavoastră experiment.

— Mai spune-mi o dată cu ce te ocupi, draga mea, a întrebat Miss Helen.

Veronica s-a uitat în jur, neștiind cum să răspundă.

— Acum, am rămas fără lucru. Am lucrat mai demult într-un centru de amanet, și apoi am fost manechin, o vreme.

— Model! Am mai avut eu de-a face cu așa ceva, a spus Miss Helen, zâmbind către Lillian. De fapt, eu caut o secretară particulară. Știu că nu așa se spune acum, că se zice asistentă, dar eu nu am de gând să-mi modernizez vocabularul.

— Să fiu secretara dumneavoastră particulară? a repetat uluită Veronica. Vreți să fiu secretara dumneavoastră particulară?

— Niciodată nu stă nimeni prea mult în postul ăsta, a continuat Miss Helen, ridicându-și dramatic mâinile în sus, și nu știu de ce!

Au râs cu toții, chiar și Miss Helen.

Joshua și-a dres glasul, și Veronica și-a ținut răsuflarea, așteptând să audă ce avea să spună.

— Veronica a făcut niște legături care ne-au ajutat să găsim comoara, după ce a aruncat doar o privire prin arhivă. Are o memorie și un spirit de observație ieșite din comun.

Auzindu-i laudele, când credea că nu le merita deloc, Veronica s-a emoționat. Deși aprecia oferta, nu ar fi putut să o accepte din două motive: mai întâi Polly. Veronica nu ar fi părăsit-o în nici un caz, ca să rămână să lucreze în America.

Miss Helen a văzut că șovăie.

— Dar ce e, dragă?

— Apreciez amabila dumneavoastră ofertă, Miss Helen, dar familia mea e la Londra, și nu pot să vin aici. Știți, am o soră internată într-un sanatoriu și încerc să o scot de acolo, să vină acasă, să stea cu mine și cu mama, dar e așa de greu… a lăsat ea vorba neterminată, dându-și seama că spusese mai mult decât intenționase.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus Miss Helen, ducându-și mâna la gât. Și eu aș fi făcut orice pentru sora mea, chiar orice. O iubeam nespus și nu-mi plăcea să o văd suferind atâta.

Și-a scos o batistă din mânecă cu care și-a atins ușor ochii.

— Deci mă înțelegeți!

Deși se cunoscuseră în împrejurări nefericite, ajunsese să o admire pe Miss Helen. Aveau în comun mult mai mult decât își putuse închipui.

Brusc, Miss Helen a lovit cu palma în masă, făcând să zăngăne linguriţele pe farfurioare.

— Uite cum o să facem! O aducem aici, a spus ea, de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Se pot face tot felul de aranjamente. Poate veni şi mama ta, dacă vrea. Aşa aş putea face o faptă bună pe care nu am putut-o face pentru Martha.

Veronica a rămas fără grai. Ar putea să o aducă pe Polly acolo! Mai ales, ar putea începe o viaţă nouă împreună.

— Asta ar fi… remarcabil, a rostit ea cu mare băgare de seamă. Dar ar mai fi totuşi încă ceva. Mie chiar mi-a plăcut să citesc toate scrisorile şi documentele acelea vechi, să mă gândesc cum fac legătura între trecut şi ce se întâmplă în prezent. Credeţi că, în timp, aş putea să candidez pentru un post de arhivar? Dacă am nevoie de studii sau de practică, aş fi bucuroasă să le fac. Mi-ar plăcea să fac asta. Cu orice preţ.

S-a uitat apoi la Joshua, care a înclinat uşor capul aprobând-o. În ultimele două zile, învăţase de la el ce însemna să îşi asume riscuri şi să-şi croiască propria cale, chiar dacă la început lumea artei şi a istoriei în care avea să intre părea să o intimideze şi, în acest caz, chiar să o respingă.

— Văd că nu te laşi! Arhivar? La Frick? a pufnit Miss Helen, ridicându-şi autoritar capul.

Veronica nu-şi dădea seama dacă era supărată sau impresionată.

— Ei bine… s-ar putea să am nişte cunoştinţe pe acolo…

— Aşa am auzit şi eu.

— Dar tunsoarea aia… să ştii… că nu te aranjează. Ar trebui să-ţi piepteni părul ca mine, a continuat Miss Helen, atingându-şi părul pieptănat pe spate. E mult mai practic şi nu-ţi intră în ochi. Eu nu mi-am schimbat coafura din 1903 şi sunt mândră de asta.

Lillian a pufnit foarte neelegant, iar Veronica a privit în jur la oamenii aceia pe care abia îi cunoscuse şi care păreau că i-au schimbat viaţa.

— E clasică, de bună seamă, ca şi dumneavoastră, Miss Helen.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

La începutul primăverii, Lillian şi Archer s-au încumetat să meargă la

New York să viziteze Muzeul Frick la invitația – sau mai bine zis la ordinul – lui Miss Helen. Soarele care apunea dădea o nuanță de roz aprins clădirii, luându-se parcă la întrecere cu magnoliile uriașe aflate de o parte și de alta a intrării în salon.

După colț, în dreptul intrării principale, Lillian s-a oprit și s-a uitat în sus, așa cum făcuse cu mulți ani în urmă, la începuturile croi jazzului, privind atent silueta înclinată de deasupra frontonului.

— Arăți destul de languroasă acolo, fetițo, a observat Archer. Dar de ce ține în mână băiețelul acela dolofan din dreapta o paletă de ping-pong?

— E un îngeraș care ține o oglindă, prostănacule.

— Aș fi jurat că e o paletă de ping-pong.

Tocmai era gata să-l pocnească cu poșeta, când Miss Helen și-a făcut apariția la intrare.

— Uite c-ați venit! Haideți, că ați întârziat!

Au intrat după ea în noul hol de la intrarea în muzeu, apoi au ieșit în grădină, unde cerul împurpurat se reflecta într-un bazin dreptunghiular cu nuferi.

— Am făcut grădina aceasta în 1977, a explicat Helen. L-am angajat pe peisagistul Russell Page. A făcut o treabă excelentă. Să nu spuneți nimănui, dar eu îmi las câinii să alerge pe aici după program. Tare le mai place să se fugărească printre lalele.

În mijlocul micii peluze se aflau Veronica și Joshua ținându-se de mână. Lillian a zâmbit văzându-i, amintindu-și că în iarna trecută, la Pine Knolls, simțise că e o legătură între ei, ceva mai profund decât o tovărășie conjuncturală pentru a face față toanelor și mașinațiilor lui Miss Helen. S-au apropiat și au dat mâna cu ei.

— Felicitări pentru noua slujbă, Veronica.

— Mulțumesc. Într-adevăr, Miss Helen mi-a obținut un post de ajutor de arhivar. Și acum ajut la organizarea unei noi expoziții despre rolul personalului de serviciu în vremea când era încă reședința familiei.

— Asta e grozav, a exclamat Lillian.

— De fapt, speram să vă pot lua cândva un interviu pe tema asta, a adăugat Veronica.

— Desigur. Promit că am să-ți povestesc tot.

Miss Helen a pufnit dezaprobator, dar și-a păstrat zâmbetul.

— Și sora ta ce face? a întrebat Lillian. Am aflat de la Helen că se află

aici, la New York, cu tine. Cum se simte?

— Polly e în mare formă, a răspuns Veronica, cu fața luminată de un zâmbet larg. Are o îngrijitoare pe care o iubește foarte mult, stă cu ea cât eu și mama suntem la lucru. Mama lucrează și ea ca secretară la bibliotecă, desigur tot datorită lui Miss Helen. Și Joshua urmează să meargă la Universitatea Columbia la toamnă, ca prim beneficiar al Bursei Frick.

— Ce vești grozave! s-a bucurat Lillian, privind în jur, neștiind de ce stăteau cu toții acolo în grădină.

— Nu mergem la masă? Helen, spuneai ceva despre un restaurant italienesc pe-aici, prin preajmă. Cred că Archer moare de foame.

— Vrem să-ți arătăm ceva, mai întâi.

Joshua s-a dat la o parte, lăsând să se vadă ceva acoperit cu o pânză albă. Veronica a tras-o ușor de o margine, și Lillian s-a pomenit față în față cu Angelica. Și-a amintit când a pozat pentru statuia aceea – una dintre primele ei comenzi – și s-a simțit năpădită de valuri ciudate de imagini: mama ei cuibărită într-un fotoliu în atelierul din West Side, artistul care își vedea de lucru, tăcut și meticulos, iar ea privind în sus, cu brațele ușor ridicate, cu un picior înainte, de parcă ar fi vrut să se ridice să plutească în ceață. Era atât de tânără, cu trupul neted și puternic, cu gâtul lung și drept. Statuia era într-o formă neobișnuit de bună după atâtea zeci de ani, cu marmura de-un alb ca de alabastru.

— Asta sunt eu, abia a putut ea să îngaime, cu vocea brusc sugrumată.

Era Lillian în vremea când era recunoscută și admirată ca simbol al frumuseții și tinereții, când avea o mamă care să aibă grijă de ea. Înainte să-și dea seama că lumea nu era atât de prietenoasă așa cum fusese lăsată să creadă, că doar zbătându-se în derută și nefericire putea să descopere cine era cu adevărat și ce anume voia să facă în viață.

— Unde ați găsit-o? a întrebat Archer, dându-și seama că ea rămăsese mută de uimire.

— Îndrumată de mine, Veronica a urmărit toate statuile Angelică! care erau scoase la licitație, și asta s-a ivit acum câteva săptămâni, a spus Helen. Și-n clipa când am văzut-o, am știut că trebuia să o cumpăr pentru muzeu. Comitetul director a fost de acord și-am pus imediat mâna pe ea.

Lillian clătina uimită din cap, sprijinindu-se de Archer.

— Și o să fie inclusă în prezentările lucrărilor din muzeu de-acum încolo, și curatorilor o să li se ceară să specifice nu numai numele artistului, ci și al

modelului care l-a inspirat. Angelica, cunoscută și ca Lillian Carter Graham.

După ani de zile în care imaginea ei anonimă se găsea împrăștiată în tot Manhattanul și în lumea întreagă, numele lui Lillian avea să fie în fine pronunțat. Și recunoscut. Și nu cu conexiuni impudice, legat de vreun scandal sau ca păpușă arătoasă pentru vreun cineast de la Hollywood, ci pentru contribuția ei substanțială în universul artei. Cu respect. Asta era tot ce-și dorise în sinea ei în toți acești ani.

A făcut un pas înainte și a îmbrățișat-o strâns pe Helen. De când se revăzuseră prima dată la ea acasă, continuaseră să se întâlnească regulat și să facă plimbări lungi la ferma lui Helen sau sporovăind la o cafea în biroul ei de la bibliotecă. Prezența lui Lillian îmblânzea pornirile capricioase ale lui Helen, iar aceasta îi readucea bucuria și dragostea pentru artă și istorie. Și dacă se porneau să stea de vorbă, nu mai puteau fi oprite ore întregi.

Cele două femei trecuseră prin decenii de schimbări radicale, când axa pământului s-a mai aplecat puțin. Războaie curmate de păci nesigure, trăsuri cu cai înlocuite de automobile cu portiere lucioase, fuste cu tivuri până la pământ ridicate la înălțimi inimaginabile. Reședința familiei Frick, ce adăpostise cândva oameni în carne și oase și pe servitorii lor, era acum o rămășiță dintr-o altă epocă, un locaș al aspirațiilor străvechi. Și, cu toate acestea, vizitatorii contemporani erau mereu nerăbdători s-o viziteze, minunându-se de ceea ce vedeau în fiecare încăpere.

Iar Lillian și Helen rămăseseră acolo, tăcute, sprijinindu-se ferm una pe alta, în timp ce statuia le privea cu o grație senină, atotștiutoare.

Nota autoarei

Într-o zi friguroasă de iarnă, la sfârșitul anului 2019, după ce am terminat vizita minunată la Muzeul Frick, am rămas uitându-mă la ușa de la intrare și m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă femeia care pozase pentru personajul de pe fronton – considerată un top model al anilor 1910 – ar fi cunoscut-o pe Helen Clay Frick, fiica încăpățânată a lui Henry Clay Frick. De-aici a pornit povestea din această carte, deși nu există nici o dovadă că cele două femei s-au întâlnit vreodată. În toate cărțile mele mi-a plăcut să suprapun o poveste inventată peste eșafodajul faptelor istorice, ca apoi să explic în nota autorului sursa de inspirație a personajelor și a intrigii și să dau naștere unor idei pentru lecturi ulterioare.

Personajul Lillian se bazează într-o anumită măsură pe un model al artiștilor care a existat cu adevărat și care împodobește frontonul de deasupra ușii de la intrarea Muzeului Frick. Se numea Audrey Munson și, la începutul secolului XX, era răsfățata lumii artistice din New York, pozând pentru toate statuile faimoase pomenite în romanul de față și în alte peste o sută de lucrări, în 1919, proprietarul apartamentului în care locuia Audrey și-a ucis cu brutalitate soția, și Audrey a fost interogată și ea pe baza unor dovezi șubrede. Scandalul iscat i-a distrus cariera cinematografică abia începută, iar Audrey și mama ei s-au retras în nordul statului New York. Din nefericire, viața ei se sfârșește diferit de cea a lui Lillian. În 1922, Audrey încearcă să se sinucidă bând mercur și, cum starea ei psihică se deteriorase, nouă ani mai târziu a fost internată într-un sanatoriu unde a mai trăit încă șaizeci și cinci de ani. A murit în 1996, la vârsta de 104 ani, și este înmormântată într-un mormânt fără nici un însemn. Dacă doriți să citiți mai mult despre ea, vă recomand *The Curse of Beauty. The Scandalous & Tragic Life of Audrey Munson, America's First Supermodel* de James Bone.

Când am scris despre familia Frick m-am inspirat din cele două volume ale Marthei Frick-Symington Sanger, stră-strănepoata lui Henry Clay Frick: *Helen Frick: Bitterswet Heiress* și *Henry Clay Frick: An Intimate Portrait.* Amândouă cărțile prezintă amănunțit istoria familiei Frick, proveniența și

semnificația operelor de artă din Colecția Frick. Unele întâmplări din romanul *Palatul Magnolia* redau întâmplări reale din istoria familiei: prima fiică a lui Henry Clay și a Adelaidei, Martha, a murit la vârsta de cinci ani în împrejurările tragice descrise în roman. Familia Frick a avut și un fiu care a murit în copilărie și putem să ne închipuim durerea cauzată de pierderea acelor copii. Eu am decis să nu pomenesc și despre moartea băiatului, ca să concentrez atenția doar asupra Marthei și a lui Helen. Deși Henry Clay Frick era renumit pentru că își răsfăța soția și fiica dăruindu-le bijuterii cu pietre prețioase costisitoare, diamantul Magnolia este o invenție de a mea. Helen Clay Frick s-a aflat pe punctul de a se logodi, dar nu s-a căsătorit niciodată. În timpul Primului Război Mondial, în 1917, a mers în Franța să ajute Crucea Roșie. Fratele ei, Childs, și soția lui au fost nemulțumiți de prevederile testamentului lui Henry Clay Frick și au acuzat-o pe Helen că și-a otrăvit tatăl, deși nu a avut loc niciodată o anchetă oficială. În 1920, Helen a înființat Biblioteca de Artă Frick și s-a dedicat cu totul continuării moștenirii tatălui ei.

Helen Clay Frick a realizat mult mai mult în viață decât ar fi putut reda romanul meu. În 1909 a înființat Casa de Vacanță pentru tinerele muncitoare de la Căile Ferate la Wenham, Massachusetts, unde puteau să se odihnească și să-și îngrijească sănătatea tinerele muncitoare care trudeau în fabrici. După ce s-a întors din Războiul cel Mare în 1918, a organizat magazinul caritabil al Crucii Roșii în Manhattan și a strâns peste 50 000 de dolari pentru veterani, iar mai târziu a finanțat construirea Frick Fine Arts Building de la Universitatea din Pittsburgh. Helen nu s-a căsătorit niciodată și nu a avut copii. A murit în casa ei, la Pittsburgh, în 1984, la vârsta de nouăzeci și șase de ani.

Toate operele de artă, tablouri și sculpturi, prezentate în roman, sunt creațiile reale, cu excepția bustului pomenit în scena primei întâlniri a lui Lillian cu Helen, care este invenția mea. De asemenea, lucrarea lui Isidore Konti *Cele trei grații* de la hotelul Astor a fost terminată în realitate in 1909, dar eu am plasat data ceva mai târziu, ca să poată să se încadreze în cronologia narațiunii. Printre cărțile din care m-am documentat se numără *Millionaires and Grub Street: Comrades and Contacts in the Last Half Century* de James Howard Bridge, *The Frik Collection: Handbook of Paintings*, editată de Elaine Koss, *The Sleeves Should Be Illegal*, editată de Michaelyn Mitchell, *Building the Frick Collection: An Introduction to the*

House and Its Collections de Colin B. Bailey, *Mirror to America: The Autobiography of John Hope Franklin* de John Hope Franklin, *Young, Gifted and Black: A New Generation of Artists*, editată de Antwaun Sargent, *Model: The Ugly Business of Beautiful Women* de Michael Gross și *Wonderful Tonight* de Patty Boyd și Penny Junor.

Pagina de internet a Muzeului Frick (frick.org) cuprinde un tur virtual nemaipomenit și zeci de programe Online care oferă o imagine din culisele colecției. Muzeul Colecției Frick se dovedește a fi inovator prin inițiative destinate diversității și incluziunii, cum ar fi stagii de pregătire pentru artiști, programe de consolidare a carierei profesionale și proiectul cinematografic Frick, o colaborare unică de acest gen cu Ghetto Film School din Bronx, care oferă cursuri în muzeu. Recomand cu căldură să priviți online seria „Cocktailuri cu un curator", care prezintă curatori excepționali, precum Amy Ng și Xavier F. Salomon, care discută despre anumite lucrări și vă îndemn să aflați cât mai multe despre clădire, comorile din ea și despre activitățile care au loc aici.

Vă mulțumesc că ați citit *Palatul Magnolia*. Sunt emoționată și onorată să vă pot împărtăși bucuria de a cunoaște această bijuterie a New York-ului: Muzeul Frick.

Mulțumiri

Îți mulțumesc, Stefanie Lieberman, că ai crezut în mine de la prima mea carte și că mi-ai îndrumat pașii cu înțelepciunea și spiritul tău. Adresez de asemenea mulțumiri lui Molly Steinblatt și lui Adam Hobbins, pentru că mi-au oferit sugestii și interpretări excepționale pe manuscris. Stephanie Kelly – ai fost un redactor de vis, nu am suficiente cuvinte de mulțumire pentru modurile ingenioase în care ai transformat un manuscris într-un roman adevărat. Acești ultimi șase ani petrecuți împreună au fost o bucurie adevărată, și sunt emoționate de ceea ce urmează să faci de-acum încolo. Întregii echipe de la Dutton: Madeleine McIntosh, Allison Dobson, Ivan Held, Christine Call, John Parsley, Amanda Walker, Lindsey Rose, Alice Darlymple, Becky Odell, Stephanie Cooper, Natalie Church, Lexy Cassola, Katie Taylor și Christopher Lin – vă mulțumesc pentru entuziasmul și hotărârea voastră și mai ales pentru că ați făcut ca aducerea unei cărți pe lume să fie atât de distractivă. O recunoaștere meritată pentru Kathleen Carter, care mi-a fost alături de la bun început.

Sunt profund îndatorată personalului Muzeului Frick din prezent și din trecut, printre care Heidi Rosenau, Colin B. Bailey, Ian Wardropper, Sally Brazil și Julie Ludwig. Mulțumiri speciale lui Jennifer Quinlan, Nikki Slota-Terry, William Johnson, Tammi Lawson, LeRonn P. Brooks, Thelma Golden, Yael Peres, Meredith Bergmann, Margeaux Weston, Mary Morgan, Coco Arnesen, Andrew Alpern, Dilys Davis și podcastului *Bowery Boys*.

Sunt foarte recunoscătoare întregii comunități a librarilor, bibliotecarilor, bloggerilor literari și scriitorilor. Lista este lungă, dar am să-i menționez pe: Amy Poeppel, Susie Orman Schnall, Nicola Harrison, Lynda Cohen Loigman, Jamie Brenner, Suzanne Leopold, Kristin Harmel, Wendi Walker, Georgia Clark, Brenda Janowitz, Lauren Wiling, Christina Baker Kline și Kerri Maher. Mă simt îndatorată față de numeroase persoane care au ajutat la promovare, printre care Andrea Peskind Katz, Pamela Klinger-Horn, Zibby Owens, cei cinci minunați de la Friends and Fiction, Robin Kall Homonoff, Cindy Burnett, Jamie Rosenblit, Kristy Barrett, Christie Hinrichs și Susan McBeth. Sunt mult prea mulți să-i înșirui aici, dar vă mulțumesc tuturor pentru că ați făcut legătura între cititori și autor.

Mulțumesc și familiei mele: Brian, Dilys, Martin, Mace, Caitlin, Erin și Lauren. Și, în fine, mulțumiri lui Greg Wands, pentru generozitatea și dragostea lui.

1 Henry Augustus Lukerman (1872-l935), sculptor american faimos pentru monumente istorice, printre care și *In Memoriam*, dedicat soților Ida și Isidor Straus, victime ale naufragiului Titanicului, monument aflat în parcul Straus, din New York.

2 Monument statuar sculptat de Isidore Konti în 1909 pentru sala de bal a hotelului Astor din New York.

3 Referire la David N. Dinkins Municipal Building - o clădire guvernamentală monumentală cu 40 de etaje, construită între 1909 și 1914, în vârful căreia se află una dintre cele mai înalte statui din New York, Civic Fame [Slava Civică] (7,6 metri, din cupru aurit), creată de Adolph Alexander Weinman (1870- 1952), al cărei model a fost Audrey Munson, care inspiră personajul acestui roman.

4 Vidal Sassoon (1928-2012), stilist britanic, om de afaceri și filantrop. A devenit cunoscut pentru frizurile stil bob extrem de geometrice, cu linii curate. (N. red.)

5 Teatru de cabaret în stil Beaux-Arts, construit între anii 1902-l903.

6 Isidore Konti (1862-l938), sculptor vienez de origine maghiară. A studiat la Viena, cu Edmund von Hellmer, apoi la Roma. Începând cu anii 1890 s-a mutat definitiv în Statele Unite. (N. red.)

7 Mabel Normand (1892-l930), actriță americană din epoca filmului mut, parteneră a lui Charlie Chaplin, scenaristă, regizoare și producătoare de filme.

8 James Montgomery Flag (1877-l960), autor a numeroase ilustrații de carte, caricaturi politice, afișe, desene și tablouri.

9 Gibson Girl reprezenta idealul frumuseții feminine de la sfârșitul secolului al XlX-lea și începutul secolului XX, înfățișat în desenele artistului Charles Dana Gibson: o femeie cu chip frumos, cu talie subțire, dar voluptoasă, părul adunat lejer într-un coc amplu, grațioasă, dar și plină de încredere în sine. Ziegfeld Girls erau dansatoarele de la Cabaretul Ziegfeld din primele decenii ale secolului XX, care reprezentau un alt gen de frumusețe, mai puțin încorsetată.

10 Joc de cuvinte între numele familiei aristocratice Vanderbilt și cuvântul englezesc build (a construi).

11 Jean-Honoré Fragonard (1732-l806), pictor francez, reprezentant al stilului rococo din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Ciclul de paisprezece tablouri se intitulează *Les Progrès de l'amour dans le coeur d'une jeune fille* și este compus din șase scene de dragoste, patru alegorii ale iubirii și patru picturi decorative. (N. red.)

12 John Pierpont Morgan (1837-l913), bancher și colecționar de artă american.

13 Jean-Antoine Houdon (1741-l828), sculptor francez neoclasic, renumit pentru busturile și statuile filozofilor, inventatorilor și personalităților politice ale Iluminismului. Bustul a fost realizat în 1777 și face parte din Colecția Frick. (N. red.)

14 *Largo* (sau *Ombra mai fu*), aria cu care se deschide opera *Xerxes* de George Friedrich Händel. (N. red.)

15 Piesă compusă de Ethelbert Nevin (1862- 1901), pianist și compozitor american, student al lui

Hans von Bulow, cunoscut mai ales pentru compozițiile pentru pian *Narcissus* și *Rosary.*

16 Anthony Van Dyck (1599-l641), unul dintre cei mai mari pictori și creatori flamanzi de gravuri, reprezentant al stilului baroc, discipol al lui Rubens.

17 Fântâna Pulitzer a fost construită la inițiativa magnatului Henry Pulitzer care, în 1911, a lăsat prin testament 50 000 de dolari destinați realizării acesteia.

18 *Femeie cosând la lumânare* de Jean-Francois Millet (1814-l875).

19 Thomas Gainsborough (1727-l788), unul dintre cei mai cunoscuți portretiști și piesagiști britanici ai secolului al XVIII-lea.

20 John Hoppner (1758-l810), pictor britanic renumit pentru portrete și coloristica strălucită.

21 Film mut din 1919, în regia lui Marshall Neilan, bazat pe un roman al lui Jean Webster, cu Mary Pickford în rolul principal.

22 Henry Clay Frick a achiziționat în 1916, contra sumei de 1 157 500 de dolari, colecția de emailuri de Limoges a bancherului J. Pierpont Morgan, constând în 46 de obiecte (plachete, sipete, vase ornamentale).

23 *Marriage casket* (engl.), cutie de bijuterii bogat ornamentată oferită de un pretendent înainte de a adresa cererea în căsătorie. Sensul de bază al lui *casket*, coșciug, explică replicile următoare.

24 Trad. de Dan Botta, în *Opere*, vol. I, Act IV, Scena 2, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955.

25 Cântec foarte cunoscut compus de John Kelette în 1918, reluat în numeroase interpretări de către cântăreți faimoși (Doris Day, Vera Lynn, Dean Martin), care a fost adoptat drept imn al echipei de fotbal West Ham United.

26 Referire la Emma Hamilton (1765-l815), o femeie deosebit de frumoasă, cu origine modestă, căsătorită cu sir William Hamilton, ambasadorul britanic la Napoli. Tabloul menționat este unul dintre numeroasele ei portrete pictate de artistul britanic George Romney (1734-l802).

27 *Hot Scotch* (engl.), amestec de apă fiartă, whisky, lămâie și miere.

28 Citat din povestirea „Cei morți“ de James Joyce, în *Oameni din Dublin*, trad. de Radu Paraschivescu, Humanitas Fiction, București, 2023, p. 241.

29 Sherry Edmunson Fry (1879-l966), sculptor american de succes la începutul secolului XX, autor al unor monumente publice, printre care și friza de la intrarea Muzeului Frick.

30 Thomas Lawrence (1769-l830), pictor englez, președinte al Royal Academy, faimos în epocă pentru portretele sale realiste.

31 Sir Robert Clermont Witt (1872-l952), istoric de artă britanic, cofondator al Institutului de Artă Courtauld din Londra, împreună cu Samuel Courtauld și Lord Lee of Farenham. A alcătuit cea mai mare arhivă de fotografii și reproduceri de artă, donată apoi Institutului Courtauld.

32 Referire la ruperea barajului South Fork, de lângă Johnstown, transformat de Henry Clay Frick într-un club privat. Henry Clay Frick a donat mii de dolari pentru refacerea localității.

Raftul Denisei

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

FIONA DAVIS

PALATUL MAGNOLIA

„FICȚIUNE ISTORICĂ LA SUPERLATIV."
—LIBRARY JOURNAL—

TRADUCERE DE SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS fiction